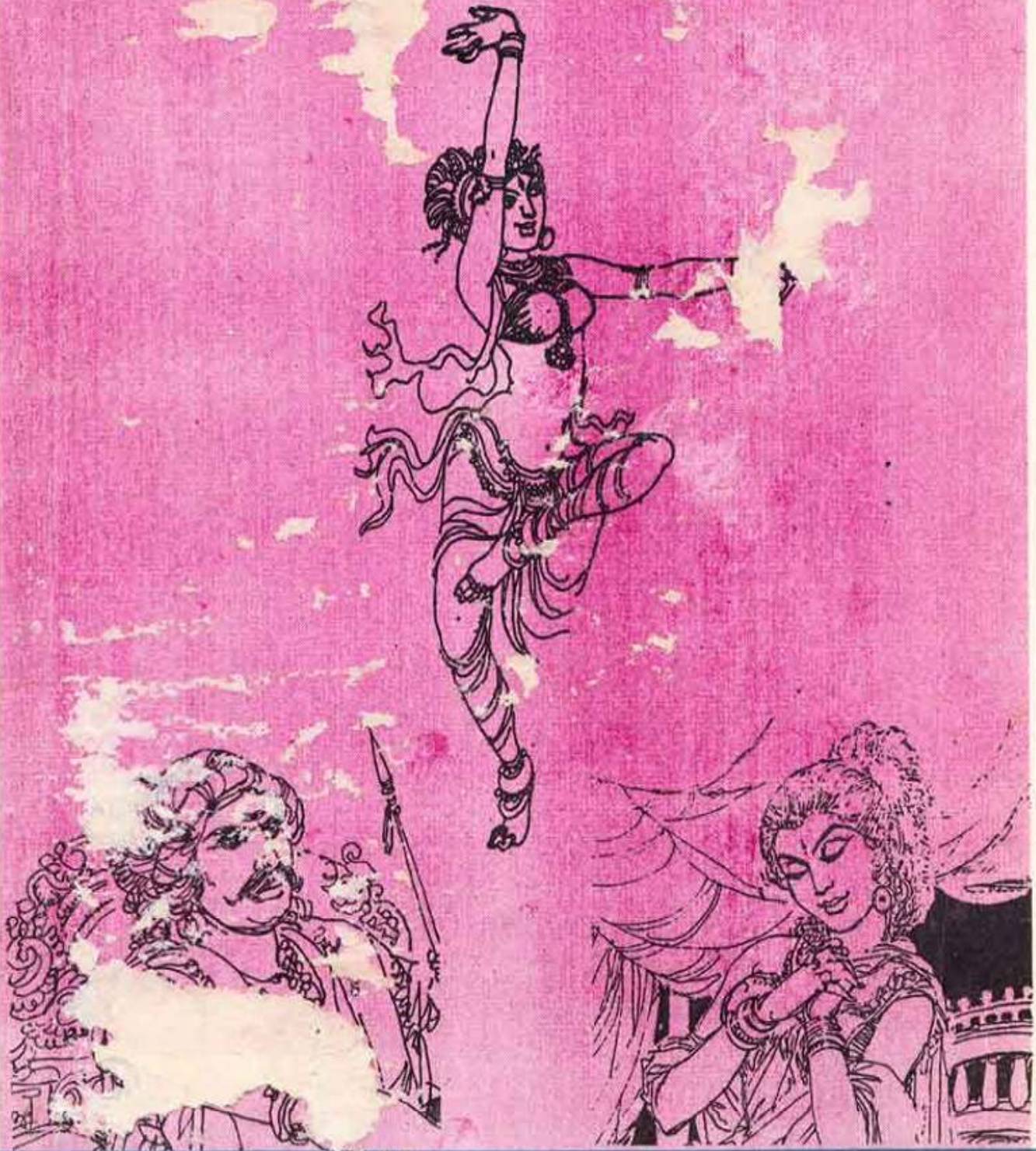

சேதுபதி மன்னரும் ராஜ நர்த்தகியும்

(வரலாற்றுப் புதினம்)

டாக்டர். எஸ். எம். கமால்

370 விசுவநாதவேலுசாமி

அருகன் கோடம்

சேதுபதி மன்னரும்

18.4.9.9

ராஜ நரீத்தகியும்

(வரலாற்றுப் புதினம்)

ஆசிரியர்

டாக்டர். எஸ். எம். கமால்

வெளியீடு

சாமினா பதிப்பகம்

21, சசா பள்ளிவாசல் தெரு

இராமநாதபுரம் - 623 501

முதல் பதிப்பு

திசம்பர் : 1998

© உரிமை ஆசிரியருக்கு மட்டும்

விலை ரூ. **70.00**

அச்சும் அமைப்பும்

அன்னை ஆப்செட் பிரிண்டர்ஸ்

வள்ளல் பாண்டித்துரைத் தேவர் வணிக வளாகம்,

12/14 ராஜ வீதி,

இராமநாதபுரம் - 623 501

முனைவர் கோ. விசயவேணுகோபால், எம்.ஏ., எம்.லிட்., பி.எச்.டி.,
 (முன்னாள்) பேராசிரியர் & தலைவர், கலை வரலாற்றுத் துறை,
 மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்.
 பிரஞ்சு இந்தியவியல் ஆய்வு நிறுவனம்,
 பாண்டிச்சேரி - 1

அணிந்துரை

நண்பர் டாக்டர். எஸ்.எம்.கமால் அவர்கள் சேதுநாட்டு வரலாற்று நூல்கள் மூலம் மக்களிடையே நன்கு அறிமுகமானவர். ஏற்கனவே "சேதுபதியின் காதலி" என்ற வரலாற்றுப் புதினத்தை வெளியிட்டு நற்பெயர் பெற்றுள்ளார். வரலாற்றை வரலாற்று நூலாகவும் எழுதலாம், அதனை புதினத்தின் வழியாகவும் புலப்படுத்தலாம். திரு. கமால் அவர்கள் தற்போது இவ்வகையில் தமது இரண்டாவது வரலாற்றுப் புதினத்தைப் படைத்துள்ளார். வரலாறும் கற்பனையும் சரியான கலவையில் அமைந்து நமக்கு வரலாற்றையும், இலக்கியச் சுவையையும் புலப்படுத்தி நிற்கிறது. சேதுபதி மன்னர்களுள், திருமலை இரகுநாத சேதுபதி குறிப்பிடத் தக்கவர். மதுரை நாயக்கராட்சிக்குப் பெருந்துணையாக நின்றவர்: தமிழ் பற்று மிக்கவர்: "பாவுக்கிசைந்த ரகுநாத சேதுபதியே" எனப் போற்றப்பெற்றவர்: இராமேசுவரம் திருக்கோவிலின் இரண்டாம் பிரகாரத்தைக் கட்டியவர்: சமயப் பொதுநோக்கில் சைவம், வைணவம், சமணம், இசுலாம் போன்ற பலமத நிறுவனங்களையும் ஆதரித்தவர். இவரது சிறப்புக்களையெல்லாம் எடுத்துக்காட்டும் வண்ணம் இப்புதினம் படைக்கப்பட்டுள்ளது. சென்ற புதினத்தைவிட இப்புதினத்தில் நடைநயம் மிக்குள்ளது. விரைந்து படிக்கத்தக்க விறுவிறுப்புடன் அமைந்துள்ளது.

விரசமாக எழுதுதல், விரசத்தையே பார்க்கத் தூண்டுதல் போன்ற இன்றைய எழுத்துச் சூழலில் இப்புதினம் விரசமற்ற தூய அன்பை மிக அழகாகச் சித்திரிக்கிறது. மலரினும் மெல்லிது காமம்: சிலரதன் செவ்விதலைப்படுவாரென்ற நெறிக்கேற்பப் பாத்திரம் புணையப்பட்டுள்ளது.

புதினம் முழுவதும் இயல்பான பாத்திரங்கள்: குறிப்பாக இளந்துறவியின் பாத்திரப்படைப்பு நாட்டுப்பற்று மிக்க ஓர் இளைஞன் எப்படியிருப்பான் என்பதை அழகாக காட்டி நிற்கிறது.

II

துப்பறியும் நூலில் காணப்படும் ஆர்வந்தூண்டும் உத்தி இப்புதினத்தில் சிறப்பாக அமைந்திருக்கிறது.

திருமலை சேதுபதி தமது மனைவியாரை மரியாதையோடு விளிப்பதும் பரிவு காட்டுவதும் பெண்மைக்குச் சேதுபதி மன்னர் காட்டிய மதிப்புக்கு அடையாளங்கள். இது போலவே எதிர்நிலைப்பாடு கொண்டுள்ள பாத்திரங்களின் பண்புகள், செயல்கள் ஆகியன வரலாற்றுச் சூழலின் பின்னணியில் மிகுந்த கவனத்துடன் புனையப்பட்டுள்ளன.

புதின ஆசிரியர் நம் பாராட்டுக்குரியவர்; மேலும் பல நூல்களை அவர் கொண்டு வர என் வாழ்த்துக்கள். தமிழலகம் இதனை வரவேற்கும் என நம்புகிறேன்.

பாண்டிச்சேரி - 1

(கோ. விசயவேணுகோபால்)

பதிப்புரை

தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியின் ஒரு பகுதியாக அமைந்து விளங்குவது புதினங்கள். இந்தப் புதின வகையில் வரலாற்றுப் பின்னணியைப் புகுத்தி பெரும் வெற்றி கண்டவர் அமரர் கல்கி கிருஷ்ண மூர்த்தி அவர்கள்,

அவரது மறைவிற்குப் பிறகு சில எழுத்தாளர்கள் தமிழக வரலாற்றுப் பின்னணியில் சில படைப்புகளை தமிழ் வாசகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தி இருந்தும் இந்தத் துறையில் ஏற்பட்டுள்ள பின்னடைவு சீராகவில்லை.

என்றாலும், சேதுநாட்டு வரலாற்றுச் செம்மலும், சேவா ரத்னா விருதாளருமான டாக்டர். எஸ்.எம். கமால் அவர்கள் இந்தத் துறைக்கு தமது பங்களிப்பை 1996ல் தனது உன்னி முயற்சியாக "சேதுபதியின் காதலி" என்ற ஒரு தரமான வரலாற்றுப் புதினத்தை வழங்கினார். தமிழக அரசு இந்த நூலுக்கு 15-01-1997ல் சிறந்த புதினத்திற்கான பரிசை வழங்கி சிறப்பித்தது.

இந்த ஊக்குவிப்பினை முன்னோடியாகக் கொண்டு, ஆசிரியர் தமது இரண்டாவது வரலாற்றுப் புதினமான "சேதுபதி மன்னரும் ராஜ நர்த்தகியும்" என்ற இந்த நூலைப் படைத்துள்ளார். இந்த நூலும் வரலாற்றுப் புதின வரிசையில் சிறப்பிடத்தையும் வாசகர்களது பாராட்டுக்களையும் தமிழக அரசின் ஊக்குவிப்பையும் பெற்று விளங்கும் என்ற நம்பிக்கையில் இதனை எங்களது வெளியீடாக வெளியிடுவதில் மகிழ்ச்சி அடைகிறோம்.

30-12-1998

சர்வீளா பதிப்பகத்தார்

இராமநாதபுரம்

நெஞ்சார்ந்த நன்றி

"சேதுபதி மன்னரும் ராஜ நர்த்தகியும்" என்ற இந்த வரலாற்றுப் புதினம், இப்பொழுது முழுமையான நூலுருவம் பெற்று வாசகர் கரங்களில் தவழத் தொடங்கவிருக்கிறது.

கையெழுத்துப் பிரதியாக இருக்கும் பொழுதே இந்தப் புதினப் பக்கங்களை பொறுப்புடன் படித்து, கதையின் போக்கிற்கு இயைந்த கருத்துக்களைப் பரிந்துரைத்த பேராசிரியர் திரு.மை.அப்துல்சலாம், எம்.ஏ., (தமிழ்த்துறை, சேதுபதி அரசினர் கலைக்கல்லூரி, இராமநாதபுரம்) அவர்களுக்கும்

கையெழுத்திப் பிரதிகளை ஆர்வமுடன் படித்து அப்பொழுதைக்கப் பொழுது அழகாக தட்டச்சு செய்து கொடுத்த திரு. சீதாபதி, பி.ஏ., அவர்களுக்கும்,

மிகக் குறைந்த கால இடைவெளியில் இந்தப் புதினத்தை நூலுரு பெறச் செய்து, அழகிய முறையில் அச்சிட்டு உதவிய இராமநாதபுரம் அன்னை ஆப்செட் பிரிண்டர்ஸ் உரிமையாளர் திரு.என். குமார சூரியன் அவர்களுக்கும், அவரது அச்சகப் பணியாளர்களுக்கும்,

இந்த நூலின் அச்சப் பிரதியினை முழுமையாகப் படித்து, இந்தப் புதினம் பற்றிய அரிய அணிந்துரையினை வரைந்து உதவிய, பேராசிரியர், டாக்டர் திரு. கோ. விஜயவேணு கோபால் (கல்வெட்டுத் துறை, பிரஞ்சு இந்திய இயல் ஆய்வு நிறுவனம், புதுச்சேரி) அவர்களுக்கும்

எமது நெஞ்சார்ந்த நன்றியினைப் புலப்படுத்திக் கொள்கிறேன். காலத்தாற் செய்த நன்றி சிறிது எனினும் ஞாலத்திலும் பெரிது அல்லவா?

எஸ்.எம்.கமால்

புதினப் புனைவாளர்

இந்தப் புதினத்தில் பயின்று வந்துள்ள வட்டார வழக்குச்
சொற்களும், அதற்குரிய பொருளும்

1. பிரதானி	- மன்னரது அமைச்சர்
2. ராயசம்	- அரசுச் செயலர்
3. கார்வார்	- மேலாளர்
4. தானாதிபதி	- அந்தப்புரத்து பெண்
பணியாளர்
5. கட்டியக்காரர்	- பழம் பெருமைகளை
பட்டியலிட்டுச் சொல்பவர்
6. விசாரணைதார்	- சத்திரம் பொறுப்பாளர்
7. எல்லைவிருத்தி	- நிலத் தகராறுகளை தீர்வு
செய்யும் அலுவலர்
8. கோட்டைச் சேர்வைக்காரர்	- கோட்டைத் தளபதி
9. அம்பலக்காரர்	- வட்டாரத் தலைவர்
10. நாடாள்வார்	- நாட்டுத்தலைவர்
11. கோயில்நடை	- கோயில் பிரகாரம்
12. சஞ்சாரம்	- நடமாட்டம்
13. தோணி	- சரக்கு ஏற்றிச் செல்லும் படகு
14. முத்துச் சலாபம்	- முத்துக்குளித்தல்
15. பிளையக்காரர்	- பேரரசருக்குக் கட்டுப்பட்ட
குறுநிலத் தலைவர்
16. ராஜநர்த்தகி	- அரசவை நடன மாது
17. சேதுப்புரையர்	- சேதுபதி சீமையின் உளவுத்
துறையில் பணியாற்றியவர்கள்
18. ஆராய்ச்சி	- இலங்கை டச்சுக்காரரது முகவர்
19. ஒலைகள்	- அரசு மடல்கள்
20. பரங்கிகள்	- போர்ச்சுக்கல், டச்சு நாட்டுக்
காரரான அன்னியர்
21. காணிக்கை	- அன்பளிப்புப் பொருள்
22. சர்வ மான்யம்	- அரசரது கொடை

பிழைதிருத்தப்பட்டியல்

புத்தகப் பக்கம்	பிழையான சொல்	திருத்தம் பெற்ற சொல்
3	புரட்டி தள்ளினார்	புரட்டித் தள்ளினார்
5	சாயக்குறியிசை	சாயக்குறியினை
9	தனவாய் சேதுபதி	தளவாய் சேதுபதி
20	ஏற்பாடு செய்தார்	ஏற்பாடு செய்திருந்தார்
21	கள்ளிவாடி பாளையக்காரர்	கன்னிவாடி பாளையக்காரர்
23	சிகிச்சைபெற்றவன்	சிச்சைபெற்றவன்
26	நினைக்கிறீர்கள்	நினைக்கிறீர்கள்
29	கத்தரிநாயக்கர்	கத்ரிநாயக்கர்
37	நோயினாள்	நோயினால்
38	கண்ணீர்விட்டு கதறி	கண்ணீர்விட்டுக் கதறி
38	ஊர் பெரிய தனக்காரர்	ஊர்ப் பெரிய தனக்காரர்
43	விலங்கிட்டு	விலங்கிட்டுச்
44	மண்டபபடிக்கட்டு	மண்டபப்படிக்கட்டு
45	செலுத்தினர்	செலுத்தினார்
45	கத்திரிநாயக்கர்	கத்ரிநாயக்கர்
45	இருக்கைகளை	இருக்கைகளைக்
47	மன்னருக்கு	மன்னருக்குப்
48	பிரதிபனிப்பதை	பிரதிபலிப்பதை
48	சிற்றுண்டித் தட்டுகள்	சிற்றுண்டித் தட்டுகள்
48	கற்பக கறவையில்	கற்பனைச் சுவையில்
51	அவரை	அவரைச்
51	அனைத்து	அனைத்துப்
54	காதல்கிழத்தியை	காதல் கிழத்தியைக்
54	பேராசர்	பேரரசர்
54	கன்னடப்படைகள்	கன்னடப்படைகள்
57	பாட்டு	பாட்டுப்
59	பொன்னலான	பொன்னாலான

பிழைதிருத்தப்பட்டியல்

புத்தகப் பக்கம்	பிழையான சொல்	திருத்தம் பெற்ற சொல்
69	இருதலைக்கொல்லி	இருதலைக்கொள்ளி
72	மகள் அல்ல	மகன் அல்ல
74	பெருநோயாக	பெருநோயாகத்
80	கொல்வதாக	கொல்வதாக
94	போக்குகாட்டி	போக்குக்காட்டி
103	மாரின்	மாரியூர்
119	பேய்க்கரும்பிற்கு	பேய்க்கரும்பிற்குச்
136	மதுரை	மதுரை
141	விரர்களை	வீரர்களை
148	திருஅனந்தத்துக்கு கூடதிரும்பலாம்	திருவனந்தலுக்கு கூடத்திரும்பலாம்
150	பாகவதிநாம	பாகவதநாம
151	அந்த துறவி	அந்தத் துறவி
154	கருணையினால்	கருணையினால்
155	திருப்புல்லானி	திருப்புல்லாணி
164	மொண்டபிறகு	கொண்டபிறகு
169	சுழலுக்கு	சூழலுக்கு
181	பெயரிப்	பெயரில்
181	பன்னிக்கொண்டிருப்பதை	பள்ளிகொண்டிருக்கிறார்
182	கோவலத்தை	கோலத்தை
182	சாய்த்து	சாற்றி
191	உறையை	உறையைத்
209	என்பதை	என்பதை
209	முகத்தின்	முகத்தில்
211	அவிழ்ந்து	அவிழ்த்து
215	ஆழிய	ஆழ்ந்த
226	முளைத்த	முளைத்து

பிழைதிருத்தப்பட்டியல்

புத்தகப் பக்கம்	பிழையான சொல்	திருத்தம் பெற்ற சொல்
227	திருத்தனியாண்ட	திருத்தனியாண்ட
229	சந்துத்தது	சந்தித்தது
229	மதிஸைப்பட்டி	மிதிஸைப்பட்டி
233	இளவேணில்	இளவேணில்
241	காவலாலிகள்	காவலாளிகள்
250	அன்மையில்	அண்மையில்
250	முத்தாலம்பாள்	முக்காலம்பாள்
252	முத்தாலம்பாள்	முக்காலம்பாள்
255	காவலாவி	காவலாளி
257	எத்தணையோ	எத்தணையோ
257	இன்றும	இன்னும்
259	திறந்துவிட்டனர்	திறந்துவிட்டனர்
261	சேதுபதுமன்னர்	சேதுபதி மன்னர்
264	தளசிங்கமாலை	தளசிங்கமாலை
269	சிற்றம்பலக் கவிராயர்	சிற்றம்பலக்கவிராயர்
270	சொன்னார்	சொன்னார்
281	எனது	எனது
282	கண்ணீர் தளிர்ந்து	கண்ணீர் துளிர்ந்து
284	திருநீறை	திருநீற்றை
288	வினியநகர்	விஜயநகர்
298	இதற்கி	இதற்கு
300	நல்லவேலை	நல்லவேளை
304	கொண்டாய்	கொண்டால்
309	விரையில்	விரைவில்
333	விளக்கமாகசொல்	விளக்கமாகச் சொல்
336	கலாதேவி	கலாதேவி
347	பின்னணியாக	பின்னணியாக

ஆசார வாசல்

பொதுவாக மன்னரது இருப்பிடமான அழகு மாளிகை, அரண்மனை என வழங்கப்பெறும். இந்த அரண்மனையின் பிரதான துறை வாயில் ஆசாரவாசல் ஆகும்.

மறவர் சீமையில் தலைநகரான இராமநாதபுரம் கோட்டையில் இருந்து கோலோச்சிய சேதுபதி மன்னர்களில், வீரவடிவாக ஈருநெஞ்சிவிராக வாழ்ந்து சிறப்புற்ற திருமலை ரஸகருநாத சேதுபதியை இந்தப்புதின மாளிகையில் புகழ் பூத்த நாயகராக புணையப்பட்டுள்ளது.

இந்த ஆசார வாசலில் இருந்து அந்த மன்னரது வாழ்க்கையை உற்று நோக்கும்பொழுது இந்த மன்னர் ஒரு மிகப் பெரிய வீரர் என்பதும், தமிழுக்கு உருகும் தயாளர் என்பதும், இராமேசுவரம் திருக்கோயிலில் சிறந்த திருப்பணிகள் இயற்றிய திருத்தொண்டர் என்பதுடன் ஆடல் கலையில் வல்லமை பெற்றுது "பரத நாடகப் பிரவீண" என்ற விருது பெற்றவராகத் திகழ்ந்தார் என்பதையும் அறியமுடிகிறது.

இந்த மன்னர் மதுரைப் பேரரசின் மன்னராக திருமலை நாயக்கரது நாட்டையும் நாட்டு நலனையும் மதித்து, அவரை எதிர்த்து கிளர்ச்சி செய்த எட்டியபுரம் பாளையக்காரரை அடக்கி மதுரை மன்னரது செல்வாக்கை நிலைநாட்டுகிறார். அடுத்து, மதுரைச் சீமையைக் கைப்பற்ற விரைந்து வந்த கன்னட நாட்டுப் பெரும்படையை திருமலை நாயக்கரது வேண்டுகோளின்படி அம்மைய நாயக்கனார் போரில் அழித்து ஒழித்து மதிரை மண்டலத்தை கன்னடியர் ஆக்கிரமிப்பில் இருந்து காப்பாற்றுகிறார்.

சேதுபதி மன்னரது இந்த மாபெரும் சாதனையை நினைவு கூரும் பாராட்டு விழாவில் மதுரை சமஸ்தான ராஜநர்த்தகி கலாதேவி மன்னருக்கு அறிமுகமாரிறார். அவளது கலைத் திறமையை மிகவும் பாராட்டிய சேதுபதி மன்னருக்கும் கலாதேவிக்கும் இடையில் கலைத் தொடர்பு வலுக்கிறது. இராமேசுவரம் திருக்கோயில் இரண்டாவது பிரகார அமைப்பு நிறைவு விழாவில் கலந்துகொண்டு நாட்டியமாடிய கலாதேவி சேதுபதிகளின் இராமநாதபுரம் சமஸ்தான ராஜநர்த்தகியாகிறாள். இராமநாதபுரம் அரண்மனை வளாகத்தில் வாழ்ந்து வந்த

பொழுது இராமநாதபுரம் மகாராணிக்கு நெருக்கமான நட்பிற்கும் வாஞ்சைக்கும் உரியவளானதுடன் இளந்துறவி ஒருவரது இசையில் மயங்கி அவளது மனத்தை அவரிடம் பறிகொடுத்துவிடுகிறாள்.

இதற்கிடையில் சேதுபதி மன்னரை ஆட்சி பீடத்தில் இருந்து அகற்ற சதிகாரர்கள் முயல்கின்றனர்.

சதிகாரர்கள் பற்றிய துலக்கமான துப்பு கிடைக்காத நிலையில், மன்னரது இராமேசுவரம் திருக் கோவில் திருப்பணிகளும், திருப்புல்லாணி திருக்கோயில் கட்டுமானப்பணிகளும் தொடர்கின்றன. இதைப்போன்று கலாதேவியின் இளந்துறவி சந்திப்புகளும் தொடர்கின்றன.

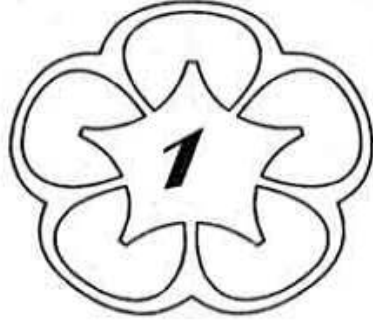
இந்த நிகழ்வுகளின் தொடர்ச்சியில் சேதுபதி மன்னர் சதிகாரர்களால் இனங்கண்டு அவர்களை தண்டித்தாரா? மகாராணிக்கும் கலாதேவிக்கும் இடையில் வாஞ்சையும் உறவு என்னவாயிற்று.

இளந்துறவியிடம் இதயத்தை பறிகொடுத்த கலாதேவியின் காதல் நிறைவேறியதா?

சேதுபதி மன்னருக்கான சதிகளில் சம்மந்தப்பட்டவர்கள் வெற்றி பெற்றார்களா?

இந்த வினாக்களுக்கு விடைகளை அறிய இந்தப்புதினப் பக்கங்களைப் புரட்டிச் செல்லுங்கள்!

பொழுது புலர்ந்து

ஒரு நாழிகை நேரம் ஆகிவிட்டது. இராமநாதபுரம் கோட்டைக்குள் நீராவி மானிகை முன்பாக ஒரு சிறு கும்பல் கூடியிருந்தது. நேரம் ஆக ஆக அந்தக் கூட்டம் பெரிதாகிக் கொண்டிருந்தது. புரட்டாசி மாத தூரியனின் இளங்கதிர்கள் கோட்டை மதிலைத் தாண்டி இன்னும் மேலே வரவில்லை. அந்தக் குளுமையான இளநேரத்தில் போட்டியில் கலந்து கொள்ள வந்திருந்த மல்லர்களும், சிலம்பாட்டக்காரர்களும் தங்களது

போட்டி தொடங்கியது. கைகளை நீட்டி, ஒருவரை ஒருவர் அழுத்தி தரையில் வீழ்த்த முயன்றனர். இரும்புபோன்ற தனது கால்களை எதிரியின் கால்களுடன் இணைத்து எதிரியை எதிரி தடுமாறி விழுமாறு செய்தனர். இந்த மற்போர்களைப் பார்த்து பரவசம் அடைந்த மன்னரும் மக்களும் அப்பொழுதைக்கு அப்பொழுது மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்தனர். பல பிடிகளையும் உத்திகளையும் இரு மல்லர்களும் முயன்றும் ஒருவரை ஒருவர் வீழ்த்த முடியாத நிலையில் இராஜசிங்கமங்கலம் பயில்வான் எதிர்பாராதவிதமாக தரையில் விழுந்ததும் ஆப்பனூர் பயில்வான் அவர்மீது பாய்ந்து அழுத்தி எழுந்திருக்க முடியாமல் செய்ததுடன் எதிரியின் காலுடன் தனது காலையும் பிணைத்தவாறு அவர் முதுகைப் புரட்டி தள்ளினார்.

அடுத்து, ஆப்பனூர் தேவரது முயற்சி வெற்றி பெற்றுவிடும் என்று மக்கள் எதிர்பார்த்திருந்த நிலையில் உசேன் பயில்வான் தம்மீது படுத்து அழுத்திக் கொண்டிருந்த எதிரியின் கழுத்தில் தனது இடது கையை கோர்த்துப் பிடித்து வலது கையினால் எதிரியின் இடுப்பில் பலமாக அழுத்தி நொடி நேரத்தில் எதிரி மல்லாந்துவிடுமாறு செய்தார். அவர் மார்பு மீது அழுத்தி அவரது முதுகு தரையில் கிடந்த மண் ஒட்டுமாறு செய்துவிட்டார். வெற்றி உசேன் பயில்வானுக்கு. அவ்வளவுதான் மக்கள் ஆரவாரம் செய்தனர். உசேன் பயில்வான் பிடியைத் தளர்த்தி தேவர் எழுந்திருந்த-வுடன், உசேன்பாய் வெற்றிபெற்றதாக அறிவிக்கப்பட்டது.

அடுத்த ஜோடிகள் : சாயல்குடி சுந்தரம்பிள்ளை, பரமக்குடி பங்காரு நாயக்கர்.

நாலு கோட்டை பெரியாண்டித் தேவர், அனுமந்தக்குடி கருப்பையா அம்பலம்.

பெருமாள் தேவன் பட்டி வீரக்காளைத் தேவர், சாத்தனார் சண்முகம் அம்பலம்.

முதல் சுற்றில் வெற்றி பெற்றவர்கள் உசேன் பயில்வான், சுந்தரம் பிள்ளை, கருப்பையா அம்பலம் ஆகியவர்கள்.

இரண்டாவது சுற்றில் உசேன் பயில்வானும் கருப்பையா அம்பலமும் வெற்றி பெற்றனர்.

இறுதிச் சுற்றில் உசேன் பயில்வானும் கருப்பையா அம்பலமும் ஒருவரை ஒருவர் வெற்றிகொள்ள முடியாமல் நீண்ட நேரம் விளையாடினர். வேறு வழியில்லாமல், சேதுபதி மன்னர் இருவரையும் வெற்றியாளர்களாக அறிவித்து இருவருக்கும் பொற்பதக்கமும், பொற்சங்கிலியும் அணிவித்து சிறப்புச் செய்தார். மிகுந்த ஆரவாரத்திற்கிடையில் முற்பகல் நிகழ்ச்சி முடிவு பெற்றது.

மாலை நிகழ்ச்சியைப் பார்க்க மக்கள் குழுமி இருந்தனர். பன்னிரண்டு விளையாட்டு வீரர்கள், அழகிய வண்ணக் கச்சை அணிந்து நீண்ட மூங்கில் கழிகளுடன் நின்று கொண்டு இருந்தனர். மக்களும் மன்னரது வருகையை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தனர். சிறிது நேரத்தில், பிரதானி, ராயசம், மெய்க்காப்பாளர், அடைப்பம், ஆகியவர்களுடன் மன்னர் வந்து, இருக்கையில் அமர்ந்தார். அனைவரும் மன்னரை வணங்கியதும் போட்டி தொடங்கியது. ராயசம் போட்டியாளர்களை இருவர் கொண்ட ஆறு அணிகளாகப் பிரித்தார்.

ஒவ்வொரு குழுவைச் சேர்ந்த இருவரும் முதலில் தங்களுக்குப் பிடித்தமான சிலம்ப விளையாட்டை ஆடி காண்பிக்க வேண்டியது. பின்னர் மைதானத்தில் இடம் பெற்றிருந்த நேர் கோட்டிற்கு இருபுறமும் நின்றுகொண்டு, கையில் பற்றியுள்ள

கழியின் நுணியில் பூசப்பட்டிருந்த சாயத்தினால் எதிரியின் உடலில் - தோளில் இருந்து இடுப்பு வரையிலான பகுதிகளில் - கழியினால் தொட்டு சாயத்தை பூசிவிட வேண்டும். இந்தப் போட்டியில், முதலில் எதிரியின் கம்பு வீச்சைத் தடுத்து, வெற்றிகரமாக எதிரி உடலில் சாயக்குறியை இடுபவர் வெற்றி-யாளராக அறிவிக்கப்படுவார்.

முதல் சுற்றில் வெற்றிபெறும் ஆறு வெற்றியாளர்களும், மூன்று அணிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு இவ்விதம் வெற்றி பெற்ற மூவர் மூன்றாவது இறுதிச் சுற்றில், ஒருவர் எப்படியாவது ஏனைய இருவரது உடலில் தமது கழியினால் சாயக்குறியை ஏற்படுத்துதல் வேண்டும். அவர் தான் இறுதி வெற்றிபெற்றவராக அறிவிக்கப்படுவார். ஒவ்வொரு அணியைச் சேர்ந்த-வரும் சிலம்பக்கலையை சிறப்பாகக் கற்றறிந்ததை தங்களது விளையாட்டுக்கள் மூலம் முதலில் விளையாடிக் காண்பித்தனர். அவர்கள் அவ்விதம் விளையாடும் பொழுது அவர்களது கைகளில் கழி இருப்பதாகவே பார்வையாளர்கள் கண்களுக்குப் படவில்லை. தூறாவளி வேகத்தில் கழலும் அவர்களது கழி, எழுப்பும் விரைவு ஓசையில் இருந்துதான் அவர்கள் கழியைக் கொண்டு விளையாடுவது புரியக் கூடியதாக இருந்தது.

அடுத்து, ஒருவரது கழி, மற்றவரது உடலில் படாதவகையில் காத்துக்கொள்வதற்கும், எதிரியின் உடலில் எப்படியாவது சாயக்குறியை இட வேண்டும் என்பதிலும் முனைப்பாக இருந்தனர். இறுதிச் சுற்றில் வந்த போட்டியாளர்களில் இரண்டு போட்டியாளர் மீது சாயக்குறியை ஏற்படுத்தி தமது வெற்றியை நிலைநாட்டியவர், பெருநாழியைச் சேர்ந்த சொக்கன் என்பவர். மக்களது மிகுந்த ஆரவாரத்திற்கிடையில் சொக்கனுக்கு சேதுபதி மன்னர் பொற்பதக்கத்தையும், பொற்சங்கிலியையும் அணிவித்து பெருமைப்படுத்தினார். சொக்கனும் மன்னருக்கும், கூட்டத்தினருக்கும் கும்பிடு போட்டவுடன் நிகழ்ச்சி முடிந்து மக்கள் கலைந்து சென்றனர்.

அந்தி நேரம் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. சேதுபதி மன்னர் நீராவி மாளிகை முகப்பில் இருந்த சவுக்கைக்குச் சென்று ஓய்வாக அமர்ந்து இருந்தார். அப்பொழுது ஏவலர் ஒருவர் வந்து குளுமையான பானம் நிறைந்த கலசத்தை மன்னர் அருகில் இருந்த சிறிய நாற்காலியில் பணிவுடன் வைத்துச் சென்றார். அதனைப் பருகிய பிறகு மன்னர் பிரதானியிடம் கேட்டார்.

"செய்தி ஏதேனும் உண்டா?"

"சமூகத்தை நாடி இருவர் வந்துள்ளனர்

மகாராஜா அவர்கள், போட்டிகளை முனைப்புடன் கவனித்துக் கொண்டிருந்ததால் அவர்களை காத்திருக்குமாறு சொல்லியிருக்கிறேன்."

"யார் அவர்கள்?"

"ஒருவர் மதுரையில் இருந்து வந்துள்ள தூதுவர், இன்னொருவர் கவிராயர். நமது கோட்டை வாசலில் உள்ள ராயசம் அலுவலகத்தில் இருக்கின்றனர்."

"இப்பொழுது நேரமாகிவிட்டது. கவிராயரை கூலையில் சந்தித்துக் கொள்ளலாம். அவர் தங்குவதற்கு ஏற்பாடு செய்யுங்கள்."

"உத்தரவு" பிரதானி சவுக்கைக்கு வெளிப்புறம் சென்று தகவல் கொடுத்துவிட்டு மீண்டும் உள்ளே வந்தார்.

'மதுரையில் இருந்து நாடகக்கர் மன்னர் என்ன செய்தி அனுப்பி இருப்பார். ஏதும் பாளையக்காரர்கள் பிரச்சனையாக இருக்கலாமோ? நேற்று மதுரையில் இருந்து திரும்பிய நமது ஒற்றர்கள் புதிய தகவல் ஏதும் கொண்டுவரவில்லையே' என்று

மன்னர் தமக்குள் சொல்லிக் கொண்டு இருக்கும் பொழுது, கையில், திருமுக ஓலையுடன் ராயசம் வந்து மன்னரை வணங்கி நின்றார். கையில் இருந்த ஓலையை பிரதானியிடம் அளித்தார். அதனைப் பிரித்துப் படித்த பிரதானி மவுனமாக இருந்ததைப் பார்த்த மன்னர், அவரிடமிருந்து ஓலையை வாங்கி தாமே படித்தார்.

"இதைப் பற்றி யோசித்து நாளை பதில் அனுப்பலாம். தூதுவர் காத்திருக்கட்டும்"

ராயசம் சென்ற பிறகு இருக்கையில் இருந்து எழுந்த மன்னர் நீராவி மாளிகைக்குப் புறப்பட்டார். மாளிகை வாசல்வரை சென்று மன்னரை வழியனுப்பிவிட்டு பிரதானி திரும்பினார். அவரும் அவரது அலுவலர்களும் தங்களது அலுவலகங்களுக்குச் சென்றனர்.

* * *

நீலவு இல்லாத வானத்து

மின்மினிகளைப் போல
அன்மையில் உள்ள வீடுகளின்
விளக்குகளில் இருந்து சிறிய
ஒளியின் வீச்சு ஆங்காங்கு
தெரிந்தது. மாடியில் நின்ற
மன்னரது சிந்தனையில்
மறைந்திருந்த பிரச்சினைக்கு,
சிறிது விடிவு ஏற்பட்டதைப் போல
அவைகளின் மங்கலான ஒளி
பளிச்சிட்டன. மன்னரது
சிந்தனையிலும் தெளிவு ஏற்பட்டு
இருக்க வேண்டும். முற்றத்தில்
உலவிக் கொண்டிருந்த மன்னர்
மாளிகைக்குள் சென்றுவிட்டார்.

நீராவி மாளிகை முகப்பில் உள்ள விசாலமான வரவேற்பு அறை. தாமரையில் அமர்ந்த திருமகளும், இருபுறங்களிலும் துதிக்கைகளைத் தூக்கிய இரண்டு யானை உருவங்களும், பொறிக்கப்பட்ட நிலைச் சட்டங்களை கடந்து அறைக்குள் சென்றால் இடது புறம் சாளரத்தை ஒட்டி அழகிய இருக்கை ஒன்றும் அதற்கு முன்னால் கருங்காலி பலகையிலான மேஜையும் அடுத்து எதிரும் புதிருமாக வேறு இரண்டு இருக்கைகளும் இடம் பெற்று இருந்தது காணப்பட்டது.

கவரில் வரையப்பட்டு இருந்த செடி, கொடிகள், மலர்கள், ஆகியவைகளை மறைத்தவாறு மெல்லிய வண்ணச் சேலைகள் தொங்கிக் கொண்டு இருந்தன. அறையின் மூலையில் இருந்த கலசத்தில் இருந்து அகிலின் புகையும் மணமும் எழுந்து மென்மையாக அந்த அறை முழுவதும் பரவிக் கொண்டு இருந்தது. பிரதானி மட்டும் அங்கே மன்னரது வருகைக்காக காத்திருந்தார். சிறிது நேரத்தில் சேதுபதி மன்னர் நடுவில் இடப்பெற்று இருந்த இருக்கையில் அமர்ந்தார்.

"மதுரை நாயக்கரது ஓலைக்கு என்ன பதில் அனுப்பலாம்" என்று வினவியவாறு ஒரு ஓலைச்சுருளை மன்னர் நாற்காலியில் வைத்தார்.

"மகாராஜா! மதுரைக்கு அபாயம் என்பது பாண்டிய மண்டலம் முழுவதற்குமே ஏற்படும் அபாயமாகும். மதுரை மன்னரது இக்கட்டான நிலையில் மறவர் சீமை ஒத்துழைப்பும் உதவியும் அளிப்பது அவசியம் எனக் கருதுகிறேன். என்றாலும், இதே திருமலை நாயக்கர், சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நமது நாட்டின் மீது படையெடுத்து வந்து சமூகத்தின் மாமனார் தனவாய் சேதுபதி மன்னரைத் தோற்கடித்து அவரை மதுரையில் சிறைப்படுத்தியிருந்த கொடுமையும் சிந்தனையைக் குழப்புகிறது."

"ஆமாம். ஆனால் அதே நேரத்தில் பழமையை நினைத்துக் கொண்டிருந்தால் எதிர்காலம் வீணாகிவிடும். இன்னா செய்தாருக்கும் இனியவை செய்தல் மனிதப் பண்பு. ஆதலால் மதுரை மன்னருக்கு உதவலாம் என நினைக்கிறேன். எவ்வளவு வீரர்களைத் திரட்டலாம்?"

"கன்னடியர்கள் ஏற்கனவே இருமுறை மதுரை மீது படை யெடுத்து தோல்வி அடைந்தனர். இம்முறை கூடுதலான படையுடன்தான் வருவார்கள். அவர்களை எதிர்க்க மகாராஜா அவர்களையே மதுரை மன்னர் தலைமை தாங்கி போர் நடத்தும்படி கோரியிருப்பதால் நாம் இருபது ஆயிரம் மறவர்களுடனாவது செல்ல வேண்டும்."

"சரி, நமது பாளையங்களுக்கு அவசரவோலை அனுப்புங்கள். திருப்பத்தூர் சீமை, அஞ்சுகோட்டை சீமை, காளையார் கோயில் சீமை, நாலுகோட்டைச் சீமைப் பாளையக்காரர்கள், மறக்குடி மக்களைத் திரட்டி அடுத்த நாளுக்கு நாட்களுக்குள் படைமாத்தூரில் நிலை கொள்ள வேண்டும். கமுதி, ஆப்பனூர், சாயல்குடி, பரமக்குடி, சீமைப் பாளையக் காரர்கள் தங்களது படைகளுடன் அடுத்த மூன்று நாட்களில் மானவீர மதுரைக் கோட்டைக்கு வந்து சேர வேண்டும். நாம் அங்கு சென்று தல்லாகுளம் மைதானத்திற்குப் போய்ச் சேரலாம்..... ஒரு வாரத்தில் படைகளுடன் மதுரையில் சந்திப்பதாக திருமலை மன்னருக்கு பதில் அனுப்பிவிடுங்கள்."

"உத்திரவு"

"அந்தப் புலவரை அழைத்துவாருங்கள்"

சற்று நேரத்தில் பிரதானியார் புலவருடன் மன்னரது அறைக்குள் நுழைந்தார். அவரைப் பார்த்து சேதுபதி மன்னர் எழுந்து நின்று வணக்கம் தெரிவித்து "வாருங்கள் புலவரே! இப்படி அமருங்கள்" என்று இருக்கையை காண்பித்தார்.

"மகிழ்ச்சி! எண்ணியதை எண்ணியவாறு முடித்துக்கொண்டு வாருங்கள். தமிழ்ப் புலமைக்கு சேது சமஸ்தானம் என்றும் தலை வணங்கும்.... இன்னும் மூன்று நாட்களில் மதுரை மன்னரது உதவியாக கன்னடியப் படைகளை பொருதுவதற்கு மதுரை செல்லுகிறோம். இரண்டு மாதம் கழித்து வந்தால் நாம் மீண்டும் சந்தித்து அளவளாவிக்கொள்வோம்"

"மாற்றானை வீழ்த்தும் தமிழனது மறம் வாழ்க! மன்னரது வெற்றிக்கு மங்கல வாழ்த்துக்கள். இத்தகைய நெருக்கடி நிலையில் உள்ள தங்களது அரிய நேரத்தை வீணாக்காமல் விடை பெறுகிறேன்."

"வணக்கம்" மன்னர் வணங்கியவாறு எழுந்தார்.

அப்பொழுது அங்கு வந்த ராயசம் மன்னரை வணங்கி கும்பிட்டார்.

"ராயசம் புலவருக்கு விருந்து அளித்து அரண்மனை மரியாதையுடன் அனுப்பி வைப்பார்கள்"

"சமூகம் உத்திரவு"

"வருகிறேன் மன்னவ. வணக்கம்"

புலவர் விடைபெற்றுச் சென்றார்.

அப்பொழுது அந்த விசாலமான அறையில் அமர்ந்திருந்த சேதுபதி மன்னரது சிந்தனை அனைத்தும் மதுரைச் சீமை சென்று

கன்னடப்படைகளை பொருத்தி வெற்றி கொள்ளும் உத்திகளைப் பற்றியே கழன்று கொண்டு இருந்தது.

"மகாராஜா வணக்கம்! மகாராணியார் வருகிறார்" அரண்மனை தானாதிபதியின் குரல் மன்னரது சிந்தனைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தது. மகாராணியாரும் மன்னரது அறைக்குள் வந்துவிட்டார்.

"உச்சிப் பொழுது ஆகிவிட்டது. இன்னும் சாப்பிடவில்லையே"

"அதற்குள் இவ்வளவு நேரமாகிவிட்டதா?" என்று வினவிய மன்னர் எழுந்து ராணியுடன் விருந்து மண்டபத்திற்குச் சென்றார்.

மதுரை.

சொர்க்க விலாசம்

அரண்மனை முகப்பில் திருமலை
மன்னரது பிரதானி ராயசம்
மற்றும் உயர் அலுவலர்களும்
காத்திருந்தனர். நான்கு
குதிரைகளில் வீரர்கள் பின்
தொடர அழகிய அரபு நாட்டுக்
குதிரை ஒன்றில் வந்த ரெகுநாத
திருமலை சேதுபதி மன்னர்,
அரண்மனையின் ஆசார வாசலில்
இறங்கி கம்பீரமாக மாளிகைக்குள்
நடந்து சென்றார். இருபுறமும்
நின்றனுகொண்டு இருந்த பெரிய
யானைகள் தங்களது
துதிக்கைகளை மேலே உயர்த்தி,

பிளிறி சேதுபதி மன்னருக்கு வரவேற்பு அளித்தன. அண்மையில் உள்ள நவபத்கானா மண்டபத்தில் இருந்து இசைக் கருவிகளின் இசை இனிமையாக ஒலித்தது. அடுத்து பெரிய ஓசைகளுடன் அதிர்வேட்டுகள் வெடித்தன. எல்லாம் சேதுபதி மன்னரது வருகைக்காக! முகப்பை தாண்டியதும் உயரமான தூண்களுக்கிடையில் அமைந்திருந்த பசம்புல் தரையைக் கடந்து சிறிய படிக்கட்டுகள் வழியாக தர்பார் மண்டபத்திற்குள் நுழைந்தார். வரிசையாக நின்றிருந்த வீரர்கள் மன்னரை வணங்கி மரியாதை செலுத்தினர்.

மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அதே மண்டபத்தில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகள் சேதுபதி மன்னரது நினைவுத்திரையில் நிழலிட்டன. அப்பொழுது கொலு வீற்றிருந்த திருமலை நாயக்கர் முன்னிலையில் கலகக்கார எட்டையபுரம் பாளையக்காரரை விலங்கிட்டு, அவர் கொண்டு வந்து நிறுத்தியதும், அந்த பாளையக்காரருக்கு மன்னிப்பு வழங்கிட மதுரை மன்னரிடம் அவர் வேண்டிக்கொண்டதும், தவறை உணர்ந்து எட்டையபுரம் பாளையக்காரரை திருமலை நாயக்கர் மன்னித்து அவரது பாளையத்தை அவருக்கு திருப்பி அளித்ததையும், தமக்கு ஏராளமான பரிககள் வழங்கி சிறப்புச் செய்ததையும் நொடிநேரம் நினைத்துப் பார்த்தார். இந்த இடைப்பட்ட மூன்று ஆண்டு இடைவெளியில் திருமலை மன்னரது கொலு மண்டபம் வெகுவாக மாற்றி அமைக்கப்பட்டிருப்பதையும் அப்பொழுது சேதுபதி மன்னர் கவனித்தார்.

"வலதுபுறம்"

என்று மரியாதையுடன் சேதுபதி மன்னருக்கு வழியைக் காண்பித்தார் ராயசம். அங்கே திரும்பியதும் சொர்க்க விலாசம் அரண்மனைக்குள் நுழைந்தார். மேற்குப் பகுதியில் உள்ள மிகவும் விசாலமான அறை ஒன்றில் நான்கு யாழிகள் தாங்கிய பஞ்சசயன

கட்டிலில் திருமலை நாயக்கர் படுத்திருப்பதும் பக்கத்தில் பட்டத்தரசி அக்கம்மா மற்றும் பணியாளர்கள் மன்னரைச் சூழ்ந்திருப்பதையும் கவனித்தார்.

"மகாராஜா! நமஸ்காரம்!" பட்டத்தரசியார் முதலில் சேதுபதி மன்னரைப் பார்த்து வணக்கம் சொன்னார்.

"நமஸ்காரம்" சேதுபதி மன்னர் அரசியாரையும் திருமலை நாயக்கரையும் இருகரம் கூப்பி மிகுந்த வாஞ்சையுடன் வணங்கினார்.

"வாருங்கள்.... வாருங்கள்" படுத்திருந்த நிலையில் திருமலை நாயக்கரது பலவீனமான குரல். கட்டிலின் அருகில் இடப்பெற்றிருந்த இருக்கையில் மன்னர் அமருமாறு திருமலை நாயக்கர் சைகை செய்தார். அதில் அமர்ந்த பொழுது, மதுரை மன்னரது உடல் நலிவு எந்த அளவிற்கு மோசமாக இருந்தது என்பதை சேதுபதி மன்னரால் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது.

"இப்பொழுது உடல் நலம் எப்படி இருக்கிறது?" சேதுபதி மன்னர் கேட்டார்.

"பரவாயில்லை... எல்லாம் மீனாட்சி தாயின் கிருபைதான்" திருமலை நாயக்கரது பலவீனமான குரலில் வந்த பதில்.

"மகாராஜா விருப்பப்படி எங்களது சீமை மறவர்களைத் திரட்டி வந்திருக்கிறேன். பதினைந்தாயிரம் பேர். தல்லாகுளம் மைதானத்தில் தண்டு இறக்கியுள்ளனர். அடுத்து மன்னர்தான் உத்தரவு இட வேண்டும்."

"மிக்க சந்தோஷம்!... பிரதானியாரே! சேதுபதி மன்னருக்கு நடப்பை எடுத்துச் செல்லுங்கள்"

பிரதானி சொல்லத் தொடங்கினார்.

"மகாராஜா! கன்னடப்படைகள் நமது சீமைக்குள் வடக்கே தாராபுரத்தை நெருங்கிக் கொண்டு இருப்பதாக நேற்றைய தகவல். அவர்கள் சுமார் முப்பதாயிரம் பேர்கள் இருக்கலாம். முழுவதும் காலாட் படைகள். ஒரு சில தளபதிகளிடம் மட்டும் குதிரைகள் இருப்பதாக தகவல். நமது சமஸ்தானத்தில் முப்பதாயிரம் காலாட்களும் இரண்டாயிரம் குதிரை வீரர்களும் தயார் நிலையில் உள்ளனர். வண்டியூர் மைதானத்தில் உள்ள அவர்களை தங்களது படைகளுடன் இணைத்து தலைமை தாங்கிச் சென்று வெற்றி பெற வேண்டும் என்பது எங்களது வேண்டுகோள். மூன்று நாட்களில் இங்கிருந்து அம்மைநாயக்கனூர் போய்ச் சேரலாம். அதே சமயம் கன்னடப் படைகளும் திண்டுக்கல்லை அடுத்து வந்துவிடும். வழியில் நமது பாளையக்காரர்கள் எல்லா உதவியும் செய்வார்கள். தங்களது துணைக்குச் செல்லுமாறு மகாராஜா அவர்கள் எனக்கு உத்திரவு இட்டு உள்ளார்கள்."

"நல்லது. இன்று மாலையிலேயே புறப்படலாம். ஆனால் சூவ்வளவு பெரும் படை தேவை இல்லை. தங்களது காலாட் படையில் பத்தாயிரமும், ஆயிரம் குதிரை வீரர்களும் போதுமானவர்கள்."

தமது கருத்தைச் சொன்னார் சேதுபதி மன்னர்.

சேதுபதி மன்னரை ஆசீர்வதித்து திருமலை நாயக்கர் சொன்னார்.

"தங்களது உசிதம் போல் செய்யுங்கள். தாங்கள் மேற்கொண்டுள்ள இந்த உயர்ந்த பணிக்கு, இந்த மதுரை மன்னரால்

முழுவதும் என்றைக்கும் தங்களுக்கு கடமைப்பட்டுள்ளது. மீனாட்சித் தாயின் துணையுடன் தாங்கள் வெற்றியுடன் திரும்பி வருவதை எதிர்பார்க்க கின்றேன்."

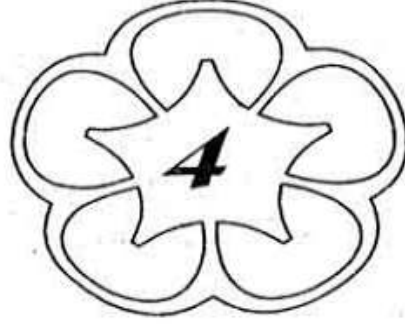
மீனாட்சி சொக்கநாதர் கோயிலில் இருந்து பட்டர் கொண்டு வந்திருந்த விபூதி பிரசாதத்தை தமது கையாலேயே எடுத்து சேதுபதி மன்னர் நெற்றியில் பூசி வாழ்த்தினார் திருமலை நாயக்கர். மன்னருக்கும் மகாராணியாருக்கும் வணக்கம் சொன்னார் சேதுபதி.

"சென்று வருகிறோம்."

திருமலை சேதுபதியும், பிரதானியும் அங்கிருந்து அகன்றனர்.

அடுத்து திண்டுக்கல் போர்க்களம்தான்.

அந்தி மயங்கி,
மாலை மறையும் நேரம்.
திண்டுக்கல் மலைக் கோட்டைக்கு
அண்மையில் உள்ள தாடிக்
கொம்பு கிராமம் பரபரப்புடன்
காணப்பட்டது. மைதூர் கன்னடப்
படைகளைப் பின் தொடர்ந்து
வந்த மதுரைப் படையின் ஒரு
அணி அங்கு தங்கி இருந்தது.
பெரும்பாலும் குதிரை
வீரர்களைக் கொண்ட அந்தப்
பிரிவு அங்குள்ள செளந்தராஜப்
பெருமாள் கோயிலுக்குக் கிழக்கே
உள்ள மைதானத்தில் பாடி வீடு
அமைத்திருந்தனர்.

அவர்களுக்குத் தலைமை தாங்கி வந்த சேதுபதி மன்னரும் அவரது வீரர்களும், பணியாளர்களும் கோயிலுக்கு வலதுபுறமாக உள்ள ஆயிரக்கால் மண்டபத்தில் தங்கி இருந்தனர்.

அம்மைய நாயக்கனாருக்கு அடுத்து இருந்த வெளியில் நடைபெற்ற முதல் நாள் போரில் கன்னடப் படைகளின் பெரும் பகுதி அழ்ந்துபட்டன. எஞ்சிய அணிகளும் மைசூர் நோக்கி ஒடுவதை பின் தொடர்ந்த மதுரை வீரர்கள், மாலை நேரம் ஆகி விட்டதால் தாடிக்கொம்பு கிராமத்தில் தங்குவதற்கான ஏற்பாடுகளில் முனைந்திருந்தனர். சுமார் இருபது வீடுகளை மட்டும் கொண்ட அந்தச் சிற்றூரில் இவ்வளவு பெரிய படை அணி எப்பொழுதும் தங்கியது இல்லை. என்றாலும் சேதுபதி மன்னருக்கு உதவியாக வந்த கன்னிவாடி பாளையக்காரர் அந்த ஊர் மக்களிடமிருந்து அனைத்து ஒத்துழைப்பையும் பெற்று, இரவு சாப்பாட்டிற்கு தக்க ஏற்பாடுகளைச் செய்திருந்தார். மேலும் இன்னொரு நிகழ்ச்சிக்கும் ஏற்பாடு செய்தார்.

மெதுவாக கருங்கடல் போல் காட்சி அளித்த வான மண்டலத்தில் மெதுவாகத் தலையை நீட்டியது தண்ணிலவு. பெருமாள் கோயில் வாசலில் அமைக்கப்பட்டு இருந்த சிறிய மேடை ஒன்றின் பக்க வாட்டில் தீவெட்டிகள் கொழுந்துவிட்டு எரிந்து கொண்டிருந்தன. அவைகளின் சீரான வெளிச்சத்தில் மேடையிலும் அதற்கருகிலும் அமர்ந்திருப்பவர்களைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

வீணை, புல்லாங்குழல், மத்தளம், சிங்கி ஆகிய இசைக் கலைஞர்களும் நட்டுவனாரும் அங்கு அமர்ந்து இருந்தனர். மேடையைச் சுற்றிலும் சுமார் முன்னூறு வீரர்களும் கிராம மக்களும் நிகழ்ச்சியைக் காணக் காத்து இருந்தனர். சிறிது நேரத்தில்

கோயிலுக்குள் இருந்து பெருமாள் தரிசனம் செய்துவிட்டு சேதுபதி மன்னரும், கன்னிவாடி பாளையக்காரரும் அங்கு வந்ததும் கட்டத்தில் அமைதி நிலவியது. இருவரும் மேடை அருகே இடப்பட்டுள்ள இருக்கைகளில் அமர்ந்தனர். நடனமாது ஒருத்தி மேடைக்கு வந்து முதலில் மன்னருக்கும் பின்னர் சபையோருக்கும் வணக்கம் செய்து நின்றாள்.

மத்தளம் ஒலித்தது. அதற்கு இணையாக குழலும் வீணையும் இணைந்து கருதி சேர்த்து குழைந்தன. வாய்ப்பாட்டுக்காரர் தெலுங்கு பத்யம் ஒன்றைப் பாடத் தொடங்கினார். அவ்வளவுதான் அதுவரை கும்பிடு நிலையல் நின்ற நடன மங்கையின் கால் சலங்கைகளும் சிங்கியும் நாதம் எழுப்ப, அவளது இரு கைகளும் முகமும் பல்வேறு அபிநயங்களைச் செய்து காட்டின. அவைகளை அபிநயங்கள் என்று சொல்வதைவிட அந்த மங்கை வாய்திறந்து பேசாது பேசினாள், என்பதே பொருத்தமாகும். அவ்வளவு அழகான நாட்டியம். கமார் இரண்டு நாழிகை நேரம் அந்த மேடையில் விரைவு கதியில் இயங்கிய அவள் கால்களும் கைகளும் தில்லானாவின் பொழுதுதான் மென்மையாகவும் கம்பீரமாகவும் கொஞ்சின. தொடர்ந்து மங்களத்துடன் நிகழ்ச்சி முடிவுற்ற பொழுது நடனமாது சபையோர் அனைவரையும் கரம் குவித்து பணிந்து வணங்கினாள். பார்வையாளர்கள் இன்னும் ஒரு நாழிகை நேரம் நிகழ்ச்சி நீடித்திருந்தால் நன்றாக இருக்கும் என நினைத்தவாறு கலைந்து சென்றனர்.

சேதுபதி மன்னரிடம் ஏதோ சொல்லிய கன்னிவாடி பாளையக் காரர் "கொண்டம நாடிடு! இங்கே வாருங்கள். முக்தாலம்மாள்! நீயும் தான்" என்று இருவரையும் அழைத்தார்.

நடுத்தர வயது உள்ள அந்த நட்டுவனாரும் வாலிப வணப்பின் வடிவமான அந்த நடனமங்கையும் அடக்கமாக வந்து சேதுபதி மன்னர் முன்னர் குனிந்து பணிந்து நின்றனர். மறுபடியும் கன்னிவாடி சுத்ரி நாயக்கர் "நமஸ்காரம் தூஸ்தி" என்று தெலுங்கில் சொன்னார்.

நடனமாது மன்னர் முன் முழந்தாள் இட்டு குனிந்து வணங்கி எழுந்து நின்றாள். அவளைப் பார்த்த நொடி நேரத்தில் அவளது பருவக்கோலம் சேதுபதி மன்னரது சிந்தனையில் ஆழமாகப் பதிந்துவிட்டது.

"இவள் பெயர் முக்தாலம்மாள். இவர் இவளது தந்தை. பெயர் கொண்டம நாயடு. சிறந்த நட்டுவனார். மிகச் சிறந்த நாட்டு வைத்தியர். இவர்களது பூர்விகம் ஆந்திர தேசம்."

கன்னிவாடி பாளையக்காரரின் பேச்சை அக்கரையுடன் கேட்ட மன்னர்,

"இவள் நாட்டியம் குருகுல பாணியில் மிகவும் நன்றாக இருந்தது. இந்தப் பகுதியில் நாட்டியம் பயில வசதி இருக்கின்றதா?"

"அப்படி ஒன்றும் இல்லை. அந்த கொண்டம நாயடுதான் முக்தாலம்மாளின் குரு"

"அப்படியா! ஆச்சரியமாக இருக்கிறதே"
மன்னரது முகத்தில் வியப்பு நிறைந்து இருந்தது.

"நாயடுகாருவே சிறந்த நட்டுவனார். அதனை விட்டு விட்டு இப்பொழுது நாட்டு வைத்தியத்தில் இறங்கி இருக்கிறார்" கன்னிவாடி பாளையக்காரர் சொல்லி முடித்ததும்,

"ஆமாம் மகாராஜா! திருப்பதியில் பிறந்த எனக்கு இளமை முதல் சங்கீதத்திலும் நாட்டியத்திலும் ஈடுபாடு. கமார் முப்பது ஆண்டு-களுக்கு முன் திருப்பதியில் மிகவும் பிரபலமாக விளங்கிய நர்த்தகி எனது பெரிய தாயார். அவரிடம் சிகிச்சை பெற்றவன். அதனால்தான் முக்தாலம்மாளுக்கு நல்லபடியாக சிகிச்சை அளிக்க முடிந்தது."

"பிறகு ஏன் நாட்டியத்தைவிட்டு வைத்தியத்திற்கு வந்தீர்கள்?" சேதுபதி மன்னர் கேட்டார் புன்னகையுடன்.

"அது ஒரு ராமாயணம் மாகாராஜா!" என்று சொல்லிய கொண்டம நாயுடுவின் பேச்சில் சற்று திணறல் காணப்பட்டது.

"ஒன்றும் அவசரமில்லை" சாவதானமாக கேட்டுக் கொள்கிறேன். இப்பொழுது உங்கள் மகளை அழைத்துக்கொண்டு செல்லுங்கள்." என்று சொல்லிய சேதுபதி மன்னர் தாம் அணிந்திருந்த பொற்சங்கிலி ஒன்றை கழற்றி நடன மாதுவிற்கு அளித்தார். மகிழ்ச்சிக் கடலில் மூழ்கிய முக்தாலம்மாள் ஏதோ கனவு உலகத்தில் இருப்பது போன்ற சிந்தனையுடன் அந்தப் பரிசைப் பெற்றுக் கொண்டு கும்பிட்டாள். கொண்டம நாயுடுவும் அவரது மகளும் அங்கிருந்து அகன்றனர். அவர்கள் செல்வதை மன்னரும் பாளையக்காரரும் கவனித்த பொழுது,

"ஆ...!" என்ற தீனக் குரலில், மிகுந்த வலியைத் தாங்கியவாறு சேதுபதி மன்னர் தரையில் சாய்ந்தார்.

தீவெட்டி வெளிச்சத்தில் மன்னரது இடது புஜத்தில் இருந்து இரத்தம் கொட்டியதைப் பார்த்த கண்ணிவாடி பாளையக்காரர், "யார் அங்கே?" என்று அழைத்தார். கோபத்துடன்

ஒலித்த பாளையக்காரரின் குரல் கேட்டு சில வீரர்கள் ஓடிவந்தனர். சிறிது தூரம் சென்று இருந்த கொண்டம நாயடுவும் அவரது மகளும் மிகுந்த பதட்டத்துடன் ஓடி வந்தனர்.

"வடக்கே ஓடுங்கள். கட்டாரியை எறிந்துவிட்டு ஓடுபவனைப் பிடியுங்கள்"

கண்ணிவாடி பாளையக்காரர் ஆணையிட்டார்.

வீரர்கள் வடக்கு திசையில் ஓடினர்.

தரையில் அமர்ந்திருந்த சேதுபதி மன்னரை கையை நீட்டுமாறு செய்து இரத்தக் கறைபட்ட மேலங்கியை, களைந்துவிட்டு தமது மடியில் வைத்திருந்த மருந்துப்பையை எடுத்து அவிழ்த்து, அதிலிருந்த தூரணங்களையும் பச்சிலை சாற்றையும் சேதுபதி மன்னரது காயத்திற்கு தடவிக் கட்டுப் போட்டார் கொண்டம நாயடு. அதனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கண்ணிவாடி நாயக்கர், முக்தாலம்மாள் ஆகியோரின் முகத்தில் வேதனை தளம்பி நின்றது.

"ஒன்றும் பயம் இல்லை. மூன்று நாட்களில் காயம் ஆறிவிடும் என ஆறுதல் சொல்லிய கொண்டமநாயடு மன்னரிடமிருந்து விடை பெற்றுச் சென்றார். தயங்கியவாறு அவரது மகளும் அவரைப் பின் தொடர்ந்தார்.

அவளது உள்ளத்தில் மன்னரைப் பற்றிய ஒரு அழுத்தமான சிந்தனை ஓட்டம்... பரிவா? அல்லது பாசமா?... அவளை ஆட்கொண்டிருந்த அந்த உணர்வுகளை எவ்விதம் குறிப்பிடுவது? அவளது முகத்தைப் பார்த்தவர்களுக்குத்தான் அது புரியும்!.

மறுநாள் வைகறை
நேரம்.

பெருமாள் கோவிலில்
பள்ளி எழுச்சிப் பாடல்கள்
பாடப்படுவதைக் கேட்டு சேதுபதி
மன்னர் கண் விழித்தார். ஏற்கனவே
உறக்கத்தில் இருந்து விழித்திருந்த
கன்னிவாடி நாயக்கர்,

" ம க ர ர ஐ !
இப்பொழுது உடல் நிலை எப்படி
இருக்கிறது? " ஆ து ர த் து ட ன்
கேட்டார்.

"நன்றாக இருக்கிறேன். இரவில் இருந்த வலி கூட இப்பொழுது இல்லை." மேலும் கன்னிவாடி நாயக்கரை பார்த்துக் கேட்டார்,

"நேற்று துரத்திச் சென்ற வீரர்கள் திரும்பி விட்டார்களா?"

"இன்று காலையில்தான் திரும்பினார்கள். இருட்டு காரணமாக தகவல் எதிவும் அவர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை."

"இது யாருடைய ஏற்பாடாக இருக்கும் என நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்?" மன்னர் கேட்டார்.

"தோல்வியற்று ஓடுகின்ற கன்னடத் தளபதி குமரையாவின் கோழை தனமாகத்தான் இருக்கும். இது நம்மிடம் அவர் பெற்றுள்ள மூன்றாவது தோல்வி அல்லவா? இனிமேல் மதுரையைப் பற்றி கனவிலம் நினைக்க மாட்டார்."

"நான் அவ்விதம் நினைக்கவில்லை. என் மீது வீசப்பட்ட கட்டாரி எங்கள் நாட்டு ஆயுதம் போல் இருக்கிறது."

"ஒருவேளை நேற்று முன் தினம் மறவர் படையுடன் மோதிய கன்னட நாட்டு வீரன் அந்தக் கட்டாரியை தங்கள் நாட்டு வீரனிடம் இருந்து கைப்பற்றி அதனைப் பயன்படுத்தி இருக்கலாம் அல்லவா."

கன்னிவாடி பாளையக்காரரது பதிலில் திருப்தி அடையாத சேதுபதி மன்னர்,

"குமாரதேவா" என்று அழைத்தார். குனிந்து பணிந்து வந்த பணியாள், அவர் முன் வந்து நின்றான்.

"இந்தக் கட்டாரியைப் பார். இது மதுரை நாயக்க படைபினருடையதா? அல்லது மைசூர் படை வீரனுடையதா?"

"மகாராஜா நினைப்பது போல் இந்த கட்டாரி அந்த இரு படைகளையும் சேர்ந்தது அல்ல. இந்தக் கட்டாரியின் கைப்பிடி அதிலே கோர்க்கப்பட்டுள்ள கத்தி அதன் அளவு, பருமன் இவையெல்லாம் நமது காணையார் கோவில் சீமை வீரர்களுடையது போன்று இருக்கிறது."

"அப்படியா! நமது உளவுப்பிரிவைச் சேர்ந்த சக்கந்தி பாளையக்காரர் சின்னாத் தேவரை அழைத்து வா"

குமாரத் தேவன் விவளியே சென்றான்.

சிறிது நேரத்தில் நடுத்தர வயதுள்ள ஒருவரை அழைத்து வந்தான். அவர் சேதுபதி மன்னர் முன் வந்து பணிந்து நின்று கும்பிட்டார்.

"சக்கந்தி தேவரே! இந்தக் கட்டாரியைப் பாருங்கள் இது யாருடையதாக இருக்கும்."

அதனைப் புரட்டிப் பார்த்த சக்கந்தித் தேவர்,

"மகாராஜா, இது நமது அஞ்சு கோட்டைப் படை பிரிவினரைச் சேர்ந்தது."

"சரியாகப் பார்த்துச் சொல்லும்."

"நிச்சயமாக இது நமது அஞ்சு கோட்டை வீரனுடையதுதான்."

"சரி. இதனைப் பத்திரப்படுத்தி வைத்து, நாம் இராமநாதபுரம் கோட்டை சேர்ந்தவுடன் நம்மிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும்."

மன்னரது கட்டளையைத் தெரிவித்த பிறகு, கட்டாரியுடன் சக்கந்தித் தேவர் மன்னரை வணங்கிவிட்டுச் சென்றார்.

அதுவரை மன்னரது உரையாடலை கவனித்து வந்த கன்னிவாடி பாளையக்காரர், சேதுபதி மன்னரது ஊகத்தை நினைத்துப் பார்த்து வியப்படைந்தார். அப்படியானால் அந்த கட்டாரியை வீசியவன் மறவர் சீமையைச் சேர்ந்தவனா? எந்த நோக்கத்தில் கட்டாரி வீசப்பட்டு இருக்க வேண்டும்? குறி தவறியதே ஒழிய ஆபத்து நீங்கவில்லை என்றுதானே பொருள். இந்த சிந்தனையில் இருந்த மன்னர்,

"நாம் எப்போது புறப்படலாம்" கன்னிவாடி நாயக்கரைக் கேட்டார்.

"மகாராஜா, காலைக் கடன்களை முடித்தவுடன் புறப்படலாம்" என்று சொல்லிய பொழுது வைத்தியம் கொண்ட நாயுடு அங்கு வந்தார்,

"மகாராஜா! நமஸ்காரம்"

"வாருங்கள்"

"இரவு உறக்கம் இருந்ததா? வலி எப்படி"

"நன்றாகத் தூங்கினேன். கண் விழித்த பிறகுதான் காயத்தைப் பற்றிய எண்ணம் ஏற்பட்டது."

"சந்தோசம். இந்த தூரணத்தையும் மூன்று நாட்களுக்கு காலை, மாலை சாப்பிடுங்கள். இரத்த ஓட்டம் அதிகரிக்கும். புண்ணும் வேகமாக ஆறிவிடும்."

"குமாரத் தேவா"

"மன்னர் பணியாளை அழைத்தவுடன் அவன் ஒரு தட்டினில் பொற்கிழி ஒன்றை வைத்து எடுத்து வந்தான்."

"அதை நாயுடுவிடம் கொடு"

"இதெல்லாம் எதற்கு? சமஸ்தானம் தயவு இருந்தால் அதுவே போதுமானது."

"தக்க சமயத்தில் உதவினீர்கள். அதற்கு எந்தப் பொருளும் ஈடாகாது. அதனைப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள். சரி, புறப்படுகிறேன். திரும்பும் போது சந்தித்துக் கொள்ளலாம்."

"மகாராஜா உத்திரவு"

வைத்தியம் கொண்ட ம நாயுடு அங்கிருந்து பொற்கிழியுடன் சென்றார். மன்னருக்கு மாற்று உடைகளையும் பயணத்திற்கான அலங்காரப்பொருட்களையும் மன்னர் முன் கொண்டு வந்து வைத்து காத்து நின்றான் குமாரத்தேவன்.

"சிறுறுண்டித் தயாராகிவிட்டதா?"

"ஆம் மகாராஜா!"

"கத்தரி நாயக்கர் எங்கே? அவரை அழைத்து வா."

அப்பொழுது அவரும் வந்து விட்டார். இருவரும் சாப்பாட்டு நாற்காலியில் அமர்ந்தனர். பணியாள் பரிமாறிய இனிப்பு அப்பத்தையும், கார அடையையும் உண்ணத் தொடங்கினார். இடையிடையே நேற்றைய இரவு நாட்டிய நிகழ்ச்சி பற்றி இருவரும் பேசிக் கொண்டும் இருந்தனர். அடுத்து,

"கன்னடப்படைகள் எத்தனைபேர் இருப்பார்கள்?"
மன்னரது வினா.

"கமார் ஐயாயிரம் பேர் இருக்கலாம்."

"அவர்கள் செல்லும் வழி பற்றிய தகவல் நம்மிடம் இருக்கிறதா?"

"எதிரிகள் தாராபுரம் நோக்கி பின் வாங்குவதாக தகவல், கரூர், நாமக்கல், ஒதூர் வழியாக ஏற்கனவே வந்தார்கள். ஆனால் இப்பொழுது உயிர்பிழைக்க ஒடுவதால் கரூர் சென்று காவிரியை ஈரோடு அருகில் கடந்து மேலைமலையைச் சுற்றிக்கொண்டு தோப்பூர் கணவாய் வழியாகத்தான் அவர்கள் மைசூர் செல்ல வேண்டும். நாம் தாராபுரம் சென்றவுடன், கரூரை விலக்கிச் செல்ல இருக்கிறோம். காட்டுப்பாதை வழியாக மேலைமலை அடிவாரத்திற்கு அவர்களுக்கு முன்பே சென்று காத்திருப்போம். அவர்கள் வந்ததும் திடீர் தாக்குதல் நடத்த திட்டம்."

"கரூர் செல்லாமல் பழைய பாதையில் அவர்கள் சென்றால் எப்படி அவர்களை வழி மறிக்க முடியும்?" என்று மன்னர் கேட்டார்.

"இந்தக் காட்டுப்பாதை வழியாகவே அவர்களும் செல்வதாக வைத்துக் கொண்டாலும், அவர்கள் மேலை மலையைச்

கற்றி வருவதற்குள் நாம் அவர்களுக்கு முன்னால் தோப்பூர் கணவாய்க்குச் செல்ல குறுக்கு வழியுள்ளது. ஒரு நாள் பயணத்தில் நம்மை முந்திச் செல்லும் அவர்களை அடுத்த ஏழு நாட்களில் நெருங்கிவிடலாம்."

"மிக்க மகிழ்ச்சி"

"அப்படியானால் புறப்படலாம் தானே "

"ஆம். புறப்படலாம், பெருமாளை சேவித்துவிட்டு வந்து" என்று அமைதியாக பதிலளித்த சேதுபதி மன்னருடன் கண்ணிவாடி பாளையக்காரரும் கந்தரராஜப் பெருமாள் கோவிலுக்குள் நுழைந்தார். அவர்கள் திரும்புவதை எதிர்பார்த்து படை வீரர்கள் பயண ஆயத்தமாகக் காத்திருந்தனர்.

* * *

குதிரை அணிகள்,
நூல் பிடித்தாற் போல வரிசை
வரிசையாக வந்து
கொண்டிருந்தனர்.

"... வேகப்படுத்துங்கள்,
இன்னும் இரண்டு நாழிகையில்
தாடிக் கொம்பு போய்விடலாம்."
கன்னிவாடி பாளையக் காரரது
உரத்த குரல் கேட்டது.

அடுத்து குதிரை அணியின் ஓட்டத்தில் சற்று விரைவு தென்பட்டது. தோப்பூர் கணவாயில் கன்னடப் படைகளை திட்டமிட்டபடி அழித்து திரும்பிய மதுரை அணி திரும்பி வந்துகொண்டிருந்தது. அணிக்கு தலைமை தாங்கிய சேதுபதி மன்னரும் கன்னிவாடி நாயக்கரும் கம்பீரமாக வந்துகொண்டு இருந்தனர். தூரத்தில் சிறுமலையின் பின்னணியில் அந்த கிராமத்து பெருமாள் கோயிலின் கோபுரம் அந்தி நேர வெயிலில் அழகாகக் காட்சி அளித்தது.

அவர்கள் தாடிக்கொம்பு கிராமத்திற்கு வந்தபொழுது அவர்களுக்கு இரவு உணவு தங்கும் வசதி ஆகியவைகளை முன்னணித் தளபதிகள் செய்துகொண்டு இருந்தனர். கோவில் முகப்பில் குதிரைகளில் இருந்து சேதுபதி மன்னரும் கன்னிவாடி பாளையக்காரரும் இறங்கி பெருமாளை சேவித்து நின்றனர்.

"மகாராஜா, நமஸ்காரம் . . . ஐயா உங்களுக்குந்தான்" என்ற குரல்கேட்டு இருவரும் திரும்பி பார்த்தனர். ஏற்கனவே அங்கு வந்து காத்து இருந்த வைத்தியம் கொண்டமநாயுடு கை கூப்பி வணக்கம் சொல்லியவாறு நின்று கொண்டு இருந்தார்.

"வாருங்கள் மண்டபத்திற்குள் செல்லலாம்" கன்னிவாடி நாயக்கர் கொண்டம நாயுடுவை அழைத்தார், மூவரும் மண்டபத்திற்குள் சென்றனர். மன்னரை கொண்டம நாயுடு கேட்டார்,

"காயம் ஆறிவிட்டதல்லவா"

"ஆமாம். தங்களது மருந்துகள் மிகவும் மேலானவை. எங்களது சீமையிலும் பரம்பரை மூருத்துவர் இருக்கின்றனர். ஆனால் தகுந்த மூலிகைகள்தான் அவர்களுக்கு கிடைப்பது இல்லை."

"எனக்கு அந்தப் பிரச்சினை இல்லை. பக்கத்தில் உள்ள சிறு மலையில் ஏராளமான மூலிகைச் செடிகள் இருக்கின்றன. இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் திருப்பதி சென்று திரும்பியபொழுது அங்கிருந்தும் சில முக்கியமான மூலிகைகளை தரணம் செய்துகொண்டு வந்தேன். அவைகளையும் இங்கே பயன்படுத்தி வருகிறேன்."

"தங்களது பூர்வீகம் திருப்பதி என்றுதானே சொன்னீர்கள்"

"ஆம் மகாராஜா! எங்களில் முன்னோரில் ஒருவரான கொண்டம ராசய்யா என்பவர் விஜய நகர மன்னர் கிருஷ்ண தேவராயரிடம் ராயசமாகப் பணியாற்றி வந்தார். மன்னரது தென்னாடு விஜயத்தின் போழுது ராயசம் கொண்டம ராசய்யாவும் உடன் வந்தார். அப்பொழுது மன்னரிடமிருந்து தானமாகப்பெற்ற இந்த ஊரில், இருபத்து நான்கு வீடுகள் கட்டி மக்களைக் குடியமர்த்தியதுடன் தனது தாயார் முக்தியாம்பாள் அம்மாள் பெயரில் ஒரு மண்டபமும் கட்டினார். பத்ராசலம் ஸ்ரீ இராமபிரான் மீது பக்தி கொண்ட ராமதாஸரைப் போல இந்த ஊர் செளந்திர ராஜ பெருமாள் மீது அவருக்கு அலாதியான பக்திப் பிரவாகம்."

"அப்படியானால் அவரது ஜீவியம் இந்த பெருமாள் சேவையில் கழிந்தது. அப்படித்தானே?"

"ஆமாம்! மகாராஜா, அவருக்குப்பின் அவரது பங்காளிகள் அந்த ஊழியத்தைத் தொடர்ந்து செய்துவந்தனர். சுமார் இருபத்து ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அந்த வம்சா வழியில் மிஞ்சிய எனது பெரிய தகப்பனார், உடல் நலிவாக இருப்பது தெரிந்து, எனது வளர்ப்புத் தாயார், ஹம்ச நந்தினி

என்னை, இங்கே அனுப்பி வைத்தார். அவரும் ஒரு சிறந்த நர்த்தகி. இளமையிலேயே பெற்றோரை இழந்த என்னை, வளர்த்து ஆளாக்கியதுடன், அவருக்குப் பிடித்தமான நாட்டியக் கலைபையும் இசை ஞானத்தையும் எனக்கு கற்றுக் கொடுத்தார். இங்கே வந்த பிறகு அவைகளில் ஈடுபடுவதற்கு எனக்கு வாய்ப்பே இல்லை. பெருமாளுக்கு சேவை செய்வதுடன் பொது மக்களுக்கும் இலவச வைத்தியம் செய்து வருகிறேன். மக்கள் சேவையிலும் மகேசனது தொண்டிலும் பொழுது எல்லாம் கழிந்து கொண்டு இருக்கிறது."

"உங்கள் குடும்பம்...?" தொடர்ந்து மன்னர் அவரை கரிசனத்துடன் வினவினார்.

"குடும்பம்!... நானும் முக்தாலம்மாளும்தான்."

"முக்தாலம்மாள் உங்கள் மகள் அல்லவா"

"ஆம்! மகள்தான்"

இந்த உரையாடலை இடைமறித்த கன்னிவாடி பாளையக்காரர்,

"மகாராஜா...கொண்டம நாயுடு இதுவரை திருமணம் செய்து கொள்ளவில்லை. முக்தாலம்மாள் அவரது வளர்ப்பு மகள்" என்று சொல்லி மன்னரது வினாவிற்கு விளக்கம் அளித்தார்.

"உங்களது பிரம்மச்சரிய வாழ்விற்கு ஏதேனும் குறிப்பான காரணம் இருக்க வேண்டுமே?"

"அப்படியொன்றும் இல்லை மகாராஜா! இள வயதில் பெற்றோரை இழந்ததால் என்னிடம் இயல்பான விரக்தி இருந்துகொண்டே இருந்தது. இசையிலும், நாட்டியத்திலும் பயிற்சி

பெற்று வந்ததால் எனது பால்ய காலம் ஒருவகையாக கழிந்துகொண்டு இருந்தது. தீடிரென இங்கு வரவேண்டிய தழ்நிலை ஏற்பட்ட பிறகு, பெருமாள் சேவையில் கோயில் கைங்கரியங்களில் நாட்களைக் கழித்துக் கொண்டு இருந்தேன், ஒழிந்த நேரங்களில் உள்ளூரில் கடுமையான நோயாளிகளுக்கு மட்டும் வைத்தியம் செய்து வந்தேன்." என கொண்டம நாயுடு தமது பேச்சை நிறுத்தினார். சேதுபதி மன்னரும், கன்னிவாடி நாயக்கரும், அவரை ஆவலுடன் உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது மன்னரது பணியாள் குமாரத் தேவன் வந்து பணிந்து, இரவு சாப்பாடு தயாராக இருப்பதைத் தெரிவித்தார்.

"மகாராஜா முதலில் சாப்பாட்டை முடித்துவிட்டு வாருங்கள். எனது கதையை எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் சொல்கிறேன்."

"வாருங்கள் நீங்கள் சாப்பிடலாம்" மன்னர் கொண்டம நாயுடுவை அழைத்தார்.

"மன்னிக்க வேண்டும், எனக்கு பகல் வேலை மட்டும் தான் உணவு. இரவில் துளசி நீர் மட்டும். பல ஆண்டுப் பழக்கம் இது."

"அப்படியா? சற்று பொறுத்து இருங்கள், சாப்பாட்டை முடித்துவிட்டு வருகிறோம்." என்று சொல்லிய மன்னர் பாளையக் காரருடன் மண்டபத்திற்குள் சென்றார். கொண்டம நாயுடு ஏதோ ஒரு கீர்த்தனையை மெதுவாக முணுமுணுத்துக் கொண்டு இருந்தார். அரை நாழிகை நேரம் கழித்து அங்கு வந்த சேதுபதி மன்னரும், கன்னிவாடி பாளையக்காரரும், "இப்பொழுது சொல்லுங்கள்" என்று கொண்டம நாயுடுவை கேட்டுக் கொண்டனர். அவரும் தமது கதையைத் தொடர்ந்து சொல்வதற்குத் தயாரானார்.

ஒரு நாள் பகல் பொழுது
கோவிலில் உற்சவம் நடந்து
கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது
வயது முதிர்ந்த மூதாட்டி ஒருத்தி
வந்து "ஐயா, நீங்கள்தானே
வைத்தியர். எனக்கு ஒரு பெரிய
உதவி செய்யவேண்டும். எனது
ஒரே மகன் இரண்டு நாட்களாக
வயிற்றுப் போக்கால் அவதிப்
பட்டுக்கொண்டிருக்கிறான்.
சென்ற வாரம் எனது மருமகளும்,
இதே நோயினால் காலமாகி
விட்டாள். இப்பொழுது எனது
மகனும் ஆபத்தான

நிலையில் இருக்கிறான். காலையிலேயே புறப்பட்டு வந்தேன். இதுவரை அவனுக்கு என்ன ஆயிற்றோ தெரியவில்லை. நாங்கள் மிகவும் ஏழைகள். எவ்வித உதவியும் இல்லை. பெரிய மனது வைத்து எனது மகனை காப்பாற்றிக் கொடுக்க வேண்டும்." என்று சொன்னாள். அந்த முதியவளது கெஞ்சதல் கொண்டம நாயுடு உள்ளத்தை உலுக்கியது.

"இங்கிருந்து எட்டுக்கல் தொலைவில் உள்ள ஊரைச் சொன்னாள். அப்பொழுது கோயிலில் நான் இருக்க வேண்டிய கட்டாயத்தை அவளுக்கு தெரிவித்து அவளை முன்னதாகவே திரும்பிச் செல்லுமாறு சொல்லிவிட்டு பிறகு, கோயில் விஷேசம் முடிந்த பிறகு பெருமாளின் அலங்காரம் கலைக்கப்பட்டு அவருக்கீச் சாத்தியிருந்த விலையுயர்ந்த ஆபரணங்களை தானத்தார் முன்னிலையில் கோயில் கருவூலத்தில் வைத்து பூட்டிய பிறகு அந்த ஊருக்குப் பயணமானேன்.

"நான் அந்த கிராமத்திற்கு சென்ற பொழுது அந்தி சாய்ந்துகொண்டு இருந்தது. ஒரு வகையாக பல தோட்டங்களுக்கு இடையில் அமைக்கப்பட்டு இருந்த பத்து பதினைந்து கூரை வீடுகளில் அந்த மூதாட்டியின் வீட்டை கண்டுபிடிப்பது மிகவும் சிரமமாக இருந்தது. மக்கள் நடமாட்டம் இல்லாத அந்த ஊரில் மயான அமைதி நிலவியது. ஒரு கூக்குரல் கேட்டு அந்த வீட்டை உற்றுப் பார்த்த பொழுது அந்தக் கிழவி தனது மகனின் பிணத்தருகில் அமர்ந்து கண்ணீர்விட்டு கதறிக் கொண்டிருந்தாள். என்னைப் பார்த்ததும். ஐயா, என் மகன் போய்விட்டான். எனக்கு இனிமேல் யார் இருக்கிறார்கள் ? இன்னும் என்னவெல்லாமோ சொல்லிக் கதறினாள். சிறிது நேரம் அந்த பரிதாபக் காட்சியை பார்த்துக் கொண்டிருந்த பொழுது, அந்த ஊர் பெரிய தனக்காரர் வங்கார்.

"இந்தா கிழவி! வீணாக ஏன் அழுது கொண்டிருக்கிறாய்? உனது மகனின் அடக்கத்திற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். நீயும் உனது பேத்தியும் இங்கிருந்து புறப்படுங்கள்." அவர் சொன்னபொழுதுதான் அந்த கிழவியின் பேத்தி ஒரு பழைய சேலைக்குள் கருண்டு சிடந்ததைக் கவனித்தேன். வட்ட முகம். குறுகுறுப்பான கண்கள். கோதிவிடப்படாத தலைமுடி, சிற்றாடையும் சட்டையும் அணிந்திருந்த அந்த ஐந்து வயதுச் சிறுமி பார்ப்பதற்கு மிக அழகாக இருந்தாள். வறுமையின் கொடுமை அவளது குறுகுறுப்பான கண்ணில் குழிவிழச் செய்து இருந்தது. அங்கு நிகழ்ந்துள்ள கோர நாடகத்தினால் சிறிதும் பாதிக்கப்படாத பார்வை.

"இது இவர்கள் வீடு இல்லையா" என்று அந்த பெரியவரிடம் கேட்டேன். அதற்குள் "எங்களுக்கு ஏது வீடு?" என்று திரும்பத்திரும்ப சொன்னவள் பேச்சு மூச்சு இல்லாமல் தரையில் சாய்ந்து விட்டாள். அவளது கையை பிடித்து நாடி பார்த்தபொழுது எந்தச் சலனமும் இல்லை. அவள் இறந்துவிட்டாள். நான் அந்தப் பெரியவரிடம் அந்தக் குழந்தையைக் கொண்டுபோய் வளர்ப்பது பற்றிக் கேட்டேன். தன்னால் எப்படி வளர்க்க முடியும் என்று சொல்லி கையை விரித்துவிட்டார். பெருமாள் விட்ட வழி என்று அந்த பெண் குழந்தையைத் தூக்கி எனது தோளில் சுமந்தவாறு ஊருக்கு திரும்பி வந்தேன்."

"இவளை நானே வளர்த்தேன். எனது பெரிய தாயாரின் பெயர் முக்தாலம்மாள் என்பதை அவளுக்குச் சூட்டினேன். எனக்குத் தெரிந்த கல்வியையும் அவளுக்குக் கற்பித்தேன். அவளை வளர்த்து ஆளாக்கும் பொறுப்பில் முனைந்திருந்ததால் எனக்கு திருமணம் பற்றிய கவலையே ஏற்படவில்லை. இப்பொழுது அவள் இருபத்து இரண்டு வயதுப் பெண். இருவரும் நிம்மதியாக வாழ்ந்து வருகிறோம்."

"ஆமாம், உங்களது வாழ்க்கையில் திருமணம் இல்லாமல் போய்விட்டது. இவ்வளவும் செய்த நீங்கள், இந்தக் குழந்தைக்கு ஏன் இன்னும் திருமணம் செய்யவில்லை?" கன்னிவாடி நாயக்கர் கேட்டார்.

"அந்தக் கடமையையும் அவளுக்கு நிறைவேற்றி வைக்க ஆசைதான். முயற்சித்தேன். அவள் கண்டிப்பாக மறுத்துட்டாள். அவளுக்காக எனது வாழ்க்கையை நான் தியாகம் செய்து இருக்கும் பொழுது, எனக்குத் தொண்டு செய்வதையே கடமையாகக் கொண்டு திருமண சிந்தனையை துறக்க முடிவு செய்துவிட்டாள். அப்புறம் நான் என்ன செய்ய முடியும்? எனது வழித்தடத்தில் அவள்...." என்று சொல்லி சற்று புன்னகை செய்தார்.

"ஒவ்வொருவர் வாழ்க்கையிலும் சில விசித்திரமான திருப்பங்களை இறைவன் ஏற்படுத்திவிடுகிறான்" என்று சொல்லியவாறு மன்னர் கொண்டம நாயுடுவின் கதைக்கு முத்தாய்ப்பு வைத்தார்.

குமாரத் தேவன் வந்து பணிந்து நின்றான். மதுரை மன்னரது அஞ்சல் சேவகர் காத்திருக்கிறார் என்று மன்னரிடம் சொன்னான். அப்பொழுது, காலையில் சந்திப்பதாகச் சொல்லிவிட்டு கொண்டம நாயுடு கோயிலுக்குச் சென்றுவிட்டார்.

மதுரையில் இருந்து வந்த திருமுகத்தை சேதுபதி மன்னரிடமிருந்து பெற்று படித்த கன்னிவாடி பாளையக்காரர் முகத்தில் மகிழ்ச்சி தோன்றி மறைந்தது.

"பதில் அனுப்பிவிடலாம்"

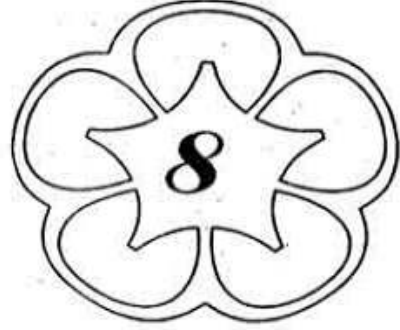
"எப்பொழுது மதுரை போய்ச் சேருவோம் என்பதைக் குறிப்பிட வேண்டும் அல்லவா?"

"நிச்சயமாக நாளை ஞாயிற்றுக் கிழமை பிற்பகல் இங்கிருந்து புறப்பட்டாள் புதன்கிழமை முற்பகலில் மதுரை போய்ச் சேர்ந்துவிடலாம்."

"அவ்விதமே திருமலை மன்னருக்கும் பதில் அனுப்பிவிடுங்கள்" சேதுபதி மன்னர் சொன்னார்.

கன்னிவாடிப் பாளையக்காரர் மதுரைத் தூதுவருடன் மண்டபத்திற்கு வெளியே சென்றார்.

கூடந்த ஒரு வாரமாக,
இரவும் பகலுமாக, மதுரை
கோட்டை கிழக்கு வாசலில்
இருந்து திருமலை நாயக்க
மன்னரது மாளிகை செல்லும்
வழியெங்கும், நடைபெற்ற
அலங்கார வேலைகள், சோடனை
கள், பந்தல் அமைப்புகள், ஆடம்பர
வளைவுகள் எனப் பல்வேறு
ஒப்பனைப் பணிகள், அன்று
அதிகாலையில் தான் முடி-
வடைந்தன. அரண்மனை
ஒப்பனைக்காரர்களும்,
சித்திரக்காரர்களும், தங்களது

கைத்திறனையெல்லாம் அந்த கோட்டைவாசல் முகப்பிலும், பந்தலிலும் தொங்கவிடப்பட்டிருந்த தொங்கு சேலைகளிலும் நெட்டியிலான பலவித வண்ண பொம்மைகளிலும் காட்டியிருந்தனர்.

வண்ணக் கோலங்கள், மனத்தைக் கவர்ந்து இழுக்கும் சித்திரங்கள், மதுரை நாயக்க மன்னரது படைகளும், மறவர் சீமைப் படைகளும், கன்னடியரைத் தாக்கி அழித்த நிகழ்ச்சிகளின் மறு பதிப்பு போன்ற உயிர் ஓவியங்கள். மதுரை மன்னரும், சேதுபதி மன்னரும் அன்புடன் சந்தித்து உரையாடுதல், மதுரை மன்னருக்கு எதிராக கலகம் செய்த எட்டையபுரம் பாளையக்காரரை விலங்கிட்டு சேதுபதி மன்னர் திருமலை நாயக்கர் அவைக்கு கொண்டு வருதல். வெளிநாட்டு பாதிரியார்கள் திருமலை மன்னரைப் பேட்டி காணுதல். மதுரையில் நவராத்திரி விழா, போன்ற வரலாற்றுக் காட்சிகளும் ஆங்காங்கு இடம் பெற்று இருந்தன.

பந்தல் கால்களிலும், பந்தல் முகப்புகளிலும், கோட்டை வாசலிலும், ஏழு அடி உயர சோழவந்தான் வாழைமரங்கள், குலைகளுடன் தென்னம்பாளைகள், பனை நுங்குகளுடன் குலைகள், வாழைத்தார்கள், ஒய்யாரமாய்த் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. பந்தல்களின் ஓவியச் சேலைகள், அந்தக் காலை இளங்காற்றில் மெதுவாக அசையும் பொழுது, அதில் தீட்டப்பட்டிருந்த மனிதர், விலங்குகள், சித்திரங்கள் ஆகியன உண்மையான உயிர் பெற்றவைகள் போன்ற பிரமையைத் தந்தன.

கோட்டை வாசலுக்கு மேற்கே அமைந்துள்ள வாத்திய மண்டபத்தில் இந்த மண்டபம் நவபக்கானா வழங்கப்பட்டது. இருந்து வாத்திய இசை, குழு இசையாக ஒலித்தன. சற்று நேரத்தில் கோட்டைவாயில் அரங்கத்தில் இருந்தும் அந்த வாத்திய ஒலியும் கேட்டது. வடக்கே தல்லாகுளம் மைதானத்தில் தண்டு இறங்கி

இருந்த நாயக்க மன்னரதும் சேதுபதி மன்னரதுமான படைகளின் முதல் அணி, பெரிய பெரிய யானைகள், அழகான குதிரைகள், ஒன்றன் பின் ஒன்றாக கோட்டை வாயில் வழி கோட்டைக்குள் புகுந்தன. அடுத்து நீண்ட ஈட்டிகளைப் பிடித்த வீரர்கள் அணிகள், வாள்கள் தாங்கிய வீரர்கள் அணிகள், பாசறைகளில் தங்கி இருக்கும் வீரர்களுக்கு மகிழ்ச்சி ஊட்டச் செய்த பாடகர்கள், நடனக்காரர்கள், மாயாஜால மகேந்திர ஜால வேடிக் கைகள் நிகழ்த்தும் விப்ர நாராயணர்கள், மோடி வித்தைக்காரர்கள், கழைக்கூத்தாடிகள் இவைகளைத் தொடர்ந்து மெய்க்காவல் அணி, அவர்களை அடுத்து மதுரைக் கோட்டைத் தளபதியும், கண்ணிவாடி நாயக்கரும், தங்களது குதிரைகளில் இருபுறமும் அமர்ந்து வர, நடுவில் அழகிய வெள்ளை நிற அரபு நாட்டு பஞ்ச கல்யாணிக் குதிரையில் கம்பீரமாக அமர்ந்து வந்தார் இராமநாதபுரம் சேதுபதி மன்னர்.

கோட்டை வாசல் முகப்பில் ஆரத்திப் பொருட்களுடன் கூடி நின்ற சமங்கலிகள் சேதுபதி மன்னருக்கு குதிரை முன் நின்று ஆரத்தி சுற்றவும், அங்கு திரளாகக் கூடியிருந்த பெண்கள் குலவையிட்டு மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்தனர். வாசலில் குதிரையில் அமர்ந்தவாறு காத்து நின்ற மதுரை நாயக்கரது பிரதானி தனது வாளை உருவி நெஞ்சுக்கு நேராகப் பிடித்தவாறு மிகுந்த பணிவுடன் சேதுபதி மன்னருக்கு மரியாதை செலுத்திவிட்டு, மன்னருக்கு முன்னால் சென்று நாயக்க மன்னரது அரண்மனைக்கு வழிநடத்திச் சென்றார். வழியில் அரண்மனை வாசலுக்கு அருகில் இருந்த வாத்திய மண்டபம் அருகே, பிரதானி தமது குதிரையைவிட்டு இறங்கி, சேதுபதி மன்னர் குதிரையைவிட்டு இறங்குவதற் உதவ, அவரது குதிரை அருகே போய் நின்றார். மன்னரும், கண்ணிவாடி நாயக்கரும் குதிரைகளில் இருந்து இறங்கியவுடன், அரண்மனை முகப்பில் இருந்து கொலு மண்டப படிக்கட்டுகள் வரை விரிக்கப்பட்டு இருந்த சிவப்பு இரத்தினக் கம்பளத்தில் மூவரும்

நடந்து சென்றனர். கொலு மண்டபத்தில் பொன்னாலான சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்து இருந்த திருமலை நாயக்கரும் தபுது கரங்களை நெஞ்சிற்கு நேரே கூப்பியவாறு சேதுபதி மன்னருக்கு வணக்கம் செலுத்தினர்.

"மகாராஜா நமஸ்காரம்"

உடல் நலிவினால் மிகவும் சோர்ந்து இருந்து நாயக்க மன்னரது முகத்தில் மகிழ்ச்சி பொங்கி வழிந்தது.

"வாருங்கள் சேதுபதி மன்னரே! கத்திரி நாயக்கரே! இப்படி அமருங்கள்" பக்கத்தில் இருந்த இருக்கைகளை கட்டிக் காண்பித்தார்.

அப்பொழுது அவையில் இருந்த அலுவலர்களும், பாளையக்காரர்களும் எழுந்து நின்று,

"சேதுபதி மன்னர் வாழ்க!" என முழங்கினர்.

சேதுபதி மன்னர் மட்டும் மதுரை மன்னர் அருகில் இருந்த அழகிய இருக்கையில் அமர்ந்து மதுரை மன்னரது உடல் நலம் விசாரித்தார்.

"சேதுபதி மன்னரே! தாங்கள் இப்பொழுது இந்த மதுரை மண்டலத்திற்கு தேடித்தந்துள்ள வெற்றியை நானும் எனது குடிமக்களும் மறக்கவே மாட்டோம். எனது உடல் நலிவு ஓடி மறைந்துவிட்டது. ஏற்கனவே படுத்த படுக்கையாக இருந்த நான் புதிய தெம்புடன் இப்பொழுது அமர்ந்து இருக்கிறேன் பார்த்தீர்களா?"

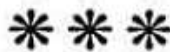
"மிக்க மகிழ்ச்சி மகாராஜா! எல்லாம் இறைவனது நாட்டம்" என்று சொல்லிய சேதுபதி மன்னர்,

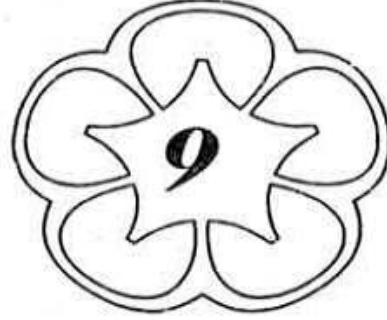
"தங்களின் பாராட்டுதலுக்கு நன்றி. மதுரையும், இராமநாதபுரமும் எப்பொழுதும் இணைந்தே இருந்து வந்துள்ளன. மதுரைச் சீமையில் அரசியல் பாதிக்கப்பட்டால் அது மறவர் சீமையிலும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும். மதுரை மன்னருக்கு ஏற்பட்ட இக்கட்டான நிலையை களைவதற்கு என்னால் இயன்றதைச் செய்தேன் என்பதில் எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி!" என்று சொல்லி முடித்தார்.

"மன்னரே! தங்களது நம்பிக்கை வீண்போகாது. தங்களது தெளிவான அரசியல் முடிவு தென்னக வரலாற்றில் சிறப்பான இடம்பெறும்." என்று மகிழ்ச்சியுடன் கூறிய திருமலை நாயக்கர்,

"இப்பொழுது தாங்கள் விருந்து மண்டபம் சென்று ஓய்வு எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். மதிய விருந்தின் பொழுது மீண்டும் அளவளாவி மகிழ்வோம்."

திருமலை மன்னர் சொன்னதும் அவரது ராயசம் வந்து சேதுபதி மன்னர் முன் வணங்கி நின்றார். திருமலை மன்னர் எழுந்து சேதுபதி மன்னரை விருந்து மண்டபத்திற்கு அனுப்பப்பட்டு சொர்க்கவிலாசம் அரண்மனை சென்றதும், கொலு மண்டபத்தில் இருந்தவர்கள் கலைந்து சென்றனர்.

வி ரு ந தி ன ர்
மண்டபத்தில் இருந்த
பணியாளர்களுக்கு தக்க உத்தரவு
கொடுத்து மனனரது காலை
சிற்றுண்டி வழங்க ஏற்பாடு
செய்துவிட்டு ராயசம் மன்னரிடம்
விடை பெற்று மண்டபத்தில்
இருந்து வெளியேறினார்.

குளியலை முடித்துவிட்டு வந்த
சேதுபதி மன்னருக்கு
புத்தாடைகளை அணிவித்து
வாசனைத் தைலங்களை
தடவிவிட்டு, சிற்றுண்டி எடுத்த

வர சமையல் கட்டிற்குச் சென்றான் குமாரத் தேவன்.

அந்த அறையில் இருந்த அழகிய இருக்கை ஒன்றிலே சேதுபதி மன்னர் அமர்ந்த பொழுது எதிர்ச்சுவர் அருகில் இருந்த பெரிய நிலைக்கண்ணாடியில் மன்னரது முழு உருவம் தெளிவாக பிரதிபளிப்பதைப் பார்த்தார். சேதுபதி மன்னர் அவரது உருவத்தை கண்ணாடியில் பிரதிபலித்ததை நம்ப முடியவில்லை. கடந்த மூன்று வார காலத்தில் கன்னடப் படையை வெற்றிகொண்ட மகிழ்ச்சி அவரது கண்கள், கன்னங்களில் அவரே அறியாதவாறு அழகையும் பொலிவையும் மெருகூட்டி இருந்தன.

குமாரத் தேவனுடன் வந்த அரண்மனை பணியாட்கள் சிற்றுண்டி தட்டுகளை எடுத்து வந்து சாப்பாட்டு அறையில் வைத்துவிட்டு மன்னரை வணங்கிச் சென்றனர்.

சிற்றுண்டிகளைச் சுவைத்த பிறகு மன்னர் படுக்கை அறைக்குள் சென்றார். ஏதோ சிந்தித்த வண்ணம் அங்கும் இங்கும் உலவிக் கொண்டிருந்தார். பின்னர் மண்டபத்தின் முதல் தளத்திற்குச் சென்று மதுரை மாநகரை உற்றுப் பார்த்தார்.

கிழக்கே திருமலை மன்னரது சொர்க்கவிலாசம் அரண்மனை. மேற்கே மதுரைக் கோட்டையின் உயரமான மேற்குவாசல். இவைகளுக்கு இடையே வானூயர்ந்து கம்பீரமாகக் கட்சியளிக்கும் மதுரை திருக்கோயிலின் ராஜகோபுரங்கள். கருவறைக் கோபுரங்கள், கந்தனை அனைவர் அமர்ந்து கற்ற கலைதெரி கழகங்கள், கற்றதையும் கேட்டதையும் கற்பகச் சுறவையில் கலந்த காவியங்கள் அரங்கேறிய தமிழ்ச் சங்கம். அவைகளுக்கு அப்பால் வடக்கில் வைகை ஆற்றில் ஆற்றுப் படுகை, அதற்கும் அப்பால் பசுமை பொழியும் வயல்கள், செடி, கொடிகள், மரங்கள் முதலியன.

மதுரைக் கோயிலின் உச்சிக் கால பூசைக்கான அடியாட மணிகளின் கம்பீரமான ஒலி விட்டு விட்டு மென்மையாக ஒலிப்பது கேட்டது.

மன்னர் மெதுவாகப் படிக்கட்டுகளை கடந்து தமது அறைக்குள் வந்து அமர்ந்தார். குமாரத் தேவன் ஒரு வெள்ளித் தட்டில் வைத்து எடுத்து வந்த ஒரு செம்பை நீட்டினான்.

"இது மோர தானே! ஒரு விதமான இனிய கவையுடன் இருக்கிறது"

"மோரில் இலேசாக நன்னாரி வேர் ஷர்பத் கலந்து இருக்கிறார்கள் மகாராஜா!" குமாரத் தேவன் பதில் சொன்னான்.

"உண்மைதான். நன்றாக இருக்கிறது!"

"இன்னும் ஒரு நாழிகை நேரம் கழித்து பிரதானி வருவாராம். மதிய விருந்திற்கு அழைத்துச் செல்ல. ராயசம் வந்து இப்பொழுது சொல்லிவிட்டு சென்றார்." தொடர்ந்து சொன்னான் குமாரத் தேவன்.

பிரதான விருந்து
மண்டபத்திற்கு சேதுபதி மன்னர்
பிரதானியுடன் சென்றபொழுது,
சொர்க்க விலாசம் அரண்மனை-
யில் இருந்து திருமலை நாயக்க
மன்னரும் அப்பொழுது
வந்துகொண்டிருந்தார்.

மதுரை மன்னர்
அவரது இருக்கையில் அமர்ந்த
பொழுது, சேதுபதி மன்னரையும்
தமது அருகில் இருக்கையில்
அமருமாறு செய்தார். அன்றைய
விருந்து சேதுபதி மன்னருக்காக
ஏற்பாடு செய்து இருந்ததாலும்,

அவரை சிறப்பிக்கும் வகையில் மதுரை மண்டலத்தில் உள்ள எழுபத்து இரண்டு பாளையக்காரர்கள். வடக்கே தாராபுரத்திலிருந்து தெற்கே களக்காடு வரையிலான அனைத்து பாளையக்காரர்களும் அழைக்கப்பட்டு இருந்தனர்.

அவர்கள் அனைவரும் அவரவர்களுக்குரிய தொன்மையான ஆடைகளைப் புனைந்தும், அணிமணிகளை அணிந்தும் அங்கு வந்து இருந்தது மிகவும் அரியதொரு காட்சியாக அமைந்து இருந்தது.

அவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் அவர்களது முன்னோர்களையும் அவர்களது பராக்கிரமச் செயல்களையும் கட்டியக்காரர் சொல்லி சேதுபதி மன்னருக்கு அறிமுகப்படுத்தியது, இன்னும் சிறப்புடையதாக இருந்தது.

அடுத்து விருந்து பரிமாறப்பட்டது. எத்தனையோ விதமான வர்க்கான்னங்கள்; கற்கண்டுச் சோறு, புளிச்சோறு, நெய்ச்சோறு, சாம்பார் சோறு, தயிர்ச் சோறு, இவைகளுக்குப் பொருத்தமான கூட்டு, கறி, பொறியல், வருவல், பாயாசம், பழங்கள், பானகங்கள், யாருமே மறக்க முடியாத பெருவிருந்து. விருந்துணவின் வாசனைக்கு மேலாக பலவித நறுமணங்களும் அங்கு பரவி இனிய தூழலை ஏற்படுத்தியது. விருந்து மண்டபத்தை அடுத்து கேளிக்கை அரங்கில் ராஜநர்த்தகி கலாதேவி அளித்த நாட்டிய விருந்தும் மறக்கமுடியாத நிகழ்ச்சிகளின் நாளாக சேதுபதி மன்னரது சிந்தனையில் பதிவு பெற்றது. என்றாலும், மன்னரது உள்மனத்தில் இராமநாதபுரம் அரண்மனையும் சேதுகங்கை நாச்சியாரின் நினைவுகளும் மென்மையாக நிழலாடின

கவையும் மணமும் நிறைந்த தாம்பூலங்களை
மென்றவர்களாக பாளையக்காரர்கள் மதுரை மன்னரிடமிருந்தும்,
சேதுபதி மன்னரிடமிருந்தும் அன்புவிடை பெற்றுச் சென்றனர்.

திருமலை நாயக்கரிடம் விடைபெற்ற சேதுபதி
மன்னரை ராயசம் அழைத்துக் கொண்டு விருந்தினர் மாளிகைக்குச்
சென்றார்.

இராமேஸ்வரம்
அரண்மனை,

மாலை மயங்கும்
நேரம், அக்கினி தீர்த்தக்கரையை
மறைத்தவாறு வளர்ந்துள்ள
தென்னந்தோய்ப்பின்
இளங்குருத்துக்களைத் தழுவி
குளிர்ச்சியையும் மென்மையையும்
எடுத்து வந்த தென்றல்,
யாருக்குத்தான் மகிழ்ச்சியைக்
கொடுக்காது!

தமது மாளிகையின்
உப்பரிசையில் அமர்ந்தவாறு

தெற்க்கடலை கவனித்துக் கொண்டிருந்தார், சேதுபதி மன்னர். வங்கக்கடலின் அந்த விரிந்த பரப்பில் விளையாடக்கொண்டிருந்த விரிதிரைகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வந்து கரையின் குறு மணலைத் தொட்டுத் திரும்பிச் செல்லும் சிறுபிள்ளை விளையாட்டு அவரது சிந்தனையை ஈர்த்தது.

கடல் பரப்பில் எழுந்து அழகாக உருண்டோடி வந்து, காதல் சிழத்தியை கனவில் ஆர்வமுடன் அணைத்துத் தழுவுகின்ற நாயகனைப் போன்று கடற்கரையைப் பரவலாகத் தழுவிவிட்டு பின்வாங்கி கடல் நீரில் மறைந்துவிடும் அலைகள், அவைகள் கொப்பளித்த நுரைகள், அவைகளின் பின்னால் ஆடை போல காட்சியளித்த நூற்றுக்கணக்கான குமிழ்கள், . . . ஆம். இவைபெயல்லாமல் நொடி நேரத்தில் எங்கே ஒளிந்து மறைந்தன?

மன்னரது மனத்திரையிலும் எத்தனையோ சிந்தனைக் குமிழ்கள். இரண்டு மாதகால இடைவெளியில் தான் எத்தனை எத்தனை நிகழ்ச்சிகள்

மதுரைப் பேராசர் திருமலை நாயக்கரது உருக்கமாக அழைப்பு. பலஆயிரம் மறவர்களைத் திரட்டி மதுரை சென்றது, கன்னட படைகளை துவம்சம் செய்து வெற்றி வாடை சூடியது, திருமலை நாயக்கர் அளித்த பாராட்டு நிகழ்ச்சிகள், பரிசில்கள், விருந்துகள், இவைகளுக்கு எல்லாம் மேலாக நாயக்கர் சமஸ்தான ராஜ நர்த்தகி கலாதேவி மீது ஏற்பட்ட காதல், சாதாரண காதல் அல்ல, கலைக்காதல், இந்த ஒரு நிகழ்ச்சி மட்டும் மன்னரது மனத்தில் ஆழத்தில் உருண்டு திரண்டு கனிந்து கொண்டு இருந்து.

+++++

"மகாராஜா . . ."

கண்ணாடியிலே சீனப்பட்டை வைத்து அழுத்தினால் ஏற்படுவது போன்ற மென்மையான இனிய குரல். சுந்தரத் தெலுங்கை தாய்மொழியாகக் கொண்டதாலோ என்னவோ அந்த உச்சரிப்பில் ஒரு உருக்கம். அதிலே, கலந்து வந்த பணிவு, மன்னரது கவனத்தை ஈர்த்தது. மீண்டும்,

"மகாராஜா! தங்களது அடிமை!"

"கலாதேவி"

மன்னரது குரலில் மகிழ்ச்சி இழைகள் இணைந்து எக்காளமிட்டன.

"கடந்த பத்து நாட்களாக உனது நடனத்தை கண்டுகளிக்கும் வாய்ப்பினை எனக்கு மதுரை மன்னர் அவர்கள் அளித்துள்ளார். கலைவானியின் பூர்ண அருளும் உனக்கு உள்ளது."

'தெய்வீகக் கலையான நாட்டியத்தை, நான் கற்றுணர்ந்தவள் என்ற நிலையில் பரதத்தை நீயும் மிகவும் சிறப்பாகக் கற்றுத்தேர்ந்திருக்கிறாய் என்பது எனது முடிவு. உனக்கு எனது பாராட்டுக்கள். வாழ்த்துக்கள்." சேதுபதி மன்னர் சொன்னார்.

"எல்லாம் சமூகத்தின் ஆசீர்வாதம். வசிஷ்டர் வாயால் பிரம்ம ரிஷி என்ற வாக்கு போல, நாட்டியக் கலை வல்லுநரான, பரதநாடகப் பிரவீணரான, தங்களது பாராட்டைப் பெறுவதற்கு நான் முந்தைய ஜென்மத்தில் என்ன தவம் செய்தேனோ!" கலாதேவியின் கனிவான குரல்.

"பேஷ்! மிக நன்றாகப் பேசுகிறாயே! மதுரை மன்னர் உன்னை ஆந்திர நாட்டுக் கலைமணி என்று மட்டும்தான் எனக்கு

அறிமுகம் செய்து வைத்தார். நீயோ தமிழ்மணியாக வல்லவோ இருக்கிறாய்!"

"எல்லாம் மீனாட்சித் தாயின் பிச்சைதான். இங்கு வந்த பிறகு தமிழைக் கற்றேன். தேவார, திருவாசகத்தையும் பண்ணோடு பாடுவேன் மகாராஜா!"

"மகிழ்ச்சி, எங்கே திருவாசகம் ஒன்றைப்பாடு, கேட்கலாம்!"

"பழுதில் தொல் புகழான், பங்கநீ யல்லால்
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
செழுமதி அணிந்தாய் சிவபுரத் தரசே!
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
தொழுவனோ சொல்லாய்
மழவிடையானே வாழ்கிலேன் கண்டாய்!
வருக என அருள்புரிவாய்!"
கலாவதி பாடிமுடித்தாள்.

"ஆகா, மிகவும் அற்புதம். பாடலின் உச்சரிப்பில் உனது தாய்மொழியான தெலுங்கு சிறிதும் இல்லை. உன்போன்றோர் பலர் ஆந்திரத்தில் இருந்து இங்கு வந்துவிட்டால், இங்குள்ள கோயில் கலைஞர்கள் பாடு திண்டாட்டம்தான்" சேதுபதி மன்னர் சிரித்துக் கொண்டே சொன்னார்.

"மகாராஜா! தாங்கள் அறியாதது ஒன்றுமில்லை, கலைஞானத்தை போற்றுவதற்கு நாடு, இனம், மொழி தடையாகாது. கலை உலகில் போட்டி ஏற்பட்டால், அது கலையின் வளர்ச்சிக்கும், தரத்திற்கும் வழிகாட்டுவதாகத் தானே அமையும்!"

"கலாதேவி! நீ நர்த்தகி மட்டுமல்ல. நல்ல விதூசகியாகவும் விளங்குகிறாய்!"

"எல்லாம் மகா சமூகத்தின் ஆசீர்வாதம்"

"மன்னரது அவையில் நீ ஆடிய குச்சப்புடி நடனம் என்னை மிகவும் கவர்ந்தது. ஆதலால் எனது பாராட்டைத் தெரிவிக்கவே இங்கு உன்னை அழைத்தேன்!"

"அந்த நிகழ்ச்சியே தங்களது வெற்றிச் சிறப்பைப் பாராட்டுவதற்குத் தானே நடந்தது. எனக்குத் தெரிந்தவரை மதுரை நாயக்க மன்னர் சேதுபதியாகிய தங்களைத் தவிர வேறு யாருக்கும் இத்தகைய பாராட்டு நிகழ்ச்சியினை நடத்தியதாக வரலாறு இல்லை. திருமலை நாயக்க ஐயன் தங்களிடம் கொண்டுள்ள அன்பிற்கு அளவே இல்லை என்பதை அவர் தங்களுக்கு வழங்கிய விருந்துகளும் பரிசில்களுமே சான்றாகும். அதனைக் கூடியிருந்த பொது மக்களும் பாளையக்காரர்களும் பார்த்து பிரமித்துப் போயினர். ஆனால் அவர்களைவிட மிகவும் மகிழ்ச்சியுற்றவள் நான்தான்."

"அதற்கு ஏதாவது சிறப்பான காரணம்...?"

"மகாராஜா! தாங்கள் மன்னர் மட்டுமல்ல. நாட்டியக்கலைஞர். தங்களுக்கு கிடைத்த மகத்தான பாராட்டும், பரிசில்களும், நாட்டிய உலகிற்கே கிடைத்த நற்பேராக நினைக்கிறேன். இதுவரை தமிழக வரலாற்றில் பல்லவ மன்னர் மகேந்திரர் ஒருவர் மட்டும்தான், இசையிலும் கூத்திலும் இணையற்றவராக இருந்தார் என்பதை அறிகிறோம்... இப்பொழுது எம்மிடையே இருக்கும் நாட்டியக் கலைஞர், மன்னர் சேதுபதி மகாராஜா மட்டும்தானே!"

கலாதேவி பேச்சை முடித்தாள்.

அவளது பேச்சு புகழ்ச்சியாக இருந்தாலும் அதில் உண்மையும் ஒட்டிக்கொண்டு இருப்பதை சேதுபதி மன்னர் உணர்ந்தார். அவர் அறியாத ஒருவித உணர்வு அவரது உள்ளத்தில் பரவி மெய்சிலிர்க்கச் செய்தது. மேலும் கலா தேவியின் பேச்சில், இடையிடையே "மகாராஜா", "மகாராஜா" என்று குறிப்பிடும் பொழுது, அதில் அடங்கிய பணிவும் பவ்யமும், மன்னரது இதயத்தை ஒரு புதிய உணர்விலான கொக்கியில் கோர்த்து இருப்பது போல் உணர்ந்தார், நாணத்தினால் சில வினாடிகள் மெளனமாக இருந்தார். பிறகு மன்னர் பேசினார்.

"கலா தேவி! நமது பேச்சு எங்கேயோ தடம்புரண்டு சென்றுவிட்டது. இப்பொழுது சொல்வதைக் கேள். திருமலை நாயக்கர் எனக்களித்த பரிசில்களில் ஒன்றான பொன்னாலான அம்பிகையை, இராமநாதபுரம் கோட்டையில் புரட்டாசி மாதத்தில் ஸ்தாபித்து, மதுரையில் நடப்பது போல நவராத்திரி விழாவினை கலைவிழாவாக நடத்த திட்டமிட்டுள்ளேன். மதுரை சமஸ்தான ராஜ நர்த்தகியான நீயும் இந்த விழாவில் கலந்துகொள்ள வேண்டும்."

"சமூகம் உத்தரவு. தங்களது அடிமை மதுரை சமஸ்தான சேவகி என்பதால், மதுரை மன்னரிடம் ஒரு வார்த்தை மட்டும் சொல்லிவிடுங்கள். மகாராஜாவின் பேச்சுக்கு அங்கே மறுப்பு ஏது?"

"சரி சொல்லிவிடுகிறேன்!" என்று பேச்சை முடித்த சேதுபதி மன்னர் கலா தேவியைக் கூர்ந்து நோக்கினார். அந்தப் பார்வையின் அழுத்தத்தை எதிர்நோக்கும் ஆற்றல் இல்லாதவளாகத் திணறிய அவள், ஒருவாறு சமாளித்துக்கொண்டு

"பிறகு மகாராஜாதான் சொல்ல வேண்டும்" என்று சொல்லியவாறு முகத்தைக் கவிழ்த்துத் தரையை நோக்கினாள். யான் நோக்குங்கால் நிலன் நோக்கும் என்ற வள்ளுவரது வாக்கு உண்மையானது அல்லவா!

"குமாரத்தேவா!" மன்னர் பணியாளை அழைத்தார்.

சில வினாடிகளில் ஒரு வெள்ளித் தட்டினைக் கொண்டுவந்து மன்னர் முன்னர் வைத்தான் அவன். அந்த தட்டில் ஒரு பட்டுச் சேலையும் அதன்மீது அழகிய பொன்னலான காகமாலை ஒன்றும் பூச்சரம் ஒன்றும் இருந்தது.

மன்னர் அதனை கலா தேவியிடம் நீட்டினார், "எங்களது சமஸ்தான அன்பளிப்பு", என்று சொல்லியவாறு.

அதனை பெற்றுக் கொண்ட பொழுது கலாதேவியின் கண்களும் வாயும் மகிழ்ச்சியால் விரிந்து மலர்ந்தன.

"மகாராஜா! தன்யளானேன்" என்று சொல்லியவாறு அவள் சாஷ்டங்கமாக மன்னரை விழுந்து வணங்கி விடை பெற்றுச் சென்றாள். அவள் செல்வதையே நோக்கியவாறு சிலநொடிகள் அமர்ந்து இருந்தார் மன்னர்.

* * *

ஈற்று முன்னர் நடந்தது
போன்று அந்த நிகழ்ச்சியில்
லயித்து இருந்த பொழுது, கலா
தேவியின் கலை ஞானம், அழகு,
கனிவு, ஞானம், பணிவு நிறைந்த
பேச்சு ஆகியவை மன்னரது
இதயத்தில் ஒரு சிறு சலனத்தை
ஏற்படுத்தியது. அதன்
எதிரொலியில் இணைந்து இருந்த
மன்னரது மனத்தை,

"சமூகத்திற்கு நமஸ்காரம்"
அரண்மனைக் கார்வாரின்
வழக்கமான குரல் மன்னரைக்
கற்பனையில் இருந்த
இராமேஸ்வரம் நடப்பிற்கு
கொணர்ந்தது.

"உம்... என்ன செய்தி?"

"மகாராஜா கோயில் குருக்கள் எந்து இருக்கிறார்"

"அவரை சவுக்கையில் இருக்கச் சொல்" மன்னர் பதில்.

"உத்தரவு" கார்வார் கீழே சென்றார்.

சேதுபதி மன்னர் எழுந்து உடைகளை கண்ணாடியில் சரி பார்த்து அணிந்து கொண்டு, படிக்கட்டு வழியில் மெதுவாக கீழே இறங்கி வந்தார்.

மன்னர் வருவதைக் கண்ட கோயில் ஸ்தானிகமும், குருக்களும், பிரதானியும், மன்னருக்கு வணக்கம் செலுத்தினர். அங்கிருந்த இருக்கையில் அமர்ந்த மன்னர்,

"நவராத்திரி, விழா பட்டியல் தயாரிக்கப் பட்டுவிட்டதா?"

"ஆம் மகாராஜா! பூஜை, அபிஷேகம், ஹந்ஸ்வத்தியம் ஆகியவைகளுக்குத் தேவையான அனைத்துப் பொருட்களின் பட்டியலை பிரதானி அவர்களிடம் கொடுத்து இருக்கிறேன்."

"சரி. அவைகளை அவர் சேகரித்து வைத்துவிடுவார். தங்களுக்கு உற்சவ காலத்தில் உதவ அத்யாயன பட்டர்கள் வேண்டுமல்லவா? மதுரையில் இருந்து வரவழைக்கலாமா?"

"தேவையில்லை மகாராஜா! நமது இராமநாதபுரம் சொக்கநாதர் கோயிலில் இருந்து அழைத்துக் கொள்ளலாம்"

"சரி. நாங்கள் நாளை இராமநாதபுரம் புறப்படுகிறோம். மகாசமூகம் எப்பொழுது இராமநாதபுரம் கோட்டைக்கு வருவீர்கள்?"

"இந்தக் கிழமையிலேயே அங்கு வந்துவிடுவேன்."

"சமூகம் உற்சவத்தையொட்டி மற்ற காரியங்களை மேற்கொண்டால் நல்லது"

"அப்படியே செய்வோம்" மன்னரது பதிலைக் கேட்ட பிறகு குருக்கள் விடைபெற்றுச் சென்றார்.

"வேறு செய்திகள் உண்டா?" மன்னர் பிரதானியிடம் கேட்டார்.

"இல்லை மகாராஜா"

அப்பொழுது சாயந்திர பூஜைக்கான மணியோசை ஒலித்தது. மன்னரும் பிரதானியும் கோயிலுக்குச் செல்ல ஆயத்தமானார்கள்.

இராமநாதபுரம் கோட்டை.

நீராவி அரண்மனையின் முகப்பில் இடதுபுறம் அமைந்து இருந்த சவுக்கைக்கு மன்னர் வந்த பொழுது, அங்கே, பிரதானியுடன் கார்வார், தானாதிபதி மற்றும் அரண்மனை ஊழியர் சிலர் காத்து இருந்தனர். அவர்களின் மரியாதையை பெற்றுக் கொண்ட மன்னர், அங்கு நடுக்கூடத்தில் இருந்த அவரது இருக்கையில் அமர்ந்தார்.

"பிரதானியாரே! நமது நவராத்திரி விழா மிகச் சிறப்பாக அமைந்து விட்டதாக சில விருந்தினர்கள் என்னிடம் மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்தனர். அவர்கள் நன்கு கவனிக்கப்பட்டு வருகிறார்களா? அவர்களில் எத்தனை பேர் தங்கி உள்ளனர்?" மன்னர் கேட்டார். அவரது குரலில் இருந்த கரகரப்பு, கடந்த பத்து நாட்கள் நேரம் தவறி விழித்து இருந்ததால் அவரது உடல் நலம் பாதிக்கப்பட்டிருப்பதைத் தெரிவித்தது.

"மகாராஜா! இன்று காலைவரை, பெரும்பாலான பாளையக்காரர்களும், புலவர்களும் இங்கிருந்து புறப்பட்டுச் சென்றுவிட்டனர். அவர்கள் அனைவரும் அரண்மனை மரியாதைகளுடன் வழியனுப்பி வைக்கப்பட்டனர். இரு கவிராயர்களும் மதுரை சமஸ்தான ராஜ நர்த்தகியும் மட்டும் தங்கி இருக்கின்றனர். அவர்கள் நாளைக் காலையில் புறப்படுவதாகச் சொன்னார்கள்."

"நாட்டு நடப்பு பற்றிய செய்தி ஏதும் உள்ளதா?"

"யாழ்ப்பானத்தில் உள்ள டச்சுநாட்டு ஆளுநர் இன்னும் பத்துநாட்களில் பாம்பன் முத்துச் சிலாபம் பற்றி மகாராஜாவுடன் பேசுவதற்கு வர இருக்கிறாராம். நமது மறு மொழிக்காக அவரது ஆராய்ச்சி நமது அலுவலகத்தில் காத்து இருக்கிறார்."

"நமது இணக்கத்தை தெரிவித்து பதில் அனுப்பி வைப்புகள். பாம்பன் கோட்டையில் டச்சுநாட்டு ஆளுநரைச் சந்திக்கலாம். அத்துடன் முத்துச் சிலாபத்தின் வழக்கம் போல முதல் நாள் முத்துக்கள் நமக்கு உரியன என்பதையும் நினைவுபடுத்தி எழுதுங்கள்."

"இன்னொரு முக்கியமான செய்தி" என்று மன்னரிடம் சொல்லிவிட்டு அங்கு இருந்த அரண்மனை பணியாளர்களை

பார்த்தார் பிரதானி. குறிப்பையறிந்த அவர்களும் அங்கிருந்து அகன்றனர். மன்னருடன் அப்பொழுது பிரதானி மட்டுமே இருந்தார். பிரதானி தொடர்ந்து சொன்னார்.

"நேற்று பிற்பகலில் அரண்மனையிலிருந்து புறப்பட்ட தசரா விழாபவனி வன்னிமைதானத்தை அடைந்தபொழுது, இதுவரை இராமநாதபுரம் கண்டிராத பெருங்கூட்டம், அங்கே திரண்டு இருந்தது. உள்ளூர் கோயிலில் இருந்து எடுத்து வரப்பெற்ற உற்சவ மூர்த்திகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வந்து நமது ராஜராஜேஸ்வரி அம்மனது சந்நிதானத்தில் வருசையாக நிறுத்தப்பட்டவுடன், மகாராஜா அவர்கள் ராஜராஜேஸ்வரி அம்மனை தரிசித்துவிட்டு, அம்மனது கொற்ற வில்லைப் பெற்று அம்மனது சார்பாக வன்னிமரமாக நின்ற மகிஷாசுரனைக் குறிபார்த்த நேரத்தில் கடல் போன்ற அந்தக் கூட்டத்தில் கட்டுப்பாடும், அமைதியும் நிலவின. முதல் அம்பு குறி தவறாமல் வன்னி மரத்தில் பாய்ந்து குத்தி நின்றது. மகாராஜா அவர்கள் அடுத்த அம்பை எடுத்து நானேற்றும் பொழுது மைதானத்தின் வடகிழக்கு மூலையில் சிறு சலசலப்பு இருப்பது தெரிந்தது. நமது வீரர்கள் கூட்டத்தினரை விலக்கி அங்கு செல்வதற்குள் அங்கே குடிபோதையில் உளறியவாறு தள்ளாடிக்கொண்டிருந்த ஒருவனை கூட்டத்தினர் நையப்புடைத்துவிட்டனர். சுயநிலை பெற்ற அவன் தனது காயங்களைப் பார்த்து பயந்து வடக்கே உள்ள பேரா கண்மாய் உள்வாய்க்குள் ஓடிவிட்டான். விஷயம் தெரிந்த நமது வீரர்கள் அவனைப் பின் தொடர்ந்ததில் அவன் தப்பி ஓடும்பொழுது அவன் தவறவிட்ட சிறிய துணி முடிச்சு ஒன்றை மட்டும் எடுத்து வந்து என்னிடம் ஒப்படைத்தனர். மாலையில் வன்னி மைதானத்திலிருந்து அரண்மனை திரும்பி வந்த பிறகு பிரித்துப் பார்த்தேன். அதில் நூற்றுஐம்பது பொற்காசுகளும் ஒரு சிறிய கட்டாரியும் இருந்தன. மகாராஜா அவர்கள் அந்தப்புரத்துக்குள் சென்றுவிட்டதால் சமூகத்திற்கு நேற்று தெரிவிக்க இயலவில்லை. இடேதா அந்த துணி முடிச்சு" என்று சொல்லிய பிரதானி அதனை பிரித்து மன்னர் முன் வைத்தார்.

"என்ன கட்டாரியா?" என்று சற்று வியப்புடன் சொன்ன மன்னர் அதனை எடுத்து நன்கு உற்று கவனித்தார்.

"திருவிழாவிற்கு வந்தவன் கட்டாரியுடன் வந்து இருக்கிறான். இந்த பொற்காசுகளும் நமது நாட்டு அச்ச சாலையில் தயாரிக்கப்பட்டவை அல்ல.... அயல் நாட்டுக் காசுகள்.... உம் இந்த முடிச்சுத் துணியும் நமது நாட்டிட்டு நெசவு அல்ல" மன்னர் கருத்து தெரிவித்தார்.

பிரதானியின் சிந்தனையிலும் மன்னரது கணிப்பு எதிரொலித்தது. திருவிழாவிற்கு வந்தவன் கட்டாரியுடன் ஏன் வரவேண்டும்? கொலை நோக்கம் எதுவும் இருந்து இருக்குமா? அப்படியானால் அவன் குடி போதையில் ஏன் இருந்தான்? அயல் நாட்டு நாணயங்களை வைத்து இருந்த அவன் அயல்நாட்டுக்காரனா அல்லது இந்த நாட்டுக் குடிமகனா? இந்த வினாக்களை தமக்குள் எழுப்பிக் கொண்ட பிரதானி உரிய விளக்கம் பெற இயலாமல் தவித்தார். அப்பொழுது,

"மூன்று மாதங்களுக்கு முன்னர் மதுரையில் இருந்து திரும்பியபொழுது, ஒரு கட்டாரியைக் கொடுத்து நமது கருவூலத்தில் வைத்து இருக்குமாறு சொன்னேன் அல்லவா? அதனை கொண்டு வாருங்கள்" என்று ஆணையிட்ட மன்னர் பின்னர் மெளனமாக இருந்தார். பிரதானி, கார்வாரிடம் தகவல் சொல்லி அனுப்பினார். சிறுது நேரத்தில் கார்வார் துணிச்சுருள் ஒன்றை பிரதானியிடம் கொண்டுவந்து கொடுத்தார். அதனை பிரித்து, அதனுள் இருந்த கட்டாரியை எடுத்து பிரதானி மன்னரிடம் கொடுத்தார்.

அதனை இந்தக் கட்டாரியுடன் சரிபார்த்தார். மன்னரது முகத்தில் தோன்றிய முகபாவங்களில் இருந்து மன்னருக்கு மன நிறைவு ஏற்பட்டது என்பதை பிரதானி உணர்ந்தார்.

இரண்டு கட்டாரிகளையும் பிரதானியிடம் கொடுத்து "இவைகளை சரிபாருங்கள்" என்றார் மன்னர்.

"இரண்டும் ஒரே மாதிரியாகத்தான் உள்ளன. இரண்டும் ஒரே இடத்தில் தயாரிக்கப்பட்டவை" பிரதானியின் பதில்.

"சரியாகச் சொன்னீர்கள். இவைகளைப் பத்திரப் படுத்தி வைங்கள். இது பற்றி பின்னர் பேசலாம்."

"உத்திரவு. எதற்கும் உளவுப் பிரிவை உஷார்படுத்தி வைக்கிறேன். கோட்டைக் காவலிலும் கடுத்தம் ஏற்படும்படி பார்த்துக்கொள்கிறேன்."

மன்னரது மனநிலையைப் புரிந்த பிரதானியின் பதில் இது.

பிறகு மன்னரிடம் விடைபெற்றுச் சென்றார் பிரதானி.

ஆனால் சேதுபதி மன்னர் தொடர்ந்து சிந்தனையில் அங்கேயே ஆழ்ந்து அமர்ந்து இருந்தார்.

தம்மைக் கொல்ல இரண்டாவது முறையாக முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது என்பதை நினைத்துப் பார்த்தபோது அவருக்குப் பயம் ஏற்படாவிட்டாலும், தமது ஆட்சியின் அயக்கத்தில் கண்காணிப்புக் குறையும், ஆட்சிக்கு எதிராக சதியும் உருவாகி இருப்பதுதான் அவரது உள்ளத்தை மிகவும் அழுத்தியது. மதுரை நாயக்க மன்னர் போன்ற பேரரசர் மதித்து போற்றும் மறவர் சீமையில் அவருக்கு எதிரான பாழ்செய்யும் உட்பகையா? உட்பகை உருவாக என்ன காரணம்? சேதுபதியின் ஆட்சியில் பெற்றுக்க முடியாத அநீதி இழைக்கப்பட்டது எப்பொழுது, யாருக்கு, எங்கே?

பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் சேதிபதியின் பட்டத்திற்கு உரிமை கொண்ட சிலர் போர்க்கோலம் பூண்டனர். அதுவும் திருமலை நாயக்கரது தலையீட்டில் ஒரு முடிவு பெற்றது. அடுத்து இவ்வளவு காலமும் மறவர் சீமையை அமைதி கொலுவிருந்ததாக எண்ணிக் கொண்டிருந்தது தவறான முடிவா? நெருப்பு இல்லாமல் புகை ஏற்படாதே!

அந்த விசாலமான கூடத்தில் ஒரு மூலையில் புகைந்துகொண்டிருந்த மணம்மிக்க சந்தனப்பெட்டியில் இருந்த வந்துகொண்டிருந்த புகை மண்டலச் சுருள் போல, மன்னரது சிந்தனைகளும் அடுக்கடுக்காக வளர்ந்துகொண்டிருந்தன.

நன்பகல் பிற்பகலாகி மாலையும் மறைந்து கொண்டிருந்ததை மன்னர் உணரவில்லை. நீராவி அரண்மனை மாடங்களில் சிறிய பெரிய லஸ்தர் விளக்குகளில் எரிந்து கொண்டிருந்த மெழுகுவத்திகளின் மென்மையான ஒளி வண்ணக் கண்ணாடிச் சட்டங்களை ஊடுருவி வந்து கொண்டிருந்தது. ஆனால் மன்னரது சிந்தனையில் படர்ந்த மையிருட்டை நீக்க அவை பயன்படவில்லை.

"சமூகம் உத்திரவு" என்ற கார்வாரின் குரல் மன்னரது சிந்தனையைக் கலைத்தது.

மெதுவாக சேதுபதி மன்னர் திரும்பிப் பார்த்தார்.

"மதுரை சமஸ்த்தான நர்த்தகி அம்மையார் வந்து இருக்கிறார்" தொடர்ந்து கார்வார் தகவல் தெரிவித்தார். அடுத்து,

"மகாராஜா நமஸ்காரம்!" ராஜநர்த்தகி கலா தேவியின் கணிந்த குரல். மண்டியிட்டு வணங்கி மரியாதை செய்து எழுந்தாள்.

"கலாதேவி! என்ன இந்த நேரத்தில்"

"மகாராஜாவிடம் விடை பெற்றுச் செல்ல வந்துள்ளேன். மகாராணியிடம் இருந்து பிரிந்து வருவதற்கு இவ்வளவு நேரமாகிவிட்டது. எத்தனையோ யுகங்களுக்கு முன்னர் பிரிந்தவர்கள் மீண்டும் கூடியதைப் போன்ற பாசப்பிணைப்பை இந்த இரண்டுவாரப் பழக்கம் ஏற்படுத்திவிட்டது. எல்லாம் நான் செய்த பூர்வ புண்ணியம்தான்"

"அடடா! மகாராணியாரும், ராஜ நர்த்தகியின் பேச்சில் மயங்கிவிட்டார் போலத் தெரிகிறது" மன்னர் சிரித்துக் கொண்டே சொன்னார்.

"மகாராணியாரை எனக்கு யகவும் பிடித்துப் போய்விட்டது. மகாராஜா இது மயக்கம் அல்ல. எத்தனையோ பிறவிகளாக எங்களிடம் தொடர்ந்து வந்துள்ள பந்தம் என்றே நினைக்கிறேன். இந்த அரண்மனையில் அவர்களுடன் கழிந்த பதினைந்து நாள் பொழுதும் மறக்க முடியாதவை. அத்துடன் மகாராஜா அவர்களது அன்பு, ஆதரவு..."

"அப்புறம் ஏன் இந்த சூழலை விட்டுச் செல்ல வேண்டும்?"

"தங்களது இந்த அடிமை மதுரை சமஸ்தான சேவகி என்பதை மகாராஜா அறிவீர்கள். ஒருபுறம் கடமை, மறுபுறம் அன்பு பிணைப்பு. இருதலைக் கொல்லி என்று சொல்வார்கள் அல்லவா? அதனை இப்பொழுதுதான் உணருகிறேன்." வருத்தம் தோய்ந்த குரலில் ராஜ நர்த்தகி சொன்னாள்.

"நல்லது. போய் வரவும்... இன்னும் இரண்டு மாதங்

களில் இராமேசுவரம் திருக்கோயில் இரண்டாம் பிரகாரத் திருப்பணி விழா உள்ளது. அப்பொழுது நாயக்கருக்கு திருமுகம் அனுப்புகிறேன். வரலாம்" என்று கலாதேவியிடம் கூறிய மன்னர் அரண்மனைக் கார்வாரைப் பார்த்து,

"நாளைக் காலையில் இவர்களை மரியாதைகளுடன் மதுரை திரும்ப ஏற்பாடு செய்யவும்" மன்னரின் உத்தரவை கார்வார் தலைபணிந்து ஏற்றுக் கொண்டு சென்றார்.

"சமுகம் உத்தரவு. வருகிறேன்!" என்று சொல்லி தலை வணங்கி நிமிர்ந்த கலாதேவியின் கண்கள், சேதுபதி மன்னரது கூர்ந்த பார்வையில் பட்டுத் திணறியது. வெட்கம் மேலிட்டவளாக கலாதேவி மிகுந்த அடக்கத்துடன் தலைகுனிந்தவாறு அங்கிருந்து சென்றாள்.

அதுவரை கலகலப்பாகக் காட்சியளித்த மன்னரது சிந்தனையில் மீண்டும் அந்தக் கட்டாரியின் நினைவு தோன்றி அவரை தீவிர சிந்தனையில் நிலைகொள்ளுமாறு செய்தது. மீண்டும்.... மீண்டும்.... விளக்கம் பெற இயலாத அதே வினாக்கள்!

கண்ணாடிப் பாத்திரத்திலிடப்பட்ட பொன் மீன்கள் அந்தக் குறிப்பிட்ட வட்டத்திலேயே சுற்றிச் சுற்றி வருவதைப் போல. ஆனால் அதற்கான விடை....

இன்று இல்லாவிட்டாலும் நாளை, நாளை இல்லாவிட்டாலும் நாளை மறுநாள், தோள் உறிக்கப்பட்ட விளாய் பழத்தைப் போல சதியின் விளைவுகள் வெளிச்சத்திற்கு கொண்டுவரப்படத்தானே வேண்டும்!

மதுரை சொர்க்க விலாசம்
அரண்மனை.

மன்னர் திருமலை நாயக்க
ரும் ராயசமும் முக்கியமான்
ஆலோசனை ஒன்றில் ஈடுபட்டு
இருந்தனர். அப்பொழுது காளை
-யார் கோவில் சீமையிலிருந்து
தம்பித் தேவர் வந்து இருப்பதாக
அரண்மனைக் கார்வார்
மன்னரிடம் தெரிவித்தார்.

"உம் வரட்டும்" என்று
மன்னர் சொல்லிய சில
வினாடிகளில் தம்பித் தேவர்
அங்கு வந்து மன்னரை
நமஸ்கரித்தார்.

"வாருங்கள், இப்படி அமருங்கள். தங்களுக்கு ஒலை அனுப்பி இருந்தேன். சற்று பொறுமையாக இருக்குமாறு" மன்னர் சொன்னார்.

"ஆம் மகாராஜா! தாங்கள் அறிவுறுத்தியவாறு பொறுமை காக்க முடியவில்லையே! நான் மட்டுமல்ல மற்றவர் சீமை மக்களும்தான்!"

"ஆமாம் இப்படித்தான் முன்னரும் சொன்னீர்கள் அதை நம்பி பெரும் படையைச் சேதுபதி சீமைக்கு அனுப்பி வைத்தேன். உயிருக்கும் உடமைக்கும் பெருத்த சேதம். சேதுபதியைச் சிறையில் அடைத்தும் என்ன பிரயோசனம். தாங்கள் சொல்லுகிற அதே மக்கள்தான் பெருங்கிளர்ச்சியை நடத்தினர். வேறு வழியில்லாமல் தளவாய் சேதுபதியை விடுதலை செய்தேன்."

"தளவாய் சேதுபதி இப்பொழுது மிகவும் நோய்வாய்ப்பட்டு உள்ளார். அவருக்குப் பிறகு அவரது தங்கை மகன் சேதுபதியாக வேண்டும் என்பது அவரது ஆசை. ஆனால் அவரது மகளை மணந்த ரெகுநாதத் தேவரின் தம்பி தனுக்காத்த தேவர் சேதுபது பட்டம் கிடைக்க வேண்டும் என்பது இராமநாதபுரம் அந்தப்புரத்தில் உள்ளவர்களது ஆசை."

இவ்விதம் அவர்கள் பட்டத்திற்கு முயற்சி செய்யும் பொழுது, சேதுபதி மன்னரது மகனாகிய நான் மட்டும் எப்படி கம்மா இருப்பது? தாங்கள்தான் எனக்கு உதவிட வேண்டும்." தம்பித் தேவரது வேண்டுகோள்.

"தாங்கள் சேதுபதியின் மகன் இல்லைவென்று யாரால் மறுக்க முடியும்? தாங்கள் பட்ட மகிஷியின் மகன் அல்ல என்பதுதான் தங்கள் எதிரிகளின் வாதம். தங்களது தந்தையே தங்களது

உரிமையை நிலைநாட்ட முன்வரவில்லை. அதனை இப்பொழுது எப்படி நிலைநாட்டுவது என்பதுதான் பிரச்சினை. முயற்சித்துப் பார்ப்போம்."

"மகாராஜா அவர்கள், எனக்காக முயற்சி செய்கிறீர்கள் என்பதை நன்கு அறிவேன். அதனை சற்று விரிவுபடுத்த வேண்டும். அதற்கான சந்தர்ப்பம் இப்பொழுது வந்துள்ளது என்பதை மட்டும் நினைவுபடுத்தவே வந்துள்ளேன்."

"நாளையே நமது ராயசத்தை இராமநாதபுத்திற்கு அனுப்பி அங்குள்ளவர்களுடன் கலந்து பேசி வருமாறு செய்கிறேன். பின்னர் தக்க நடவடிக்கை மேற்கொள்வோம்."

திருமலை நாயக்கரது பேச்சு தம்பித் தேவருக்கு ஆறுதல் அளித்தது. இருக்கையில் இருந்து எழுந்த அவர், புறப்பட உத்தரவு கோரினார்.

"இப்பொழுது மதியமாகிவிட்டது. பகலுணவை இங்கு முடித்துவிட்டுப் புறப்படுங்கள். . . . ராயசம், தேவருக்கு உணவு பரிமாற ஏற்பாடு செய்யுங்கள்" என்று கூறியவுடன் தம்பித் தேவரை அழைத்துக் கொண்டு விருந்து மாளிகைக்குச் சென்றார் ராயசம்.

மன்னர் திருமலை நாயக்கரது ராயசம் இராமநாதபுரம் கோட்டைக்குச் சென்றார். மரணப்படுக்கையில் இருந்த தளவாய் சடைக்கத் தேவரையும் மற்றும் அரச குடும்பத்தினரையும் சந்தித்துப் பேசினார். ஏற்கனவே அவர்களால் புறக்கணிக்கப்பட்டுள்ள தம்பித் தேவருக்கு அடுத்த பட்டத்தை அளிப்பது பற்றி ஆலோசனை கலந்தார்.

தம்பித் தேவர், கூத்தன் சேதுபதியின் மகன். செம்பி

நாட்டு மறத்தி வயிற்றில் பிறக்காவிட்டாலும், மன்னரது இரண்டாவது மணைவியின் மகன். மன்னரது தங்கை காதலிநாச்சியாரது மகன் தனுக்காத்த தேவன் மன்னரது மகளை மணந்த மருமகன். இவர்களில் யாரை ஏற்பது, யாரை மறுதனிப்பது? இருவரும் உரிமைக்காரர்கள். இவர்களைத் தவிர தங்கையின் ஏனைய இரு மக்களான நாராயணத் தேவரும், ரகுநாதத் தேவரும் உள்ளனர். மன்னரைத் தாக்கியுள்ள நோயைவிட இந்த மன நோயே பெரு நோயாக தளவாய் சேதுபதி மன்னருக்குப் பட்டது.

மதுரை ராயசத்திடம் சேதுபதி மன்னர் எந்த முடிவையும் தெரிவிக்கவில்லை. அரண்மனையில் உள்ள பெரியவர்களுக்கு தம்பித் தேவரையும் தனுக்காத்த தேவரையும் பிடிக்கவில்லை. நாட்டைப் பரிபாலிக்கும் தகுதி தனுக்காத்த தேவரது தமையன் ரகுநாத திருமலைத் தேவருக்குத்தான் உள்ளது என்பது அவர்களது கருத்து.

இலை அனைத்தையும் ராயசத்தின் மூலம் கேட்டு அறிந்த மன்னர் திருமலைநாயக்கர் சம்மந்தப்பட்ட மூன்று தரப்பினரும் ஏற்றுக் கொள்ளத் தக்க திட்டத்தை ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு செய்தார். அதாவது, சேதுநாடு மூன்று பங்காக பிரிவினையாகிறது. காணையார் கோவில் பகுதி தம்பித் தேவர், திருவாடாணைப் பகுதி தனுக்காத்த தேவர், இராமநாதபுரம் பகுதி ரகுநாத திருமலைத் தேவர்.

கய நலக்காரர்கள் இத்திட்டத்தால் வாயடைத்துப் போயினர்.

திருமலை நாயக்கரது திட்டத்தைக் கேள்விப்பட்ட தளவாய் சேதுபதி சேது நாட்டின் பிரிவினையைக் காண்பதற்கு விருப்பப்பட்டாதவர் போல கண்ணை மூடிவிட்டார்.

தனது சிறிய தந்தைக்குச் செய்ய வேண்டிய அந்திமச் சடங்குகளை தம்பித் தேவர் நிறைவேற்றினார். தொடர்ந்து அவர் காணையார் கோவில் சீமைக்கும், தனுக்காத்த தேவர் திருதவாடாணை சீமைக்கும், ரகுநாத திருமலைத் தேவர் இராமநாதபுரம் சீமைக்கும் மன்னர்களாயினர்.

மறவர் சீமைப் பிரிவினையால் வலுவிழந்து மறவர்களால் மதுரை அரசுக்கு ஆபத்து ஏற்படும் நிலை அல்லது மறவரது வலிமையைச் சார்ந்து இருக்க வேண்டிய நிலை இனிமேல் இருக்கக் கூடாது என்பது மன்னர் திருமலை நாயக்கரது திட்டத்தின் உட்கிடக்கை. ஆனால் அவரது திட்டம் தீர்க்கமானது அல்ல என்பதை காலம் விரைவில் உணர்த்தியது. காலமெல்லாம் சேதுபதியாக வேண்டும் என கனவு கண்டார் தம்பித் தேவர் என்றாலும் அரசராக நீண்ட நாள் வாழ இறைவனது நாட்டம் இல்லை. சில மாதங்களில் இவர் காலமானதும், திருவாடனையிலும் தனுக்காத்த தேவர் காலமானார்.

இவைகளை தெய்வ சங்கல்பம் என்று கருதிய ரெகுநாத திருமலை சேதுபதி, பிரிந்த பகுதிகளை மீண்டும் ஒன்றிணைத்து ஒன்றுப்பட்ட சேதுநாட்டின் மன்னர் ஆனார். திருமலை நாயக்கர் எதிர்பார்த்தபடி உள்நாட்டுப் பூசல், குழப்பம் இல்லாத அரசியல் தளமாக மிகுந்த வல்லமையுடன் சேதுநாடு விளங்கியது.

ஓப்பொழுது அதே

திருமலை நாயக்கரது
சிங்காசனத்திற்கு பேராபத்து
எழுந்தது. நாயக்கர் நோயினால்
படுத்த படுக்கையாக நலிவுற்ற
நிலையைப் பயன்படுத்தி
மைதூரில் இருந்து கன்னடப்படை
மதுரையை நோக்கி அணிவகுத்து
வந்து கொண்டிருக்கும் செய்தி
மதுரைக்கு எட்டியது. மதுரை
மண்டலத்தில் எழுபத்து இரண்டு
பாளையக்காரர்கள் இருந்தனர்.
அவர்களின் வலிமை வாய்ந்த
பாளையக்காரர் ஒருவரிடம்
மதுரைப் படைகளின் பொறுப்பைக்

கன்னடப்படைகளுக்கு எதிரான போரை நடத்தச் சொல்லி கொடுத்து திருமலை நாயக்கர் ஆணை பிறப்பிக்கலாம் தானே! ஆம், திருமலை நாயக்க மன்னரது சுய சாதிக் காரர்களான நாயக்கர், அவரைப் போல தெலுங்கு மொழியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட கம்பளத்தார், ரெட்டியார், நாயக்க பாளையக்காரர்கள், மதுரை மண்டலத்தில் தாராபுரம் முதல் பாஞ்சாலங்குறிச்சி வரை, மன்னர் திருமலைக்கு கட்டுப்பட்டவர்கள் இருக்கின்றனர் அல்லவா? ஆம் அவர்களில் ஒருவருக்கு கன்னடப் படையை வெற்றி கொள்ளும் கூட்டுப் பொறுப்பைக் கொடுத்தால் என்ன?

இவைகளை நன்கு யோசித்தார் திருமலை நாயக்கர். அவர்களிடம் திறமை இருக்கலாம், கன்னடப் படையைப் பொருதி அழிக்கும் பேரான்மை இருக்கிறதா.... இல்லை... இல்லை.

இருப்பதாகவே கொள்வோம். வெற்றி பெற்றவுடன் ராஜவிகவாசத்துடன், நாணயம், நேர்மையுடன் அவர்கள் நடந்து கொள்வார்களா? வெற்றி மமதையில் அவர்களே தங்களை மதுரை மன்னராக ஏன் பிரகடனப்படுத்திக் கொள்ளக் கூடாது? இதற்கும் வாய்ப்பு இருக்கிறதல்லவா? கிழட்டுச் சிங்கத்திற்கு கட்டுப்படாத நரிகள் இருக்கத்தானே செய்யும்.

ஆதலால் நம்பிகைக்கு உரியவரான சேதுபதி மன்னரை மதுரைக்கு வந்து உதவுமாறு திருமலை நாயக்கர் கேட்டுக் கொண்டார். அந்தப் பணியும் சிறப்பாக நிறைவு செய்யப்பட்டது.

மறவர் சீமை அரசியலை இவ்விதம் சிறப்பாக இயக்கி வந்த தம்மீது கொலையாளி குறிவைக்க என்ன காரணம்? இரண்டு முறை குறி தவறிய கட்டாரி, மூன்றாவது முறையும் இலக்கைத் தவறிவிடுமா? அதுவரை குற்றவாளியை பிடிக்க காத்து இருப்பது அறிவுடைமையாகுமா?

அந்த கொலை செய்யத் துடிக்கும் சதிகாரன் யார்? சேதுபதி பட்டத்தைக் கைப்பற்ற வேண்டும் என்ற வெறி நோக்கு கொண்டவனாகத்தான் அவன் இருக்க வேண்டும்!

அப்படியானால்.....

காணையர் கோவில் சீமையைப் பெற்று ஆட்சி செய்த தம்பித்தேவருக்கு உரிய வாரிக இல்லை. திருவாடனைச் சீமையை ஆட்சி செய்த தனுக்காத்த தேவருக்கு ஆண் வாரிக இல்லை. அவரது மனைவி தளவாய் சேதுபதியின் மகள். அவரது தாயார் மங்கை நாச்சியார் இராமேசுவரம் போரில் வீர சொர்க்கமடைந்த நாடு கலக்கி வன்னியத் தேவரது மகள் - வன்னியத் தேவரது ஆண் மக்கள் இருவரும் புகலூர் கோட்டை போரில் இராமப்பையனுடன் பொருதி தியாகிகளாகிவிட்டனர். அவரது வழியினர் வேறு யாரும் இருக்கலாமோ? இருந்து இருந்தால் இதுவரை அவரது வழியினர் என்று யாரும் இந்த பதினைந்து வருட ஆட்சியில் எந்த உதவியும் கேட்டு வரவில்லையே! அவர்கள் இருக்கிறார்களா?

வேறு யாராக இருக்கும்?

வேறு யாராக இருக்கும்? இப்படியே வினாக்களை அடுத்து வினாக்கள். மன்னரது தலை நொறுங்கிவிடுவது போன்ற வேதனை. பொறுக்க முடியாத வேதனை!

"இராமநாதா! எல்லாம் உங்களது கருணை" என்று வேதனை விரவிய மன்னனது சொற்கள் அப்பொழுதுதான் அங்கு வந்த மகாராணியாரின் காதுகளில் விழுந்தன.

"மகாராஜா! தங்களுக்கு என்ன ஏற்பட்டது? நான் என்றுமே கேட்டிராத வேதனையுடன் தங்களது வாய் குழறியதே"

மகாராணியார் பதட்டத்துடன் சொன்னார். தொடர்ந்து,

"இரண்டு நாழிகை நேரமாக தங்களது வரவை எதிர்பார்த்து நீராவி மாளிகையில் காத்து இருந்தேன். வழக்கத்துக்கு மாறாக இந்தச் சவுக்கையில் தாமதித்து இருந்ததையும், வாய்விட்டு தங்கள் வேதனையை வெளியிட்டு இருப்பதையும் இப்பொழுது தான்கண்டேன். இங்கே என்ன நடந்தது? நான் கூட தெரிந்துகொள்ளடக்கூடாதா என்ன?" என்று தோடர்ந்து மகாராணியார் மன்னரை நெருக்கி கேட்டார்.

"இன்னும் மறைப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது? என்னை கொன்றுவிட சதிகாரன் ஒருவன் புறப்பட்டு இருக்கிறான். என்மீது கட்டாரியைப் பாய்ச்ச இருமுறை முயற்சி செய்துள்ளான். நமது இராமநாத கவாயியின் கருணையால் அவன் முயற்சி வெற்றி பெறவில்லை. அத்துடன், அவன் யாரென்பதும் கடந்த ஒரு வருடமாக நமது கண்களுக்கு புலப்படவில்லை. அவனது இரண்டாவது கொலை முயற்சி பற்றி செய்தி இன்று பிற்பகல்தான் சிடைத்தது. அந்த சிந்தனையில் நீண்ட நேரமாக இங்கே அமர்ந்துவிட்டேன்."

"இராமநாதகவாயி, பர்வத வர்த்தினி அம்மன் நம்மை கைவிட்டு விட மாட்டார்கள். தைரியமாக இருங்கள்." ராணியார் தேறுதல் குறினார்.

"எனது தைரியத்திற்கு குறைவில்லை. ஆனால் திருப்புல்லாணி திருக்கோயில் திருப்பணியும் அடுத்து இராமேசுவரம் இரண்டாம் பிரகாரம், கோபுரத் திருப்பணியும் தடை பட்டு விடக்கூடாதே என்ற அச்சம் தான் என்னுடலில் விரவி நிற்கிறது."

'வாருங்கள். நமது பயத்தையும் வேதனையையும் இறைவனிடம் சொல்வோம். இன்று தங்களுக்காக சொக்கநாத கவாமி கோவிலில் ஆயுஷ் ஹோமம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. தாங்களும் அர்த்தம ஜாம பூஜைகளில் கலந்து கொள்வதாக கோவில் பேஷ்காரிடம் சொல்லி அஸனுப்பினீர்கள் அல்லவா? நினைவு இருக்கிறதா?"

"ஆமாம். இப்பொழுது கோயிலுக்குப் புறப்படலாம்" மன்னர் சொன்னவுடன் ராணியாரும் மன்னரும் சவுக்கை முகப்பிற்கு வந்தனர்.

அங்கே இரண்டு பல்லக்குகளுடன் பல்லக்குத் தூக்கிகள் காத்து இருந்தனர். அவர்களது மரியாதையை ஏற்றுக் கொண்டு இரண்டு பல்லக்குகளிலும் அமர்ந்தனர் மன்னரும் ராணியாரும். அவர்களைத் தூக்கிச் சுமந்தவாறு பல்லக்குகள் கோட்டையின் மேற்குப் பகுதியில் அரண்மனைக்கு தெற்கே உள்ள சொக்கநாத கவாமி கோவில் நோக்கி நகார்ந்தனர்.

திருச்சுழியல் திருக்கோயில்

பங்குனித் திருவிழாவின் கடைசி நாள். சுவாமியும் அம்பாளும் வீதி உலாவினை முடித்து கோயில் திருக்கல்யாண மண்டபத்திற்கு வந்த பொழுது, பவர்ணமி நிலவு முழுக் கதிர்களுடன் கிழக்கு வானிலிருந்து உச்சிக்குச் சென்று கோண்டிருந்தது. வெள்ளிப்பாரு போன்ற அந்த நிலவின் ஒளி எங்கும் பரவி இனிமையைப் பொழிந்துகொண்டிருந்தது.

திருமேனிகளைப் பல்லக்கில் இருந்து இறக்கி மண்டபத்திற்கு கொண்டு வந்தனர் கோயில் பணியாளர்கள். அங்கு அமைக்கப்பட்டிருந்த மேடையின் பட்டு விரிப்பின் மேல் அவைகளை வைத்தனர். அந்த மேடைக்கு முன்னர் நீண்ட விரிப்புக்கள் விரிக்கப்பட்டிருந்தன. மண்டபத் தூண்களில் பிணைத்துக் கட்டப்பட்டிருந்த தீவெட்டிகள் பிரகாசமாக கடர்விட்டு கொண்டிருந்தன. பிரதானியுடன் அங்கு வந்த சேதுபதி மன்னர் தெய்வத் திருமேனிகளுக்கு அருகில் இடப்பட்டிருந்த சிறப்பான இருக்கையில் மன்னர் அமர்ந்தார். அதுவரை மன்னரைச் சுற்றி நின்று கொண்டிருந்த குடிமக்களும் அங்கு இருந்த விரிப்பில் அமைதியாக அமர்ந்தனர்.

திருமேனிக்குப் பின்னால் இருந்த திரையை அடுத்து முழு ஒப்பணையுடன் நின்று கொண்டிருந்த தாசி கல்யாணி மன்னர் முன் வந்து சேவித்துவிட்டு விரிப்பின் மையப் பகுதிக்குச் சென்றாள். நடனக் குழுவின் வீணை, மத்தளம், சூழல், செண்டை, சிங்கி ஆகியவைகளின் இனிய கூட்டு இசை ஒலிக்கத் தொடங்கி நிகழ்ச்சிக்கு களை கட்டியது. வழக்கமாக நடைபெறும் சதிர்க்கச்சேரியாக அல்லாமல் அன்றைய நிகழ்ச்சி ஆலவாய் நகரில் அமர்ந்துள்ள சோமகந்தரக் கடவுளது திருவிளையாடல் சிலவற்றைச் சித்தரிக்கும் நடன இசை நிகழ்ச்சியாக அமைந்து இருந்தது.

சோமகந்தரர் சித்தராக வந்து, கல்யாணைக்கு கரும்பைக் கொடுக்க, அதனை அந்த யானை கடித்துச் சாப்பிடும் அதிசயத்தையும், வணிகர் குலக் கொடிக்கு வளையல் விற்ற விதத்தையும், வாதவரடிகளுக்கு ஞானம் உபதேசித்ததையும், நரிகளைப் பரிகளாக்கி பாண்டியனிடம் ஒப்புவித்தது, கால்மாறி ஆடியது, ஆகிய அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடல்களில் ஐந்து திருவிளையாடல்களை மட்டும் தக்க வேடங்கட்டி ஆடிய கலியாணியின் நடனத்தைக் கண்டு ரசித்த மக்கள் மகிழ்ச்சி மேலிட ஆரவாரம் செய்தனர்.

இரண்டு அல்லது மூன்று நாழிகை நேரம் இருதய உலகையே மறந்து கலியாணியின் நடன நிகழ்ச்சியைக் கண் சிமிட்டாது கண்டுகொண்டிருந்த மக்கள், மங்களம் பாடுவதை கேட்டபொழுது உணர்வு பெற்றனர்.

நிகழ்ச்சி முடிந்தவுடன் தாசி கலியாணி சேதுபதி மன்னர் முன் வந்து கைகூப்பி பணிந்து நின்றாள். அவளது நடனமும், அழகுப் பொலிவும் அபிநயங்களிலும் மனத்தைப் பறிக்கொடுத்த மன்னர்,

"கலியாணி! நடனம் மிக நன்றாக இருந்தது. பாரம்பரிய சதிர்க் கச்சேரிகளையே மீண்டும் மீண்டும் நடத்தி மக்களது ஆதரவைப் பெற்று வரும். தேவதாசிகளைப் போல் அல்லாமல், நீ இத்தகைய புதுமையான நடனத் தொகுப்பை எவ்விதம் தேர்ந்தெடுத்தாய்?" கலியாணியிடம் வினவினார்.

"மகாராஜா! இளமையில் இருந்தே எனக்கு பெரியபுராணத்திலும், திருவிளையாடற் புராணத்திலும் மிகுந்த ஈடுபாடு உண்டு. இந்த இறை உணர்வை, பக்தியை, சாதாரண மக்களிடம் நன்கு வளர்க்க வேண்டும் என்ற சிறந்த இலட்சியத்துடன் சேக்கிழார் கவாயிகளும், பரஞ்சோதி முனிவரும் அந்த இலக்கியங்களை அழகுத் தமிழில் இயற்றி இருக்கிறார்கள். பெரும்பாலான மக்களுக்கு அந்த நிகழ்ச்சிகள் வழி அந்த இலக்கியப் பாடல்களை மக்களுக்கு ஒப்பனையுடன், அபிநயத்துடன் நடித்துக்காட்டினால் என்ன என்ற உணர்வு என்னுள்ளே ஏற்பட்டது..... அவ்வளவுதான்!"

"சபாஷ். நல்ல தமிழ்த் தொண்டும் கூட. தொடர்ந்து இன்னும் பல இலக்கியக் காட்சிகளை இவ்விதம் மக்களுக்கு எளிதாக உணர்த்தி பயன்பெறச் செய்வாயாக. எமது வாழ்த்துக்கள்"

"எல்லாம் மகா சமூகத்தின் ஆதரவுதான்" என்று

பவ்யமாக கலியாணி பதில் சொன்னவுடன் மன்னர் பிரதானியை நோக்கினார். குறிப்பறிந்த அவரும் மன்னரிடம் நெருங்கி வந்து ஏதோ சொன்னார்.

அடுத்து வெள்ளித் தட்டு ஒன்றில் ஒரு பட்டுப் புடவை, பூச்சரம் காளாஞ்சி ஒரு பொற்கிழி, ஆகியவைகளுடன் மன்னரிடம் வந்து மெளனமாக நின்றார் பிரதானி.

"கலியாணி! இதோ எங்கள் சமஸ்தான மரியாதை. பிரதானியாரிடமிருந்து பெற்றுக் கொள். உனக்கும் உனது வழியினருக்கும் ஜீவித மானியமாக பக்கத்து கிராமமாகிய பாறைக்குளத்தை சர்வமான்யமாக அளிக்கிறேன். பிரதானி அதற்கான ஓலை முறியை உன்னிடம் அப்புறம் கையளிப்பார்."

மன்னரது உத்தரவைக் கேட்ட கலியாணியின் உடல் நன்றிப் பெருக்கால் நடுங்கியது. அப்படியே மன்னர் முன் சாஸ்டாங்கமாக விழுந்து வணங்கிவிட்டு, பிரதானி நீட்டிய பரிகத் தட்டைப் பெற்றுக் கொண்டாள்.

அதனைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்த மக்களும் ஆரவாரம் செய்தனர்.

"சேதுபதி மன்னர் வாழ்க"

மன்னர் இருக்கையை விட்டு எழுந்து அனைத்து மக்களது வணக்கத்தையும் ஏற்றவாறு பிரதானி, ஏவலர், புடைசூழ விடுதிக்குச் சென்றார்.

அங்கே ஏற்கனவே வந்து காத்திருந்த மதுரை சமஸ்தான சேவகர்கள், மன்னரைக் கண்டதும் வணக்கம் செலுத்தினர்.

"நாங்கள் மதுரையில் இருந்து வருகிறோம். மகாராஜாவிடம் திருமுகம் கொண்டு வந்துள்ளோம்." என்று சொல்லிய சேவகர் ஓலைச் சுருள் ஒன்றைப் பிரதானியிடம் கையளித்தார். அதனைப் பெற்றுக்கொண்ட பிரதானி, மன்னருடன் விடுதிக்குள் சென்றார். அது என்ன ஓலை?....

மதுரை நாயக்க மன்னரது சேவகர்கள், மன்னரது மறுமொழிக்காக அங்கு காத்து நின்றனர்.

மன்னர் மேலாடைகளைக்
களைந்து கொடுத்தவுடன்
குமாரத் தேவன் அவைகளை
அடுத்த அறையில் வைத்து
விட்டு, கையில் தண்ணீர்
செம்புடன் வந்து மன்னரிடம்
நீட்டினான்.

எதிர்புறம் இருந்த அறைக்-
குள் சென்ற மன்னர், கை, கால்,
முகம் கழுவி வந்தார்.

அப்பொழுது சாப்பாட்டு
நாற்காலியில் இலையைப் பரப்பி
அதில் சிற்றுண்டிகளை
ஒவ்வொன்றாக வைத்துக்
கொண்டிருந்தான் குமாரத்தேவன்.

மன்னர் அந்த நாற்காலி முன் இருந்த இருக்கையில் அமர்ந்து சாப்பிடத் தொடங்கினார்.

"குமாரத் தேவா! இது என்ன அக்கார அடிசில்தானே? கல்கண்டு சோறு போல மிகவும் தித்திப்புடன் இருக்கிறதே!"

"ஆமாம் மகாராஜா! மடைப் பள்ளியில் சற்றுமுன்னர் அதனைச் சோதித்து சிறிது சாப்பிட்டுப் பார்த்தேன். வழக்கத்திற்கு மாற்றமாக கோயில் பரிசாரகர் சர்க்கரைக்குப் பதிலாக, இதனை சாயல்குடிக் கருப்புக் கட்டி பாகில் செய்திருக்கிறார். அதனால் மிகவும் தித்திப்பாக இருக்கிறது....."

"கறுப்புக்கட்டிப் பாசு இவ்வளவு இனிமை தரும் என்பதை இன்றுதான் அறிகிறேன்."

"சமூகத்திற்கு. . . . நமது கீழ்க்கரையை அடுத்த மாயாகுளம் பதனீரில் இருந்து காய்ச்சி பதப்படுத்தப்படும் பாசு வெல்லப் பாகைவிட இனிப்பாக இருக்கும்."

"அடடே...." என்று வியப்பைத் தெரிவித்த மன்னர் இலையில் வைக்கப்பட்டிருந்த மற்ற பலகாரங்களையும் ருசித்துச் சாப்பிட்டுவிட்டு, "எல்லாம் நன்றாகத்தான் தயாரிக்கப்பட்டு இருக்கிறது." என்று சொல்லியவாறு இருக்கையில் இருந்து எழுந்து எதிர்புற அறைக்கு சென்று கையலம்பி வந்தார்.

விடுதியின் நடுக் கூடத்திற்கு வந்த மன்னர், திண்டு மெத்தைையில் அமர்ந்தவுடன் திண்ணையில் பிரதானி நின்று கொண்டிருப்பதைக் கவனித்தவுடன் பிரதானி அங்கு வந்தார்.

"நேரமாகிறது இன்னும் சாப்பிடச் செல்லவில்லையா? ஏதும் தகவல்கள் இருக்கின்றனவா?" பிரதானியை பார்த்து மன்னர் கேட்டார்.

"சமூகம் உத்தரவு அவசரம் ஒன்றுமில்லை. சில செய்திகள்" என்ற பீடிகையுடன் பிரதானி தொடர்ந்தார்.

"இராமேசுவரம் திருப்பணி நிறைவு விழாவில் திருமலை நாயககர கலந்து கொள்ள இயலாதாம். பயணம் மேற்கொள்ளும் வகையில் அவரது உடல் நலம் இல்லையாம். ராஜநர்த்தகி கலாதேவியை இராமநாதபுரம் சமஸ்தானம் பயன்படுத்திக் கொள்வதில் எவ்வித ஆட்சேபனையும் இல்லையென்று தெரிவித்து இருக்கிறார். மற்றும்" என்று பிரதானி தொடர்வதற்குள்,

"மதுரை மன்னரது ஒப்புதல் எதிர்பார்த்ததுதான். ஆனால் அவரது உடல் நலிவு பற்றி அறிய மனத்திற்கு வேதனையாக இருக்கிறது. . . . கோயில் விழா முடிந்ததும் அவசியம் மதுரை சென்று அவரைப் பார்த்து வர வேண்டும்! வேறு செய்திகள். . . .?"

பிரதானி சொன்னார்,

"மகர் நோன்பு விழாவின் பொழுது கண்டெடுக்கப்பட்ட கட்டாரியின் சொந்தக்காரர் பற்றிய உறுதியான தகவல் எதுவும் கிடைக்கவில்லை. விழாவின் பொழுது வீண் குழப்பம் செய்த அந்த ஆளைத் துரத்திச் சென்ற நமது வேகர்களில் ஒருவர் அவனை ஏற்கனவே உப்பூர் சத்திரத்தில் பார்த்த ஞாபகம் இருப்பதாகத் தெருவித்துள்ளார். ஆதலால் அந்த ஆள் ராஜசிங்க மங்கலம் அல்லது அஞ்சுக்கோட்டைச் சீமையைச் சேர்ந்தவனாக இருக்கலாம் என்ற ஊகத்தில் நடவடிக்கை தொடரப்பட்டுள்ளன. . . ."

"என்ன நடவடிக்கை அது?" மன்னர் கேட்டார்.

"அந்த சீமை நாட்டுத் தலைவர்களுக்கு ஓலைகள் அனுப்பி இருக்கிறேன். அந்தப் பகுதிகளில் நமது அரசுக்கு எதிராக

கருத்துத் தெருவிப்பவர்கள், அல்லது பொது இடங்களில் அரசு நடவடிக்கைகளுக்கு விரோதமாக விமர்சிப்பவர்களைக் கண்காணித்து விரைவில் தகவல்கள் அனுப்புமாறு எழுதி இருக்கிறேன்."

"நல்லது. அவர்களது தகவல்களுக்கு காத்து இராமல் அவர்களை நாம் அழைத்துப் பேசினால் என்ன? அவர்கள் எத்தனை பேர்?" மன்னர் கேட்டார்.

சில விநாடிகள் யோசித்த பிரதானி சொன்னார்,

"சமூகத்திற்கு அவர்கள் மொத்தம் பத்து நாடாள்வார்கள். . . . அஞ்சுக்கோட்டை, அனுமந்தன்குடி, தாழையூர், இடையளநாடு, அறுநாத்தி மங்கலம், ராஜசிங்க மங்கலம், தென்னாலை நாடு, காளையார் கோவில், நாலுக்கோட்டை, அதையூர் நாடுகளைச் சேர்ந்தவர்கள்."

"அவர்களை வருகின்ற பவுர்ணமியன்று சேதுக்கரைச் சத்திரத்திற்கு வந்து சந்துக்குமாறு உடனே ஓலை அனுப்புங்கள்."

"சமகம் உத்தரவு"

அடுத்து மன்னர் குமாரத் தேவனை அழைத்தார். குமாரத் தேவன் வெற்றிலைத் தட்டுடன் வந்து வணங்கிவிட்டு, தட்டை மன்னர் முன் பணிவுடன் வைத்தான். வேறு உத்தரவு எதுவும் மன்னரிடமிருந்து இல்லாததால் பிரதானி மன்னரை வணங்கிவிட்டு அங்கிருந்து சென்றார்.

மன்னர் வெற்றிலைத் தட்டில் இருந்த வெற்றிலைச் சுருள் ஒன்றை எடுத்து வாயில் வைத்து மென்று கவைத்துக் கொண்டு இருந்தார். அவர் விரைவில் உறங்கிவிடுவார் என்பது அவனுக்குத் தெரியும்.

மன்னர் உறங்குவதற்கு ஏதுவாக படுக்கை விரிப்புகளைச் சரி செய்ய படுக்கை அறைக்குள் சென்றான் குமாரத் தேவன்.

வைகரையில் இராமநாதபுரத்திற்கு திரும்ப வேண்டுமல்லவா?

முன்னிரவு.

கிழக்கு வானம் இருண்டு
இருந்ததைக் கண்டு சிறு
குழந்தைகள் பயந்து விடக் கூடாது
என்பதற்காக அங்கும் இங்குமாக
சில நட்சத்திரங்கள் மின்னிக்
கொண்டிருந்தன.

இ ர ர ம ந ர த பு ர ம்
கோட்டைக்குத் தெற்கே கிழக்கு
கடற்கரையில் உள்ள ஒரு
தென்னந். தோப்பில் மையப்
பகுதியில் இருந்த காவலரது
குடிசையிலிருந்த சிறிய விளக்கு

ஒன்று காற்றின் அசைவிற்கு தக்கவாறு வெளிச்சத்தைக் கூட்டியும் குறைத்தும் உமிழ்ந்துகொண்டிருந்தது.

அந்தக் குடிசை வாசலில் கூடந்த கயிற்றுக் கட்டிலில் அமர்ந்து சுருட்டை வாயில் வைத்து புகையை உறிஞ்சிக் கொண்டிருந்த ஒருவரது உருவமும் அந்த மங்கிய விளக்கு வெளிச்சத்தில் காணக் கூடியதாக இருந்தது.

கடற்காற்றில் தோப்பில் நின்ற தென்னை மரங்களின் மட்டைகள் காற்றில் உராய்ந்து அசையும் ஒலியைத் தவிர, வேறு எந்த ஒசையும் இல்லாமல் அந்தப் பகுதி ஏதோ ஒரு துன்பப் பகுதி போல அமைதியாக இருந்தது.

சிறிது நேரத்தில் புதிய ஒசை ஒன்று மெதுவாகக் கேட்டது. யாரோ வருகிறார்கள் என்பதை கவனித்த அந்த மனிதர் வாயில் இருந்த சுருட்டை எடுத்து தரையல் உரசி அணைத்தார். காலடி ஒசை வரும் திக்கைக் கூர்ந்து கவனித்தார்.

இப்பொழுது அந்த காலடி ஒசை மட்டுமல்ல ஒரு ஆள் அந்தக் குடிசையை நோக்கி மெதுவாக இருளை ஊடுருவி வருவதையும் உணர்ந்தார். சில நொடிகள் கழிந்தன.

"வந்தியத் தேவா! என்ன செய்து கொண்டு இருக்கிறாய்?" இருளை ஊடுருவி கம்பீரமாக ஒலித்தது அந்தக் குரல்.

"மகாபிரபு! உங்களை எதிர்பார்த்துத்தான் காத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்."

தோப்புக்காவலரின் கணிவான பதில் - கட்டிலில் இருந்து எழுந்து நின்றவாறு,

வந்த மணிதர் அந்தக் கட்டிலில் அமர்ந்தார். எடுப்பான மீசை அதை ஒட்டி மேல்புறம் நீண்டு வளைந்த மூக்கு, நடுத்தர வயது, ஆஜானுபாகுவான தோற்றம்.

"சரி இந்த வாரம் சரக்குகள் வந்ததா?" அவர் கேட்டார்.

"ஆமாம் பிரபு. இரண்டு முறை நான்கு வள்ளங்களில் வந்தன. அவைகளைப் பின்னால் தேங்காய்க் கிடங்கில் பத்திரப்படுத்தி வைத்து இருக்கிறேன்." தோப்புக காவலரின் பதில்.

"வீரபாண்டியனைக் இதுவரை காணோமே! உனக்கு ஏதாவது தகவல் தெரியுமா?" மீண்டும் பெரியவர் தோப்புக் காவலரைக் கேட்டார்.

"நேற்று பொழுதோடு இங்கு வந்தவர் நீண்ட நேரம் தங்களுக்காக காத்து இருந்துவிட்டு இரவில் சென்றார். இன்றும் வருவதாக சொல்லிச் சென்றார்."

"அப்படியானால் இப்பொழுது வரலாம்."

"ஆமாம் பிரபு."

சில நிமிடங்கள் இருவரும் அமைதியழக இருந்தனர். தூரத்தில் இரு ஆந்தைகள் கிளை கூட்டும் ஒலி.

"சகுணம் நன்றாக இருக்கிறது. நல்ல சேதியுடன் அவன் வருவான்." என்று பெரியவர் சொல்லி முடிப்பதற்குள்,

"பிரபு வந்துவிட்டேன். தாங்கள் சொன்னது போல நல்ல சேதியுடன்" அப்பொழுது அங்கு வந்தவரின் மென்மையான குரல்.

"சபாஷ்" என்று சொல்லிய பெரியவர் கட்டிலைவிட்டு எழுந்து "வந்திய தேவா! நாங்கள் அந்தக் கேணிப்பக்கம் சென்று வருகிறோம். உஷாராக இரு. உறங்கிவிடாதே! ஏதாவது தகவல் வந்தால் சீட்டி அடித்து தெரிவிக்கவும். நாங்கள் வந்துவிடுகிறோம்." என்று சொல்லி முடித்தார்.

"உத்தரவு"

பெரியவரும் வீரபாண்டியனும் அந்தக் குடிசைக்குப் பின்னால் கூப்பிட்டு தொலைவில் இருந்த கேணிக்குச் சென்று அதன் மேடையில் அமர்ந்தனர்.

"உம். இப்பொழுது சொல்." பெரியவர் வீரபாண்டியனை வினவினார்.

"நமது எதிரி சேதுக்கரைச் சத்திரத்திற்கு வருவதாக இராமநாதபுரம் கோட்டையில் இருந்து தகவல். வடக்குப் பகுதி நாட்டுத் தலைவர்களை அங்கு சந்திக்கப் போவதாக. காரணம் தெரியவில்லை."

"உம் அப்புறம்"

"பத்து நாட்களில் பவுர்ணமி வருகிறது. மங்கிய ஒளியில் அங்கு நமது திட்டத்தை நிறைவேற்றிவிட்டு கடல் வழியாகத் தப்பி வந்துவிடலாம்."

வீரபாண்டியனின் இந்தத் திட்டத்தைக் கேட்ட பெருமவர் சிறிது நேரம் மெளனமாக யோசனை செய்தார். பிறகு அவர் சொன்னார்.

"அந்தக் கூட்டம் இரவில் நடந்தால் நமது திட்டத்திற்கு ஏற்றதாக இருக்கும். பகலில் நடந்தால் என்ன செய்வது. திட்டத்தை முடித்து கடற்கரைக்கு வந்து, அப்பொழுது சோழகன் காற்று அடிக்காவிட்டால் பாயைத் தூக்கி படகை நகர்த்த முடியாமல் போய்விடும். அதிலிருந்து தப்பி வருவது சிரமம். அப்புறம் இரண்டும் கெட்டான் ஆகிவிடும். இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் வைத்துக் கொள்ளலாம்.

"நல்லது பிரபு. மீண்டும் இராமநாதபுரம் கோட்டையுடன் தொடர்பு கொள்கிறேன்."

"சரி. புறப்படுவோம். வரும் அமாவாசையன்று சந்திப்போம். இங்கு அல்ல."

"வேறு எங்கே?"

"கடுகு சந்தை சத்திரத்தில், தேசாந்திரி போல மஞ்சள் உடையில் வர வேண்டும். எனது வலது மணிக்கட்டில் சிவப்பு மணிக் கயிறு கட்டி இருப்பேன். அவ்விதமே நீயும் கட்டிக் கொண்டு வர வேண்டும். மற்றவைகளை அப்பொழுது அங்கு பேசிக்கொள்வோம். இப்பொழுது நான் புறப்படுகிறேன். ஒரு நாழிகை நேரம் கழித்து நீ புறப்படு" என்று சொல்லியவாறு பெரியவர் அங்கிருந்து நகர்ந்தார் வீரபாண்டியனும் உடன் சென்றான்.

குடிசைப் பக்கம் வந்த பொழுது வந்தியத் தேவன் அரை குறை உறக்கத்தில் இருந்தான். அவனது கையில் சில நாணயங்களை வைத்து திணித்துவிட்டு, அவர் அங்கிருந்து அகன்றனர். அவருடன் செல்வது போல வந்தியத் தேவனுக்கு போக்கு காட்டிவிட்டு தோப்பின் இன்னொரு பக்கத்திற்கு சென்று அங்கு காத்து இருந்தான் வீரபாண்டியன்.

சிறிது நேரத்தில் ஒரு தீனக்குரல் கேட்டது. அது வந்தியத் தேவனுடையதுதான்.

"என்னை அடிக்காதீர்கள். என்னை அடிக்காதீர்கள்." குடிசைப் பக்கம் வீரபாண்டியன் உன்னிப்பாக்க கவனித்தான். ஏழெட்டு வீரர்கள் வந்தியத் தேவனைச் சூழ்ந்துகொண்டு அவனை உதைத்தார்கள். அவர்கள் சேதுபதி மன்னரது வீரர்கள். அந்தக் காட்சியைக் காண்பதற்கு சிரமமாக இருந்தது. ஒருநிமிடம் யோசித்தான். ஓடிச் சென்று அந்த வீரர்களுடன் பொருதி வந்தியத் தேவனைக் காப்பாற்ற முயற்சிக்கலாமா என்று, ஆனால் அது அவனுக்கு பாதகமாக அமைந்து விடுவதுடன், தமது திட்டங்களுக்கு அவனைப் பயன்படுத்த முடியாமல் போய்விடுமே என்ற நினைவும் வந்தது. தனது உணர்வுகளைக் கட்டுப்படுத்தி மெளன காட்சியாக அந்தக் காட்சியைக் கவனித்தான்.

"இரண்டு ஆட்கள் இங்கே வந்தார்களே! எங்கே அவர்கள்? அவர்கள் இலங்கை நாட்டுக் காரர்கள்தானே! சொல்." அந்த வீரர்கள் கேட்டனர்.

"இல்லை ஐயா, இங்கே நான் மட்டும்தானே இருக்கிறேன்."

"நம்ப மாட்டோம். ஒரு நாழிகைக்கு முன்னர்தான் இருவர் கடற்கரையில் இருந்து ஒருவர் பின் ஒருவராக இந்த தோப்பிற்குள் நுழைந்தனர். எங்களது கண்களால் கண்டோம்."

"என்னை அடிக்காதீர்கள். பதினைந்து ஆண்டுகளாக இங்கே காவலில் இருக்கிறேன். யாருடனும் எவ்விதத் தொடர்பும் கிடையாது. எனது முதலாலி தொண்டியில் இருக்கிறார். என்னைப் பற்றி அவரிடம் விசாரித்துப் பாருங்கள்."

வந்தியத் தேவன் இவ்விதம் சொல்லிக் கொண்டு இருக்கும் பொழுது, இரண்டு வீரர்கள் தங்கள் கைகளில் பிடித்து இருந்த தீ வெட்டி கருந்தை குடிசையில் உள்ள விளக்கில் பற்ற வைத்து, எடுத்துப் போய் குடிசைக்குள்ளும் குடிசைக்குப் பின்னும் சோதனை செய்தனர். சந்தேகப்பட்ட ஆட்களோ அல்லது பொருட்களோ அங்கு இல்லை என்பதை நிச்சயம் செய்து கொண்ட பின்னர்,

"பலநாள் கள்ளன் ஒருநாள் அகப்படுவான். இன்னொருநாள் வருவோம். அப்பொழுது. . . ." என்று சொல்லியவாறு அவர்கள் கடற்கரைப் பக்கம் சென்றனர்.

அவர்கள் சென்றவுடன் வீரபாண்டியன் மெதுவாக குடிசைப்பக்கம் நகர்ந்தான். குடிசை அருகே கட்டிலில் அமர்ந்த வந்தியத் தேவன் அடிப்பட்ட இடங்களை தடவியவாறு இருந்தான்.

"வந்தியத் தேவா!" வீரபாண்டியனது குரல்

"தம்பி வீரபாண்டியனா! இங்குதான் இருந்தீர்களா? நடந்ததைக் கண்டீர்கள் அல்லவா?"

"ஆமாம். முதலில் தலையிட நினைத்தேன். பிறகு காரியம் கெட்டுவிடுமே என்று பேசாமல் கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன்."

"நீங்கள் செய்தது நல்லது. நீங்கள் தலையிட்டு இருந்தால் தொடர்ந்து எனக்கு தொந்தரவுதான் ஏற்படும்."

"சரி விவரங்களைப் பெரியவரிடம் சொல்கிறேன். நீ தைரியமாக இரு!" என்று சொல்லிவிட்டு வீரபாண்டியன் அங்கிருந்து புறப்பட்டான்.

அவனது கனவுகள் "விரைவில் பெரியவரின் உதவியால், அந்தக் கடற்கரையில் ஒரு தோப்பின் முதலாளி ஆகிவிடலாம்!" அது அவனது இலட்சியக் கனவு.

அந்தக் கனவில் லயித்த வீரபாண்டியன் அப்படியே உறங்கிவிட்டான்.

அன்று அமாவாசை.

இரவைத் தழுவி நின்ற இருளுக்கு
குறைவே இல்லை. கன்னியா
குமரிப் பெருவழியில் உள்ள
கடுகு சந்தைச் சத்திரத்தில்
அமைதி நிலவியது. சத்திரத்தின்
முகப்பிலும் நடுக்கூடத்தில்
இருந்து தூண்டாவிளக்குகளில்
பாலின் மேலாடை போன்ற
மெல்லிய வெகிச்சம்.
திண்ணைகளில் மூட்டை
முடிச்சுகளுடன் சில பயணிகள்
அமர்ந்து இருந்தனர். ஓரிருவர்
கால்களை நீட்டியவாறு உறங்கிக்
கொண்டிருந்தனர். அமர்ந்து

இருந்த பயணிகளில் இருவர் எழுந்து ஒருவர் பின் ஒருவராக வெளியே சென்றனர்.

சத்திரத்தில் இருந்து வெளியேறிய அந்த இரு பயணிகளைத் தொடர்ந்து மற்றொரு ஆளும் வெளியே இருட்டில் புகுந்து சென்றனர். பைராகி உடைகளில் இருந்த முதல் இருவரும், சத்திரத்திற்குத் தெற்கே சாயல்குடி சாலையில் சிறிது தூரம் வரை சென்று, சீர் இடத்தில் நின்றனர். அந்தக் கும்மிருட்டிலும் அங்கு ஓங்கி வளர்ந்து நிற்கும் அரச மரமும் அதன் அருகில் ஒரு கமைதாங்கி கல்லும் இருப்பதையும் தெரிந்து கொண்டனர். மக்களது நடமாட்டம், அரவம், ஏதாவது தென்படுகிறதா என்பதை அறிய அங்கு ஒரு நாழிகை நேரம் மெளனமாக நின்றனர். அந்த அரச மரத்தின் இலைகளை ஆட்டி அசைக்கும் காற்றின் ஒலி மற்றும் சற்று தூரத்தில் மரப்பொந்தில் இருந்து கோட்டான் ஒன்று இடைவெளி விட்டு அலறும் அவலக்குரல் - இவைகளைத் தவிர எவ்வித ஓசையும் அவர்களது காதுகளில் படவில்லை.

"குருஜி! தங்களது பயணத்தில் ஏதேனும் விஷேஷம் உண்டா?" இருவரில் ஒருவர், இளைப்பவர். அந்தக்காட்டு அமைதியைக் கலைத்து பெரியவரிடம் வினவினார்.

"உம். சற்று பொறு. யாரோ ஒருவர் நம்மை நோக்கி வருவதை உணரவில்லையா?"

"தரையில் கிடக்கும் சருகின் மீது எலி அல்லது பெருச்சாளி ஓடி இருக்க வேண்டும். அதுதான். அந்த ஓசை இப்பொழுது இல்லையல்லவா?" இளைப்பவரது குரல்.

அப்பொழுது பொய்வர் பதில் கூறவில்லை. சில நொடிகள் நிதானித்தவாறு,

"ஒன்றும் விஷேடம் இல்லை. சிக்கல் சத்திரத்தில் இருந்த ஒருவனது கண்கள் மட்டும் என்னை நோட்டமிட்டுக் கொண்டே இருந்தன...."

"சொல்லுங்கள் குருஜி! அப்புறம் அவன் என்ன செய்தான்?" மிகுந்த ஆவலுடன் அந்த வினா வெளிவந்தது.

"இப்பொழுது வேண்டாம். நாளை பயணத்தின் பொழுது விபரம் சொல்கிறேன்.... அதுசரி. நாம் ஏற்கனவே முடிவு செய்தபடி பயணத்திற்கு ஆயத்தமாக வந்து இருக்கிறாய் அல்லவா?"

"இரண்டு ஆண்டுகளாகத் தங்களது உத்தரவை குறை இல்லாமல் நிறைவேற்றி வந்திருக்கிறேன். பயணத்திற்கு ஆயத்தமாகவே வந்துள்ளேன்."

"சரி. நமது பாட்டனாரின் வீரசபதம் நிறைவேறும் காலம் வந்து கொண்டிருக்கிறது. நாளை கோழி கூவும் வேளையில் நாம் புறப்பட வேண்டும். அயர்ந்துவிடக் கூடாது. இப்பொழுது நாம் சத்திரத்திற்குச் செல்வோம்."

இருட்டில் யாருக்கும் அடையாளம் தெரியாமல் சத்திரத்திற்கு வந்து சேர்ந்தனர். பிற பயணிகள் நன்கு உறங்கிக் கொண்டிருந்ததால் எவ்வித ஓசையும் இல்லாமல் மெதுவாகச் சென்று அவர்களது விரிப்புகளில் படுத்துக் கொண்டனர்.

அதிகாலையில் விழித்து எழுந்த பைராசி ஒருவர் உணர்ச்சியுடன் பாடும் பஜனை பாட்டுக்கேட்டு இருவரும் விழித்து எழுந்தனர். கை, கால், முகம் கழுவி சுத்தம் செய்த பிறகு தங்களது முடிச்சுகளுடன் புறப்பட்டனர். அப்பொழுது சத்திரத்து முகப்பில் நின்ற விசாரணைதாரரிடம் ஒருவன் எதனையோ சொல்லிவிட்டு வேகமாக வெளியே சென்றான்.

"ராம்... ராம்..."

"குருஜி. உத்தரவு."

"அதா வேகமாகச் செல்கிறானே அவனை நன்கு புரிந்து கொள்" மிக மென்மையாகச் சொன்னார்.

அப்பொழுது அவர்களுடம் வந்த சத்திரது விசாரணைதார், "என்ன புறப்பட்டாச்சா? எந்த திசையில்?" எனக் கேட்டார்.

"ஹும்!" என்று சொல்லி தலையசைத்துவிட்டு தெற்குப் பக்கம் கன்னயாகுமரிச் சாலையைச் சுட்டிக் காட்டி கையை அசைத்தார்

"சரி" என்று சொல்லிவிட்டு விசாரணை தாரர் சத்திரத்து நடுக்கூடத்திற்கு சென்றுவிட்டார். இந்தப் பயணிகள் இருவரும் வெளியே வந்த பொழுது, அவர்களுக்கு முன்னே புறப்பட்ட ஆள் குதிரையில் அமர்ந்து வடக்கு நோக்கிச் சென்றதை இருவரும் கவனித்தனர். பிறகு அவர்கள் இருவரும் தெற்கு நோக்கிச் செல்லத் தொடங்கினர்.

சிக்கல் சத்திரத்திம்.

தமது குதிரையை கட்டிப்
போட்டுவிட்டு சத்திரத்தின்
முகப்பில் நின்ற புளியமர நிழலில்
ஐந்து நாழிகை நேரமாக
அரண்மனைச் சேவகன் ஒருவன்
காத்து இருந்தான். தூரியன்
விறுவிறுவென உச்சியை
நோக்கிச் செல்வதைப் பார்த்துக்
கொண்டும், வடக்கே இருந்து
வரும் நெடுஞ் சாலையைக்
கவனிப்பதுமாக இருந்தான்.
யாரோ ஒருவரை அவன் ஆவலாக
எதிர்பார்த்து நிற்கிறான் என்பதை

அவனது நடவடிக்கைகள் உணர்த்தின. ஒருவகையாக உச்சி வேளைக்கு சற்று முன்னதாகவே அவன் எதிர்பார்த்த பிரமுகர் நாலைந்து குதிரை வீரர்களுடன் சிக்கல் சத்திரத்திரத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார். அவர் வேறு யாருமில்லை. சிக்கல் பகுதிக்கு பொறுப்பான சேர்வைக்காரர். சேதுபதி மன்னரது அலுவலர்.

மரத்தடியில் நின்றுகொண்டிருந்த சேவகரைப் பார்த்து,

"என்ன ஆறுமுகம் சேர்வை! ரொம்ப நேரமாக காத்துக் கொண்டிருக்கிறீரா?" என்று வினவிடவாறு குதிரையில் இருந்து இறங்கினார்.

"ஆமாம் ஐயா! மிகவும் முக்கியமான சங்கதி. தங்களிடம் சொல்வதற்காகத்தான் காத்து இருக்கிறேன்."

"மிக முக்கியமான ஓலை ஒன்றை இராமநாதபுரம் கோட்டை தளபதி அனுப்பி இருந்தார். அதனால் இராமநாதபுரம் கோட்டைக்குச் சென்று இருந்தேன். சரி உள்ளே வா" சேவகரை அழைத்துக்கொண்டு சேர்வைங்காரர் சத்திரத்தின் பின்கட்டில் உள்ள அறைக்குச் சென்றார்.

"இப்பொழுது சொல்லுங்கள் ..."

"நேற்றைய தினம் இங்கு வந்த பயணிகளில் ஒருவரது தோற்றமும் நடவடிக்கையும் எனக்கு சிறிது குழப்பத்தை உண்டாக்கின. அதனால் நேற்று அவரைத் தொடர்ந்து போய் கடுகு சந்தைச் சத்திரத்திலும் தங்கி இருந்து அவரை நோட்டமிட்டேன். அங்கிருந்த இன்னொரு வட நாட்டு பைராசி ஒருவரும் அவருடன் சேர்ந்துகொண்டார். அவர்கள் மெளனமாகவே இருந்தனர். நேற்று இரவு சாப்பாட்டிற்குப் பிறகு இருவரும் சத்திரத்திற்கு வெளியே சென்றனர். நேற்றைய அமாவாசை இருட்டில் நானும் அவர்கள் அறியாத வண்ணம் பின் தொடர்ந்து சென்றேன். அவர்கள் பேசுவதைக் கவனித்தேன்.

"பயணத்திற்கு ஆயத்தமாக வந்து இருக்கிறாயா என்று பெரியவர் இளையவரைப் பார்த்துக் கேட்டார். ஆமாம் என்று இளையவர் சொன்னவுடன் இருவரும் சத்திரத்திற்கு திரும்பிவிட்டனர். இன்று அதிகாலையில் இருவரும் புறப்பட்டு கன்னியாகுமரி சாலையில் சென்றனர். அவர்களது நடவடிக்கை சந்தேகப்படும்படியாக இருந்தது. ஐயாவிடம் சொல்லிவிட்டு..."
ஆறுமுகம் சேர்வை சொல்லி முடிப்பதற்குள்,

"அட்டா, இவர்கள் சம்பந்தமாகத்தான் ஐராமநாதபுரம் கோட்டைக்குச் சென்று இருந்தேன். இலங்கையில் இருந்து நம் நாட்டிற்குள் உளவாளிகள் வந்துள்ளனராம். . . . நீர் சொன்ன இருவரும் அவர்களாகத்தான் இருக்க வேண்டும். ஆமாம் இப்பொழுது எவ்வளவு தூரம் நடந்து போயிருப்பார்கள்?"

"இன்று வெயில் கடுமையாக இருப்பதால் இதுவரை சாயல்குடி போய்ச் சேர்ந்திருக்கலாம். ஒருவேளை அங்கு சத்திரத்தில் தங்காமல் தொடர்ந்து போயிருந்தால் குரங்குடியை நெருங்கி இருக்கலாம்!"

நர் சொல்வது பொதுவாக சேது தீர்த்தப் பயணிகள் செல்லும் பாதை. ஆனால் அவர்கள் தளபதி சொன்ன உளவாளியாக இருந்தால், தூத்துக்குடி போகமாட்டார்கள். நமது நாட்டுக்குள்ள்தான் வேறு பகுதிக்குள் சென்று இருப்பார்கள்."

"ஐயா! சொல்வதும் பொருத்தமாகத்தான் இருக்கிறது. ஒருவேளை அவர்கள் கடுகு சந்தை விலக்குப் பாதையில் மாரின், ஒப்பிலான் போவதற்கும் வாய்ப்பு உள்ளது."

"நாம் ஒப்பிலானுக்கே செல்வோம். வீரர்களிடம் சொல்லி மாற்றுக் குதிரைகளுக்கு ஏற்பாஸடு செய்யுங்கள். உடனே போக வேண்டும்."

ஆறுமுகம் சேர்வை சத்திரத்து முகப்பிற்கு ஓடினார்.

சில நிமிடங்களில் சிக்கல் சேர்வைக்காரரும் ஆறுமுகம் சேர்வையும் வீரர்களும் அங்கிருந்து குதிரைகளில் புறப்பட்டுச் சென்றனர்.

கன்னியாகுமரி நெடுஞ்சாலையில், உச்சி வேளை வெயிலைப் பொருட்படுத்தாமல் அவர்கள் செல்லும் குதிரைகளின் காலடி ஓசை நீண்ட நேரம் தெளிவாக கேட்டது.

* * *

பாம்பன் கோட்டை

பாம்பன் கடல் துறையை
அடுத்த வயிரவத் தீர்த்ததிற்கு
அருகில் வடக்காக அமைந்து
இருந்தது இந்தக் கோட்டை. சிறு
கோட்டை. இதன் முகப்பில்
அன்னசத்திரமும் உள்ளே
சேதுபதி மன்னர் இராமேசுவரம்
பயணத்தில் தங்கிச் செல்வ-
தற்கான சிறுதளத்துடன் கூடிய
சிறு மாளிகையை மன்னர் ரகுநாத
திருமலை சேதுபதி அங்கு
அமைத்து இருந்தார்.

அன்னசத்திரத்திற்கு அருகிலேயே கோட்டைச் சேர்வைக்காரர் அலுவலக அறையும் அமைந்து இருந்தது. கமார் முப்பது வயதிற்குட்பட்ட இளைஞர் ஒருவரை அன்று முற்பகலில் கோட்டைச் சேர்வைக்காரர் விசாரித்துக்கொண்டிருந்தார். அன்று அதிகாலையில் இந்த இளைஞர் மட்டும் ஒரு படகில் வந்து தனியாக பாம்பன் துறைக்குச் சற்று கிழக்கே உள்ள மணல் திட்டிப் பகுதியில், கரை இறங்கியதால், காவல் பணியில் இருந்த பாம்பன் காவலர்கள் அவரை பிடித்து கோட்டைக்குக் கொண்டு வந்தனர்.

"ஆமாம் நீங்கள் இந்த சேது நாட்டைச் சேர்ந்தவர் என்று சொல்கிறீர்கள் நீங்கள் எப்பொழுது இலங்கைக்கு சென்றீர்கள். என்ன காரணமாக சென்றீர்கள் என்பதற்கான ஆவணங்களை காட்ட முடியுமா?"

"இல்லை"

"அப்படியானால் உங்களது வார்த்தைகளை எப்படி நம்புவது?"

"உண்மையைத்தான் சொல்கிறேன். உண்மைகள் அனைத்தையும் ஆதாரத்துடன் சொல்ல முடியாதே! நான் சொல்வது அனைத்தையும் நம்ப வேண்டும் என்று நான் உங்களை கட்டாயப்படுத்த முடியுமா?"

"சரி. இந்தத் தீவில் பாம்பன், புங்கடி, இராமேசுவரம், தனுக்கோடி என்ற துறைமுகங்கள் வழியாக நாள் தோறும் வணிகர்களும், பயணிகளும் இந்த தீவிற்கு வந்து போகிறார்கள். நீங்கள் மட்டும் தனியாக அரசாங்கத்திற்கு தெரியாத வகையில் துறைமுகத்திக்கு அப்பால் கரை இறங்கியதற்கான காரணத்தையாவது சொல்வீர்களா?"

"நான் பயணம் செய்த தோணி யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள டச்சுக்காரர்களுக்குச் சொந்தமானது. ஏதோ முக்கியமான சரக்குகளை உடனே தொண்டி துறைமுகத்தில் ஒப்படைக்க வேண்டும் என்பதற்காக அந்த தோணி நேற்று மாலையில் புறப்பட்டது. காற்று சரியாக இல்லாததால் இன்று அதிகாலைதான் இங்கு வந்து சேர்ந்தது. நான் புங்கடியில் இறங்க வேண்டும் எனக் கேட்டுக் கொண்டேன். காலை கும்மிருட்டில் நான் இறங்கிய இடம் புங்கடி என்றுதான் நினைத்தேன்."

"நீங்கள் இந்தப் பகுதிக்கு ஏற்கனவே வந்து போய் இருக்கிறீர்களா?"

"இல்லை. இராமேசுவரத்திற்கு அருகில் உள்ள பேய்க்கரும்பில் எனது உறவினர்கள் இருப்பதாக அறிந்தேன். அவர்களைச் சந்தித்துவிட்டு சொந்த ஊர் திரும்பும் உத்தேசத்துடன் வந்தேன்."

"அந்த உறவினர்கள் யார் சொல்லுங்கள்"

"அவர்கள் அந்த ஊரின் பூர்வீக குடிகள் என்று மட்டும்தான் தெரியும்."

"சரி... உங்கள் பெயர்? ஊர்?"

"எனது பெயர் தனுக்காத்த இராமுத் தேவர். ஊர் அஞ்சுக்கோட்டை நாட்டு ஓரியூர். இந்த விபரங்கள் போதுமா?"

"இல்லை. நீங்கள் யார் என்பதை அறிய போதுமா? தல்ல. அனுமதியின்றி இந்த நாட்டிற்குள் சட்ட விரோதமாக நுழைந்ததற்கான தண்டனைக்கு ஆளாக வேண்டி இருக்கும்."

"இதற்குமேல் எதுவும் சொல்ல என்னால் முடியாது. இது எனது நாட்டின் ஒரு பகுதி. இங்கே வருவதற்கு யாருடைய அனுமதியும் பெறவேண்டியது இல்லை. அத்துடன் நான் செம்பி நாட்டு மறவன். இந்த நாட்டு மன்னரது கிளையைச் சேர்ந்தவன்."

"சேர்வைக்காரனது முகத்தில் சினத்துக்கான அறிகுறி தென்பட்டது. தான் ஒரு அரக அலுவலர் என்பதை அறிந்து இருந்தும் தனது வினாக்களுக்கு பணிவும் பயமும் இல்லாமல் பதில் அளிக்கும் இந்த இளைஞனை என்ன செய்யலாம் என சேர்வைக்காரரது சிந்தனை கழன்றது என்றாலும் சிலநிமிட மெளனத்திற்குப் பிறகு அவர் தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டார்.

"இந்த மனிதன் நமக்குக் கட்டுப்பட மாட்டான் இவனை இராமநாதபுரம் கோட்டைக்கு அனுப்பிவிடுவோம்."

குதிரைச் சேவகர்கள் பயணத்திற்கான ஏற்பாடுகளுடன் கோட்டைச் சேர்வைக்காரர் முன் வந்து நின்றனர். அவர்களில் தலைமைச் சேவகரிடம் ஓலையைக் கையளித்துவிட்டு, "இந்த ஓலையும் ஓரியூர்த் தேவரையும் இராமநாதபுரம் கோட்டையில் ஒப்படைத்துத் திரும்புங்கள்."

ஓரியூர் தேவரைப் பார்த்து சேர்வைக்காரர் சொன்னார். "உங்களது கருத்துப்படி நீங்கள் குற்றமற்றவர்களாக இருக்கலாம். ஆனால் எனது முடிவுப்படி நீங்கள் தக்க ஆவணம் எதுவும் இல்லாமல் நடு இரவில் இந்தச் சீமைக்குள் அத்துமீறல் புரிந்துள்ள குற்றவாளி. சேதுமன்னரது மேலாண்மையையும் மக்களது பாதுகாப்பையும் கண்காணிக்கும் அரசியல் அதிகாரி என்ற முறையில் மேல் விசாரணைக்கும் தீர்ப்பிற்கும் உங்களை இராமநாதபுரத்திற்கு அனுப்புகிறேன். இந்த வீரர்களுடன் பயணம் செய்வதற்கு முன்னர் உங்களை விலங்கிட வேண்டியது எமது கடமை..."

சேர்வைக்காரன் சொல்லி முடிப்பதற்குள் தனுக்காத்த இராமுத் தேவர் கேபம் கொப்பளிக்க உரத்த குரலில் ஓலமிட்டார்.

"யாரைப் பார்த்து குற்றவாளி என்று சொன்னீர்? இந்த மறவர் சீமையின் மானத்தை, தன்னாட்சி உரிமையைக் காத்த வீரத் தியாகிகளது வாரிசு நான். தளவாய் சேதுபதி மீது போர் தொடுத்த மதுரை தளபதி இராமப்பையனை, பொருதி மரணகாயமுறச் செய்த சேதுபதியின் மைத்துனர் வன்னியத் தேவனின் வலது கையாக நின்று போரிட்டு வீர சொர்க்கம் புகுந்த ஆளஞ்சாத் தேவரது பேரன் நான். இந்த இராமேசுவரத்தின் புனித மண்ணை ஏர் கொண்டு கிளறி உழுவதே பாவம் என்று கருதும் இந்த சேதுவில், பல்லாயிரக்கணக்கான வீரர்களது குருதியை ஆறாக ஓடவிட்ட திருமலைநாயக்கனைப் பழிவாங்கத் துடிக்கும் கத்த வீரன் நான்.... நான் குற்றவாளியா? என்னை குற்றவாளியாக கைகளை கோதிப்பிணைக்கும் விலங்கினைப் பூட்டிக்கொள்ள அனுமதிக்க மாட்டேன்...."

"ராஜவிகவாசத்தைப் பற்றி பேசும் நீங்கள், ராஜ்யத்தின் சட்டதிட்டங்களை ஏற்றுக் கொள்வதும் ராஜவிகவாசம்தான் என்பதை அறியவில்லை?"

"அல்ல அந்தச் சட்டம் குற்றம் எதுவும் செய்யாத எனக்குப் பொருந்தாது. அதனை சேதுபதி மன்னரிடமே தெரிவிப்பதற்கு தயார்."

வேறுவழியில்லாமல் கோட்டைச் சேர்வைக்காரர் தனுக்காத்த இராமுத் தேவரை விலங்கு பூட்டாமல், பத்து வீரர்களது பாதுகாப்பில் இராமநாதபுரத்திற்கு அனுப்பிவைத்தார்.

மாலை நேர வெளிச்சம் கருங்கிக் கொண்டிருந்தது. இராமநாதபுரம் கோட்டைக்கு மேற்கே வானில் அந்தி மேகங்கள் தங்களின் கறுத்த நிழலினால் கதிரவனிடையே ஒளிமாற்றத்தைத் தொடங்கின.

அப்பொழுது கோட்டை அகழியைக் கடந்து கோட்டை வாயிலில் நுழைந்தபொழுது கோட்டைக் காவலர்கள் ஆரவாரம் செய்து பேரிகை, தாரை, சங்கு ஆகியவைகளை முழக்கி வரவேற்பு அளித்ததில் இருந்து சேதுபது மன்னரும் அங்கு இருக்க வேண்டுமென்பதை ஊகித்த பாம்பன் அணியினர் கோட்டை மதிலை ஒட்டி ஒதுங்கி நின்றனர்.

சில நிமிடங்களில் கோட்டைவாயிலுக்கு வந்த கோட்டைச் சேர்வைக் காரன் இந்த அணியினரைக் கவனித்தவுடன் கோட்டைக்குள் வருமாறு சைகை காட்டினர். பாம்பன் அணியினர் கோட்டைக்குள் சென்று பாம்பன் கோட்டை சேர்வைக்காரர் அனுப்பி வைத்த ஓலையை அவரிடம் ஒப்படைத்து அவர்கள் அழைத்துவந்த தனுக்காத்த இராமுத் தேவரைக் குறிப்பிட்டு ஏதோ அவரிடம் சொன்னார். ஒரு சேவகன் மூலம் இந்த ஓலையை சேர்வைக்காரர் சவுக்கையில் இருந்த பிரதானிக்கு அனுப்பி வைத்து அவரது மறுமொழி பெற்று வருமாறு செய்தார்.

அரை நாழிகை நேரம் கழித்து வந்த சேவகன் தனுக்காத்த தேவரை இரு வீரர்களுடன் சவுக்கைக்கு அழைத்துச் சென்றான். சவுக்கையின் முகப்பில் இருந்த பிரதானி தனுக்காத்த இராமுத் தேவரை சேதுபதி அரசர் முன் அழைத்துச் சென்று நிறுத்தினார்.

"மகாராஜா! வணக்கம்"

தனுக்காத்த இராமுத் தேவர் மரியாதையாகச் சொன்னார். அவரை ஒரு நிமிடம் ஆழ்ந்து நோக்கினார். சேதுபதி மன்னர். அடுத்த நிமிடம் ஏதோ பழகிய மணிதரைச் சந்திப்பதைப் போன்ற உணர்வுகளை மன்னரது மகம் பிராகிபலிக்கக்.

இந்த மணிதரை மன்னர் எப்பொழுது சந்தித்தார் எங்கே சந்தித்தார்?.....

ரிரதானி உள்ளத்தில் இந்த வினாக்கள் கொந்தளித்து கொண்டிருந்தன.

ஆற்றங்கரைத் தோப்பு.

வீரபாண்டியனும் அவனது "மகாராஜாவும்" இந்த தோப்பிற்கு வந்து மூன்று நாட்களாகிவிட்டன. ஆனால் அவர்கள் இங்கு வருவதற்கு முன்னால் தங்களது தோணியை நிறுத்தி பாம்பன் தீவில் இறக்கிவிடப்பட்ட தனுக்காத்த இராமுத் தேவரும் இதுவரை திட்டப்படி இங்கு வந்து சேராதது அவர்களுக்கு கவலை அளித்தது. அவருக்கு என்ன ஏற்பட்டது? ஏதாவது விபத்தில் சிக்கிக் கொண்டாரா?

அல்லது சேதுபதி மன்னரது அலுவலர்களிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டாரா? அல்லது பேய்க்கரும்பில் தேடிச் சென்ற செம்மனத் தேவரது வழித் தோன்றல்களை இனங்கண்டு பேசுவதில் ஏதும் இடையூறு ஏற்பட்டுவிட்டதா?

கடந்த இரண்டு நாட்களாக இந்தக் கேள்விகளைத் தங்களுக்குள் எழுப்பி, அதற்கு இயைந்த பதிலையும் கண்டுபிடிப்பதில் தோல்வியடைந்த வீரபாண்டியனும் அவனது மகாராஜாவும் சோர்ந்து போனார்கள். மாலை நேரத்தில் அந்தக் கடற்கரையில் சிறிது நேரம் நடந்து உலாவிவிட்டு வரலாம் என தோப்பில் இருந்து கடற்கரைக்கு புறப்பட இருவரும் ஆயத்தமானார்கள். அப்பொழுது,

"மகாராஜா! அதோ பாருங்கள் நமது இராமு" வியப்புடன் கூறினான் வீரபாண்டியன்.

"ஆமாம்"

கூப்பிடும் தூரத்தில் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தான் இராமு

"ஓடிப்போய் வெள்ளை வீச*. நாம் இங்கு இருப்பது அப்பொழுதுதான் அவனுக்குத் தெரியும்."

"உத்தரவு" என்று சொல்லிய வீரபாண்டியன் தனது தலையில் கட்டியிருந்த துண்டை கையில் பிடித்துக்கொண்டு தோப்பிற்குள் சென்றான்.

"இராமு... இராமு..."

* வெள்ளை வீசுதல் - கூப்பிடு தூரத்திற்கு கூடுதலான தொலைவில் செல்லவர்களை அழைப்பதற்கு கையினால் துண்டை வீசும் அடையாளம் மூலம் அழைத்தல்.

வீரபாண்டியன் கூவியழைத்ததை அவன் புரிந்துகொண்டு அந்த தோப்பு நோக்கி நடந்து வந்தான்.

சாதாரண மூங்கில் கட்டிலில் அமர்ந்து இருந்த மகாராஜாவிடம் வீர பாண்டியனும் இராமுவும் போய் நின்றார்கள்.

"என்ன நடந்தது? மூன்று நாட்களாகி விட்டதே. நாங்கள் மிகவும் கவலைப்பட்டுக்கொண்டிருந்தோம்"

"என்ன செய்வது? நான் மூன்று நாட்களுக்கு முன் கரை இறங்கிய இடம் புங்கடி அல்ல. பாம்பணில் உள்ள சேதுபதி வீரர்கள் என்னை பிடித்து இராமநாதபுரம் கோட்டைக்கு அனுப்பி வைத்தனர். அங்கே மன்னரிடம் நேரடி விசாரணைக்கு நிறுத்திவிட்டனர்...."

"அப்புறம்?" ஆவனன் கட்டார் பெரியவர்.

"அப்புறம் என்ன, சேதுபதி மன்னர் என்னை விசாரித்தார்." அப்பொழுது சில வீரர்கள் அந்த தோப்பு நோக்கி வருவதைக் கண்ட வீர பாண்டியன் அவர்களிடம் அதனைத் தெரிவித்தான்.

"நிச்சயமாக என்னைத்தான் அவர்கள் தேடி வருகிறார்கள். மற்ற கதையை அப்புறம் சொல்கிறேன். இப்பொழுது எங்கே ஓடி ஒளிவது? நிராயுதபாணிகளான நாம் அவர்களைப் பொருவதில் பயனில்லை"

"உடனே வாருங்கள்" சைகை காட்டி தோப்பின் மேற்கு கடைசியில் உள்ள கிணற்றடி அருகே அடர்த்தியாக வளர்ந்து நிற்கும் மாமரங்களில் ஏறி ஒளிந்துகொள்வோம். வேறு வழியில்லை."

மூவரும் வேகமாக சமையல் கொட்டகையில் இருந்த சமையல்காரர்களிடம் சைகையினால் தகவல் தெரிவித்துவிட்டு மேற்குபுறம் ஓடினார்கள்.

குதிரை வீரர்கள் இப்பொழுது அந்தத் தென்னந்தோப்பின் வேலியருகே குதிரைகளை நிறுத்திவிட்டு தோப்பிற்குள் வந்து, யாராவது இருக்கிறார்களா என்று பல பக்கங்களிலும் நோட்டமிட்டனர்.

சமையல் கொட்டகைக்கு வந்து உற்றுப் பார்த்தனர். அங்கு ஒருவன் சமையலுக்கு அரிசி களைந்துகொண்டிருந்ததைப் பார்த்துவிட்டு,

"டேய்! இங்கே யார் இருக்கிறார்கள்?"

அவன் அவர்களுக்குப் பதில் எதுவும் சொல்லாமல் அவர்களைப் பார்த்து பீதியுடன் விழித்தான். வீரன் ஒருவன் அவனது முதுகில் சுற்று வேகமாக ஒரு "சொட்டு" கொடுத்தான்.

"பே. . . பே. . .பே. . ." என பரிதாபமான குரலில் சமையற்காரன் கத்தியபொழுதுதான், அவன் ஊமை மட்டுமல்ல செவிடனும் கூட என்பதை அந்த வீரர்கள் உணர்ந்தார்கள். அவர்கள் சைகை மூலம் அங்கு யார் இருக்கிறார்கள் என்பதை அறிய முயன்று, முயற்சி தோல்வியில் முடிந்தது.

பின்னர் அந்த பெரிய தோப்பின் பல பகுதிகளுக்கும் சென்று பார்த்தனர். மணித சஞ்சாரம், நடமாட்டம் எதுவும் இல்லை என்பதை எளிதில் புரிந்தனர். பொதுவாக இத்தகைய தோப்புகளில் தேங்காய் வெட்டுக்காலம் வரைதான் காவல்காரர்கள் இருப்பார்கள். அவர்கள் குடும்பத்தினர் வியாபாரிகள் ஆகியோரது நடமாட்டமும் இருக்கும். அடுத்த மூன்று மாதங்களுக்கு அங்கு யாரையும் பார்க்க முடியாது.

அந்த வீரர்களுக்கு ஏற்பட்ட ஏமாற்றத்தினால், இவர்கள் மெளனமாக வேலையைக் கடந்து தோப்பிற்கு வெளியே சென்றனர். பின்னர் தங்கள் குதிரைகளில் ஏறி வடக்கே செல்லும் சேது வழிப் பாதையில் முடிவீரன்பட்டினம் நோக்கிச் சென்றனர். இன்னொரு பிரிவினர், தெற்கே நாகாச்சி சத்திரம் நோக்கி விரைந்தனர். இவைகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சமையல்காரன் சில நிமிடங்கள் கழிந்த பின்னர், தனது வலது கையினால் வாயின் மேல் விரலை மறைத்தவாறு நாக்கினால் ஒருவகையான ஒலியை எழுப்பினான். அமைதியான அந்த தோப்பு பகுதியில் அந்த ஒலி மிகத் தெளிவாக எதிரொலித்தது. அந்த ஒலியைக் கேட்டவர், செம்பொத்து பறவை தனது இணையைக் கூவி அழைக்கிறது என்றுதான் நினைக்கக்கூடும். ஆனால் இது சமையல்கார ஊமையின் ஒலி என்பதை அந்த மூவரும் அறிந்து அவர்கள் ஒளிந்து இருந்த மரங்களில் இருந்து இறங்கி வந்தனர்.

அந்த மகாராஜா அங்கு கிடந்த மூங்கில் கட்டிலில் அமர்ந்தவுடன் வீரபாண்டியனும் இராமுவும் அநந்தக் கட்டிலின் எதிரே இருந்த மரத்தடியில் உட்கார்ந்தனர்.

"இராமு இப்பொழுது சொல். இராமநாதபுரம் கோட்டையில் என்ன நடந்தது?"

கோட்டைக்குள் இருந்த
சவுக்கையில் அமர்ந்து இருந்த
சேதுபதி மன்னர்முன் என்னை
அழைத்துப் போய் நிறுத்தினர்
அல்லவா? அவர் என்னை
ஒருமுறை உற்று நோக்கினார்.
அந்தப் பார்வையில்
பயங்கரமான கடுமை இருந்தது.
அத்தகைய கடுமையான பார்வை
-யை யாரிடமும் பார்த்தது
இல்லை என்றாலும் சிறிதும்
தயக்கமில்லாமல் அவரது
கேள்விகளுக்குப் பதில் சொன்
னேன்.

"அஞ்சுகோட்டை நாட்டைச் சேர்ந்த உனக்கு இலங்கையில் என்ன வேலை?"

"பிழைப்பிற்காகச் சென்றேன்"

"இந்த சேது நாட்டில் உழைத்துப் பிழைப்பதற்கான வழியா இல்லை?"

"ஆம் மகாராஜா! பிழைப்பதற்கு வழி இல்லைதான். வானம் பார்த்த எங்களது பகுதியில் மழை பெய்து கண்மாய்கள் நிரம்பினால்தானே மக்களுக்கு வேலை. மற்ற காலங்களில் எங்களது பசியைப் போக்க உப்புத் தண்ணீர்தானே உள்ளது. என்னைப் போன்றவர்கள் சோழ சீமைக்கும், இலங்கை நாட்டிற்கும் ஓடிச் சென்றால்தானே குடும்பத்தினரை வாழச் செய்ய முடியும்?"

"உனது குடும்பத்தில் உன்னைத் தவிர உழைக்கக் கூடியவர்கள் இல்லையா?"

"உழைக்கக் கூடியவர்கள் இல்லை. எனது பாட்டன் ஆளஞ்சாத் தேவர், இராமேசுவரம் போரில் சேது நாட்டின் மானத்தைக் காப்பாற்ற போரிட்டு வீர மரணம் அடைந்தார். எனது தந்தை அமரடக்கித் தேவர் மகாராஜா தலைமையில் அம்மைய நாயக்கனார் போரில் கன்னடப் படைகளுடன் போரிட்டு மடிந்தார். அந்தப் போரில் காயமுற்று ஒரு கையை இழந்த எனது சிறிய தந்தை இன்னும் என்னுடன்தான் வாழ்ந்து வருகிறார். எனது பாட்டனாருக்கு அளிக்கப்பட்ட உதிரப்பட்டியையும் எனது தந்தைக்கு அளிக்கப்பட்ட சீவித காணியையும் நான் திரும்ப ஒப்படைத்துவிட்டேன்."

ஏன்?"

"எனது பாட்டனார் ஆளஞ்சாத்தேவர் பிறந்த மண்ணின் மானம் காக்கப் பேராடினார்: மரணமுற்றார். மன்னரது உதிரப்படி கிடைத்தது. இராமநாதகவாயியின் புனித பாதம் பட்ட சேது நாட்டின்மீது போர் தொடுத்து இராமேசுவரம் போரில் கணக்கற்ற மறக்குடியினர் மரணமடையக் காரணமான திருமலை நாயக்கருக்காக, அம்மைய நாயக்கனார் போரில் கன்னட:ப் படையை எதிர்த்துப் போரிட்டதற்கு பரிசாக ஜீவித காணியைப் பெற்றுக்கொள்வதென்பது மனம் கொள்ளாத செயல் அல்லவா? அதனால்தான்...."

"அப்படியானால் இந்த நாட்டு அரசியல் மக்களுக்காக அல்லாமல் மக்களை அழிப்பதற்காகவா நடைபெறுகிறது?"

"மன்னரது செயலை விமரிசனம் செய்யத் தகுதியற்றவன் நான். ஆனால் மன்னரது ஆணையை மதித்துத்தான் எனது தந்தையும் போருக்குச் சென்றார். அதன் விளைவாக ஊனமுற்றும், வேலையற்றும் ஊர்களில் முடங்கிக் கிடக்கும் வேதணையைத்தான் இங்கே வெளிப்படையாகச் சொன்னேன்."

"சரி இரவு நேரத்தில் பாம்பனில் கரை இறங்கியதன் காரணம்?"

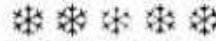
"மன்னாரில் இருந்து தாமதமாகப் புறப்பட்ட தோணியில் பயணமாக வந்தேன். காலை கும்மிருட்டில் புங்கடித் துறை என்று நினைத்து கப்பல்காரன் தவறுதலாக பாம்பன் கரையில் என்னை இறக்கிவிட்டான். புங்கடியில் இருந்து பேய்க்கரும்பிற்கு செல்ல வேண்டியவன்...."

"பேய்க்கரும்பில் யார் இருக்கிறார்கள்?"

மன்னரது கேள்விக்கு பதில் சொன்னான்.

"எனது கொள்ளுப்பாட்டன் செம்மன்த் தேவர் பேய்கரும்பில் இருந்தார். தனவாய் சேதுபதி மன்னரது இராமேசுவர முன்னணியில் படைப்பிரிவில் பணியாற்றியவர். பலவருடங்களாகத் தொடர்பு இல்லாததால் அவர்களது உறவினர் களைச் சந்திக்க அங்கு செல்ல எண்ணி இருந்தேன். அதற்குள்ளாக பாம்பன் கோட்டைச் சேர்வைக்காரர் என்னை இங்கு அனுப்பி வைத்துவிட்டார்."

"அவர் சந்தேகப்பட்டதில் தவறு இல்லை என்றாலும் இப்பொழுது நேரம் கடந்துவிட்டது. இன்று இரவு லக்ஷ்மிபுரம் சத்திரத்தில் தங்கிவிட்டு நாளை நீ, நினைத்தபடி பேய்க்கரும்பு செல்லலாம். பிரதானி இவருக்கு கடவுள் கேட்டு வழங்கி லக்ஷ்மிபுரம் சத்திரத்துக்கு அனுப்பி வைப்பார்கள்"

"இதுதான் இராமநாதபுரம் கோட்டையில் நடந்தவை. அடுத்த நாள் காலை லக்ஷ்மிபுரம் சத்திரத்தில் மண்டபம் தோணித்துறை சத்திரத்திற்கான வழியைக் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டு கிழக்கு நோக்கிப் புறப்பட்டேன். நாகாச்சி பேய்ராமத்தேவன்மடம் வரும் பொழுது நன்கு இருட்டிவிட்டது. இரவு அங்கு தங்கிவிட்டு காலையில் புறப்பட்டேன். நீண்ட நேரம் வைகை ஆற்றங்கரையில் காத்து இருந்தும் படகு ஒட்டி வராததால் வைகை ஆற்றை நீந்திக் கடந்து வந்தேன்."

"ஆமாம். உமது பேச்சைப் பொறுமையாகக் கேட்ட சேதுபதி மன்னர், இப்பொழுது ஏன் உன்னைத் தொடர்ந்து வீரர்களை அஸனனுப்புகிறார்? பார்த்தாயா?"

"ஆமாம். அதுதான் அரசியல் தந்திரம். பேச்சில் இருந்து நான் ஒரு கலகக்காரன் என்பது புரிந்து இருக்கும். தனது ஆட்சிக்கு என்னால் இடைஞ்சல் ஏற்படலாம் என்பதை அறிய எனது நடமாட்டத்தைக் கண்காணிக்க இந்த ஏற்பாடு."

"ஆம்! சேதுபதி மன்னர் உஷாராகிவிட்டார். நமது இலக்கை அடைய விரைவாகவும், மிகவும் ரகசியமாகவும் நடந்துகொள்ள வேண்டும்." பெரியவர் நிதானமாகச் சொன்னார்.

"அப்பொழுது சமையல்கார ஊமையன் வந்து சாப்பாடு தயாராக இருப்பதை சைகைமூலம் தெரிவித்தான்.

மூவரும் எழுந்து சமையல் கொட்டகைக்குச் சென்றனர்.

முற்பகல் நேரம்.

இ ர ா மே க வ ர ம்
அரண்மனை சவுக்கையில்
சுடத்தில் சில இருக்கைகளும்,
கட்டில்களும் ஆங்காங்கு
காணப்பட்டன. அவைகளின் மேல்
பகுதியினை முழுவதுமாக
பஞ்சினால் நிறைத்து, சீனப்
பட்டுத் துணியினால் மூடப்பட்டு
இருந்ததால் அவை கூடத்திற்கு
அழகு சேர்த்தன. ஒரு மூலையில்
மெதுவாக எரிந்து புகையாகி
மறைந்த ஊதுபத்திகளின் அற்புத
மனம் அந்தச் சவுக்கை முழுவதும்
பரவி இருந்தது.

சவுக்கைக்கு வெளியே திண்ணையில் பூந்தொட்டிகளில் வளர்ந்து மடல் அவிழ்ந்த ரோஜாமலர்கள் அங்கு பூத்து இருந்தன பிரதானியைப் பார்த்து புன்னகை செய்துகொண்டிருந்தன.

அப்பொழுது சேதுபதி மன்னர் விருந்து மண்டபத்தில் இருந்து வந்துகொண்டிருந்தார். சவுக்கையின் அழகிய சிறுபடிக்கட்டுகளில் இருந்து சவுக்கைக் கூடம் வரை விரிக்கப்பட்டு இருந்த சிவப்பு வண்ண நடைபாவாடை மீது நடந்து வந்ததைப் பார்த்த பிரதானி,

"மகாராஜா வணக்கம்!" மரியாதையுடன் கைகூப்பி, தலை கவிழ்த்தி கும்பிட்டார்.

மன்னரும் கும்பிட்டுவிட்டு, கூடதலுன பதற்குப் பகுதியில் உள்ள இருக்கை ஒன்றில் அமர்ந்தார். மன்னரைத் தொடர்ந்து வந்த பிரதானி அந்த இருக்கைக்கு அருகில் போடப்பட்டிருந்த அழகிய சிறு கட்டிலின் அருகே பவ்யமாக நின்றார்.

"கோவில் விழாவிிற்கான ஏற்பாடுகள் எந்த அளவில் உள்ளன?" மன்னர் கேட்டார்.

"புதிய பிரகாரத்தில் அலங்கார வேலைகள் நடந்துகொண்டு இருக்கின்றன. நாளைக்குள் அந்தப் பணி முடிந்துவிடும். பிரகாரத்தின் கிழக்குப் பகுதியில் சுவாமியையும் அம்பாளையும் ஆரோகணித்து வைத்து இருப்பதற்கான சிறிய மேடையும் அதனையொட்டினாற்போல் சதிர்க்கச்சேரிக்கான மேடையும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

ஆயிரம் பேர்களுக்கு சாப்பாடு தயார் செய்யவும் ஆவன செய்யப்பட்டுள்ளன. நமது நாட்டு பாணையக் காரர்களுக்கு தங்குமிடமும், சாப்பாடு வசதியும் தனியாக ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

"சரி அந்த அஞ்சுகோட்டை தேவரைத் தேடிச் சென்றவர்கள் வந்துவிட்டார்களா?"

"நாகாச்சி வரை வீரர்கள் ஒன்றாகச் சென்று தேடியதில் பயன் ஒன்றும் இல்லை. ஒருபிரிவு சேதுமார்க்கத்தில் ஆற்றங்கரை நோக்கிச் சென்று இருக்கிறார்கள். அவர்கள் இதுவரை திரும்பவில்லை. நாகாச்சியிலிருந்து கிழக்கு நோக்கி சென்றவர்கள் இரவு திரும்பிவிட்டனர். செய்தி எதுவும் கிடைக்கவில்லை. வடக்கே சென்றவர்களை நாளை எதிர்பார்க்கலாம்."

"எதற்கும் கோயிலுக்கு உள்ளும் வெளியிலும் பாதுகாப்பு பலமாக இருக்க வேண்டும்."

"உத்தரவு" பிரதானியின் பணிவான குரலில் மன்னரது அறிவுரையை ஆமோதித்தார்.

"இப்பொழுது நீங்கள் சென்று வேலைகளை கவனியுங்கள். மாலையில் சந்திப்போம்."

"சமூகம் உத்தரவு"

பிரதானி சவுக்கையைவிட்டு வெளியே சென்றார். சவுக்கைக்குள் வெள்ளித் தட்டில் வைத்து ஒரு செம்பையும், குவளையும் எடுத்து வந்தார் கார்வார்.

"மகாராஜா...." மன்னர் முன் நின்று குணிந்து மரியாதை செலுத்தினார்.

"உம்". மன்னரது ஒப்புதலாகக் கொண்டு, செம்பில் இருந்த மோரை குவளையில் நிறைத்து மன்னர் அருகில் இருந்த சிறிய கட்டிலின் மீது வைத்தார். மன்னர் அந்த மோரினை எடுத்து குடித்து முடித்தவுடன் மீண்டும் குவளையை நிரப்பி வைத்தார். அதையும் மன்னர் அருந்திய பின்பு கார்வார் சவுக்கையின் பின்புறமாக இருந்த சமையல் அறைக்கு சென்றார். மன்னரும் கட்டிலில் இருந்த ஒரு ஓலைக் கட்டை எடுத்துப் பிரித்துப் படிக்கத் தொடங்கினார்.

அன்று வெள்ளிக்கிழமை.

சாயங்காலம் பூஜை முடிந்தவுடன் சுவாமியும் அம்பாளும் சிவிகையர் கமந்த சப்பரத்தில் புதிய இரண்டாம் பிரகாரத்தில் உலா வந்தனர். சிறப்பான அலங்காரங்களுடன் முதன்முறையாக புதிய இரண்டாம் பிரகாரத்தில் எழுந்தருளிய தெய்வத்திரு மேனிகளை சன்னதிகளின் வடக்கு, தெற்கு, மேற்கு வாசல் பகுதிகளில் மக்கள் திரளாகக் கூடி நின்று தரிசித்து மகிழ்ச்சியடைவதற்கு ஏற்றாற்போல் சில நிமிடங்கள் சப்பரத்தை அங்கெல்லாம் நிறுத்தினர்.

அப்பொழுது பஞ்சகச்சமாக வெள்ளைப்பட்டு வேட்டியும், குங்கும வண்ண தலைப்பாகையும் அணிந்து, புஜங்களிலும் மார்பிலும் திருநீறும் குங்குமமும் கையில் வெள்ளித் தடியுடனும் காட்சியளித்த கட்டியம் சேதுபதி மன்னர்களது விருதாவளிகளைத் தெளிவாக உரத்த குரலில் சொல்லி வந்தார். தீவெட்டி களுத்தில் என்னை ஊற்றப்பட்ட பொழுது அவை கூடுதல் பிரகாசமாக ஒளியூட்டியதுடன் தெய்வத் திருமேனிகளை அலங்கரித்த திரு ஆபரணங்களில் அமைந்து இருந்த விலை மதிப்பற்ற நவமணிகளின் பச்சை, நீல, இளஞ்சிவப்பு, ஊதா, வெள்ளை, நிறங்களை எதிரொளிக்குமாறும் செய்தமை காண்பவர் கண்களைக் கூசச் செய்தன.

ராஜ நர்த்தகி கலாதேவி தேவலோக ரதிபோல அழகிய ஒப்பனைகளுடன் வந்து சேதுபதி மன்னரை வணங்கிவிட்டு, சபையோருக்கும் வணக்கம் தெரிவித்தாள்.

அவளது நடனத்துக்கென மரப் பலகைகளைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டிருந்த மேடைக்கு அவள் சென்றவுடன் வாத்தியக்காரர்களது கூட்டு இசை நாட்டியமாடுவரது அபிநயத்திற்கு ஏற்ப இணைந்து ஒலிக்கத் தொடங்கியது.

கலாதேவி நாட்டியம் ஆடினாள்.

இவ்விதம் சொல்லாதவிட அன்றைய அந்த நிகழ்ச்சிகளில் கண் குளிரக் கண்டு கொண்டிருந்த அனைவரையும் இரண்டு நாழிகைக்கும் மேலாக, ஒரு கற்பனை குழலில் அவர்களது கண்களையும் கருத்தையும் காற்றாடும் துள்ளித் துள்ளி கழன்று ஆடும்படி செய்தாள் என்பதுதான் பொருத்தமாகும்.

"பொன்னுக்கு அழகு செய்ய பொட்டிட்டுப் பார்ப்பது" என்பது சேது நாட்டு வழக்கு. இயற்கையாக ஒரு பெண்ணின் அழகு அவளது முகத்தில் இடப்படும் தூக்கத்தால் இன்னும் மிகுதியான அழகுடன் விஞ்சி நிற்கிறது என்பதை வலியுறுத்துவதற்கானது அந்தப் பழமொழி."

ஆந்திர நாட்டு அழகுமகளான கலாதேவி இயற்கையிலேயே வனப்பும், வசீகரமும் நிறைந்து காணப்பட்டாள். கருங்குழல் மூடிய தலை. விண்ணோக்கி விரிந்து மண்ணோக்கி விளையாடும் கண்கள். கழிந்து நெளிந்த நிறைபுருவம். வாள் வீச்சையும், வேல்பாம்ப்ச்சலையும் மழுக்கிவிடும் பார்வை. வயிரமணிக் கழுத்து, துடித்த மார்பு, துலங்கு கரம். இவைகளுக்கு துணையாகும் தோள். கைம்மணம் காட்டும் காந்தள் விரல்கள். இல்லாதது போல இருக்கின்ற இடை. மருங்கிணைந்த தொடையில் நெருங்கும், நெகிழும், விலகும் ஆடை.

இந்த அழகு ஓவியத்தை வைத்த கண் வாங்காமல் உற்றுப் பார்த்தவர்களுக்கு அவள் ஆடிய நடனம், மனம் முந்தியதோ விழி முந்தியதோ அல்லது கரம் முந்தியதோ அல்லது கண்கள் முந்தினவோ என நிச்சயிக்க முடியாத களி நயங்கள், ஒருவித ஆழமான அதிசய உணர்வை நிறைத்தன.

"மருமலர்க் களபம் கமகம கவென
மணிவளை கலகல வென
திரளொளி நகைகள் பளபள வெனத்
தேககந்தரம் தளதளவென
தரை பதமழுந்த தொடுதொடென"

என கவிஞர்கள் வர்ணிப்பது போன்ற கலாதேவியின், கால்கள் மேடையை மிதித்து எழுப்பும் ஓசையும் அதற்கு இணையாக இணைந்து ஒலித்த மத்தளம், கைமணி, குழல், வீணை, செண்டை ஆகியவைகளில் ஒலியும் நின்றபொழுதுதான் மன்னரும் மக்களும் நிகழ்ச்சி முடிவுற்றதை உணர்ந்தனர். நிறைவுபெறாத மனத்துடன் கலக்கம் தேங்கிய கண்களுடன் மேடையை நோக்கினர்.

மேடையில் இருந்து இறங்கி வந்து, மன்னர் முன்பவ்யமாகப் பணிந்து நின்ற கலாதேவிக்கு மன்னர் நவகண்டி மாலையொன்றைப் பரிசளித்தார். அதனைக் குனிந்து கழுத்தில் சூட்டிக்கொண்ட பொழுது, அவளது கண்கள் களிப்பின் உச்சத்தில் தத்தளிப்பதை மன்னரும் கண்டார். அவளைத் தொடர்ந்து அவரது குழுவினரும் மன்னரை வணங்கி அவர் அளித்த பொற்கிழிகளைப் பெற்றுச் சென்றனர்.

இராமேசுவரம் திருக்கோயில் இரண்டாம் பிரகாரத் திருப்பணி நிறைவைக் குறிக்கும் இந்த விழா, நடன நிகழ்ச்சிடன் நிறைவு பெற்றதை மக்கள் மிகுந்த பெருமிதத்துடன் பேசிக்கொண்டவர்களாகக் கலைந்து சென்றனர்.

மறுநாள் காலை.

இராமேசுவரம் அரண்மனையில் பெருங்கூட்டம் திரண்டு இருந்தது. குடிமக்கள் ஒவ்வொருவராக உலுப்பைப் பொருட்களைக் கொடுத்துவிட்டு மன்னரிடம் விடைபெற்றுச் சென்றனர். நடுப்பகல் வரை சவுக்கையில் இருந்து பாளையக்காரர்களுக்கு பேட்டியளித்து முடித்த பிறகு மன்னர் பிரதானியை நோக்கினார்.

அந்தப் பார்வையில் அடங்கிய பொருளினைப் புரிந்துகொண்ட பிரதானி,

"மகாராஜா! நேற்று முன்தினம் உப்பூர்வரை சென்ற வீரர்கள் இன்று காலையில்தான் திரும்பினார்கள். அவர்கள் சேகரித்துள்ள தகவல்படி, ஆற்ற கரைக்கும் முடிவீரன் பட்டினத்திற்கும் இடைப்பட்ட கடற்கரையில் சில நாட்களாக அந்நியர்கள் நடமாட்டம் இருந்து வருகிறதாம். இன்னும் துலக்கமான தகவல்களைப் பெறுவதற் று முடிவீரன்பட்டினத்து மீனவர்களில் ஒருவரை உளவு பார்த்துச் சொல்லுமாறு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கின்றது."

"சில நாட்களாக... சில அன்னியர்கள்... அவர்கள் யாராக இருக்கக் கூடும். அவர்களது நடமாட்டம் எதற்காக.... உம்...."

மன்னர் தெளிவற்ற நிலையில் இருந்தார்.

"மகாராஜா! கிழக்கு, தெற்கு கடற்கரையில் சில சமயங்களில் இலங்கையில் இருந்து கடத்தல் பொருட்களைக் கொண்டு வந்து இறக்குவார்கள். நமது நாட்டில் இல்லாத விளை பொருட்களான கிராம்பு, ஏலக்காய், லவங்கப்பட்டை ஆகியவைகளை இலங்கையில் இருந்து நமது நாட்டவர்கள் தான் கொண்டு வருவார்கள். ஆனால் நமக்கு இப்பொழுது கிடைத்துள்ள செய்தி, அவர்கள் அன்னியர்கள் என்பது. விரைவில் முழுவிபரமும் பெற்றபிறகு இதுபற்றி முடிவு செய்யலாம்."

"அப்படியானால் இந்த இராமுத் தேவர் என்ன ஆனார்? எங்கு சென்றார்?"

"நமது கிழக்குப் பகுதியில்தான் இருக்க வேண்டும். இந்த தீவிற்குள் இன்னும் வரவில்லை என்பது உறுதியாகிவிட்டது. பேய்க்கரும்பு சென்று வந்த உளவாளிகளுக்கு அங்கு எந்த தடயமும் கிடைக்கவில்லை. மண்டபம் தோணித்துறையிலும் பாம்பன் துறையிலும் பயணிகளை நோட்டமிட ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு இருக்கிறது."

"சொந்த ஊர் அஞ்சுகோட்டை நாட்டு ஓரியூர் என்றுதானே அவன் தெரிவித்துள்ளான்?"

"ஆம். பாம்பன் கோட்டை சேர்வைக்காரரது ஓலையிலும் அப்படித்தான் வரைந்து இருக்கிறார்."

"ஓரியூர் கோட்டைத் தளபதிக்கு ஓலை அனுப்பி இராமுத் தேவன் பற்றிய விவரங்களை பத்து நாட்களுக்குள் சேகரித்து அறிக்கை அனுப்புமாறு தெரிவியுங்கள்."

"சமுகம் உத்தரவு"

"பிசாகமுந்தல், மாங்காடு, புங்கடி பகுதிகளைப் பார்வையிட்டு அங்கே யாழ்ப்பாணத்துடன் வணிக வசதிகளைப் பெருக்க பன்டகசாலைகளை அமைக்க வாய்ப்புள்ளதா என்பதை நேரில் கண்டறிய வேண்டும். நாளைக் காலையில் விளாபூஜை முடிந்தவுடன் புறப்பட வேண்டும். குதிரை அணி ஒன்று ஆயத்தமாகட்டும்."

"உத்தரவு, அப்படியே செய்கிறேன்."

"நாளை காலையில் சந்திப்போம்" என்று கூறிவிட்டு சவுக்கையில் இருந்து மன்னர் விருந்து மண்டபத்திற்குள் சென்றார். அரண்மனைக் கார்வார் அவரை பின்தொடர்ந்து சென்றார்.

இ ராமநாதபுரம்
அரண்மனை.

அந்தப்புரத்தின் மேற்கு
மதிலையொட்டி அமைந்த
நந்தவனம். தெற்கே இருந்து
தவழ்ந்து வந்த மாலைத் தென்றல்
அங்குள்ள மலர்களின் மணத்தைப்
பறித்து அந்தப் பகுதி முழுவதும்
பரப்பி மணம் கொள்ளச் செய்தது.

ஏற்கனவே அங்கு அமர்ந்து
தனிமையை நுகர்ந்துகொண்-
டிருந்த மன்னரை சந்திக்க
மகாராணியார் சேதுகங்கை

நாச்சியார் சென்றார். நந்தவனத்தில் மகாராஜா இருப்பதைப் பார்த்த அவரது பணிப் பெண்கள் நந்தவனத்திற்குள் நுழையாமல் வெளியே நின்றுவிட்டனர்.

உள்ளே சென்ற மகாராணியார், மன்னர் அமர்ந்து இருந்த நாற்காலியின் அருகே சென்றார்.

அவர் வந்ததைக்கூட உணராத நிலையில் மன்னர் ஆழ்ந்த சிந்தனையில் இருந்தார்.

"மகாராஜா"

காற்றின் சிறு கிலுகிலுப்பு ஓசையைத் தவிர முழுமையான அமைதியுடன் விளங்கிய அந்த நந்தவனச் சூழ்நிலையில் ராணியாரின் மிருதுவான நெருடல் மன்னரது சிந்தனையினின்றும் அவரை விடுவித்தது.

"மகாராணியாருக்கு இங்கே வருவதற்குக் கூட நேரம் கிடைத்து இருப்பது ஆச்சரியமாக இருக்கிறதே."

"என்ன செய்வது இராமேசுவரம் திருவிழாவிற்குச் சென்று திரும்பிய இந்த மூன்று நாட்களாக இங்கு சரியான வேலைகள். நேரம் போனதே தெரியவில்லை."

"ஆமாம். புதிய சினேகம். ராஜ நர்த்தகி கலாதேவியுடன் அளவளவுவதற்கே நேரம் போதாதுதான்!" மன்னர் குறும்பாகச் சொன்னார்.

"அதற்குத் தாங்கள் தான் காரணம். மதுரை சமஸ்தான ராஜநர்த்தகியை மறவர் சீமையின் ராஜ நர்த்தகியாக்கியதுடன், எங்களது அந்தப்புரத்துக்கு அருகிலேயே,

விருந்து மாளிகையில் அவளைக் குடியிருக்கச் செய்ததும் தாங்கள்தானே!"

சேதுபதி மன்னருக்கு கலாதேவி மேல் உள்ள கரிசனத்தை குத்திக் காட்டுவது போல இருந்தது மகாராணியின் சொற்கள்.

"கலாதேவி, மதுரை இராமநாதபுரம் சமஸ்தானத்துக்கு மட்டுமல்லாமல், நாட்டிய உலகிற்கே கிடைத்துள்ள அரிய கலைப் பொக்கிஷம். அவள் அன்மீகத்திற்கு மட்டுமல்லாமல் மொழி வளர்ச்சிக்கும், கலைப் பெருக்கிற்கும், சேது ஆதீனம் முன்னோடியாகத் திகழ்ந்து வந்துள்ளது. கலாதேவி கலையரசியாக விளங்க வேண்டும் என்பது எனது ஆசை. அதன் ஒரு உதவியாக மன்னர் திருமலை நாயக்கர் மறைந்த பிறகு ஆதரவின்றி தடுமாறிய கலாதேவியை நமது நாட்டிற்கு அழைத்து புகலிடம் கொடுத்துள்ளேன்."

"அதுசரி. இப்பொழுது எந்தக் கோட்டையை பிடிக்க இவ்வளவு பெரிய தனிமைச் சிந்தனை?"

"பிடிக்க வேண்டிய கோட்டையெல்லாம் பிடித்தாகி விட்டது. இனியும் இந்த நாட்டு மக்களின் குருதி சேது மன்னரது பேராசைக்காக பெருவள்ளமாகப் பெருக்கெடுத்து ஓடாது. மாறாக, இந்த நாட்டு மக்கள் இயல்பான வாழ்க்கை முறைகளில் ஈடுபட்டு சேதுநாட்டின் அனைத்து வளங்களையும் பெருக்க வேண்டும் வானம் பார்த்த பூமி என்ற வசை மாறி வளம் நிறைந்த பூமி என்ற புகழ் பரவ வேண்டும்."

"மிகவும் மகிழ்ச்சி"

"இவைகளைப் பற்றித்தான் சிந்தித்துக்
கொண்டிருக்கிறீர்களா?"

"இல்லை. இவையெல்லாம் தெளிவாக விரிவாக முடிவு
செய்யப்பட்டுவிட்டவை. ஆனால் எங்கே அந்த திட்டங்கள்
தடைபடுமோ என்ற பயம் எனது சிந்தனையில் இருள்போல்
கவிழ்ந்து வருகிறது."

"ஏன்? என்ன காரணம்?" மகாராணியார் மிகுந்த
பதற்றத்துடன் கேட்டார்.

சிந்தி நேரம்....

இராமநாதபுரம் சீமையின் தென் கிழக்குக் கடற்கரையில் ஒரு தென்னந்தோப்பு. கொண்டல் காற்று வேகமாக வீசியது. தூரத்தில் கடல்அலைகள் எழுந்து எழுந்து விழுவதில் இருந்து தெரிசிறது. கடற்கரையிலும் மக்கள் சஞ்சாரம் எதுவும் இல்லை.

தோப்பின் காவல்காரரது குடிசைக்கு எதிரில் இருந்த கயிற்றுப் பின்னல் கட்டிலில் நடுத்தர வயதுள்ள ஒருவர்

அமர்ந்து இருந்தார். அவருக்குப் பக்கத்தில் இரு இளைஞர்கள் மரியாதையுடன் நின்று கொண்டு பெரியவருடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்தனர்.

" நான் சொல்வது உங்களுக்கு புரியவில்லையா? நாம் மேற்கொண்டுள்ள வேலை மிகவும் அபாயகரமானது. ஆதலால் நாம் நிதானமாகத்தான் நடக்க வேண்டும். என்ன இராமு? நீ என்ன சொல்றே?"

" புரிந்தது ஐயா! ஆனால் காலம் நீடித்துக் கொண்டே செல்கிறது. இப்பொழுது எதிரி உஷாராகிவிட்ட நிலையில் இனியும் மெதுவாக காரியங்களை மேற்கொண்டால் நமது நோக்கம் தடைபடும்." தனுக்காத்த இராமுத் தேவன் சொன்னார்.

" ஆம். மகாராஜா. மறவர் சீமையின் மாணம் போய் நீண்ட நாட்களாகி விட்டன. தன்மானத்தை இழந்துவிட்டு மேலும் மேலும் கோழைகளாகிவிட அனுமதிக்கக் கூடாது". மற்ற இளைஞனது துடிப்பான பேச்சு.

" வீரபாண்டியா! நாம் எதற்காக இந்த இரண்டு வருடமாக குடும்பத்தைத் துறந்து சன்னியாசியைப் போல, அலைந்துகொண்டு வருகிறோம். எதற்காக? பகலிலும், இரவிலும் பயந்து பயந்து காரியங்களை செய்கிறோம். சாதாரண ஈ, ஏறும்பு போல நினைத்து, இந்த சமுதாயத்தை ஏறத்தாழ நூறு ஆண்டுகளாக கொடுமைப்படுத்தி நமது குலப் பெருமையை அழித்து, நமது முன்னோர் ஜெயதுங்க தேவனின் வாரிசுகளை நாசமாக்கிவிட்ட மதுரை நாயக்கர்களை பழிவாங்குவதற்குத் தானே!" என்று ஆவேசம் அடைந்தவராக தமது பேச்சை நிறுத்தினார்.

மீண்டும் அவர் தொடர்ந்து சொன்னார்.

"நாம் ஈடுபட்டுள்ள செயல் மிகவும் புனிதமானது. நமக்காக நாம் பாடுபடவில்லை. நமது மறவர் பெருங்குடியின் மானத்தைக் காப்பாற்றும் சமுதாயத் தொண்டாகக் கருதித்தான் அதில் ஈடுபட்டுள்ளோம். நேரடியாக மதுரை நாயக்கர்களுடன் போராடி வெற்றி கொள்ள. ஆதலால் அந்த மதுரை அரசுக்கு பக்க பலமாக இருப்பவர்கள் யாராக இருந்தாலும் அவர்களை மறவர் சீமை வடுகனது கைப்பொம்மை அல்ல என்பதை நமது மறக்குடி மக்களுக்கு புரியும்படி செய்வோம். செய்து வருகிறோம். இதற்கு இன்னும் பெரிதாக அமைக்கப்பட வேண்டும். இந்த இறுதிப்போருக்குத் தேவையான வைகளை விரைந்து சேகரிக்க வேண்டும். இந்த இரு செயல்களும் எளிதானது அல்ல என்பதனை நீங்களே உணர்ந்து இருப்பீர்கள்.

"ஆமாம். தாங்கள் சொல்வது அனைத்தும் எங்களுக்கு உடன்பாடானவையே. ஆனால் இப்பொழுது என்னைப் பற்றித் தீவிரமாக விசாரனை தொடங்கிவிட்டீர் -து இந்த நிலையில் காலங் கடந்து போவது தான் எங்களுக்குப் பயமாக இருக்கிறது. இராமுத் தேவன் மீண்டும் தனது அச்சத்தை வெளியிட்டு சொன்னான்

"நானும் அப்படித்தான் நினைக்கிறேன். அத்துடன் பயப்படுகிறேன். நமது திட்டங்கள் எங்கே...? என்று வீரபாண்டியன் சொல்லி முடிப்பதற்குள் பெரியவர் குறுக்கிட்டுப் பேசினார்.

"நிச்சயமாக வெற்றியடையும். விரைவில் நமக்குத் தேவையானவைகள் கிடைக்கும். கடற்கரைப் பகுதியில் மட்டும் அல்லாமல் உள்நாட்டிலுள்ள மறவர்குடி மக்களில் கனிசமான பேரை நமது அணிக்குக் கொண்டு வந்து விடுவோம். இப்பொழுது நமது இலட்சியம் நிறைவேறிவிடும். மறவர் சீமை அரசு, மறவர்களது பெருமைக்கும் புகழுக்கும் அரணாக விளங்கும். ஆம், மறவர் சீமை அரசு....."

உணர்ச்சி வசப்பட்டவராகப் பெரியவர் மேலும் பேசமுடியாமல் நிறுத்தினார்.

"ஐயா! ஐயா!!"

இராமுத் தேவர் பெரியவரை அழைத்தான். அவனது குரலில் சற்று கலக்கமும் பயமும் கலந்திருந்தது.

"ஒன்றுமில்லை.... ஒன்றுமில்லை.... இராமு! கொஞ்சம் உணர்ச்சிவசப்பட்டு விட்டேன். அவ்வளவுதான்" என்று சொல்லியவாறு தமது வலது கையினால் மீசையின் நுனிகளை முறுக்கிக் கொண்டார்.

"மகாராஜா! சிறிது தண்ணீர் குடிக்கலாமா? இதோ எடுத்து வருகிறேன்." குடிசைக்குள் நுழைந்த வீரபாண்டியன் கையில் தண்ணீர்ச் செம்புடன் வந்தான். இரண்டு மடங்கு தண்ணீரைக் குடித்துவிட்டு சிறிது நேரம் மெளனமாக இருந்தார் பெரியவர்.

வீரபாண்டியன் பேச்சைத் தொடங்கினான்.

"அடுத்து எப்பொழுது புறப்படலாம்?"

"நாளை இரவு முதல் சாமத்தில் இருந்து சரக்குகளை எதிர்பார்ப்போம். நாளைக் காலையில் சேதுக்கரையில் இருந்து படகு வரும் அதில் நாம் தொண்டி செல்லலாம்."

"மகாராஜா! ஒரு விண்ணப்பம்" வீரபாண்டியன் பணிவுடன் கூறினான்.

நளைக் காலை தை அமாவாசை. சேதுக்கரை கடலில் குளித்து திருப்பில்லாணிப் பெருமாளையும் தரிசித்துவிட்டு, அந்திக்குள் இங்கு திருப்பிவிடுவேன்".

"நல்லது, இப்பொழுது நீ புறப்படு. நானும் ராமுவும் கடற்கரை பக்கம் சென்று வருகிறோம்."

பெரியவரை வணங்கிவிட்டு, வீரபாண்டியன் தோப்பிலிருந்து சென்றான்.

சற்று தொலைவில், தோப்பின் வேலையைச் செம்மை செய்து கொண்டிருந்த தோப்புக் காவல்காரரை பெரியவர் அழைத்தார். இரவு சாப்பாடு சம்மந்தமாக ஏதோ சொல்லிய பிறகு தனுக்கோடி இராமுத் தேவருடன் கடற்கரை நோக்கிச் சென்றார்.

கடற்கரையில் காற்று முன்னைவிட வேகமாக வீசியது. அவர்களது உறுதியான செயல்பாடுகளைப் போல.

கூலை நேரம்.

இராமேசுவரம் கோயில்
மேலசவாசல் பகுதியில் உள்ள
சத்திரம் முகப்பில் உள்ள பெரிய
அறையில் சேதுபதி மன்னரது
பிரதானி இருக்கையில் அமர்ந்து
ஓலை ஒன்றைப் படித்துக்
கொண்டு இருந்தார். திருக்கோ-
யில் பூஜையில் கலந்து கொண்டு
பிரசாதங்களுடன்
அரண்மனைக்கு சென்று
கொண்டிருந்த அரண்மனை
கார்வார் சத்திரத்திற்குள்
நுழைந்தார்.

" பிரதானியாரே வணக்கம்."

" வணக்கம். பூஜை முடிந்து விட்டதா?"

" ஆம்! இதோ பிரசாதம் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள். மகாராஜாவுக்கும் எடுத்துச் சொல்கிறேன்."

" இராமநாதபுரம் திரும்புவது பற்றி மகாராஜா ஏதும் தெரிவித்தார்களா?"

" இல்லை. ஆனால் மகாராணியும் ராஜ நர்த்தகியும் சீக்கிரம் திரும்ப வேண்டும் என்று நச்சரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்"

" ஏதாவது விசேஷ காரணம் உண்டா?"

" விசேஷமான காரணம் எதுவும் இருப்பதாக அடியேனுக்குப் புலப்படவில்லை. ஆதலால் நம்ம இராமநாதபுரம் அரண்மனைக்கு சாட்சி சாலையில் உள்ள புலி இரண்டு நாட்களுக்கு முன் இரண்டு குட்டிகள் போட்டிருப்பதாக அரண்மனை அட்டவணை செய்தி அனுப்பி இருப்பது எனக்குத் தெரியும். ஒரு வேளை அந்தப் புலிக்குட்டிகளைப் பார்ப்பதற்கு ஆசைப்படுகிறார்கள் போலத் தெரிகிறது."

" நல்ல காரணம் சொன்னீர் அய்யா! என்று பிரதானி சிரித்துக் கொண்டே சொன்னார்.

" அப்ப நான் வரட்டுமா? என்று சொல்லி அதே வளாகத்தில் உள்ள இராமேஸ்வரம் அரண்மனைக்கு சென்றார் கார்வார்.

"நீங்கள் ஓரியூர் கோட்டைக்கு வீரர்கள் தானே!

"ஆமாம். எங்களது தளபதி அளித்த ஓலை தங்களுக்கு" என்று ஒரு ஓலையை நீட்டினார்கள்.

அதைப் பெற்றுக் கொண்ட பிரதானி ஓலையின் முடிச்சு மேலிருந்த அரக்கு முத்திரையை அகற்றி ஓலையைப் பிரித்து படித்தார். சில நிமிடங்கள் கழிந்தன.

அவரது முகத்தில் எந்த மாற்றமும் இல்லை. ஓலை கொண்டு வந்த விரர்களை பார்த்து,

"ஒன்றும் விசேஷம் இல்லை. நீங்கள் ஊர் திரும்பலாம்."

"உத்தரவு" என்று அந்த வீரர்கள் பிரதானியிடம் விடைபெற்று சத்திரத்திற்கு சென்றனர்.

அனால் பிரதானி அந்த ஓலையை மீண்டும் ஒரு முறைப் படித்துப் பார்த்தார்.

சென்றவாரம் பாம்பனில் பிடிப்பட்ட தனுக்காத்த, இராமுத் தேவன் சொன்னது. அவனுக்கு இலங்கையில் என்ன வேலை? ஒரு வேளை அவன் சொன்ன பிரகாரம் அவன் அங்கு பிழைக்கச் சென்று இருப்பானா? இல்லை மன்னருக்கு எதிராக நடக்கும் சதியில் அவனுக்கும் பங்கு இருக்குமா? இருக்க வேண்டும் . . . மன்னரது விசாரணையின் பொழுது மன்னருக்கு முன்னே பயமில்லாமல் பேசினானே அரசரது ஆணைக்குப் பணிந்துதான் அவனது தந்தை மதுரை நாயக்கருக்காகப் போரிட்டு மடிந்தார் என்று. மதுரை மன்னரது உதவிக்கு சேதுபதி மன்னர் சென்றது, மறவர் சீமை வீரர்களைப் போரில் ஈடுபடுத்தியது,

இவையனைத்தையும் மறைமுகமாக தெரிவித்தான். அவனது தந்தைக்கு வழங்கப்பட்ட உதிரப்பட்டி சன்மானத்தை மறுத்து விட்டதாகச் சொன்னதும் அவனது தீவிரவாத சிந்தனையைத் தானே குறிக்கின்றது...?

இப்பொழுது எங்கே அவன் இந்தச் சதிக் கும்பல் எங்கு இருக்கிறது?....

இப்படிப் பலவாறான சிந்தனையில் பிரதானியார் முனைந்து இருந்தார்.

அன்று மாலையில் பிரதானியார் சேதுபதி மன்னரைச் சந்தித்த பொழுது அவரது ஐயப்பாடுகளை மன்னருக்குத் தெரிவித்து முந்தைய தளவாய் சேதுபதியின் மருமகன் நாரணத் தேவரது வழியில் ஓரியக் கோட்டைத் தளபதியாக ஆளஞ்சாத் தேவர், மன்னரது உறவினர் என்பதையும் மன்னருக்குத் தெரிவித்தார்.

அவர்களைப்போல் இந்த இராமுத்தேவனும், சேதுபதி பட்டத்தின் மீது குறிவைத்து இருக்கிறானா? இல்லை மதுரை சொக்கநாத நாயக்கரது பொறாமையின் தூண்டுதலால் சேதுபதிக்கு எதிராக இயங்கும் சதிகளில் இவனும் ஈடுபட்டு இருப்பானா?

அவர்கள் இன்னும் எத்தகைய முயற்சிகளில் ஈடுபடுவோர்கள்?

அவைகளை எப்படித் தடுத்து அவர்களது சதித் திட்டத்தை முறியடிப்பது?

இருவரும் நீண்டநேரம் இரவுசாப்பாட்டினைக்கூட மறந்தவர்களாக ஆலோசனை நடத்தினர்.

இ ரா ஜ ரா ஜே ஸ் வ ரி
அம்மன் கோவில்.

இ ரா ம நா த பு ர ம்
கோட்டைக்குள் அமைந்துள்ளது.
படையெடுத்து வந்த கன்னடி-
யரை வென்று மதுரை நாயக்கப்
பேரரசை நிலை நிறுத்திய அரிய
சாதனையின் நினைவுப்
பரிகளாக திருமலை நாயக்கர்
வழங்கிய அந்த அம்மனின்
பொற்சிலையை சேதுபதி மன்னர்
அந்த ஆலயத்தில் நிறுவி
இருந்தார். வழக்கம் போல்
அம்மனை வழிபட்டு விட்டு

சேதுபதி மன்னர் நீராவி அரண்மனையை அடுத்த சவுக்கைக்கு வந்துகொண்டிருந்தார். பிரதானி, அரண்மனை கார்வார், நாலைந்து பணியாளர்-களும் மன்னரைப் பின் தொடர்ந்து வந்தனர். மன்னர் சவுக்கைக்குள் இருக்கையில் அமர்ந்தார்.

ஏற்கனவே சவுக்கையின் திண்ணைப் பகுதியில் காத்து இருந்த கலாதேவி, "மகாராஜா நமஸ்காரம்" என்று பணிந்து சொல்லியவாறு சென்று, மன்னரது இருக்கை முன் முழந்தாளிட்டு வணக்கம் செலுத்தி எழுந்தாள். பிரதானியும் கார்வாரும் சவுக்கையின் வெளிப்புறம் முகப்பில் நின்று கொண்டிருந்தனர்.

"கலாதேவி" ஏதாவது விசேஷமுண்டா? ஒப்பனை இல்லாத ஒளிர் மரகதச் சிலை போன்ற அவளது உருவத்தை உச்சந்தலையில் இருந்து கணுக்கால் வரை அவரது பார்வை சென்று திரும்பியது. அடுத்து நேரடியாக அவளது கண்களையே விடை கேட்பது போல் பார்த்தார்.

"மகாராஜா... நான் மதுரைக்குச் சென்று வரவேண்டும். சமூகம் உத்தரவுக்காக....." குழறியவாறு குழந்தை போல அவள் சொன்னாள்.

"திருமலைநாயக்கருக்குப்பின் மதுரை மாநகரம் களை இழந்து விட்டது. நாயக்கர் சமஸ்தானமும் இப்பொழுது திருச்சிராப்பள்ளிக் கல்லவா மாறிவிட்டது." மன்னர் சொன்னார்.

"ஆம்! மகாராஜா, சொல்வது சரி, ஆனால் நான் சொந்த விஷயமாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன்."

"சொந்தமா! பெண்கொண்டா பாக்யலஷியிகாரு புத்திரி கலாதேவிக்கு மதரையில் சொந்தக்காரர்கள் இல்லையே! இராமநாத-

புரத்தில் நாங்கள் மட்டும்தான் சொந்தக்காரர்கள் என்று நினைத்து இருக்கிறோம். சிரித்துக் கொண்டு மன்னர் சொன்னார்.

கலாதேவியின் இதழோரத்திலும் ஒரு மன்சிரிப்பு நனிந்தது. கண்களிலும் அதன் ஒளி பளிச்சிட்டது.

"தன்யனானேன் ஆந்திர தேசத்திலிருந்து தமிழ் நாட்டிற்கு வந்து எட்டு ஆண்டுகள் ஆகின்றன. எனது ஒவ்வொன்றும் ஜென்மத்தினத்தன்று கூடல் அழகர் பெருமாள் சேவடிகளை சேவித்து எனக்கு ஜென்ம சாபல்யம் அருளுமாறு வேண்டிக் கொள்வது வழக்கம். இத்தனை ஆண்டுகளும் மதுரையில் இருந்திருந்ததால் அது ஒரு அன்றாட நிகழ்ச்சி போல அமைந்தது. இந்த ஆண்டுதான் சேது நாட்டில் இருந்து சென்று வரவேண்டியதாக உள்ளது."

"ஊடலும் வாடலும் இல்லாது ஸ்ரீதேவி பூமிதேவி-யோடு கூடல் நகரில் செளந்தர்ய கந்தரனாக விளங்கும் அந்தப் பெருமானைச் சேவித்து வருவதில் எனக்கும் திருப்தி தான்.... சரி எப்பொழுது இங்கு திரும்புவாய்?"

இவ்விதம் கேட்கும் பொழுது மன்னரது பார்வையில் சிறு சலனம் இருந்ததை கவனித்தாள் கலாதேவி.

"மகாராஜா! மகாராணியரையும் தங்களையும் பிரிந்து இருப்பது என்பது எனக்கு மிகவும் கஷ்டமான காரியம்" என்று சொல்லிய பொழுது, கலாதேவியின் நெஞ்சத்தில் ஏதோ கனமான கமை ஒன்று அழுத்துவது போல் சற்று ஸ்தம்பித்து நின்றதை மன்னர் கரிசனத்துடன் கவனித்தார். தொடர்ந்து சொன்னாள் கலாதேவி.

" மகாராஜா திங்கட் கிழமை எனது ஜென்ம தினம் அன்று காலை பூஜை முடிந்தவுடன் பெருமாள் சன்னதியில் அமர்ந்து பாராயணம் செய்வேன். உச்சி கால பூஜையிலும் பெருமாளைச் சேவித்து விட்டு மாலையில் இராமநாதபுரம் புறப்பட்டு வந்து விடுவேன். எப்படியும் பயணத்தில் எட்டு நாட்களாகி விடும். சரியாக பத்தாவது நாள் இங்கு சமூகத்தை தரிசிக்க வந்து விடுவேன்."

"ஏன் மதுரையில் தங்கி பயணக் களைப்பை போக்கிக் கொண்டு ஆறுதலாகக் கூட திரும்பலாம். அங்கே தங்குவதற்கு ஏற்பாடு செய்யலாம்."

" அது அவசியமில்லை மகாராஜா! போக்குவரத்து மட்டும் ஏற்பாடு செய்தால் போதுமானது." கலாதேவி வேண்டிக் கொண்டாள்.

" கார்வார்....." மகாராஜாவின் அழைப்பு.

கார்வார் ஓடோடி வந்து மன்னர் முன் பனிவாக நின்றார்.

" சமூகம் உத்தரவு"

" பிரதானி எங்கே"

" இதோ அழைத்து வருகிறேன்."

" வெளியில் இருந்து பிரதானி வந்து வணங்கினார்.

" சமூகம் உத்தரவு."

" பிரதானியரே! நமது நர்த்தகி மதுரை சென்று வர வேண்டும். நமது மரியாதைகளுடன் அவர் மதுரை சென்று திரும்ப ஏற்பாடு செய்யவும். அவரது சொந்தச் செலவிற்கு பொன்னும் கொடுத்து அனுப்பவும்." மன்னர் உத்தரவிட்டார்.

" தன்யளானேன், நாளை பிற்பகல் புறப்பட்டுச் செல்கிறேன். நமஸ்காரம்."

கலாதேவி பணிந்து குனிந்து மரியாதை செய்தாள். சவுக்கையின் கூடத்தைக் கடந்து செல்லும் வரை அவளையே மன்னர் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தார்.

பின்னர் பிரதானியாரைப் பார்த்து,

" புதிய செய்திகள் எதுவும் கிடைத்ததா." மன்னர் கேட்டார்.

" யாழ்ப்பாணம் கோட்டைக்குச் சென்ற பாம்பன் கூளப்பன்டகசாலை வியாபாரி ஒருவர் யாழ்ப்பாணத்தில் டச்சுக்காரர்களது கிட்டங்கியில் இருந்து இரண்டு தோணி கொள்ளும் அளவு கருமருந்தை நமது ஆப்பனூர் நாட்டுத் தேவர் ஒருவருக்காக விலை கொடுத்து வாங்கி துறை முகத்திற்கு பரவண்டியில் ஏற்றிச் சென்றதைப் பார்த்ததாக பாம்பன் துறையில் கோட்டைச் சேர்வைக்காரிடம் சொன்னாராம். இந்தத் தகவலை அவர் நமக்குத் தெரிவித்து இருக்கிறார்."

" ஆமாம், டச்சுக்காரர்கள் கருமருந்தை பெருமளவில் தனியாருக்கு விற்பனை செய்வது கிடையாது அல்லவா?"

மன்னரது இந்தக் கேள்விக்கு பிரதானி பதில் சொன்னார்.

" பொதுவாக அவ்விதம் செய்வது இல்லை. இது ஒரு பிரத்தியோக நிகழ்ச்சியாகத் தெரிகிறது. ஒருவேளை, கிட்டங்கியில் இருப்புக் கொள்ளாத வகையில் கூடுதல் இருப்பு கைவசம் இருந்து இருக்க வேண்டும். அல்லது சந்தை விலைக்கு கூடுதலாக விலை கொடுக்கும்பொழுது இருப்பை நல்ல இலாபத்திற்கு விற்று இருக்க வேண்டும். நாளை அவர்களது ஆராய்ச்சிக்கு ஒரு ஓலை அனுப்பி விபரம் விசாரிக்கின்றேன்."

" தனியார் நமது பகுதிக்காரர் இவ்வளவு கருமருந்தை வாங்கியதன் நோக்கம் என்னவாக இருக்கும்?"

" தனியாருக்கு இவ்வளவு அளவு கருமருந்தை தேவை இராது. ஆதலால் பாளையக்காரர் ஒருவருக்காகத்தான் வாங்கி இருக்க வேண்டும், என நினைக்கிறேன். . . . மேலும் துப்பாக்கி அணியைக் கொண்டுள்ள பாளையக்காரர் எனக்குத் தெரிய எவரும் நமது சீமையிலும், அடுத்துள்ள மதுரைச் சீமையிலும் இல்லை."

மிகவும் யோசனை செய்தவாறு இதனை மன்னருக்குத் தெரிவித்தான் பிரதானி.

" உங்களது கருத்தில் பாளையக்காரர் யாரும் இல்லை என்று முடிவு செய்து விட்டீர்கள். புதிய கலகக்காரர்களுக்காகவும் இந்த கொள்முதல் நடந்து இருக்கலாம் அல்லவா?"

" வாஸ்தவம்தான் மகாராஜா! நமது ஒற்றர்களை உஷார்படுத்தி மறைமுகமாக விசாரணையை நடத்தச் சொல்ல வேண்டும்."

" உடனே செய்ப்புங்கள்" மன்னர் உத்தரவிட்டார்.

சிறிது நேரம் மன்னர் அமைதியாக இருந்து சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தார். பிறகு எழுந்து நீராவி அரண்மனைக்குப் புறப்பட்டார்.

மரியாதை நிமித்தம் பிரதானியும், கார்வாரும் அந்தப்புர முகப்பு வரை மன்னருடன் சென்றுவிட்டு திரும்பினர்.

வைகறை நேரம்.

இன்னும் நிலம் தெளிய-
வில்லை. மதுரை வீதிகளில் மக்கள்
நடமாட்டமும் இல்லை. வழக்கம்
போல மதுரை அழகர்
திருக்கோயிலில் திருப்பணி-
யாளர்களும் பரம வைணவர்-
களான பக்தர்கள் சிலரும்
பெருமாள் சன்னதியில் கூடி
நின்றனர். கோயில் அரையர்
இருவர் திருஅனந்தத்துக்காக
திவ்ய பிரபந்தத்தில் இருந்து சில
பாசுரங்களை இனிமையுடன்

பாடியவாறு நின்றுகொண்டிருந்தனர். அவர்களது அருகில் இராமநாதபுரம் ராஜ நர்த்தகி கலாதேவியும் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

எளிமையான முறையில் புத்தாடை புனைந்து மிகவும் பவ்யமாக கருவறையின் கதவுகள் திறக்கப்படுவதை எதிர்பார்த்த காத்துக் கொண்டிருந்த அவளது முகத்தில் ஒருவகையான ஆத்ம திருப்தி நிறைந்து இருந்தது. பக்தி என்பது உள்ளத்தின் அடித்தளத்தில் உதித்து விடும் வானவில்லின் ஒளிக்கற்றைதானே. அதன் அற்புத வெளிப்பாடு முகத்திரை அல்லவா!

இதோ சங்கு முழங்குகிறது. சேகண்டி ஒலிக்கிறது. கோவில் பக ஒன்று அங்கு நின்றுகொண்டிருக்கிறது. கதவுகள் மெல்லத் திறக்கப்படுகின்றது. சர்வாங்கித பூஷகராக காட்சியளிக்கும் கந்தரராஜப் பெருமானுக்கு சாத்தப்பட்டிருக்கும் துளசி மாலையின் நெடி அந்த இனிய காலையில் குழலில் எங்கும் பரவி மனம் வீசுகிறது. பூஜகர் வழக்கமான பூஜை நைவேத்திய சோடச தீப உபச்சாரங்களை நிறைவேற்றியதை கண்குளிரக் கண்டு வணங்கி ஆனந்தித்த கலாதேவி, அவளது பணிப்பெண்கள் வைத்து இருந்த ரோஜா மலர் மாலையையும் பெருமானுக்குச் சாத்துமாறு கொடுத்தனர். தொடர்ந்து ஓர் தட்டில் விரித்த மஞ்சள் துணியில் நீலநிற பட்டு அங்கவஸ்திரம் ஒன்றையும் பொன்மாலை ஒன்றினையும் வைத்து கொடுத்து அவைகளையும் பெருமானுடைய பாதார விந்தங்களில் காணிக்கையாக சமர்ப்பிக்குமாறு பூஜகரை வேண்டிக்கொண்டாள்.

அடுத்து, வழக்கம் போல் துளசியையும், தீர்த்தத்தையும் சடாரி மரியாதையும் மிகுந்த பணிவுடன் பெற்றுக் கொண்ட பிறகு, அவளும், அவளது பணிப் பெண்களும் கருவறையை ஒட்டிய அர்த்த மண்டபத்தில் ஓர் பகுதியில் அமர்ந்து பாகவத நாம சங்கீர்த்தனங்

களை மெதுவாக முழக்கத் தொடங்கினார். தொடர்ந்து துடிக் கொடுத்த நாச்சியாரின் பாசரங்களையும் இனிமையாகப் பாடத் தொடங்கினார். பெருமாளைச் சேவித்து திரும்பும் பக்தர்கள் சிலர் அந்த இனிய பாசரங்களை சிறிது நேரம் நின்று கேட்டு மனமகிழ்ந்தவர்களாகச் சென்றனர்.

அப்பொழுது அங்கு வந்த இளந்துறவியொருவரும் அவர்களுடன் இணைந்து திவ்ய பிரபந்தம் பாசரங்களை, தேனில் நனைந்து வருவது போன்ற குரலில் பாடினார். நல்ல உயரமும் கட்டான உடல்வாகும் கொண்ட அந்த துறவிக்கு கமார் முப்பது வயது தான் இருக்கும். கழுத்துவரை தொங்கி வளைந்த முடியுடனான தலை. விசாலமானநெற்றி. அதன் நடுவில் இடப்பருந்த ஊசி உருவம் போல திருநாமம் அந்த நெற்றிக்கு அழகூட்டியது. அவரை ஒருமுறை உற்றுப் பார்த்த கலாதேவி தொடர்ந்து பாராயணத்தில் ஈடுபட்டாள்.

உச்சிகால பூஜைக்கான மணி ஒலித்தது. பூஜையும் நடைபெற்று முடிந்தது. மீண்டும் அதே இடத்தில் அமர்ந்து பாராயணத்திலும் பாசரங்களைப் பாடுவதிலும் ஈடுபட்டனர். அந்த இளந்துறவியும் அவ்விதமே செய்தார்.

பிற்பகலின் இறுக்கம் குறைந்து மாலைப்பொழுதாகி பகல் நேரம் நெகிழ்ந்து கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது கலா தேவி குழுவினர் பல்லாண்டு பாடி தங்களது பாராயணத்தை முடிவிற்கு கொண்டு வந்தனர். எழுந்து போய் மூடப்பட்டிருந்த சன்னிதானத்தின் நிலைப்படியை தொட்டுக் கும்பிட்டனர். அந்த துறவியும் அவ்விதமே செய்து முடித்தார்.

பூஜைக்காக கொண்டு வந்த பாத்திரங்கள், பொருட்கள், விரிப்புகள் ஆகியவற்றை கோயில் வாசலுக்கு அப்பால் இருந்த பல்லாக்கில் கொண்டுபோய் வைத்து விட்டு வந்தனர். கலாதேவியின்

இருப்பணிப் பெண்களும் அவர்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். ஒருவகையாக மனதை திடப்படுத்திக் கொண்டு கலாதேவி அவரைக் கூர்ந்து நோக்கினாள். பின்னர் அவரிடம் கேட்டாள்.

"கவாமி எங்களது பயணம் தொடருகிறது. அதற்கு முன்னர் தாங்கள் யார் என்று தெரிந்து கொள்ளலாம் என நினைக்கின்றேன். இன்று காலையில் இங்கு வந்த பொழுது எனது இதயத்தில் நிறைந்து இருந்த ஒரு பரிசுத்தமான அமைதியை தங்களது அமிர்தவர்ஷினி போன்ற குரல் இனிமை நிறைவடையச் செய்தது. அதற்காக நான் தங்கட்கு நன்றி சொல்லக் கடமைப் பட்டுள்ளேன்."

இளந்துறவியின் பதில் சொன்னார்.

"தேவி நான் சேதுநாட்டைச் சார்ந்த ஒரு வழிப்போக்கன். எனது பயணத்தில் ஒவ்வொரு மாதமும் வருகின்ற எனது ஜென்ம நட்சத்திரமான ரோகிணி நாள் அன்று பெரும்பாலான பொழுதை ஏதாவது ஒரு திருக்கோயிலில் கழிப்பது வழக்கம். அந்த வகையில் இன்று இந்தப் பெருமாளிடம் வந்தேன். அவரது ஜென்ம நட்சத்திரமும் ரோகிணிதானே! அதனால் தான் தங்களுடன் சேர்ந்து கொண்டு நாலாயிர பிரபந்த பாசுரங்களைப் பாடினேன் அவ்வளவுதான்."

அவரது பதிலினால் வியப்படைந்த கலாதேவி சொன்னாள்.

"ஆகா....! வாழ்க்கை எவ்வளவு வினோதமானது. எனது ஆண்டின் ஜென்ம தினத்தன்று இந்தப் பெருமாளின் சன்னிதானத்தில் கழிப்பதையே ஒரு சிறந்த பாக்கியமாக கடந்த எட்டு ஆண்டுகளாக செய்து வருகிறேன். அதே போல், தாங்களும் மாத ஜென்ம நட்சத்திரத்தை இறைவனது சன்னிதியில் கழித்து வருவதை அறிய மிக்க மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது. கவாமி எனது இந்த புனித பிறந்த நாளன்று என்னை ஆசீர்வதியுங்கள்."

"தேவி! எனது தோற்றத்தை கண்டு ஆசீர்வதிக்கும்படி என்னிடம் சொல்கிறீர்கள். அந்த அளவிற்கு எனக்குத் தகுதியில்லை. இன்னும் எனக்குத் திருமணம் ஆகவில்லை. வயதும் குறைவுதான். பிரம்மச்சாரியாகிய நான் தங்களது மகிழ்ச்சியில் பங்கு கொள்கிறேன்". இளந்துறவி புன்னகை செய்தவாறு பதில் சொன்னார்.

"தங்கள் வாழ்க்கையில் முதல் நிலையில் இருக்கும் பொழுதே தங்களுக்கு இறைவன் எவ்வளவு பெரிய பக்தி உள்ளத்தையும் அதற்கு மேலாக அவனை குழைந்து பாடிப்பரவசமும் பெற குரல் இனிமையையும் கொடுத்து இருக்கிறான்" என்று கலாதேவி பேச்சை முடிப்பதற்குள் இளந்துறவி,

"தங்களுக்கு ஆடும் திறனை அளித்த அதே இறைவன் தான் எனக்குப் பாடும் திறனையும் வழங்கி அருள் பாலித்து இருக்கிறான். எல்லையற்ற கருணையாளன் அல்லவா அவன்" என்று சொன்னார்.

மிசுந்த வியப்பிற்குள்ளான கலாதேவி கூறினாள்.

"என்னைப் பற்றி இவ்வளவு தெரிந்து வைத்து இருக்கிறீர்களே இன்று தானே உங்களை சந்தித்து இருக்கிறேன். உங்களது குரல் இனிமையை அனுபவித்து இருக்கிறேன். அதற்குள்ளாக என்னைப்பற்றி."

"சென்ற மாதம் இராமேஸ்வரம் திருக்கோயிலில் தங்களது நடனத்தினை - அல்ல. காலதில் கழல்கள் ஆர்ப்ப. கனல் எரி கையில் வீசி, ஞாலமும் குழியநின்று ஆடிய தில்லைக் கூத்தனது ஆனந்த கூக்கையல்லவா கண்டு ஆனந்தம் கொண்டேன். தங்களைப் போன்ற சிறந்த நர்த்தகி ஒருவரின் சிவ நடனத்தைக் கண்டு களித்தவன் நான். அப்பர் பெருமாள் மணித்தப் பிறவியும் வேண்டுவதே இந்த மாநிலத்தில் எனப் பாடினார்". "

"தங்களுக்கு இசையில் உள்ள ஈடுபாடு தங்களுக்கு கூத்திலும் அல்லவா இருக்கிறது-" என்று சொல்லியவாறு கலாதேவி மென்மையான மலர் தென்றலில் சொக்குவது போலச் சிரிக்காள்.

இளந்துறவியும் இணைந்து சிரித்தார்.

அப்போது பல்லக்கு போகிகள் தயாராக இருப்பதை பணிப்பெண் வந்து கலாதேவியிடம் மெதுவாக தெரிவித்தாள்.

"இப்பெழுது நாங்கள் இராமநாதபுரம் புறப்படுகிறோம். இறைவன் கருணையினால் மீண்டும் சந்திப்போம். நமஸ்காரம்"

அவளது வாய் சொன்னதே தவிர அதற்கு அவளது இதயம் உரிய அனுமதி அளிக்கவில்லை என்பதை அவளது முகக்குறிப்பு தெரிவித்தது. அந்த ஒரு பகற்பொழுது பரிச்சயம் அவர் மீது பாசத்தை வீசி பலமாக பற்றி இருந்தது. இசையில் இளகாத பொருள் எது?

"சென்று வாருங்கள்."

இளந்துறவியும் அவளுக்கு விடை கொடுத்து விட்டு அவர்கள் கோயில்வாசல்வரை செல்வதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். கலாதேவியும் பல்லக்கிற்குள் நுழையும் முன் பார்த்தாள். மீண்டும் ஒரு முறை. முருகிற் சிவந்த கழுநீரும் முதிரா இளைஞர் ஆருயிரும் திருகிச் சொருகும் பார்வையல்லவா அது!

* * * * *

இராமநாதபுரம் அரண்மனை விருந்து மண்டபத்து அறையில் சேதுபதி மன்னர் அமர்ந்து இருந்தார்.

சேது இன்று என்ன விஷேசம்? இனிப்புகள் நிறைந்து இருக்கின்றனவே?.. மன்னர் ராணியிடம் கேட்டார்.

"மறந்து விட்டீர்களா! என்னையே மறந்துவிடுவீர்களே! கலாவின் நினைவு எங்கே இருக்கப்போகிறது?"

"ஓகோ! ராணியரது உடன் பிறவாச் சகோதரியின் ஜென்மதினமாயிற்றே இன்று" அதற்காக அரண்மனையில் சிறப்பு நிகழ்ச்சிகள் ஏதாவது ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு இருக்கிறதா?" சிரித்துக் கொண்டே கேட்டார் மன்னர்.

"எல்லாம் உங்களுக்கு வேடிக்கையாகத்தான் தோன்றும். இன்று மாலையில் திருப்புல்லாணி ஜெகநாதசாமி கோவிலில் கலாவின் ஆயுஸ் ஹோமத்திற்கு ஏற்பாடு செய்து இருக்கிறேன்"

"பேஷ் தங்கை கூடல்அழகர் பெருமாள் கோவில் சன்னதியில் சேவை. சகோதரி திருப்புல்லாணி பெருமாள் ஆலயத்தில் வழிபாடு. பொருத்தமான ஏற்பாடு! ஆகா! சகோதர வாஞ்சையை இங்கேதான் காணவேண்டும்!" மீண்டும் மன்னரது குறும்பான பேச்சு.

"போதும் பரிகாசம். இதோ இந்தப் பலகாரத்தை சாப்பிட்டு விட்டு பாயசத்தையும் குடித்துவிடுங்கள். நமது சமையல்காரது கைவரிசை அதில்தான் அமைந்து இருக்கிறது." ராணி சொன்னார்.

"உங்கள் ஒவ்வொருவரது கைவரிசையும் பார்த்தால் எனது வயிறு என்னாவது?" என்று மன்னர் சொன்னவுடன் ராணியும் சற்று தொலைவில் நின்று கொண்டிருந்த சமையற்காரரும் சேர்ந்து சிரித்தனர்.

மன்னர் இருக்கையில் இருந்து எழுந்தார். சமையல்காரர் தண்ணீர் செம்புடன் மன்னரைப் பின் தொடர்ந்து கையலம்புவதற்கு உதவி செய்தார்.

அடுத்து மன்னருடன் ராணியாரும் படுக்கை அறைக்குச் சென்றார். அவரது கையில் சிறிய தங்கத் தாம்பூலத் தட்டு ஒன்று இருந்தது.

மன்னர் படுக்கையில் அமர்ந்தவுடன் அருகில் அமர்ந்த ராணியார் தாம்பூலத் தட்டை மன்னரிடம் நீட்டினார்.

"சேது நீ சாப்பிடவில்லையே!...."

"இன்று விரதம். மாலை பூஜை முடிந்தவுடன் இரவில் தான் சாப்பாடு" என்று ராணி பதில் சொன்னார்.

"அப்பப்பா! என்ன பாசம்! சகோதரிக்காக உபவாசம். நான்தான் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளவில்லை. பந்த பாசங்களை பரிமளிக்கச் செய்யும் குழந்தைப் பேறு இல்லாத நிலையில் அதனை போற்றிப் பாராமரிக்கப் இப்படியொரு தங்கையைப்போல உனக்கு ஆண்டவன் அளித்து இருக்கிறானே, அதற்காக நாம் சந்தோசப்பட வேண்டியதுதான்?" என்று சொல்லி நிறுத்திய மன்னர், "எனக்கு உன்னைப் போன்ற இன்னொரு சேதுவைக் கொடுக்கவில்லையே" என்று குறும்பாகச் சொன்னார்.

"ஆமாம் உங்களுக்கு எல்லாற்றிலும் கேலியும் நையாண்டியும் தான். இந்த ஒருத்தியுடன் ஐந்து நிமிடம் ஆறுதலாகப் பேசுவதற்கு நேரம் கிடைக்காத உங்களுக்கு, இன்னொரு சேதுநாச்சியார் அவசியம்தான்". மன்னரைப் பரிகாசம் செய்தார் ராணியார்.

அத்துடன் பேச்சை முடிக்காமல், "தந்தை, தாய், கணவன், மனைவி, குழந்தை, உடன்பிறப்பு என்பதெல்லாம் என்ன? அன்பின் மாற்று வடிவங்கள்தானே"

ராணியார் தொடர்ந்தார்.

"வைகை ஆற்றை திருப்புவனத்திற்கு அருகில் பார்க்கும் பொழுது அகண்ட காவேரியாய், காட்சி தருகிறது. பரமக்குடி தாண்டியுடன் ஒடுங்கிப் போன கால்வாய்களும் இன்னும் ஆற்றாங்கரை சங்கமமாகும் போது ஒரு சாதாரண வாய்க்கால் போலத்தானே காட்சி அளிக்கிறது. ஆனால் மதுரையிலிருந்து இந்த நீண்ட வெள்ளப்பிரவாகத்திற்கு பெயர் வையதானே. அதுபோலத் தான் நாம் போற்றி வரும் நம்மை தொடர்ந்து வரும் பாசம், நட்பு, சொந்தம், அனைத்துமே அன்புதான். அதனால் தானே என்போடு இணைந்த உடலுக்கு அன்போடு இயைந்த வழக்கு என்றார் வள்ளுவர்."

ராணியார் பேச்சை முடித்தவுடன்,

"கடந்த ஒரு வருடத்தில் கலாதேவி, ராணியாருக்கு பரதநாட்டியம் பற்றி சொல்லிக் கொடுத்து இருப்பாள் என நினைத்தேன். ஆனால் நன்கு வேதாந்த, சித்தாந்த விளக்கம் அல்லவா போதித்து இருக்கிறாள். பரவாயில்லை" என்று மன்னர் சொன்னார், புன்னகை செய்தவாறே,

"போதும் தங்கள் பாராட்டு. நான் வருகிறேன். அமைதியாகத் தூங்கி எழுந்திருங்கள்."

ராணியார் அந்த அறையை விட்டு வெளியில் வந்தார் மன்னரும் வழக்கம் போல் பிற்பகல் உறக்கத்தில் ஆழ்ந்து விட்டார்.

நீராவி மாளிகை.

மாலையில் மன்னர்
சவுக்கைக்குச்சென்றபொழுது
பிரதானியும் பணியாளர்களும்
காத்து இருந்தனர். பிரதானியில்
முகத்தில் பரபரப்பு படர்ந்து
காணப்பட்டது. மன்னரை
வணங்கிய பிரதானி அன்று
சேதுநாட்டில் பல பகுதிகளிலும்
உள்ள கோட்டைச்
சேர்வைக்காரர்கள். அலுவலர்கள்
மற்றும் குடிமக்களிடமிருந்து
வந்த ஓலைகளைப் படித்துக்
காண்பித்தார் பிரதானி.

திருமெய்யம், திருப்பத்தூர் பகுதிகளில் ஏற்பட்டுள்ள உணவுப் பொருள் தட்டுப்பாடு சம்மந்தமாக, தொண்டி கந்தரபாண்டிய பட்டினம், அறந்தாங்கி பன்டக சாலைகளில் இருந்து தானியங்களை உடனடியாக அனுப்புவதற்கு உத்தரவிட்டார். ஜீவித மானியம், கோவில் மானியம், உதிரப்பட்டி, அரண்மனை சேவகம் கோரி வந்துள்ள வேண்டுகோளை அந்தந்த கோட்டைக்குச் சேர்வைக்காரர்கள் விசாரித்து தக்க ஆணை வழங்கும்படியும் உத்தரவிட்டார்.

கண்டதேவி சீமை வெளிமுத்தியிலும் கமுதைச் சீமை கமுதையிலும் அன்றாட பூஜைகள் இல்லாமலும். பராமரிப்பு இல்லாமலும் அழிந்து வரும் திருக்கோயில்களையும், பிடாரி சேரி சத்திரத்தையும் பராமரித்து வர உரிய செலவுகளுக்கு ஆணைகள் வெளியிட்டார்.

அடுத்து, நம்புதாழை கடற்கரையில், கருமருந்துப் பொதிகளை இறக்க முயற்சி செய்தவர்களைப் பிடிக்க முயன்ற பொழுது அவர்கள் தப்பியோடிய செய்தியைத் தெரிவித்துள்ள தொண்டி சேர்வைக்காரரது ஓலையைப் படித்த பொழுது மன்னர் மிகவும் ஆத்திரமடைந்தார்.

இதுவரை நடைபெற்ற கொலை முயற்சிகள், யாழ்ப்பாணத்தில் வெடிமருந்து கொள்முதல் ஆகிய செய்திகளுடன் இப்பொழுது நம்புதாழை செய்தியையும் இணைத்துப் பார்த்தார்." "நமது நாட்டிற்குள் தமக்கு எதிராக சதிகாரர்கள் செயல்பட்டு வருகிறார் என்பது தெளிவாகிவிட்டது. ஆதலால் இனியும் மெத்தனமாக இருப்பது நம்மை நாமே ஏமாற்றிக் கொள்வதாகும்." மன்னரது பேச்சில் அதுவரை இல்லாத கடுமை தொனித்தது.

"உளவுத்துறையை நேரடியாக இனிமேல் நானே கவனிக்கிறேன். கோட்டைப்பட்டினம் முதல் ஒப்பிலான் வரையான கடற்கரையை உன்னிப்பாக கவனித்து வரவும் ஏற்பாடு செய்கிறேன் மகாராஜா."

பிரதானியில் சமாதானத்தை ஏற்றுக் கொண்டவராக மன்னர் காணப்பட்டார்.

"அத்துடன், இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு ஒருமுறை குதிரை வீரர்களை அனுப்பி கடற்கரைப் பகுதியிலிருந்து செய்திகள் இருந்தால் பெற்று வருவதற்கும் ஏற்பாடு செய்யவும்." உத்திரவிட்டார் மன்னர்.

"சமூகம் உத்தரவு!" பிரதானி பதில் சொன்னார்.

ஓலைகள் வாசிப்பு முடிந்தது. ராஜராமேஜஸ்வரி அம்மன் கோவில் மணியோசை சாயங்கால பூஜையை அறிவித்தது. கோவிலுக்குச் செல்ல மன்னர் எழுந்தார்.

பிரதானியும் அலுவலர்களும் அவரைப் பின்தொடர்ந்தனர்.

நீராவி மாளிகை

மாலை நேரத்தில் தென்றல் எழுந்து வீசத் தொடங்கி விட்டது. மங்கல மங்கையராய் மன்னவர் கன்னியராய் மைந்தர் வயிற்றினராய் மெதுவாக ஆடி அசைந்து வந்தது. அசையாமல் படர்ந்து நிற்கும் செடி கொடிகளை அசைத்தும் தனது வரவை தெரிவித்தது. கோடைக் காலமானதால் அந்தக் காற்றில் மிகுந்துள்ள தண்மையை நுகர்ந்து உடலுக்கு இதமளித்தது.

அந்தப் புர மாளிகையின் மாடத்தில் இராமநாதபுரம் அரசியார் தென்றலை அனுபவித்தாவாறு அமர்ந்து இருந்தார்.

மாடத்தின் இன்னொரு பகுதியில் இரண்டு பணிப் பெண்கள், சற்று முன்னர் அரண்மனை நந்தவனத்தில் இருந்து பறித்து வந்த மல்லிகை, ரோஜா, மரிக்கொழுந்து, சம்பங்கி மலர்களை கொண்டு அரசியாருக்காக பூச்சரம் தொடுத்துக் கொண்டு இருந்தனர்.

அப்பொழுது அங்கே வந்த தானாதிவதி, "மகாராணி! கலாதேவி வந்துவிட்டார்!" என்ற செய்தியைச் சொன்னார்.

"எங்கே" ஆர்வத்துடன் கேட்டார்.

"இதோ வந்து கொண்டிருக்கிறேன். மகாராணி!" என்று சொல்லியவாறு கலாதேவி வந்தார்.

இருக்கையைவிட்டு எழுந்த ராணியார், அவளை மகிழ்ச்சியுடன் பிணைத்து இறுக அணைத்துப் பிடித்தாவாறு,

"நீ இல்லாத இந்தப் பத்து நாட்களும் எனக்கு பத்துயுகம் போல இருந்தது. பயணம் செளகரியமாக இருந்ததா? சுவாமி தரிசனம் எப்படி?"

"மனங்குளிர பெருமாளைச் சேவித்தேன். காலையில் இருந்து மாலை வரை அவரது சன்னதியில் அமர்ந்து பாகவத நாமாவளி பாசுரங்களை பாடி எனது ஜென்மதினத்தை பயனுள்ள நாளாகக் கழித்தேன். இதோ! கூடல் அழகர் பெருமாளின் பிரசாதம்."

கலாதேவி ராணியாருக்கு பவ்யமுடன் பிரசாதத்தை வழங்கி தூலையில் துளசி இதழ்களையும் சொறிந்தார்.

பின்னர் இருவரும் இருக்கையில் அமர்ந்து உரையாடத் தொடங்கினார்.

"மகாராஜா எங்கே?" கலாதேவி கேட்டாள்.

"திருப்புல்லாணி கோயில் திருப்பணிகளை பார்வையிட சென்றுள்ளார்கள். நாளை திரும்புவார்கள்."

மகாராணியாரது பதில்

"ஆமாம் மதுரையில் எங்கு தங்கினாய். வேறு யாரையும் சந்தித்தாயா?"

"இல்லையம்மா ! முதல் நாள் இரவு கோயில் மடத்தில் தங்கினேன்" அடுத்த நாள் காலை பகல் முழுவதும் திருக்கோவிலில் கழிந்தது. மாலையில் அங்கிருந்து புறப்பட்டு விட்டேன். எனக்கு வேண்டியவர் என மதுரையில் பெருமாளைத் தவிர வேறு யாருமே இல்லையம்மா."

அதுவரை தொடுத்து வந்த பூச்சரங்களை பணிப்பெண்கள் ராணியாரிடம் கொடுத்தனர். அவைகளில் ஒன்றினை கலாதேவியின் தலையிலும், மற்றொன்றை தனது கூந்தலிலும் தூடிக் கொண்ட ராணியார் பணிப்பெண்கள் அங்கிருந்து அகன்று விடுமாறு சைகை செய்தார். அவர்கள் கீழ்த் தளத்திற்குச் சென்றனர்.

"ஆமாம் எட்டு ஆண்டுகள் மதுரை வாழ்க்கையில் உனது அன்பிற்குறியவர்கள் என்று யாரையுமே தேர்வு செய்து கொள்ளவில்லையா?"

"மகாராணி ! அந்த வாழ்க்கையை நினைத்தால் எனது மனத்தில் ஒரு பெரும் பாறாங்கல்லை வைத்து அழுத்துவது போன்ற சஞ்சலம் தான் ஏற்படும். நாட்டியப் பயிற்சி, நாட்டிய நிகழ்ச்சி, பாராட்டு பரிசில், விருந்து, ஓய்வு இப்படியே அங்கு நாட்கள்

கழிந்தன. பிறரது பார்வையில் எனது வாழ்க்கை பகட்டும் பெருமிதமும் நிறைந்ததாக பொறாமை கொள்ளக் கூடாத தோன்றியது. ஆனால்....

" சொல் தேவி !"

" இல்லை மகாராணி பெருமாளைத் சேவித்து பெற்றுள்ள அமைதியுடன் இப்பொழுது வந்துள்ளேன். அந்த அமைதியில் கூட ஒரு நெருடல்.... அதனை இன்னொரு நாள் சொல்கிறேன்."

" நாம் இருவர்தானே இருக்கிறோம். மதுரையில் உனது மன அமைதிக்கு நெருடலா. அந்த விவரத்தையாவது சொல்லேன்!"

" மகாராணி! "

" உனது தயக்கத்தைப் பார்த்தால் ஏதோ முக்கியமான நிகழ்ச்சி போல் அல்லவா தோன்றுகிறது. உனது முகத்திலும் ஒரு புதுப் பொலிவு ஏற்படுகிறது!"

சிரித்துக் கொண்டே சொல்லத் தொடங்கினான், கலாதேவி.

" ஒன்றுமில்லையம்மா !" மறுபடியும் தயக்கம்.

" என்ன ஒன்றுமில்லை அந்த ஒன்று உனது இதயத்தில் உண்டு என்பதால் தானே சொல்லச் சொல்கிறேன்."

" மகாராணி அன்று கூடல் அழகர் சன்னதியில் பூஜையில் கலந்து பொண்ட பிறகு நானும் எனது பணிப்பெண்களும் அங்கு அர்த்த மண்டபத்தில் அமர்ந்து பாகவத பாராயணம்

செய்தோம். பாகரங்களை பாடிக்கொண்டு இருந்தோம். அப்பொழுது அங்கு வந்த துறவியொருவர் எங்களுடன் இணைந்து பாகரங்களைப் பாடினார். இவ்விதம் சொல்வதைவிட ஆழ்வார்களது பக்திச் செறிவு நிறைந்த அந்தப் பாகரங்களை தேன்மாரியாக சொரிந்தாள் எனச் சொல்ல வேண்டும்."

" அப்புறம்?"

" நாங்கள் புறப்படும் பொழுது அவரைப் பற்றி தெரிந்து கொள்ள விரும்பினேன். அந்தப் புனித நாளில் என்னை ஆசீர்வதிக்கும்படியும் சொன்னேன். அவர் மறுத்துவிட்டார்"

"ஏன்?" ராணியாரது வினா.

" சேதுபதி சீமையைச் சேர்ந்தவரான அவர் ஒரு வழிப்போக்கர் என்றும், என்னை ஆசீர்வதிக்கும் அளவிற்கு அவர் வயது நிரம்பப் பெற்றவரோ அல்ல சொன்ன இன்னொரு தகவல் என்னை மிகவும் கவர்ந்தது."

" அது என்ன?"

" அதாவது மாதந்தோறும் அவரது ஜென்ம நட்சத்திரமான ரோகிணி நாள் அன்று, அவரது பயணத்தில் எதிர்ப்படும் எந்தக் கோவிலாவது பூஜையில் கலந்து கொண்டும் பக்திப் பாடல்களை பாடுவதிலும் பொழுதைக் கழித்து வருவதாகச் சொன்னார். அவர் மாத ஜென்ம நட்சத்திர நாளையும், நான் எனது வருஷ ஜென்ம தினத்தையும் கொண்டாடி வருவதும் எனது உள்ளத்தில் அவர் மீதும் ஏதோ ஒருவிதமான..." கலாதேவி பேச்சை முடிப்பதற்குள்

" சரி போதும் ஆக பெருமாள் சன்னதியில் காதல் தொடங்கிவிட்டது அப்படித்தானே!" மகாராணியார் சொன்னார்.

" இல்லை மகாராணி, நீங்கள் அதற்குள்... அவர் எனது நாட்டியத்தை இராமேசுவரம் கோவிலில் கண்டு களித்ததாகவும் சொன்னார். அவ்வளவுதான் அவரிடம் விடை பெற்று பயணம் புறப்பட்டேன்."

" நாளை மகாராஜா அரண்மனை திரும்பியதும் அந்த துறவியை தேடிப்பிடித்து வரச் சொல்வோம். ஆடலும், பாடலும் ஐக்கியமாக ஏற்பாடு செய்வோம்."

இருவரும் சேர்த்து சிரித்தனர்.

அவர்களது சிரிப்பை தெரிந்து கொள்வது போல் கிழக்குவானில் வெண்ணிலா எழுந்து கொண்டிருந்தது.

* * * * *

கிழக்கு கடற்கரையில் பாம்பனுக்கு மேற்கே வேதாளை ஒட்டிய கடற்கரையில் மக்கள் நடமாட்டமற்ற இடத்தில் ஒரு மண்டபம் இருந்தது. கமார் நூற்று முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் சேதுயாதீர்கர்களது தங்கும் இடமாகப் பயன்பட்டதை போர்ச்சுகீசியர்கள் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டு அங்கே ஒரு படை அணியையும் நிலையாக நிறுத்தி வகுலித்து வந்தனர். இவ்வித வரியொன்றை சிரமத்துக்கள்ளான மக்கள் அப்பொழுது இருந்த சேதுபதி மன்னரிடம் முறையிட அவர் மதுரை நாயக்க தளபதியாக இருந்த விகவநாத நாயக்கரது படைபலம் பெற்று போர்ச்சுகீசியரை ஒடோட விரட்டியடித்தார். அவர்கள் கடல் மூலம் தப்பித்து ஓடுகையில் அவர்களுக்காக சமரசம் பேச வந்த பாதிரியார் இருவரும் வெட்டிக் கொல்லப்பட்டார் என்பதும் வரலாறு.

அதன் பிறகு அந்த மண்டபம் மக்களால் விரும்பி பயன்படுத்தப் படவில்லை. அதிலே இருவர் அமர்ந்து எதிரே அலைமோதிக் கொண்டிருந்த அந்தக் கடலைப் பார்த்தவர்களாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் இருவரும் நமக்கு ஏற்கனவே

அறிமுகம் ஆனவர்கள்தான் ஒருவர் பெரியவர். அடுத்தவர் வீரபாண்டியன் என்ற இளைஞன்.

"வீரபாண்டிய! என்ன இருந்தாலும் சரக்குப் பொதியினைப் பகல் நேரத்தில் கரை இறக்கக் கூடாது. நம்புதானை தொண்டியை அடுத்து இருப்பதால் மக்கள் நடமாட்டம் உள்ள பகுதியாயிற்றே!"

"உன்மைதான் மகாராஜா!" நல்ல வேளை கரையில் இறக்கிய இரண்டு மூட்டைகளைத் தவிர எஞ்சிய மூட்டைகளை கரை இறக்காமல் வள்ளத்தை திருப்பி சேதுக்கரைத் தோப்பிற்கு கொண்டு சென்றதால் பெருமளவு நஷ்டம் தவிர்க்கப்பட்டுவிட்டது. இன்று இரவு தனுக்காத்த இராமுத் தேவன் வந்ததும் முழு விபரமும் தெரியும்."

"அத்துடன் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து தெளிவான பதிலையும் பெற்று வருவான் என எதிர்பார்க்கிறேன். வரட்டும் பார்க்கலாம். அது சரி அவருக்கும் சேர்த்துதானே கட்டுச் சோறு கொண்டு வந்து இருக்கிறாய்?" பெரியவர் கேட்டார்.

"ஆமாம் மகாராஜா! நாளை மதியத்திற்கு கூட சேர்த்து வாங்கி வந்து இருக்கிறேன்."

"ரொம்பவும் நல்லது. நான் கொஞ்சம் உறங்குகிறேன்."

"உத்தரவு மகாராஜா"

வீரபாண்டியன் சொல்லிவிட்டு எழுந்து அந்த மண்டபத்துக்குள்ளேயே உலாவிக் கொண்டு இருந்தான். அந்தி மாலைப் பொழுது முடிந்தது. அந்த பகுதி முழுவதையும் மெல்லிய இருள் கவிழ்ந்த பிறகு மண்டபத்தை விட்டு வெளியே வந்து நாலா

புறமும் கூர்மையாக காதையும், கண்ணையும் ஒருமைப்படுத்தி நோட்டமிட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

சற்று தூரத்திலே கரிய நிறத்தில் உருவம் ஒன்று. வானத்து நட்சத்திரங்களின் மங்கலான ஒளியில் ஏதோ ஒரு கனவில் இருப்பது போல் பிரமை ஏற்பட்டது.

உண்மையில் அவன் விழித்தவாறு கனவு கண்டு கொண்டு தான் இருந்தான். ஆம் அது ஒரு நீண்ட கனவு. நாலைந்து வருடங்களாகவே அந்தத் கனவுகளே அவன் வாழ்க்கையாவிட்டது.

* * * * *

இராமநாதபுரம் கோட்டைக்கு மேற்கே பத்துக் கல் தொலைவில் உள்ள களரி கிராமத்து பெரிய தனக்காரரது மகனான வீரபாண்டியன் இராமநாதபுரம் சேதுபதியாக இருந்த தளவாய் சேதுபதியின் மகளை மணந்த நாரணத் தேவருக்கு பங்காளி முறையினன். தளவாய் சேதுபதிக்கு எதிராக தம்பி கலகம் செய்து மதுரை மன்னர் திருமலை நாயக்கரது பஞ்சாயத்துக்கு சென்றான். மறவர் சீமையின் பாரம்பரியக் கட்டமைப்பை குலைப்பதற்கு அதுதான் தக்க தருணம் எனக் கருதிய மதுரை திருமலைநாயக்கர் இறந்தவுடன், தம்பித் தேவருக்கு காளையார் கோவில் பகுதியையும், நாரணத் தேவரது தமையன் ரெகுநாத திருமலைக்கு இராமநாதபுரம் பகுதியை இன்னொரு பங்காளியான தனுக்காத்த தேவருக்கு திருவாடாலைப் பகுதியையும் பிரித்துக் கொடுத்து மறவர் சீமையை மூன்று பிரிவாக இயங்கச் செய்தார். மன்னர் திருமலை நாயக்கர் ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் சேது நாட்டின் மீது படையெடுத்து சாதிக்க முடியாததை, மறவர் சீமையின் ஒருமித்த பேராற்றலை இப்பொழுது இந்த நாட்டுப் பிரிவின் மூலம் எளிதாகச் சாதித்து விட்டார். பிரிவினை என்றாலே வலிமையை சிதைப்பது என்றுதானே பொருள்!

தொன்று தொட்டு மறவர் சீமையின் ஆட்சி படத்திற்கு உரிமை கொண்டாடுபவர்கள் யாரும் செய்திராதது இந்த நாட்டுப் பிரிவினைத்திட்டம். என்றாலும் அன்றைய இறுக்கமான கழலுக்குற்றிவாக சம்பந்தப்பட்டவர்கள் பிரிவினையை ஏற்றுக் கொண்டது ஒருபலவீனமான கய நலச்செயல்.

ஆனால் மன்னர் திருமலை நாயக்கரது இந்த பிரிவினையால் அவரது திட்டம் இரண்டாவது முறையாகத் தோல்வியடைந்தது. முதலில் கி. பி.1639 -40.ல் மதுரை மண்டலத்தில் உள்ள எழுபத்து இரண்டு பாளையக்காரது படைகளைத்திரட்டி சேது நாட்டின் மீது படையெடுத்தார். சேதுபதியை இராமேஸ்வரம் போரில் முறியடித்து அவரை மதுரைச் சிறையில் அடைத்த போதும். மறவர்களது வெறித்தனத்திற்கும் தன்மான உணர்விற்கும் எதிர் நிற்க முடியாமல் சிறையில் இருந்த தளவாய் சேதுபதியை விடுதலை செய்து சேது நாட்டு பொறுப்பில் அமர்த்தினார்.

மன்னர் தளவாய் சேதுபதி இறந்தபிறகு சேதுநாட்டை மூன்று பிரிவாக அமைத்து புதிய ஆட்சியாளர்களை ஏற்படுத்தினார். ஆனால் குறுகிய காலத்திற்குள் தம்பி சேதுபதியும், அடுத்து தனுக்காத்த தேவரும், ஒருவர் பின் ஒருவராக மரணமடைந்தபின், இராமநாதபுரம் பகுதி ரகுநாத திருமலை சேதுபதியே எஞ்சிய இரு பகுதிகளையும் இணைத்த பழைய சேதுபதி சீமையாக மாற்றினார். மக்கள் முழுமையாக இந்த இணைப்பை வரவேற்றனர். ரகுநாத திருமலை சேதுபதியின் பங்காளிகளில் இருவர், காளையார்கோவில் பகுதி, திருவாடனைப் பகுதிகளுக்கு தொடர்ந்து அவர்களே மன்னர்களாக ஆகி விடலாம் என ஆசைப்பட்டனர். திருமலை ரகுநாத சேதுபதி அதற்கு இடங்கொடுக்காமல் மக்களை ஒன்றுபட்ட அரசுக்கு ஒத்துழைப்பு நல்க வேண்டும் என முந்திக் கொண்டார்.

இந்த அதிருப்தியாளர்களில் ஒருவரான " மகாராஜா " என்று அழைக்கப்படும் பெரியவர் இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னர் களரி கிராமத்திற்கு வந்த பொழுது வீரபாண்டியனிடம் நிறுபுத்த நெருப்பாக இருந்த சேதுபதியாகும் ஆசைக்கும் ஆதரவாக நிற்கும்படி வீரபாண்டியனைத் தூண்டிவிட்டார். அவரது துண்டுதலில் இருவரும் நன்றாக சிக்கிக்கொண்டனர். அன்று முதல் இராமநாதபுரம் சேதுபதி மன்னர் ஆகிவிட்டது போன்ற கற்பனையில் வீரபாண்டியன் வாழத்தொடங்கிவிட்டான். கடந்த இரண்டு வருடங்களாக இரவு பகல் என்று எண்ணாமல் நாடு முழுவதும் சுற்றி வந்தான். திருமலை சேதுபதி சுயநலம் காரணமாக இறந்து போன தம்பித் தேவர், தனுக்காத்த தேவர் வாரிககளைப் புறக்கணித்து தர்மத்திற்குப் புறம்பாக சீமை முழுவதற்கும் அவரே மன்னராகி விட்டார் என பிரச்சாரம் செய்தான். சேதுபதி மன்னருக்கு எதிராக அதிருப்தியாளர்களை ஊக்குவித்து அவர்களை சிறு குழுக்களாக செயல்படுவதற்கு அனைத்து உதவிகளையும் செய்து வந்தான்.

அதலால் பெரியவரது திட்டம் நிறைவேறி புகலூர் கோட்டையில் சேதுபதி என்ற பெயருடன் பட்டமேறும் நாள் நெருங்கிவருவதாக நம்பி வந்தான். அவர்களது இந்த திட்டத்திற்கு யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள டச்சு கிழக்கிந்திய கம்பெனியாரது ராணுவ உதவிகளைப் பெரிதும் எதிர்பார்த்து இருந்தனர்.

இது சம்பந்தமான முக்கிய முடிவுடன் டச்சுக்காரர்கள் நிபந்தனைகளைத் தெரிந்து வருவதற்கு சென்று இருந்த தனுக்காத்த இராமுத் தேவனை பெரியவரும், வீரபாண்டியனும் அன்று எதிர்பார்த்து இருந்தனர்.

* * * * *

முன்னிரவு கடந்து விட்டது. இன்னும் கிழக்கே நிலவு எழவில்லை. கொண்டல் காற்று வேகமில்லாமல் இதமாக வீசிக்கொண்டிருந்தது. அவைகளின் ஓசை மட்டும் தெளிவாக மீண்டும் மீண்டும் வீசிக் கொண்டிருந்தது.

பெரியவர் நன்கு உறங்கிவிட்டு விழித்துக் கொண்டார்.

"வீரபாண்டியா! எங்கே இருக்கிறாய்?"

"மகாராஜா! இதோ வந்து விட்டேன்." வீரபாண்டியன் மெதுவாகச் சொன்னான். அதற்குள்ளாகப் பெரியவரே எழுந்து மண்டபத்தில் திண்ணைக்கு வந்து விட்டார்.

"அந்தி நேரம் புறப்பட்டிருந்தாலும் இதுவரை வந்து இருக்கலாம்! இன்னும் வரக் காணாமே."

"வந்து விடுவார் ஐயா!"

ஒரு நாழிகை நேரம் இருவரும் அமைதியாக இருந்தனர். கடற்கரை அலைகளை அடக்கிவிட்டு ஒரு ஓசை சற்று பெரியதாக எழுந்தது. அந்த ஓசை வந்த பகுதியை ஆர்வமுடன் இருவரும் கூர்மையாக உற்று நோக்கினார்.

கடற்கரையில் வள்ளத்தில் இருந்து இறங்கி மண்டபத்தை நோக்கி வந்தான் ஒருவன். அவன் யார்?

தனுக்காத்த ராமுத் தேவரா? அவராகத்தான் இருக்க வேண்டும்.

கிழக்குக் கடற்கரை

லவகாசி மாதத்து
பின்னிலவு பிரகாசமாக எழுந்து
வந்தது. அதுவரை கரும்
போர்வையை போர்த்தி படுத்து
இருந்த வங்கக் கடல் நிலவின்
வருகையினால் மகிழ்வுடன்
குலுங்கி அலைந்தன. நிலவின்
கதிர் பட்ட கடலின் மேல்பரப்பு
ஐரிகை விரித்தது போல
வெண்ணிற ஒளிப்பாய்ச்சலாக
காணப்பட்டது.

அந்த மண்டபத்தில் அமர்ந்து கட்டுச் சோற்றை பிரித்து சாப்பிட்ட பெரியவர், வீரபாண்டியன், தனுக் காத்த இராமுத்தேவர் மூவரும் சிறிது நேரம் அந்த நிலவொளியில் அமர்ந்து பேசிக் கொண்டு இருந்தனர்.

"ஆமாம் சரக்குகளை ஏன் நம்புதாழையில் காலை நேரத்தில் இறக்கினாய்? நமது சரக்குகள் பிடிபட்டவுடன் நமது நடமாட்டம் பற்றி எதிரி எச்சரிக்கையாவதற்கும் ஏதுவாகிவிட்டதே?"

வீரபாண்டியன் இராமுத் தேவனிடம் கேட்டான். "அது ஒரு எதிர்பாராத நிகழ்ச்சி. நெடுந்தீவில் இருந்து நடு இராத்திரியில் புறப்பட்ட தோணி நம்புதாழையின் கடற்கரைக்கு மூன்றாவது சாமாத்திற்கு முன்னமே வந்து சேர்ந்து இருக்க வேண்டும். நடுக்கடலில் காற்று அடங்கி விட்டதால் தோணி கமார் இரண்டு நாழிகை நேரம் தொடர்ந்து பயணம் மேற்கொள்ள முடியாமல் நின்றுவிட்டது. பிறகு காலை நேரத்தில் சோழுகன் காற்று எழுந்த பிறகுதான் புறப்பட வேண்டிய நிர்ப்பந்தம். கரையில் சில மீனவர்கள் சரக்குப் பொதிகளைப் பார்த்து கலவரமடைந்த கூக்குரலிட்டதால், கரையில் இறக்கி வைத்த இரண்டு மூட்டைகளை மட்டும் அங்கே போட்டுவிட்டு, மீதமூட்டைகளுடன் சேதுக்கரை தோப்பில் சேர்த்துவிட்டேன்."

"சரி யாழ்பாணத்தில் ஆராய்ச்சி என்ன சொன்னார். சாதகமான பதில்தானே" பெரியவர் கேட்டார்.

"ஆமாம் ஐயா, பாம்பன் கால்வாய்ப் போக்குவரத்தில் அவர்கள் ஆதிக்கம் பெற வேண்டும் என்ற கொள்கையைத்தான் வலியுறுத்தினார். அந்த உரிமையை இருபது ஆண்டுகள் வனுபவித்துக் கொள்ள சம்மதம் என்பதை தெரிவித்துள்ளேன். அவர்களது உதவி பெற வேறு வழியில்லை. அவரும் ஏற்றுக்

கொண்டார். காரியம் முடிந்தவுடன் உரிய கவனிப்பு செய்வதாகவும் அவருக்கு ஆசைகாட்டி வந்து இருக்கிறேன்.

" அவர்கள் கம்பெனி கவர்னர் படேனியாவில் இருந்து இப்பொழுது நாகபட்டினம் கோட்டைக்கு வந்து இருக்கிறாராம். இன்னும் இரண்டு வாரங்களில் யாழ்ப்பாணம் வந்தவுடன் அவரது ஒப்புதலைப் பெற்று நமக்கு தகவல் கொடுப்பதாகச் சொன்னார். எப்படியும் நமக்கு அடுத்த ஒருமாதத்தில் போதிய சரக்குகள் கிடைக்கும்."

" மிகவும் சந்தோஷம் இனி நமது நடவடிக்கைகளை ஒருமைப்படுத்தி இறுதிச் சரிபாக்க வேண்டும்." பெரியவர் சொன்னார்.

" ஆமாம் அதில் முக்கியமானது இப்பொழுது கமார் இருநூறு பேர்களுக்கு கூடுதல் பயிற்சி கொடுத்து ஆக வேண்டும். இரண்டு மாதங்களில் இதனை முடித்த பிறகு அவர்களை அனுமந்தக்குடி, ஆறுமுகம் கோட்டை, கமுதி, பெருநாழி, இராமநாதபுரம் கோட்டைகள் தாக்குதல் நடத்துவதற்கு பயிற்சியும் அளிக்க வேண்டும்." தனுக்காத்த இராமுத் தேவன் சொல்லி முடிப்பதற்குள் பெரியவர் குறுக்கிட்டுச் சொன்னார்.

" இதனை பற்றி விளக்காமாகப் பேச வேண்டும். இப்பொழுது காற்று மாறி அடிக்கிறது. கச்சான் காற்று தொடங்கி விட்டது வள்ளத்தை நகர்த்திச் செல்வோம்."

" சரி புறப்படுங்கள் " வீரபாண்டியன் கட்டுசோற்று முட்டையைத் தூக்கி தலையில் வைக்கவும் மூவரும் கடற்கரைக்குச் சென்று வள்ளத்தில் ஏறி அமர்ந்தனர்.

வள்ளத்தில் திரை தூக்கி விடப்பட்டு பாய்மரத்தில் கட்டப்பட்டதும் மாலுமி சுக்காணைப் பிடித்தார். நீர் கிழிய எய்த அம்பு போல வள்ளம் தெற்கு நோக்கி கடலில் பாய்ந்து சென்றது.

கண்ணுக்கு புலப்படாத காற்றின் ஆற்றலை உணர்த்தும் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக அந்த வள்ளத்தின் வேகமும் இயக்கமும் அமைத்து இருந்தது.

வள்ளம் இரண்டு நாழிகை நேரத்தில் இருபது கல் தொலைவில் உள்ள மாரியூர் இடுப்பளவு நீரில் அபெரியவர், வீரபாண்டியன், தனுக்காத்த தேவன் ஆகியோர் நீரில் குதிப்பதற்கு முன்னர் தங்களது உடைகளை கழற்றி பெரிய முண்டாக போல தலையில் பிணைத்துக் கொண்டனர். வீரபாண்டியன் கட்டுச் சோற்றை பத்திரமாக நீரில் நனைந்து விடாமல் தலையில் சுமந்து எடுத்து வந்தான்.

அப்பொழுது கீழ்வானம் வெளுத்து மங்கலான ஒளி படர்ந்து கொண்டிருந்தது. அந்தக் கடற்கரையில் இருந்து கூப்பிடும் தூரத்தில் சிறிய கோவில் ஒன்று இருந்தது. அது ஒரு பழமையான அம்மன் கோவில் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் இந்தப் பகுதி கடற்கரைப் பட்டினமாக விளங்கியது. பவளவல்லி என்ற அந்த அம்மன் ஆலய இறைவி தெற்கு நோக்கியவாறு நிர்மாணிக்கப்பட்டது. அவர்கள் அங்கே சென்ற பொழுது இளந்துறவி ஒருவர் அமர்ந்து மாணிக்கவாசகரது சிவபுராணத்தை பாராயணம் செய்து கொண்டிருந்தார். ஏழிசையாய் இசைப் பயனாக விளங்கும் இறைவனுக்கு ஏற்ற வழிபாடு இசைதானே. அந்தக்குரலை அமைதியுடன் கலந்து ஒலித்த காற்று அந்த இனிய குரலின் ஈர்ப்பு மனத்திற்கு தெம்பு ஊட்டுவதாக இருந்தது.

அந்தப்பாடலை கோயில் வாசலில் நின்று அபெரியவரும், வீரபாண்டியனும் கேட்டுக்கொண்டிருந்த பொழுது தனுக்காத்த

தேவன் கடற்கரையை நோக்கிச் சென்றான். ஓரிடத்தில் நின்று கொண்டு தனது துவாலைத் துண்டை தலைக்கு மேலே பிடித்து மெல்ல வெள்ளை வீசினான். சில நிமிடங்களில் கடற்கரையில் நின்று கொண்டிருந்த வள்ளத்தின் நங்கூரத்தை இழுத்து கப்பல்காரர் வள்ளத்திற்குள் போட்டதும், வள்ளத்தில் இருந்தவர்கள் கைகளை சைகை காண்பித்தனர். வள்ளம் அங்கிருந்து புறப்பட்டுப் போய்விட்டது. இப்பொழுது தனுக்காத்த இராமுத் தேவன் கோவில் வாசலுக்கு வந்த பொழுது கோவிலுக்குள் இருந்து வந்த பாட்டின் ஒலியும் நின்றது.

"வீரசிம்மா பூஜை முடிந்து விட்டதா?" பெரியவர் கேட்டார்.

"ஐயா நமஸ்காரம். எல்லாரும் வாருங்கள்" என்று மூவரையும் வரவேற்றார். இளந்துறவி.

அனைவரும் கருவறையும் அர்த்த மண்டபமும் ஒன்றாக அமைந்த அந்த சிறு கோயிலின் நடையில் அமர்ந்தனர்.

"ஒரு வாரத்திற்கு முன்னர் மதுரை சென்று இருந்தேன். திரும்பும் வழியில் பெருநாழிச் சத்திரத்தில் தங்கி இருந்த பொழுது ஓலைகள் அனுப்பி கருநீலக்குடி, பருத்திக்குடி, கிடாத்திருக்கை, ஆப்பனூர் அனைத்து நாட்டு தலைவர்களை இன்று மாலைக்குள் இங்கு வந்து சேருமாறு தவகல் கொடுத்திட்டு வந்தேன்" இளந்துறவி சொன்னார்.

"ரொம்ப சரி. இரவு வரை காத்திருப்போம்" என்று சொல்லிய பெரியவர், மதுரையில் ஏதாவது விஷேசம் உண்டா? என்று கேட்டார்.

"சொக்கநாத நாயக்கர் தலைநகரை திருச்சிராப்பள்ளிக்கு மாற்றிய பிறகு மதுரை அரசியலில் விடுவிடுப்பு எதுவும் இல்லை. என்றாலும் ஒரு முக்கிய செய்தி. செய்தி அல்ல வதந்தி என்று தான் சொல்ல வேண்டும். தஞ்சாவூர் படையெடுப்பிற்கு சொக்க நாதருக்கு உதவியாக சேதுபதி படைகளை அனுப்பாததால். நாயக்கர் மிகவும் கோபமடைந்து இருக்கிறாராம். அதலால் சேதுநாட்டின் மீது மற்றுமொரு படையெடுப்பு ஏற்படலாம் என்பது தான் அந்தச் செய்தி."

"ஏற்கனவே பத்து வருடங்களுக்கு முன்னர் திருமலைநாயக்கர் படையெடுத்த பொழுது மதுரை நாயக்கருக்கு ஏற்பட்ட சிரமங்களை சொக்கநாதர் அறிந்து இருப்பார். அத்துடன் தஞ்சை நாயக்கருடன் அவர் கொண்டுள்ள ஆக்கிரமிப்பு நிலையில், சேதுநாட்டு படையெடுப்பு நடக்கும் என்று நம்பவில்லை. அப்படியொரு நிலை ஏற்பட்டால் அதனையும் நமக்கு சாதகமானதாக ஆக்கிக் கொள்ளலாம்" பெரியவர் நம்பிக்கையுடன் சொன்னார்.

"பெரும்பாலும் அவ்விதம் நிகழாது என்று தான் நினைக்கிறேன். அதே நேரத்தில் நமது திட்டத்திற்கு நாயக்க மன்னர் படையெடுப்பால் எவ்வித சிரமும் ஏற்படாது என்று நான் நினைக்கிறேன்"

"இன்னொரு செய்தி, இன்று மதுரைக் கோட்டையில் சேதுபதியின் சிங்கமுகமுத்துபல்லாக்கு வந்து இருப்பதைக் கண்டு வியப்படைந்தேன். காரணம், கன்னடப்படை வெற்றியின் நினைவாக திருமலை நாயக்கர் திருமலை சேதுபதிக்கு வழங்கிய அந்த பல்லக்கினை சேதுபதியும், அவரது குடும்பத்தினரும் மட்டும்தான் பயன்படுத்துவார்கள். கூடல் அழகர் கோவில் வாசலில் அதனை கண்ட நான் மெதுவாகக் கோவிலுக்குள் சென்று நோட்டமிட்ட பொழுது, சேதுபதியின் நர்த்தகி மட்டும் பெருமாள்

சேவைக்கு அதில் வந்து இருந்தாள் என்று அறிந்த பொழுது ஏமாற்றமடைந்தேன்."

"ஆக இன்னொரு வாய்ப்பு தவறிவிட்டது என்று நினைத்தாய் போலும் " பெரியவர் கேட்டார்.

"ஆமாம் ஐயா ! இந்த நர்த்தகியும் முன்னால் திருமலைநாயக்கரது ஆஸ்தான நர்த்தகியாக இருந்தவளாம். நாயக்க மன்னரது மறைவுக்குப் பிறகு திருமலை சேதுபதிமன்னர் அவளைத் தமது சமஸ்தான நர்த்தகியாக நியமித்துள்ளார். அவளும் ஆந்திரநாட்டைச் சேர்ந்தவள் தான்" என்று சென்ன இளந்துறவி தனது பேச்சை தொடராமல் நிறுத்தினார்.

" வீரசிம்மா. சொல்லவந்ததை சொல்லேன் ! "

" கூடல் அழகர் கோவிலில் அவளிடம் சிறிது நேரம் பேசினேன். என்னிடம் அவள் அன்பாகப் பேசினாள். அவள் இராமநாதபுரம் கோட்டைக்குள் அரண்மனையில் இருப்பதால் அவளுடன் தொடர்பு கொள்ளலாமா? அவளையும் நமது திட்டத்திற்கு பயன்படுத்திக்கொள்ளலாமா? . என்று நினைப்பு ஏற்பட்டது. ஐயாவின் உத்தரவுப்படி நடந்துக் கொள்கிறேன். "

" நல்லயோசனை.. வாய்ப்புகள் அனைத்தையும் நம்வசமாக்கிக் கொள்வது நமது திட்டத்திற்கு உகந்ததுதான். ஆனால் மிகவும் எச்சரிக்கையாக இல்லையென்றால் பின் விளைவு நமது திட்டத்திற்கு மிகுந்த பாதகத்தை ஏற்படுத்திவிடும். முதலில் நமது நம்பிக்கைக்கு உரியவளா அவள் என்பதை நன்கு சோதித்துக் கொள்."

" அப்படியே செய்கிறேன் ஐயா ! "

" சரி. . . . எல்லோரும் வாருங்கள் பக்கத்து பணந்தோப்புக்கு போய் பதனீர் குடித்துவிட்டு வருவோம்" பெரியவர் சொன்னார்.

மூன்று பேர்களும் அவரை பின் தொடர்ந்து சென்றனர். சிம்மத்தை தொடர்ந்து செல்லும் குருளைகள் போல.

"அதோ பார்த்தீர்களா ! நாடாவிடும் அப்பொழுதுதான் பனை ஏறத்தொடங்குகிறார். நமக்குப் புதிய பதனீர் கிடைக்கும். வயிராற குடிக்கலாம்" என்று மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் சொன்னார் பெரியவர்.

கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை நெட்டையான பனைமரங்கள். அந்த காலை நேரத்திற்குரிய பூபாள ராகம் பாடுவது போல சில பனைமரப் பொந்துகளில் குடியிருந்த மைனாக் குருவிகளும் செம்பொத்தும் தங்களது மெல்லிய குரல்களில் தனது இனங்களுக்கு ஒத்துப்பாடுவதுபோல பனைமரங்களில் இருந்து கீழே விழுவதுற்கு ஏற்றார்போல தொங்கிக் கொண்டிருந்த காய்ந்த பனை ஓலையும் குரங்கு மட்டையும் காற்றில் உரகம் ஒலி கேட்டுக் கொண்டே இருந்தது.

சேதுக்கரை

சேதுநாட்டின் கிழக்குக் கடற்கரையின் அமைந்து இருந்த நீராடும் புனித இடம். இராமநாதபுரம் கோட்டையிலிருந்து ஆறு கல் தொலைவில் அமைந்துள்ள திருப்பல்லாணித் திருத்தலத்திற்கும் தெற்கே உள்ளது. சீதாப் பிராட்டியை சிறை எடுத்துச் சென்றவன் இராவணன் உன்பதை அறிந்த இராமபிரான், வங்கக் கடலை மறித்து இலங்கை செல்ல வழி அமைப்பது எங்ஙனம் என்பதை,

இங்கு புல்லைப் பரப்பிய அணையில் படுத்துக்கொண்டு சிந்தித்தார் என்பது இந்த ஊரின் தலவரலாறு. ஊர்ப் பெயரிப் பூட்டியுள்ள உண்மையுங்கூட. மாலை நேரம். இங்குள்ள பெருமாள் கோவிலில் இன்னும் சாயங்கால பூஜை ஆகவில்லை. கோவில் திருவாசலில் முன் அமைந்துள்ள காங்கேயன் மண்டபத்தில் சில பக்தர்கள் குழுமி நின்றனர். இந்த மண்டபத்தையடுத்து கிழக்கே அமைந்துள்ள சக்கரத்தாழ்வார் தீர்த்தத்தில் நாலைந்து பேர் மட்டும் நீராடிக் கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது வடக்கே இருந்து வந்த பல்லக்கு ஒன்று காங்கேயன் மண்டபத்தில் இறக்கி வைக்கப்பட்டது. அதிலிருந்து இறங்கிய ராஜ நர்த்தகி கலாதேவியும் அவளது பணிப் பெண்களும் கோவிலுக்குள் சென்றனர்.

முதல் பிரகாரத்தைக் கடந்து கண்ணாடி மண்டபம் வழியாக ஜகந்நாதபெருமாள் சன்னதிக்குச் சென்றனர். சிறிது நேரத்தில் கோயில் வழிபாடு தொடங்கியது. அத்யாயன பட்டரது கரகரத்தக் குரலில் சில கலோகங்கள், தீபாரதனை. பெருமாள் அனந்த சயனமாகப் பள்ளி கொண்டிருப்பதையும், அவரது வலக்கரம், பழுகைையில் சாய்ந்துள்ள முடியை ஒட்டினாற்போல இருக்கிறது. அவரது நலைக்கு மேலே அனந்தனின் ஐந்து தலைகள் நிழல் பரப்பி நிற்கின்றன. இதற்கு வடக்காக படுத்துள்ள பெருமானின் உடலைப்பிணைத்துப் பற்றியுள்ள வெண்ணிற வேட்டி, திருவடிகளுக்கு அருகே அமர்ந்துள்ள திருமகள். திருநாமம் சாத்தியுள்ள பெருமாள் முகத்தில் தேங்கியுள்ள அமைதி, அன்பு, அண்டக்லம் ஆகிய பண்புகளின் பாவம்.

தீபாராதனையின் பொழுது உயர்த்தியும் தாழ்த்தியும் பட்டர தீபத்தைப் பிடித்துக் காண்பித்த பொழுது, பெருமானின் இந்த சிறுதுயில் கோலத்தை மிகவும் ரசித்துக் கும்பிட்டாள் ராஜநர்த்தகி கலாதேவி. ஏனெனில் இந்தக் காட்சியை அவர் எத்தனையோ ஆடலரங்குகளில் ஆடி அபிநயித்துக் காட்டியிருக்கிறாள். ஆனால் அந்த அபிநயங்களுக்கு ஒப்பாகாத

இந்த அற்புத உண்மை கோவலத்தை முதன்முறையாக அங்கு தரிசித்த பொழுது அவளுக்கு ஏற்பட்ட பெருமிதம் அவளது முகத்தில் பதிந்து பிரகாசித்தது

ஆராதனையை முடித்த பட்டர், அந்த தீபத்தட்டை கர்பகிரக வாசலில் குழுமி இருந்த பக்தர்கள் முன் நீட்டிய பொழுது, அனைவரும் அந்தத் தீப ஒளியை இரு கைகளிலும் தொட்டு தங்கள் கன்னங்களில் ஒற்றிக்கொண்டார்கள். அவ்விதமே கலாதேவியும் தீப ஒளியை கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டு, அந்தத் தட்டில் நாலைந்து வெள்ளிக் காசுகளை தட்சிணையாகக் கொட்டாள்.

அடுத்து பட்டர் துளசியும், தீர்த்தமும் சாதித்த பிறகு அனைவரது தலைவயிலும் சடாரி சாய்த்து ஆசீர்வாதம் செய்தார். பெருமாள் சன்னதிக்குத் தெற்கே உள்ள தாயார் சன்னதியையும் சேவித்த கலாதேவி வடக்கே தலவிருட்சமான அஸ்வதத்தை சுற்றி வந்தபிறகு பக்கத்தில் உள்ள ஆண்டாள் சன்னதிக்கும் சென்றாள். அங்கே கோதையின் பாகரம் ஒன்று பாடப்படுவது கேட்டது. ஆம்! அதே குரல், இதயத்தின் அனைத்து நாளங்களையும் மயக்கி உணர்வு அற்றதாக்கி, செவிப்புலத்தில் அம்ருதத்தை சொரியும் அற்புத நாதம். அதைப்பாடுபவர் கூடல் அழகர் சன்னதியில் சந்தித்த அந்த இளந்துறவி. ஆம்! அவரேதான். அந்த அற்புதக் குரலும் அவருடையதுதான்.

தன்னுடன் அந்த பணிப் பெண்களைத் தாயார் சன்னதியில் இருக்கச் சொல்லிவிட்டு, கலாதேவி ஆண்டாள் சன்னதிக்குச் சென்றாள். தெய்வீகக் காதலில் திளைத்து துவண்டு தேன் குடித்த வண்டாய் சொக்கிப்பாடிய கோதை நாச்சியாரின் பாகரங்கள் இனிமையும் இறைமையும் சேர்ந்து எழிலான நாதத்தில் இழைந்து குழைந்து ஒலித்தன. இளந்துறவு மெய்மறந்து பாடிக் கொண்டிருந்தார்.

"இம்மைக்கும் ஏழ்ஏழ் பிறவிக்கும் பற்று ஆவான்
நம்மை உடையவன்; நாராயணன் நம்பி
செம்மை உடைய திருக்கையால் தாள் பற்றி
அம்மி மிதிக்கக் கனாக் கண்டேன் தோழி"
இது ஆண்டாளின் கனவு மட்டுமல்ல.

கடிமணத்திற்காகக் காத்து இருக்கும் அனைத்துக்
கண்ணியரது கண்களில் படிந்துள்ளது காதல் கனவு அல்லவா?

கலாதேவியைக் கண்டவுடன், இந்தப் பாசரத்தை
முடித்தார் இளந்துறவி. அவரது முகத்தில் களிப்பு கொப்பளித்தது.
ஆனால் இளந்துறவியின் நாத லயம் நின்றது. பிரபஞ்சம்
இயக்கமில்லாமல் அசேதனப் பொருளாகிவிட்டதைப் போன்ற
பிரமை கலாதேவிக்கு.

ஒரு வகையாகச் சூழ்நிலைக்குத் தன்னை
சமாளித்தவாறு கலாதேவி கேட்டாள்.

"இவ்வளவு நேரமும் பெருமாள் சன்னதியில்
தங்களுக்காக காத்திருந்தேன். என்னை இங்குவரச் சொல்லிவிட்டு
வரத் தவறிவிட்டீர்களே எனப் பயந்தே போய்விட்டேன்."

"இதுவரை சொன்ன வார்த்தைப்படி நடந்து வந்து
இருக்கிறேன். அதிலும் கடந்த இரண்டு மூன்று வருடங்களாக,
மிகவும் கடுமையான இக்கட்டான சூழ்நிலைகளிலும் எனது வாக்குப்
பொய்க்காமல் நடந்து வந்து இருக்கிறேன்."

"மிகவும் சந்தோஷம். தங்களைச் சந்திக்கவும் தங்களது
தேவாம்ருத இசையினைக் கேட்கவும் கருணை பாலித்த இந்தக் கடல்
அடைத்த பெருமாளது கருணையே கருணை ஆமாம்.
முக்கியமான செய்தி எனத் தங்கள் ஓலையில் குறிப்பிட்டு
இருந்தது. . . .?"

"ஆம். ஒரு மிகவும் முக்கியமான செய்திதான். அதனை உன்னிடம் எப்படி விளக்கமாகச் சொல்வது. உம். . . . அதை தெரிவிப்பதற்கு முன்னர் உன்னைப் பற்றியும் நான் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமல்லவா....?"

"இரண்டாவது முறையாக சந்துத்து இருக்கிறோம். இப்பொழுதாவது, ஒருவர் மற்றொருவரைப் பற்றி முழுமையாகத் தெரிந்துகொள்வது நல்லதுதான். ஆனால். . . ." கலாதேவியின் பேச்சில் தயக்கம் ஏற்பட்டது.

"ஆனால் என்ன? . . . தொடர்ந்து செல்ல வேண்டியது தானே?" இளந்துறவு கேட்டார்.

"அதாவது தங்களது குரலும் அழகிய உருவமும், எனது முந்தையப் பிறவிகளில், எனக்குப் பரிச்சயமானதைப் போன்ற உணர்வைத் தோற்றியுள்ளது. அதனை மேலும் எப்படிச் சொல்வது? . . ."

"அப்படியா செய்தி. மனங்களில் ஒருமை ஏற்பட்டுவிட்டால் அவைகளில் உதிக்கின்ற சிந்தனைகளும் தெளிவாகத்தான் அமையும்!"

"தெய்வ சன்னிதானத்தில் இருவரும் அறிமுகமாகினோம். ஆதலால் எதையும் மறைத்து வைத்தப் பேச வேண்டியதில்லை, என்றாலும் எனது புறப்பு வளர்ப்பு பற்றி சொல்லித்தானே ஆக வேண்டும்."

"ஆமாம். சொல்லுங்கள்"

கலாதேவி தனது பூர்வீகத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினாள்.

"எங்களுக்குப் பூர்வீகம் கன்னட நாடு. எங்களது மூதாதையரில் ஒருவரான கோட்டை மச்சையா என்பவர் ஹொய்சாள் மன்னரால் ஆந்திரநாட்டு பெறுகொண்டாவிற்கு மணப்பிரதானியாக நியமனம் செய்யப்பட்டார். பெறுகொண்டாவில் அவரது குடும்பம் நிலைகொண்டது. காலச் சூழற்சியில் அவரது வழியினராக நாங்கள் முழுக்க முழுக்க வடுகராசி விட்டோம். தெலுங்கு எங்களது தாய்மொழியாகிவிட்டது. எனது தந்தை பாமினி கல்தானுடனான சண்டையில் தியாகியாகிவிட்டார். அப்பொழுது நான் ஐந்து வயதுச் சிறுமி. எனது தந்தையின் வீரத்தை மெச்சி விஜய நகரப் பேரரசர் ராஷ்டிர சன்மானமாக வழங்கிய கொடைக் காணியை நம்பி வாழ்ந்து வந்தது எங்களது குடும்பம்.

"எனது பாட்டியாரின் முயற்சியால் கர்நாடக இசையையும் பரதநாட்டியத்தையும் பயின்று தேர்ச்சி பெற்றேன். அப்பொழுது பிரபலமாக இருந்த "லேபட்சி இராமாயணம்" என்ற நாட்டிய இசை நிகழ்ச்சியிலும் சிறந்து விளங்கியதால் மாதந்தோறும் திருப்பதி திருக்கோயிலில் நடைபெறும் வசந்த உற்சவம், கருட உற்சவம், பிரம்மோத்தவம், ஆகிய நிகழ்ச்சிகளில் எனது ஆடலும் பாடலும் இடம் பிடித்தன. மக்களிடையே பிரபலமாகினேன்.

"இந்தப் பேரும் புகழும் எனக்கு பேரபாயத்தையும் ஏற்படுத்தின. இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் இதனைப் பற்றிச் சொல்லுகிறேன். இதற்கிடையில் எனது தாயார் தனது உடன் பிறந்த சகோதரனுக்கு என்னை திருமணம் செய்து வைத்துப் பார்க்க முயன்றதால், எனது பாட்டி என்னை ஒரு ராஜநர்த்தகியாக்கிப் பார்க்க வேண்டும் என பிடிவாதமாக இருந்தார். அப்பொழுது அங்கு பரவிய விஷக் காய்ச்சல் திடீரென எனது தாயாரையும் பலி கொண்டது. எப்படியோ நானும் எனது பாட்டியும் அந்த நோயின் பிடியில் இருந்து தப்பினோம்.

"அடுத்து, நானும் பாட்டியும் திருப்பதிக்கு குடிபெயர்ந்தோம். கலை நிகழ்ச்சிகளிலும் கவாமி தரிசனத்திலும் எங்களூரிபாழுது அமைதியாக கழிந்தது. மதுரை சமஸ்தான நர்த்தகிபணிக்கு ஆள் தேவை என்பதை தெரிந்து மதுரை வந்தோம். நாங்கள் திரிபார்த்தபடி பணியும் கிடைத்தது. மதுரை மன்னரிடம் நேரடியான தொடர்பு. உயர்ந்த வாழ்க்கை; பரிசில்கள், பாராட்டுக்கள். ஆனால் மனத்திற்கு மட்டும் நிம்மதி இல்லை. ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் எனது வாழ்க்கைக்கு ஒரே பற்றுக் கோடாக இருந்த பாட்டியாரும் காலமானார்..." அப்பொழுது உணர்ச்சி வசப்பட்ட கலாதேவி சில நிமிடங்கள் மெளனமாக இருந்தாள். பிறகு தொடர்ந்து சொன்னாள்.

"எனக்கு ஏற்பட்ட பேரிழப்பிற்கு மன்னர் திருமலை நாயக்கர் கூட ஆறுதல் சொன்னார் நேரில் சந்தித்து. எனது இதயத்தில் ஏற்பட்ட துன்பத்தை எப்படிச் செப்புவது? இதைப் பற்றியே திரிபார்த்தபடி சிந்தித்து வந்தேன். அப்பொழுது சேதுபதி மன்னரது அழைப்பு வந்தது. இங்கேயே தங்கினேன். மதுரை மன்னரும் காலமானார். மதுரை சமஸ்தானமும் திருச்சிக்கு மாற்றப்பட்டு விட்டது. இங்கே சேதுபதி மன்னரது ஆதரவும் மகாராணியாரது அன்பும் எனது இதய வேதனையைத் தணிக்க உதவின. அப்பொழுது அவர்களது அன்புச் சூழலில் அதனை மறந்து வருகிறேன். இதுதான் எனது கதை."

கலாதேவியின் பேச்சை இளந்துறவியின் காதுகள் கேட்டது போல, அவளது முகபாவனைகளையும் அவரது கண்கள் மிகவும் கூர்மையாக கவனித்தன. அன்பும், அனுதாபமும் மட்டுமல்லாமல் அவைகளையும் விட ஆழமான மெல்லிய உணர்வும், அவரை அவளுடன் பிணைத்தது. கோடை காலத்து பனை நுங்கில் இருந்து வடித்த மிகத் தெளிவான பதநீர் போன்ற அவளது பேச்சில் எவ்விதக் கலப்படம் இல்லையென்று முடிவு செய்துகொண்டார் இளந்துறவி.

"இப்பொழுது என்னைப் பற்றிச் சொல்லவா?" என்று கேள்வியுடன் அவரைப் பற்றிய செய்திகளைச் சொல்லத் தொடங்கினார் இளந்துறவி.

"நானும் இந்தப் புனித சேது பூமியைச் சேர்ந்தவன்தான். இராமநாதபுரம் சேது மன்னருக்கு இந்தச் சீமையை ஆள்வதற்கு எந்த அளவு உரிமையும், நியாயமும் இருக்கின்றனவோ அவை எனக்கும் உள்ளது. அந்தப் பதவிக்கும் மேலான குலப் பெருமையும், குடிப் பெருமையையும் நிலைநாட்ட வீர சபதம் எடுத்து இருக்கிறேன். அதனை நிறைவேற்றும் வரை எனக்கு வேறு சிந்தனை எதுவும் இல்லை. இந்த நாடோடி வாழ்க்கைதான். துறவி நிலைதான். எனது முயற்சியில் என்னைப் போன்ற மன உறுதியும் நாட்டுணர்வும் மிக்க ஒரு குழுவுடன் தொடர்புகொண்டு, இந்தச் சீமை முழுவதையும் கற்றிச் சுற்றி வருகிறேன். அவ்வளவுதான் என்னைப் பற்றி நான் சொல்லக் கூடியது." என்று தனது பேச்சை முடித்தார்.

"சரி தங்களது வீர சபதத்திற்கும் எனக்கும் சம்பந்தம் இருக்கிறதா? என்னை அழைத்ததின் நோக்கம்?" கலாதேவியின் வினாக்கள்.

"இதுவரை எந்த சம்பந்தமும் இல்லை. இனி எனது முயற்சிக்கு உதவி செய்பவர்களில் ஒத்தாசை செய்பவர்களில் ஒருவராக உன்னையும் இணைத்துக் கொள்ளலாமா? எனது முயற்சியின் பின்னணியாக உள்ள பெருஞ்சிரமங்களை உனக்கு விளக்கிச் சொல்லலாமா? வேண்டாமா? என்ற வினாக்களை உன்னிடம் கேட்டு விளக்கம் பெறலாம் என்ற நினைப்பில்தான் உன்னை வரவழைத்தேன்."

"எனது விடையைக் கொடுப்பதற்கு முன்னர், என்னைப் பற்றி தாங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள் என்பதை நான் அறிந்து கொள்வது இயல்புதானே" என்று புன்னகையுடன் கூறினாள் கலாதேவி

அவளுடன் சேர்ந்து இளந்துறவியும் வாய்விட்டுச் சிரித்தார். அப்பொழுது அவளது பணிப்பெண் வந்து "ஊர் திரும்புவதற்கு நேரமாகிறது என பல்லக்கு போசிகள் தங்களிடம் தெரிவிக்கச் சொன்னார்கள்" என்ற விவரத்தைச் சொன்னாள்.

"சரி நீ பல்லக்கிற்குச் செல். வந்துவிடுகிறேன்"

"அந்தி வந்துவிட்டது. வரும் அமாவாசை வரை இராமேசுவரத்தில் இருப்பேன். முடிந்தால் சந்தித்துக் கொள்வோம். அல்லது தொடர்பு கொள்கிறேன். எனது எண்ணத்தையும் தெரிவிக்கின்றேன்.

"வருகிறேன்" என்று சொல்லி இளந்துறவியை கும்பிட்ட கலாதேவியின் கண்கள் நீரைச் சொரிந்தன. அவளை அறியாத ஒரு அழுத்தம் அவளது இதயத்தில் புகுந்துகொண்டது.

"சரி" என்று துறவி சொன்னவுடன் கலாதேவி புறப்பட்டாள். தனது கண்களை முந்தானையாள் துடைத்துக்கொண்டு.

எதிர்பாராத ஏமாற்றத்தின் செயலா அந்தக் கண்ணீர்!

இராமநாதபுரம்.

நீராவி அரண்மனையின் அருகே அமைந்துள்ள சவுக்கையில் ஒரு சிறு குழு ஒன்று அந்தக் காலை நேரத்தை பயனுள்ள பொழுதாகக் கழிக்கக் காத்துக் கொண்டிருந்தது என்பதை அவர்களது மகிழ்ச்சி மிக்க முகங்களில் இருந்து தெரிந்தது. அவர்களில் அநேகம் பேர் தங்களது வேட்டியை பஞ்சகச்சமாக இரு காஸ்களிலும் தனித்தனியாக சுற்றியவாறு தங்களது இடுப்புகளில் பிணைத்தும் நீண்ட துண்டுகளை போர்வையாக உடம்பில் போர்த்த-

தியவாறும் இருந்தனர். ஒருசிலரது கைகளில் ஏடுகளைக் கொண்ட சிறிய கவடிக் கட்டுகளும் இருந்தன.

ஒரு நாழிகை நேரம் ஆகி இருக்கும். வடக்கிழக்குப் பகுதியில் இருந்து சேதுபதி மன்னர் பிரதானியும் அமிர்த கவிராயருடன் உரையாடியவாறு வந்து கொண்டு இருந்தனர். அவர்களது நெற்றியில் துலங்கிய திருநீற்றுப் பூச்சு அப்பொழுதுதான் அவர்கள் ராஜராஜேஸ்வரி அம்மன் கோவில் அர்ச்சனையில் கலந்துகொண்டு திரும்புகின்றனர் என்பதை அறிவித்தது.

சவுக்கை வாயிலுக்கு மன்னர் வந்தபொழுது அங்கு குழுமி நின்றவர்கள் மன்னருக்கு வணக்கம் தெருவித்தனர். பதில் வணக்கம் சொன்ன மன்னர், அவர்களை "வாருங்கள்" என உள்ளே வருமாறு அழைத்தார்.

சவுக்கையின் கூடத்தில் இரத்தின கம்பளங்கள் பரவலாக விரிக்கப்பட்டு இருந்தன. மேற்குப்புறம் மூன்று பஞ்சு மெத்தைகள் (திண்டுகள்) சிறப்பாக இடப்பட்டு இருந்தன. அங்கே மன்னர் அமர்ந்தார். அவருக்கு இடது புறத்தில் கவிராயர் அமர்ந்தார். அவர் அருகே ஏடுகளின் கட்டுகள் ஒரு சிறிய கட்டிலிலே வைக்கப்பட்டு இருந்தன.

புலவர்களும், மற்றவர்களும் அவருக்கு சற்று தள்ளி இரத்தின கம்பளங்களில் அமர்ந்தனர்.

அரண்மனை ஏவலர்கள் வந்திருந்த அனைவருக்கும் சந்தனமும், கற்கண்டும், தாம்பூலமும் வழங்கினர்.

மன்னர் சைகை செய்தவுடன் கவிராயர் கையில் சில கவடிகளை எடுத்தவாறு எழுந்து நின்றார்.

சில நொடிகள் கண்களை மூடி தமது குல தெய்வங்களை வந்தனை செய்து முடித்தவுடன் தமது உரையைத் தொடங்கினார்.

"முத்தமிழின் முழு உருவாக, இங்கு வீற்றிருக்கும் சேது நாட்டு மன்னர் அவர்களே, இந்த நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொள்ள மகிழ்ச்சியோடு வந்துள்ள புலவர் பெருமக்களே! உங்கள் அனைவருக்கும் எனது பணிவான வணக்கத்தை புலப்படுத்திக் கொண்டு, எனது படைப்பாகிய ஒருதுறைக்கோவையை இங்கே சமர்ப்பிக்கத் தொடங்குகிறேன்.

"இதுவரை தமிழில் இயற்றப்பட்டுள்ள கோவைகள் பலவற்றை படித்து இன்புற்று இருப்பீர்கள், தெய்வத்தையும், அரசர்களையும் பாட்டுடைத் தலைவர்களாகக் கொண்டு இயற்றப்பட்டவை அவை. பாண்டிக்கோவை, திருச்சிற்றம்பலக் கோவை, தஞ்சை வாணன் கோவை, கப்பல் கோவை, அசதிக் கோவை என்பன அந்த இலக்கியங்கள் அகப் பொருள் பற்றிய நானூறும் அதற்கும் மேற்பட்ட கட்டளைக் கலித்துறைப் பாக்களைக் கொண்டவை. ஆனால் நான் மகாராஜா அவர்கள் மீது இயற்றி இருப்பது ஒரே துறையில் நானூறு பாடல்களைக் கொண்டது...."

"இது என்ன புதுமையாக உள்ளது. ஒரே துறையில் நானூறு பாடல்களா? வியப்பாக உள்ளது!" ஒரு புலவரது மகிழ்ச்சி.

"எந்தத் துறையைப் பாடு பொருளாகக் கொண்டுள்ளீர்கள்?" இன்னொரு புலவரது கேள்வி.

"சற்று பொறுமை காக்கவும். தங்களது ஐயங்களுக்கு எல்லாம் விளக்கம் தருகிறோம்." என்று கூறிய அமிர்த கவிராயர் தனது உரையை தொடர்ந்தார்.

"பாட்டு உடைத் தலைவர், தலைவியுடன் கலவி இன்பத்தில் களித்த நிலையில் உள்ளார். தம்மைத் தீண்டி மகிழ்பவர், தமது கற்புத் தெய்வமாகிய தலைவனாக இருந்தாலும், நற்குலப் பெண்டிற்குரிய நாணம், தலைவியைப் பற்றிக் கொள்கிறது. நெகிழ்ந்த ஆடையும், கவிழ்ந்த தலைமுகமாக அமர்ந்த தலைவி, தலைவனைப் பார்ப்பதற்கு நாணமுற்றவளாகத் தனது காந்தள் மலர் போன்ற கண்களையும், இரு கரங்களால் மூடிக்கொள்கிறாள். இந்த "நாணிக் கண் புதைத்தல்" என்ற துறையில் நானூறு பாக்களை அமைத்து இருக்கிறேன்.

"அற்புதம் இதுவரை யாரும் சிந்திக்காத துறை என்றாலும் நானூறு பாடல்களை இதே துறையில் பாடமுடியுமா? தங்களது முன்னோடி இலக்கியத்தை எடுத்துரைக்கவும்" எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியுடன் மற்றொரு புலவர்.

"புதிய புதிய துறைகளை, இலக்கியங்களைப் படைப்பதற்கு நிலைப்புலனாக அமைந்து விளங்குவதுதானே நமது தமிழ் மொழி! சரி எனது படைப்பிற்கு வருகிறேன். எனது பாடல்களில் முதலிரண்டு அடிகளில் மன்னரது புகழ்ச்சி பேசப்படுகிறது. அடுத்து இரண்டு அடிகளில் தலைவியின் செயலைக் கடிந்துரைக்கும் பொருளாக தேற்றேகாரத்துடன் முடிவதாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் இந்தப் பின்னிரு அடிகளிலும் பொதுப் பொருளும் சிலேடைப் பொருளும் பொருந்த அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இதோ எடுத்துக் காட்டாக ஒரு பாட்டு...."

இவ்விதமாகத் தமது பாடல்கள் ஒவ்வொன்றையும் படித்துக்காட்டி அதில் பொதிந்துள்ள சிறப்புப் பொருள்களையும் சொல்லிக் கொண்டே வந்தார். மன்னரும் மற்றவர்களும் மலைத்தேனென மாந்தி மகிழ்ந்த மனநிலையில் கவிராயரது கவிதைகளையும் விளக்கங்களையும் காதும் கருத்தும் குளிர ரசித்தனர். மிகவும் சிறப்பான கவிதைகளைக் கேட்கும் பொழுது

மன்னர் தமது மகிழ்ச்சியின் அறிகுறியாக தங்கத்தாலான சிறு தேங்காய் ஒன்றை புலவர் பக்கம் உருட்டி விடுவார். இவ்விதம் கவிராயரது கவிதைகள் படிக்கப்பட்டு விளக்கப்பட்டன. பொன் தேங்காய்களும் புலவர் பக்கம் குவிந்தன. ஒரு பாடலை பாடி விளக்க உரை செய்தார்.

"கடை முன்னர் நின்று முடிமேல்
தமது இருகை குவித்துப்
படைமன்னர் போற்றும் ரகுநாத
சேதுபதி வளவாய்
இடைதான் குறைந்தது மச்சமும்
காட்டுவது இல்லையென்றால்
மடவீர்! எமது தனத்தை எவ்
வாறு மதிப்பது வே!

இந்த அரண்மனையின் ஆசார வாசலில் முன் நின்று வேந்தர் அனைவரும் தங்களது முடிமேல் இரு கை குவித்து வணங்கும் சேதுபதி மன்னரது பணியிடத்து இருக்கின்றதோ அல்லது இல்லையோ என்று எண்ணத்தக்க உமது இடைதான் காணப்படுகிறது. அதற்குரிய மச்சத்தையும் காண்பிக்காவிட்டால் உமது தனத்தை (செல்வத்தை) எவ்விதம் மதிப்பிடுவது என்பது பொருள்.

இங்கு இன்னொரு பொருளையும் பார்க்க வேண்டும். தென்றல் காற்றுக்கும் ஆற்றாது நுகங்கும் இடை என்பதற்குப் பதில் எடை என்று, அதாவது நிறை எனக் கொள்ளுதல் வேண்டும். மச்சம் என்பதற்கு கண்களாகிய மீன்கள் என்றும், தலைவியின் செல்வம் என்பதற்குப் பதிலாக தனத்திற்கு (கொங்கைகள்) என அகப்பொருள் கொண்டால் இனிமையாக இருக்குமல்லவா?"

"ஆகா! பிரமாதம்" புலவர்களது மகிழ்ச்சி கோடை கால குளிர் நீளுற்றாய் கொப்பளித்தது. ஆராவாரம் மிகுந்தது. மன்னரது இதழோரத்தில் ஒரு இனிய குறுநகை. ஒரு பொற்தேங்காயை மன்னர் புலவர் பக்கம் உருட்டிவிட்டார்.

இதுவரை வழக்கமாக உருட்டிய தேங்காய் போன்றது தான் இப்பொழுதும் மன்னர் உருட்டிவிடுகிறார் என நினைத்த புலவர்,

"இந்தப் பாடலின் பொருளை உடைத்துப் பகுத்துப் பார்க்க வேண்டும்" என மன்னரை வேண்டினார்.

"இந்தப் பாடலின் பொருளை நன்கு புரிந்துதான் நன்கு முற்றிய தேங்காயாக வழங்கி உள்ளேன். புலவரும் அதனை உடைத்துப் பார்க்க வேண்டும்." என்றார் மன்னர்.

கவிராயர் அவ்வாறே அந்தத் தேங்காயை உடைத்துப் பார்த்தார். என்ன ஆச்சரியம்! தேங்காய் முழுவதும் மணிகளும் முத்துக்களும் நிறைந்து இருந்தன. கவிராயரும் பிற புலவர்களும் வியப்பினால் மெய்சிலிர்த்து இருந்த பொழுது, மன்னர் சொன்னார், "புலவர்களே, நீங்கள் கவிராயரது கவிதையைச் செவிக்குணவாகக் கொண்டிருந்தீர்கள். இப்பொழுது வயிற்றுக்கும் விருந்து இருக்கிறது. அனைவரும் எழுந்து விருந்து மண்டபத்திற்கு வாருங்கள்." என்று சொல்லியவாறு சேதுபதி மன்னர் எழுந்தார்.

மன்னரைத் தொடர்ந்து கவிராயரும் புலவர்களும் விருந்து மண்டபம் சென்றனர்.

* * * * *

தொடர்ந்து பத்து நாட்கள் அமிர்த கவிராயரது ஒரு துறைக் கோவை அரங்கேற்றம் சேதுபதி மன்னர் முன் நடைபெற்றது.

மன்னர் மிகுந்த ஆர்வத்துடன் கவிராயரது பாடலையும் விளக்கத்தையும் கேட்டு மகிழ்ந்தார். புலவர்களும் தமிழ் இலக்கியத் துறைக்குப் புதிய வரவான இந்த ஒருதுறைக் கோவையையும் அதனை மிகச் சிறப்பாக இயற்றிய கவிராயரையும் பலவாறு புகழ்ந்து பாராட்டினர்.

அரங்கேற்றம் நிறைவு பெற்றதன் நினைவாக மன்னர் கவிராயருக்கும் பல சிறப்புகளைச் செய்தார். பட்டாடைகளும் துணி மணிகளும் அளித்ததுடன், புலவர் பிறந்து வாழ்ந்து வருகின்ற பொன்னன்கால் என்ற சிற்றூரையும் அதனைச் சார்ந்துள்ள நஞ்சை, புஞ்சை, தோப்பு, துரவு, குளம், குட்டம், கேணி, கிணறு, திட்டு, திடல் ஆகிய அனைத்தையும் புலவருக்கு சர்வமான்யமாகப் பட்டயமிட்டு வழங்கினார்.

சேது சமஸ்த்தானம் செந்தமிழ் போற்றும் ஆதினமாக விளங்கத் தொடங்கியது. கவிராயர் சொந்த ஊர் புறப்பட்ட நாளன்றும் சேதுபதி மன்னரும் புலவர்களும் குழுமிநின்று மகிழ்ச்சி-யுடனும் மரியாதையுடனும், கவிராயரைப் பல்லக்கில் அவரது ஊருக்கு அனுப்பி வைத்தனர். மன்னர் வழங்கிய பரிசில்களைச் சுமந்த பொதி வண்டிகளும் அதனைப் பின்தொடர்ந்து சென்றன. சங்க காலத்தில் வள்ளலது கொடைப் பொருள்களை சிற்றெறும்புக் கூட்டம் போல சுமந்து வந்த பாணரது பணியாட்களை அந்தக் காட்சி நினைவுட்டியது.

பதின்மூன்று நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிறகு தமிழ் மொழியைப் போற்றிப் புரப்பதற்கு தமிழகத்தின் பழம்பெரும் குடியினரான சேதுபதிகள் தங்களது ஆன்மிகத் தொண்டிற்கு அடுத்ததாக தமிழ்த் தொண்டிலும் மிகுந்துவிட்டதை இந்த நிகழ்ச்சி நினைவுபடுத்தியது.

மன்னரது அறைக்கு மகாராணியார் வந்தார். அவரைத்

தொடர்ந்து ஒரு பணிப்பெண்ணும் பலகாரங்கள் கொண்ட வெள்ளி தட்டையும் வெள்ளிச் செம்பையும் கொண்டு வந்து அங்கிருந்து சிறு கட்டிலின் மீது வைத்துவிட்டுச் சென்றாள்.

"ஒருவாரமாக நீங்கள் சரியாக சாப்பிடவே இல்லை. அதனால் இன்று உங்களுக்காக இந்த நெய்முறுக்கும் பணியாரமும் செய்யப்பட்டுள்ளது, சாப்பிடுங்கள்"

"இப்பொழுதுதான், கவிராயர் ஊருக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றார். பத்து நாட்களாக அவர் சொல்லிய இனிய பாடல்களும் விளக்கங்களும் எனது செவியிலே நிறைந்து கருத்திலே கலந்து நவரசங்களையும் சொரிந்து நிற்கின்றன. செவிக்கு உணவு இல்லாத போதுதானே வயிற்றை நிரப்ப வேண்டும்." மன்னர் சொன்னார்.

"நீங்கள் சொல்லும் குறர் எனக்கும் தெரியும். செவியுணவை சிறப்பித்துக் கூறவே வஞ்சுவர் அந்தக் குறளைச் சொல்லியிருக்கின்றார்.... அதிருக்கட்டும் இதனைச் சாப்பிடுங்கள்" என்று சொல்லியவாறு தட்டினை மன்னரிடம் கொடுத்தார் ராணி.

அதில் இருந்த முறுக்கு ஒன்றினை எடுத்து வாயில் போட்டு சில நொடிகளில் மென்று விழுங்கினார் மன்னர்.

"என்ன சேது! முறுக்கு இனிக்கிறது. தவறுதலாகப் பணியாரம் மாவில் செய்யப்பட்டுவிட்டதா?" மன்னர் கேட்டார்.

"இல்லை. தாங்கள் பத்து நாட்களாக அமிர்த கவிராயரது கவிகளை, அதிலும் மன்னரை மிகவும் போற்றி புகழ்ந்து கூறியுள்ள புகழ்ச்சிகளினால், மகாராஜா அவர்களது காதுகள் மட்டுமல்ல நாக்கும் அந்தக் கவிதைகளை திரும்பத் திரும்பப் படித்து தங்களது நெஞ்சமெல்லாம் அவை நிறைந்து இருப்பதால்தான்

தங்களுக்கு முறுக்கும் இனிக்கிறது. ஏது மதிய உணவில் புளிரசம் கூட இனித்தால் வியப்பில்லை."

இருவரும் சேர்ந்து சிரித்தனர். பின்னர் மன்னர் கேட்டார்,

"கவிராயரது நானூறு பாடல்களிலும், சரி சமமாக மன்னருடன் இந்தத் தலைவியைத்தானே மிகவும் புகழ்ந்து, இன்னும் சொல்லப் போனால், கற்பனை நயங்களுடன் வெள்ளிடையாகவும், சிலேடையாகவும் வியந்து இருக்கிறார். அவைகளைக் கேட்டு ருசித்த செவியுடன் சிந்தையும் அல்லவா சேர்ந்து இனிக்க வேண்டும். இது உங்களது சொற்களில் தொணிக்கவில்லையே" புன்னகையுடன் மன்னர் கேட்டார்.

"சற்று முன்னர் சொன்ன குறளை மாற்றிப் படியங்கள்."

"வயிற்றுக் குணவு இல்லாத பொழுது சற்று செவிக்கும் ஈயப்படும். வயிறு நிறையாத வேளையில்தான் செவிக்கும் சிந்தைக்கும் கவிதை இன்பம் வழங்கும் சரிதானே" என்று ராணியார் சொல்ல இருவரும் மீண்டும் சிரித்தனர்.

காலை நேரம்.

குழக்குக் கடற்கரையில்
இருந்து சற்று தொலைவில் உள்ள
ஒரு தீவு. கடல் காற்று
மெதுவாகவும், இதமாகவும்
அலைந்து வீசிக் கொண்டிருந்தது.
நான்கு புறமும் கடல் சூழ்ந்த தீவாக
இருப்பதினால் காற்றிற்கு குறைவு
இல்லை.

சற்று நேரத்திற்கு முன்னர்
அங்கு படகில் வந்து கரை
இறங்கிய பெரியவர்,
வீரபாண்டியன், வீரசிம்மன்,

மற்றும் மறவர் சீமையின் தெற்குப் பகுதி நாடாள்வார்கள் சிலரும், கடற்கரையில் இருந்து சிறிது தூரம் நடந்து சென்றனர். உயர்ந்து பறந்து கிளைப்பரப்பி நின்ற ஒரு ஆலமரத்தின் நிழலில் அமர்ந்தனர்.

"வீரபாண்டியா! நீ சென்று சாப்பாட்டிற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்துவிட்டு வா!" பெரியவரது ஆணை.

கூப்பிடு தூரத்தில் அந்த ஆலமரத்திற்கு சற்று தொலைவில் இன்னொரு கட்டுமரத்தின் நிழலில் படகைச் செலுத்தி வந்தவர்களை வைத்து சமையல் செய்வதற்கு ஏற்பாடுகளைச் செய்துவிட்டு வீரபாண்டியன் வந்தான்.

"சரி இப்பொழுது கூட்டத்தை தொடங்கலாம்" பெரியவர் சொன்னார்.

"வீரசிம்மா! நீ அழைத்து வந்துள்ள நாட்டுத் தலைவர்கள் யார் யார் என்று எங்களுக்கு அறிமுகம் செய்துவை." என்று சொன்னவுடன் வீரசிம்மன் எழுந்து நின்று, "இதோ அவர் கருநீலக்குடி நாட்டு காத்தவராயத் தேவர். இவர் பருத்திக்குடி நாட்டு வணங்கா முடித் தலைவர். இவர் வேம்பா நாட்டு சீவண்ணத் தேவர். இவர் கிடாத்திருக்கை நாட்டு கூலங்காலிப்புலித் தேவர். இவர் அளற்று நாட்டு அமரடக்கி தேவர்: அதோ அவர் வடதலைச் செம்பி நாட்டு பொன் வண்ணத் தேவர். . . ." என்று அங்கிருந்த ஒவ்வொருவரையும் சுட்டி காட்டி அறிமுகம் செய்துவிட்டு அமர்ந்தார்.

பெரியவர் பேசத் தொடங்கினார்,

"நாட்டுத் தலைசிகளே! உங்கள் அனைவரையும் ஒரு மகத்தான பணி ஒன்றில் ஈடுபடுத்த வேண்டும் என்பதற்காகத் தான், இங்கு அழைத்து வருமாறு செய்தேன். நான் சொல்லியிருப்பது

மிகவும் இரகசியமானது. அதனால்தான் அதைச் சொல்வதற்கு நம்மைத் தவிர வேறு யாருமே இல்லாத இந்த தீவில் இந்தச் சந்திப்புக்கு ஏற்பாடு."

"நாம் அனைவரும் சில கிளைகளாக அமைந்து இருந்தாலும் நாம் அனைவரும் வரலாற்றுப் புகழ் மிக்க மறவர் என்ற தொகுப்பைச் சார்ந்தவர்கள். நமது முன்னோர்களின் வீர உணர்வும், வீர சாகசங்களும், சோழப் பேரரசும், அமைவதற்கு அடித்தளமாக இருந்தன. அவையெல்லாம் பழைய கதை. தற்பொழுதைய நிலைக்கு வருவோம். நமது மறக்குடி மக்களுக்கென தனியாக ஒரு அரசு இந்தப் பகுதியில் பல காலமாக இருந்து வருகிறது. தமிழ்நாட்டில் எத்தனையோ அரசியல் மாற்றங்கள் ஏற்பட்ட பிறகும் மறவர் சீமையின் அரசுக்கு எத்தகைய இடைஞ்சலும் இருந்தது இல்லை. ஆனால் கடந்த நூறு வருடத்திற்கு மேலாக மதுரையைப் பிடித்த வடுகர்கள், நமது மறவர் சீமைக்கு மிகப் பெரிய எதிரிகளாக இருந்து வருவதுடன், இதனை அழித்து அழிப்பதற்கும் தொடர்ந்து திட்டமிட்டு செயலாற்றி வருகின்றனர்.

"முதன் முதலில் பாண்டிய நாட்டை பலவிதமான தந்திரங்களைக் கொண்டு கைப்பற்றிய விகவநாத நாயக்கன், அப்பொழுது விரையாதகண்டனில் இருந்த நமது மூத்த குடியினரான ஜெயந்துங்கத் தேவனை சூழ்ச்சியால் கொலை செய்து, மறவர் சீமையில் குழப்பத்தை ஏற்படுத்தினர். சிலகாலம் மன்னர் இல்லாது தத்தளித்தது மறவர்சீமை. அடுத்து சேது பட்டத்திற்கு வர வேண்டிய இளைஞன் சடையக்கனை, தந்திரமாக நாடுகடத்தி இலங்கையில் உள்ள வன்னிக் காட்டில் அனாதையாகத் திரியும்படி செய்தனர். அவனஸதது வழியாளர் அங்கிருந்து தப்பி வந்த சடைக்கன் புகலூரில் மறவர்களது பாரம்பரிய அரசை நிலைநாட்டினார். பகையை மறந்து மதுரை மன்னரான முத்துக் கிருஷ்ணப்ப நாயக்கருடன் நேச உறவோடு வாழ்ந்து வந்தார்.

"ஆனால் மீண்டும் மறவர் அரசையம், குடிகளையும், அழிக்க முயன்றனர் வடுகர். நமது முன்னோர்களது வழியில் மறவர்களை அழித்து அவர்களது மறவர் சீமையை தங்களது பாளையப் பட்டுக்களில் ஒன்றாக ஆக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்று பேராசைப்பட்டனர். மறவர் சீமை மீது மிகப் பெரிய படையெடுப்பை மேற்கொண்டான் மதுரை திருமலை நாயக்கன். அவனுக்கு அடிமைப்பட்டிருந்த 72 பாளையக்காரர்களைக் கொண்டும் போர்ச்சுக்கிசிய பரங்கிகளின் ஆயுத உதவி கொண்டும் ஆயிரக்கணக்கான மறவர்களை அழித்தான். இன்றும் கிழக்குச் சீமையில் பாழ்பட்டுக் காட்சியளிக்கும் புகலூர் அரியாண்டிபுரம், அத்தியூத்து கோட்டைகளின் இடிபாடுகள் அழிந்துபட்ட நமது முன்னோர்களின் தன்மான உணர்வுக்கும் ஆயிரக்கணக்கான தாய்மார்களின் கழுத்தில் இருந்து அறுத்து எறியப்பட்ட ஐம்படைத்தாலிகளின் நினைவுக் களமாக இருந்து வருகின்றன. இராமேசுவரம் தீவுச் சண்டையில், அப்பொழுது இருந்த மன்னர் தளவாய் சேதுபதியை வென்று அவரை மதுரைச் சிறையில் அடைத்தான். மறவர் சீமையில் தலைமகனான சேதுபதி சிறைபிடிக்கப்பட்டார் என்ற செய்தி பரவியவுடன் மக்கள் அனைவரும் சண்டமாருதம் என சீறி எழுந்தனர் மதுரையை அழிக்க வேறு வழியில்லாமல் திருமலை நாயக்கர் தளவாய் சேதுபதியை விடுவித்து புகலூருக்கு அனுப்பி வைத்தான்.

"படைபலம் மூலம் சாதிக்க முடியாத தமது திட்டத்தை மறவர்களது பேரரசை அழித்து, மறவர் சீமையை எழுபத்து முன்றாவது பாளையமாக்க வேண்டும் என்ற பழைய திட்டத்தை அமைதியான வழியில் நிலைநாட்ட மீண்டும் முயன்றான். அதற்கான வாய்ப்பும் பிறகு எழுந்தது. தளவாய் சடைக்கன் சேதுபதி இறந்த பொழுது, அவரது வைப்பு மகன் பொத்தண்ணா குழப்பத்தை ஏற்படுத்திய பொழுது, சேதுபதி சீமையினை அம்பலக்காரராக மாறி, சேதுபதி சீமையை மூன்று கூறுகளாக்கி மறவர் சீமையின் வலிமையைக் குறைக்க முயன்றான். இந்தத்

திட்டமும் சில மாதங்களே செயல்பட்டது. மீண்டும் மறவர் சீமை ஒன்று சேர்ந்தது. இப்பொழுது மூன்றாவது முறையாக சேதுபதி மன்னரை மட்டுமல்லாமல், சேதுபதி சீமை மறவர்களையும் அழிக்கத் திட்டமிட்டு கன்னடப் படையெடுப்பிற்கு காவுகொடுக்க மதுரை நாயக்கன் துணிந்தான். நாயக்க மன்னனது சூழ்ச்சியை உணராத தற்பொழுதைய சேதுபதி, நாயக்க மன்னரது உயிர்த் தோழரைப் போல தம்மை நினைத்துக் கொண்டு மதுரை மீதான கன்னடப் படையெடுப்பினை முறியடித்து இந்தப் புனித தமிழ் மண்ணில் வடுகரது ஆட்சி நிலைபெறுவதற்கு உதவி செய்துவிட்டார்..."

பெரியவர் பேச்சை தொடர முடியாமல், கருநீலக்குடி நாடாள்வாரும், கிடாத்திருக்கை நாட்டு நாடாள்வாரும் கேள்விகளை எழுப்பினார்கள்,

"மதுரை நாயக்க மன்னர்கள் சேது நாட்டிற்குச் செய்துள்ள இத்தனை தீங்கிணையும் திருமலை ரெகுநாத சேதுபதி மன்னர் அறிந்து இருப்பார்தானே?"

"மதுரை நாயக்கருக்கு சேதுபதி மன்னர் உதவுவதற்கு வேறு சிறப்பான காரணம் எதுவும் இருக்கிறதா?"

பெரியவர் சில வினாடிகள் அமைதியாக இருந்தார். மீண்டும் அவரது முகத்தில் வெறுப்பும் வெஞ்சினமும் இழையோடின.

"இப்பொழுது நான் சொல்லியவை அனைத்தும் சமீபகால வரலாறுதான். இதனை அனைவரும் அறிந்து இருப்பர். அல்லது நமது முதியவர்கள் சொல்லக் கேட்டிருப்பர். ஆதலால் சேதுபதி மன்னர் அறியாது இருக்க ஏதுவில்லை... அப்புறம் ஏன் இந்த அவலம் என நீங்கள் கேட்பது நியாயமானது. என்ன செய்வது? சேதுபதி மன்னருக்கு முதலில் இனஉணர்வு இல்லை. அடுத்து

நெருக்கடியான நிலையில் தன்வலியும், வினைவலியும், மாற்றான் வலியும், துணைவலியும் சேர்த்து செயல்பட வேண்டும் என்ற வள்ளுவரது அரசியல் நெறியை அறியாததுதான்."

"இதே நிலை நீடித்தால் என்ன விளைவுகள் ஏற்படும்?" வேம்பு நாட்டு நாடாள்வார் விளக்கம் கோரினார்.

"இந்த நிலையை நீடிக்க விடக் கூடாது என்பதுதான் நமது விருப்பம், நோக்கம் எல்லாம். மதுரை நாயக்க மன்னரது சார்பில் எட்டையாபுரத்தான் கலகத்தை அடக்க சேதுபதி மன்னர் சென்றதினால் பலநூறு மறக்குடி தாய்மார்கள் தாலி பாக்கியத்தை இழந்தனர். அடுத்து நடைபெற்ற கன்னடப் படையெடுப்பில் இன்னும் பல ஆயிரம் தாய்மார்களது தாலி பறிபோய்விட்டது. விளைவு, இன்று காலத்தே மழை பெய்தால்கூட கழனிகளில் ஏர் பூட்டி வேளாண்மைத் தொழிலில் ஈடுபட மறவர்கள் இல்லை. எதிரிகளிடமிருந்து நமது மண்ணை காப்பதற்காக நமது மறவர்களின் குருதி கொட்டப்படுமானால் அது நாட்டுணர்வு. இதை தவிர்த்து அண்டை நாடுகளிலும் மதுரை நாயக்கரது ஏவலராக நமது சேதுபதி மன்னர் செயல்பட்டிருப்பது நமது சமூகத்தின் தன்மானத்தை தகர்த்து தலை குணிய வைத்துள்ள செயல் அல்லவா?

"இப்பொழுது சொல்லுங்கள், இத்தகைய இழிவான செயல்களைச் செய்து கொண்டிருக்கும் மன்னர் நமக்குத் தேவையா? மறவர்களது இரத்தம் மாற்றானது மானத்தைக் காக்க வீணாகக் கொட்டப்பட வேண்டும்? சிந்தித்து சொல்லுங்கள்."

ஆவேசம் கொண்டவர் போலப் பேசிய பெரியவர் பேச்சை முடித்து அமர்ந்தார்.

சில நிமிடங்கள் குழுமி இருந்தவர்களிடையே மெளனம் நிலவியது.

"இப்படியே இருந்தால் எப்படி? ஒவ்வொருவரும் பெரியவார் சொன்னதின் பேரில் என்ன செய்யலாம் என்பதைப் பற்றி சொன்னால்தானே மேற்கொண்டு நடவடிக்கை பற்றி முடிவு செய்யலாம். இது தனிப்பட்டோர் பிரச்சினையல்ல. நமது மறவா சமூகத்தின் தன்மானம் பற்றியது. நமது நாட்டின் தலைவிதி பற்றியது. நாட்டுத் தலைவர்களாகிய நாம் பொறுப்புடன் செயல்பட வேண்டும். ஆதலால் தங்களது அபிப்ராயங்களை ஒளிவு மறைவு இல்லாமல் சொல்லுங்கள்..." வீரசிம்மனது வேண்டுகோள் இது.

உடனே பருத்திக்குடி நாட்டு நாடாள்வர் ஏதோ சொல்ல எத்தனித்தார். "சொல்லுங்கள் அப்படியே அமர்ந்தவாறு சொல்லலாம்" பெரியவர் உற்சாகப்படுத்தினார்.

"நான் இதுவரை கேள்விப்பட்டதும் சற்று நேரத்திற்கு முன்னர் பெரியவர் சொன்னதும் ஒரே மாதிரியாகத்தான் இருக்கிறது. சேதுபதி மன்னர் வலுவிழந்துவிட்டாரா? அல்லது வழி தவறிவிட்டாரா? என்பது ஆராயப்பட வேண்டியது. எனது கருத்தில் வழி காட்டியாக அமைய வேண்டியவர் வழி தவறிவிட்டார் என்றே கருதுகிறேன்!" என பருத்திக்குடி நாட்டு நாடாள்வார் சொன்னதும் ஏனைய நாடாள்வார்களும், "இனிமேல் நமக்கு இந்த மன்னர் தேவையில்லை. அரசியல் ஆவணங்களில் கூட தெலுங்கு மொழியைப் பயன்படுத்தும் இந்த மன்னர் மதுரை நாயக்கரது தனி பாளையக்காரராக இருக்கட்டும். மறவர் சீமைக்கு புதிய மன்னர் ஒருவரைத் தேர்வு செய்வோம்" என்று ஒரே குரலில் தங்களது வெறுப்பைத் தெரிவித்தனர்.

பெரியவர் தமது முயற்சியில் முதல் வெற்றி பெற்றதாக நினைத்து மனத்திற்குள் மகிழ்ந்தார். அவரது தோற்றத்தில் புதிய தெம்பு காணப்பட்டது. அவர் இப்பொழுது மீண்டும் பேசினார்.

"தங்களது முடிவு எனக்கு மன நிறைவைத் தருகிறது. அதே முடிவுடன் கடந்த மூன்று ஆண்டுகளாக நானும் இந்த

இளைஞர்கள் வீரபாண்டியனும் வீரசிம்மஸனனும்த் செயல்பட்டு வருகிறோம். அதன் விளக்கத்தையும் இப்பொழுது கூறுகிறேன். மறவர் சீமையின் வடக்கு, கிழக்குப் பகுதியில் இந்த அரசிற்கு எதிரான பிரச்சாரம் செய்து வருவதுடன் நமக்கு ஆதரவாகப் பல இளைஞர்களை நமது அணியில் இணைத்து வருகிறோம். இத்துடன் நமது திட்டத்திற்குத் தேவையான ஆயுதங்களைக் கூட டச்சு பரங்கிகளிடமிருந்து பெறுவதற்கும் பெரும் முயற்சி செய்து வருகிறோம். இது சம்பந்தமாக டச்சு பரங்கிகளை பத்து நாட்களுக்கு முன்னர் நமது தனுக்காத்த தேவர் யாழ்ப்பாணம் சென்று சந்தித்திப் பேசி வந்து இருக்கிறார். இந்த விஷயங்களை எல்லாம் பகலுணவிற்குப் பின்னர் பேசலாம்" என்று தமது பேச்சை முடித்துக் கொண்டு, "வீரபாண்டியா! சாப்பாடு பரிமாற ஏற்பாடு செய்யுங்கள்"

"அப்படியே ஐயா!" என்று பதில் சொன்ன வீரபாண்டியனுடன் வீர சிம்மனும் சமையல் நடக்கும் இடத்திற்குச் சென்றனர்.

நாடாள்வார்களும் எழுந்து கைகால் அலம்புவதற்காக ஆயத்தமானார்கள்.

இராமேசுவரம் சலை.
ஏகாந்த ராமர் கோயில்.

இராமபிரான் தனது
குழுவினருடன் கலந்து இலங்கை
பயணம்பற்றி ஆலோசனை
செய்தார் என்பது புராணச்
செய்தி. இதனையொட்டி இங்கு
ஒரு கோவிலும் எதிரே ஒரு சிறிய
மண்டபமும், வடபுறம் ஒரு சிறிய
நீராழிக் குளமும் அங்கு
அமைக்கப்பட்டு இருந்தது. ஆம்.
உண்மையிலேயே ஏகாந்தமான
தலம். இனிது, இனிது ஏகாந்தம்
இனிதல்லவா!

இளந்துறவி வீரசிம்மன் அந்த முன் மண்டபத்தில் அமர்ந்து திவ்யபிரபந்தப் பாசுரங்கள் சிலவற்றை பாடியவாறு ஒரு லாணில் சாய்ந்து அமர்ந்து இருந்தார். வடநாட்டு பைராகி ஒருவர் அந்தக் குளத்தில் நீராடலை முடித்துவிட்டு தனது ஈரமான உடைகளை அந்தக் காலை இளவெயிலில் மண்டபம் அருகே நின்று காயவைத்துக்கொண்டிருந்தார்.

ஆலயவாசல் திறந்து இருந்தது. ஆனால் இன்னும் காலை பூஜை நடைபெறவில்லை. அங்கிருந்து மூன்று கல் தொலைவில் உள்ள அரியான்குண்டு என்ற குடியிருப்பில் இருந்து பூஜை வர வேண்டும். அவரை எதிர்பார்த்தவாறு ஆலய வாசலில் பண்டாரம் பூக்குடலையுடன் நிற்குகொண்டு இருந்தார்.

அப்பொழுது சிழக்கே இராமேசுவரத்தில் இருந்து வந்த ஒரு பல்லக்கு நேரே பாம்பன் சாலையில் செல்லாமல் திருக்கோயில் வாசலில் இறக்கி வைக்கப்பட்டது. அதிலிருந்து இரண்டு பெண்கள் பூஜைப் பொருள்களுடன் கோயிலுக்குள் சென்றனர். அதுலரை முகப்பு மண்டபத்தில் இருந்த இளந்துறவியும் எழுந்து கோயிலுக்குள் சென்றனர்.

சிறிது நேரத்தில் கவாமி தரிசனத்திற்கான ஏற்பாடுகளில் அர்ச்சகர் முனைந்தார். பின்னர் கலோகங்களைச் சொன்னார். தேவியுடனும், இளவலுடனும் சிறிய திருவடிவான அனுமனுடனும் முழுக்கு, பூச்சு ஆகியவைகளுக்குப் பின்னர், மிகவும் அழகாகவும் அற்புதமாகவும் காட்சியளித்தார். அதிலும் அந்த மூலவர் இடது புறம் சற்று திரும்பி அனுமனிடம் ஏதோ சொல்வது போலவும், அனுமான் மிகவும் பவ்யமாக தலைதாழ்த்தி வலது கையை முட்டு வாய்க்கு கீழே பிடித்தவாறு ஆச்சாரியனின் உபதேசத்தைப் பெறுகின்ற சீடன் போல, அங்கே இராமபிரான் முன் பணிந்து நிற்கும் தோற்றம் மனத்தைக் கவர்வதாக இருந்தது. அர்ச்சகர்

தீபாராதனையை முடித்து தீபத்தட்டை கருவறைக்கு வெளியே, நின்று மூன்று பக்தர்களிடம் நீட்டினார். அடுத்து துளசியும், தீர்த்தமும் வழங்கி, மூவரது தலையிலும் சடாரி சார்த்தி, ஆசீர்வாதம் செய்தார். பின்னர் கருவறையைத் தாழிட்டுவிட்டு வீட்டிற்குப் புறப்பட்டார். அப்பொழுது அந்தப் பெண்மணி ஏதோ தட்சணையை பட்டரிடம் கொடுத்துவிட்டு பெருமாள் சன்னதியை பிரதட்சணம் செய்யத் தொடங்கினாள்.

பின்னர் ஒரு புறமாக நின்ற இளந்துறவியிடம் வந்து,
"நமஸ்காரம். கவாமிகள் நேற்றே இங்கு வந்தாகிவிட்டதா?"

"ஆமாம் தேவி! இன்று எனது ஜென்ம நட்சத்திரமானதால் நேற்று மாலையிலேயே இங்கு வந்துவிட்டேன்."

"இன்று முழுவதும் இங்கேதான் இருப்பீர்களா?"

"ஆம். மாலை வரை. சில நண்பர்களை இங்கே எதிர் பார்க்கிறேன். அப்புறம் இரவு தங்களுக்கு இராமேசுவரம் சென்றுவிட உத்தேசம்." இளந்துறவியின் பதில்.

இருவரது உரையாடலைக் கேட்டுக் கொண்டு இருந்த கலாதேவியின் பணிப்பெண் கோவிலுக்கு வெளியே உள்ள பல்லக்கிற்குச் சென்றுவிட்டாள்.

"ஆனால் நான் வடக்கே இராமநாதபுரம் திரும்ப வேண்டும். அரண்மனையில் மகாராணியார் மிகவும் கவீனமாக இருக்கிறார். என்னை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்பார்." என்று சொல்லிய கலாதேவியின் கண்களில் வருத்தமும் ஏக்கமும் நிறைந்து இருந்தது.

இளந்துறவி மெளனமாக நின்றார்.

"என்ன? நான் பேசிக்கொண்டே இருக்கிறேன். நீங்கள் மட்டும் மெளனமாக இருக்கிறீர்கள். உங்களைச் சந்திப்பதற்குத் தானே இங்கு வந்துள்ளேன்." தனது ஏமாற்றத்தை வெளிப்படுத்தினாள் கலாதேவி.

"தேவி! நீ சொல்வது உண்மைதான். தொடர்ந்து உனது எதிர்பார்ப்பிற்கு உரியவனாக இருப்பேனா என்பதை எண்ணிப் பார்த்தேன். அவ்வளவுதான்"

"ஏன் இப்படி எண்ணுகிறீர்கள்?"

"நான் இதுவரை பொய் சொல்லிப் பழக்கப்படவில்லை. அத்துடன் உன் போன்ற உயர்ந்த கலைச் செல்வியைச் சந்தித்து உரையாடி உறவாடும் வாய்ப்பும் இதுவரை கிடைக்கவில்லை. ஆனால் நான் உன்னிடம் ஏற்கனவே கூறிய வண்ணம் ஒரு முக்கியமான ராஜியப் பணியிலே பொழுது அனைத்தும் போக்கி வருகிறேன். இந்த நிலையில் உன்னுடன் எனது உறவை வளர்த்துக் கொள்வதா? அல்லது முறித்துக்கொள்வதா? இல்லை உடனடியும் எனது பணியில் உதவுவதற்கு பயன்படுத்திக்கொண்டு, நமது உறவிற்குப் பங்கம் இல்லாமல் செய்துகொள்வதா? ஒரு வேளை எனது பணி என்ன என்பதை தெரிந்தபிறகு அதில் ஈடுபட நீ தயங்கினால் அடுத்து நமது நிலை என்ன?. . . . இப்படியே பல கேள்விகளை எனக்குள்ளே இந்த ஒரு மாதமாகப் புதிர் போல அடுக்கிக் கொண்டே செல்கிறது எனது மனம். தெளிவு பெறுவேனா? என்பதே சந்தேகமாக உள்ளது. அவ்வளவுதான். . . ."

இளந்துறவியின் இந்தப் பேச்சு கலாதேவிக்கு மிகுந்த கலக்கத்தை ஏற்படுத்திவிட்டது என்பதை அவளது நிர்மலமான முகத்தின் பளிச்சிட்ட துயர ரேகைகள் சுட்டிக்காட்டின.

"ஸ்வாமி! தங்களது இதயவாசலின் அன்புநாளங்களை அழுத்தி பிணைத்துக் கொண்டிருக்கும் தடைகளை உணர்கிறேன். தாங்கள் வெளிப்படையாகத் தங்கள் பணி என்ன என்பதைச் சொன்னாலும் சரி, அதில் அமைந்துள்ள பயங்கரம் எத்தகையது என்று கோடிட்டுக் காட்டினாலும் சரி, தங்களைப் பற்றிய எனது முடிவு இனிமேல் மாறாது. காரணம் கடந்த எட்டு ஆண்டுகளாக மதுரை சமஸ்தான நர்த்தகியாக பணியில் சேர்ந்த பிறகு திருமலை நாயக்க மன்னருடனும் அவர் அறிமுகப்படுத்திய புருஷ சிரேஷ்டர்களுடனும் பேசிப் பழகும் வாய்ப்புகள், அவர்களது பரிசீலிகள், பாராட்டுகள் பல கிடைத்தன. ஆனால் எனது ஆன்மாவை ஊடுருவி உள்ளத்தின் அடித்தளத்தை அப்படியே அளாவி, என்னை அசக்தையாக்க கூடிய குரலை, பாட்டை, நரல் வளத்தில் நெளியும் அன்பு இழைகளை வேறு யாருடைய பேச்சிலும் உணரவில்லை. ஆதலால் இந்த அபாரமான மாற்றம் கூடல் அழகர் பெருமானது தெய்வீகத் திருவிளையாடல் என்றே கருதுகிறேன். ஆதலால், இந்த அதிசய சக்தியிக்க அமானுஷ்ய புருஷருக்கு, என்னை அர்ப்பணிக்க முடிவு செய்துவிட்டேன். அப்புறம் தங்களது முடிவு?..."

ஏதோ ஒரு உணர்ச்சிப் பெருக்கில் வெளிப்படுவது போன்று கலா தேவியின் குரல் நின்றது. அவளது கண்கள் நாணத்துடன் இளந்துறவியின் கண்களைக் கூர்ந்து பார்த்தன.

அவளது பேச்சினால் ஈர்க்கப்பட்ட உள்ளத்துடன் இளந்துறவியின் பார்வை ஒருமுறை அவளைப் பார்த்துவிட்டு கருவறையின் சுவாமி சன்னதியில் எரிந்துகொண்டிருந்த நுந்தா விளக்கின்மீது சென்றது. மாலை நேர காற்றின் வேகத்தில் அந்த விளக்கில் தத்தளித்தவாறு ஒளி வீசியது.

"அப்புறம் . . ." கலாதேவி பேச்சைத் தொடர்ந்தாள். "இப்பொழுது புறப்பட்டால்தான் நாளை மதியமாவது இராமநாதபுரம் போய்ச் சேரலாம். . ." இளந்துறவியின் பதிலை எதிர்த்து.

"நீ சொல்வது சரிதான். நீ இப்பொழுது புறப்படலாம்."

இளந்துறவியின் உள்ளத்தின் அடித்தளத்தில் இருந்து இந்த சொற்கள் வரவில்லை. பதில் சொல்லவேண்டும் என்ற போக்கில்தான் அமைந்து இருந்தன.

கலாதேவியும் புறப்படுவதற்கு தயாரானாள். அடுத்து எப்பொழுது சந்திக்கலாம் என்ற கேள்வி அவளது பார்வையில் ஒட்டிக்கொண்டிருந்தது. ஆனால் விடை கிடைக்கவில்லை.

இருவரும் கோயில் முகப்பிற்கு வந்தனர். பிறகு என்ன? பல்லக்கு பாம்பன் நோக்கி நகர்ந்தது. இளந்துறவி போய் மண்டபத்தில் அமர்ந்தார்.

முற்பகல் கழிந்து நடுப்பகல் நெருங்கிக்கொண்டு இருந்தது. பாராயணத்திலும் பாடல்களிலுமாக பொழுதைக் கழித்த இளந்துறவி, மேற்கே இருந்த கோயிலை நோக்கி இருகை கூப்பி வணங்கிவிட்டு, அவரிடம் இருந்த சிறிய துணி முடிச்சை அவிழ்ந்து அதிலிருந்த அவல்திரட்டை எடுத்து உண்டார். பிறகு அந்த மண்டபத்தில் ஒரு பக்கத்தில் துண்டை விரித்துப் படுத்தார்.

நல்ல உறக்கம். விழித்து எழுந்தபொழுது சூரியன் அநேகமாக மேற்கில் அடிவானத்தை நோக்கி சரிந்துகொண்டிருந்தது. சாயங்கால பூஜைக்காக பட்டர் கோயிலுக்குள் சென்று கொண்டிருந்தார். அவரும் அங்கு சென்று பூஜையில் கலந்துகொண்டு கோயிலுக்கு வெளியே வந்தபொழுது இருவர் மண்டபத்தில் உட்கார்ந்து இருந்தனர். அவர்கள் வேறு யாருமல்ல. அவரது சகாக்களான வீரபாண்டியனும் தணுக்காத்த இராமுத் தேவரும் தான்.

"இவ்வளவு சீக்கிரமாக நீங்கள் இங்கு வருவீர்கள் என எதிர் பார்க்கவில்லை" இளந்துறவி சொன்னார்.

"யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த தகவல் வந்துள்ளது. அவசரமாக இன்று இரவு அங்கு புறப்படவேண்டும். அதனால் சற்றுமுன்னதாகவே புறப்பட்டோம்"

"நல்லது. இப்பொழுது நாம் வடகாட்டிற்குச் சென்று, யாழ்ப்பாணம் செல்ல படகு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் அல்லவா?"

"ஆமாம். இப்பொழுதே புறப்படுவோம். இராமநாதபுரத்தில் இருந்து செய்திகள் ஏதாவது உண்டா?"

"விசேடமான செய்தி இல்லை. சேதுபதி மன்னர் தொண்டமான் சீமைக்குச் சென்று இருப்பதாக தகவல். எப்படியும் இன்னும் இரண்டு வாரங்கள் அங்கு நாம் அவர் திரும்பி வர."

"அதற்குள்ளாக சேதுநாட்டின் வடக்குப் பகுதிக்கு சென்று முக்கியமான நாட்டுத்தலைவர்களைச் சந்தித்து வர திட்டமிட்டு இருக்கிறேன். பெரியவர் தற்பொழுது எங்கு இருக்கிறார்?"

"வழக்கம் போல சேதுக்கரை தோப்பில்தான்"

"யாழ்ப்பாணக் கோட்டைக்கு டச்சுகளின் கவர்னர் வந்து இருக்கிறாராம். நமக்கு உதவி பெறுவது சம்பந்தமாக நேரடியாக பேசி முடிக்கலாம் என்று இருக்கிறோம். நாங்கள் எப்படியும் விரைவில் நல்ல செய்தியுடன் திரும்புவோம். நீங்கள் வரும் பவுர்ணமி அன்று ஆத்தங்கரைக்கு வந்து விடுங்கள். பெரியவரும் அப்பொழுது அங்கு இருப்பார். இந்த தகவலைத் தெரிவித்துப் போகத்தான் இங்கு வந்தோம்."

"நல்லது. இப்பொழுதே நாம் வடகாட்டிற்குச் சென்று மீனவர்களை அணுகி படகிற்கு ஏற்பாடு செய்துவிட்டு கந்தமாதன

பர்வத சத்திரத்தில் தங்குவோம். நாளை அதிகாலையில் நீங்கள் இருவர் மட்டும் வடகாட்டிற்குச் சென்று பயணத்தைத் தொடருகிறீர்கள். பிறகு நான் இராமேசுவரம் செல்கிறேன். திட்டம் இதுதான். மாற்றம் இருக்கிறதா?"

"மாற்றம் இல்லை. புறப்படுங்கள்"

மூவரும் இராமேசுவரம் செல்லும் பெருவழியை விட்டு, வடகிழக்காகச் செல்லும் ஒற்றையடிப் பாதையில் பேய்க்கரும்பு நோக்கி சென்றுகொண்டிருந்தனர்.

ஐராமநாதபுரம் கோட்டை.

கலாதேவியின் பல்லக்கு
நேரே ராஜராஜேஸ்வரி அம்மன்
கோவில் முன் இறக்கி
வைக்கப்பட்டது.

கலாதேவி அம்மனை
வழிபட்டு விரைவாக அந்தபுரம்
சென்றாள். தலைவாசலில் நின்ற
பணிப்பெண்கள், "வாருங்கள்.
மகாராணியார் தங்களைத்தான்
எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்-
கள்" என்று சொல்லிவிட்டு
மகாராணியாரிடம் தகவல் சொல்ல
உள்ளே ஓடினர்.

கலாதேவி மகாராணியின் அறையில் நுழைந்தபொழுது கட்டிலில் படுத்து இருந்த ராணியார் எழுந்து அமர்ந்து "வா. . . கலாதேவி" என்று வரவேற்புச் சொன்னார். அவரது ஆழிய அன்பான வரவேற்பில் திளைத்த கண்கள் கலங்கியவாறு,

"மகாராணி" என்று சொல்லியவாறு கட்டில் அருகே சென்ற கலாதேவியை அப்படியே ராணியார் தழுவிக்கொண்டார்.

"மூன்று நாட்கள் நீ இல்லாது எனக்கு இரண்டு ஜன்மங்கள்போல இருந்தன. இராமேகவரம் கோவில் வழிபாடு எல்லாம் எப்படி?"

"குறையொன்றும் இல்லை மகாராணி. இதோ பிரசாதம் கொண்டு வந்து இருக்கிறேன்." என்று சொல்லியவாறு ஒரு சிறிய பொட்டலத்தைப் பிரித்து அதிலிருந்து விபூதி குங்குமத்தை தனது கையாலேயே ராணியார் நெற்றியில் இட்டார்.

"ராணி இப்பொழுது உடல்நலம் எப்படி இருக்கிறது? மகாராஜா திருப்பத்தூர் சீமையில் இருந்து திரும்பிவிட்டார்களா?" கலாதேவி கேட்டாள்.

"எனது அன்புத் தங்கை வந்துவிட்டாள் அல்லவா? இனியேமல் எல்லாம் சரியாகிவிடும்." சற்று புன்னகையுடன் சொன்னார். கலாதேவியும் சேர்ந்து சிரித்தாள்.

"மகாராஜா வருவதற்கு இன்னும் ஒருவாரம் ஆகும். வரும் பொழுது உனக்காக கண்டதேவிக் காட்டிலிருந்து இருபுள்ளிமான் குட்டிகள் பிடித்து வரச்சொல்லி இருக்கிறேன்."

மீண்டும் சிரித்துக்கொண்டே சொன்னார் ராணியார்.

"நான் என்ன சின்னஞ்சிறுமியா?" கலாதேவி கேட்டாள்.

"ஆம்! கழுத்திலே தாழியும் கையிலே குழந்தையும் ஏற்படும் வரை எல்லாப் பெண்களும் சிறுமிகள்தான். மான் குட்டிகளை நமது குழந்தைகளைவிட மேலாகப் பேணிக் காக்க வேண்டும்.... உனக்கு குழந்தை வளர்ப்பு பற்றிய பயிற்சியாகவும் இருக்கும்!" மீண்டும் மகாராணியாரது பேச்சில் குறும்புத்தனம் காணப்பட்டது.

"என்னைப் பற்றிப் பேசுவதென்றால் மகாராணியாருக்கு எப்பொழுதும் கிண்டலும் கேலியுமாகத்தான் இருக்கும்" சற்று சிணுங்கிக்கொண்டாள் கலாதேவி.

"அப்பப்பா! இப்பொழுதே இவ்வளவு கோபம் வருகிறது. மகா ராஜாவிற்ருத் தெரிந்தால்...."

"என்ன சொல்கிறீர்கள் ராணி...?"

"ஒன்றுமில்லை. ஏதோ சம்பந்தமில்லாமல் சொல்லிவிட்டேன்" ராணியார் சமாளித்தார்.

"இல்லை. மகாராணியவர்கள் தனது தங்கை என்று என்னை சொல்லி அன்பு பாராட்டும் தங்கையிடம் எதனையோ மறைக்கிறீர்கள்..."

"ம். . . வந்து . . . ஒன்றுமில்லை. பிறகு ஒருநாள் சாவகாசமாகச் சொல்கிறேன். இப்பொழுது நாம் சாப்பிடச் செல்லலாமா? யார் அங்கே...?"

தானாவதி பெண் வந்து நின்று பணிந்தாள்.

"மகாராணி உத்தரவு" என்றாள்.

"சாப்பாடு தயாரா? நாங்கள் வருகிறோம்."

"உத்தரவு"

அறையை விட்டு தானாவதி சென்றதும் "கலா, சாப்பிடச் செல்லலாமா?" மகாராணியார் கேட்டார்.

தலையை மட்டும் அசைத்து இணக்கம் தெரிவித்தாள் கலாதேவி.

கட்டிலில் இருந்து எழுந்து இருவரும் தங்களது உடைகளைச் சீர் செய்து கொண்டு விருந்து மண்டபம் சென்றனர்.

மகாராணியும் கலாதேவியும் மதிய உணவை முடித்துவிட்டு அந்தப்புரத்திற்கு வந்தபொழுது சில அஞ்சல் வீரர்கள் வாசலில் காத்திருப்பதாக தானாதிபதி, ராணியாரிடம் குனிந்து பணிவுடன் சொன்னார். இருவரும் அங்கே சென்ற பொழுது,

"சமூகத்திற்கு வணக்கம்" அஞ்சல் சேவகர் சொன்னார்கள்.

"மகாராஜா அவர்கள் எங்களை அனுப்பி வைத்தார்கள். தற்பொழுது காளையார் கோவில் கோட்டையில் இருக்கிறார்கள். இன்று திருப்பத்தூர் கோட்டை புறப்படுகிறார்கள். இராமநாதபுரம் திரும்ப இரண்டு வாரங்கள் ஆகும் என்று தகவல் சொல்லுமாறு பணித்ததுடன் . . ." என்று சொல்லிய அஞ்சல்காரர் இன்னொரு வீரரைப் பார்த்தார். ஒரு கோணிப்பையில் வைத்து இருந்த இரு புள்ளிமாளுக்குட்டிகளை மகாராணியாரிடம் அந்தச் சேவகர் கொடுத்தார்.

"இதையும் தங்களிடம் சேர்ப்பிக்க சமூகம் உத்தரவு"

"சரி..."

"உத்தரவு" என்று சொல்லியவாறு அஞ்சல் சேவகர்கள் விடைபெற்றுச் சென்றனர்.

மகாராணியும் கலாதேவியுமாக அந்தப்புள்ளி மாங்குட்டிகளைப் பற்றி அணைத்துக் கொஞ்சியவாறு மகாராணியாரது அறைக்குச் சென்றனர்.

"மகாராணி இந்த இரு குட்டிகளும் மிகவும் அழகாக இருக்கின்றன அல்லவா?"

"ஆமாம். இவைகளை மிகவும் அக்கரையாக வளர்க்க வேண்டும். . . . இன்னொரு விஷயம். இவை இப்பொழுது மிக அழகாக இருக்கின்றன. வளர்ந்து பருவமடைந்த பிறகு, இவைகளின் இந்த நிர்மலமான மென்மையான கண்களில் விரகதாபம் நிறைந்து ஆக்ரோஷம் கொப்பளிக்கும். ஆதலால் பிஞ்சுப் பிராயத்தில் இருந்தே இவைகளிடம் நமது அன்பைச் சொரிந்து, அதில் என்றும் கட்டுப்பட்டு இருக்குமாறு அவைகளைப் பழக்க வேண்டும். . . . என்ன புரிகிறதா?" சற்று மெளனத்துடன் கேட்டார் மகாராணியார்.

"ஆமாம் இவ்வளவு மோசமான விலங்கின் கண்களைக் கவிஞர்கள் பெண்களின் கண்களுக்கு உவமையாக எவ்விதம் தொடர்பு படுத்துகிறார்கள்?"

"மாவடு போன்ற விரிந்த மென்மையான கண்கள் சாந்தம் சந்துஷ்டி, அறியாத தன்மை ஆகிய பண்புகளுக்கு ஒப்பிட்டு புலவர்கள் மான்களின் கண்களை பெண்களது அழகிய கண்களுடன்

உவமித்து மகிழ்வதுண்டு. இதில் தவறு ஒன்றுமில்லை. விரிந்த பெரிய இதழ்களுடன் புன்னகை பூக்கும் ரோஜா மலர்களைத்தான் யாரும் புகழ்வார்கள். அதன் அருகில் அமைந்து இருக்கும் முள்ளையாரும் புகழ்வதில்லை. . . . மனித மனம் கூட நாளடைவில் மிகுந்த மாற்றத்தைப் பெறுகிறது. இது இயற்கைதானே?"

மகாராணியின் இந்த சொற்கள் தம்மை நோக்கித் தொடுக்கப் பட்டவையாக இருக்குமோ என்று. அஞ்சிய கலாதேவி, மகாராணியார் விளக்கத்தின் பேரில் எவ்வித மறுமொழியும் சொல்லவில்லை.

"என்ன கலாதேவி! நானன் சொல்லிக் கொண்டே இருக்கிறேன். மறுமொழி ஒன்றும் இல்லை. . . . மகாராஜா உன்மீது எவ்வளவு கரிசனம் கொண்டுள்ளார் பார்த்தாயா? தமது வருகையில் கணக்கம் ஏற்படுவதால் உனக்கு ஏமாற்றம் ஏற்படக்கூடாது என்பதற்காக மான் குட்டிகளை முன்னதாக அனுப்பி வைத்து இருக்கிறார்கள்."

"ஆமாம். என் மீது மிகுந்த அன்புதான். ஆனால் அதைவிட மகாராணியாரது உத்தரவுக்கு இன்னும் மிகுந்த அன்புடன் பயமும் கூட!"

குத்தலாக கலாதேவி குறிப்பிட்டாள். "போடி உனக்கு எப்பொழுதும் கேலி! மகாராஜா வந்தவுடன் . . ." என்று சொல்லி ராணியார் சிரித்தார். கலாதேவியும் உடன் சிரித்தாள்.

மகாராணியார் பணியாளைக் கூப்பிட்டு இரண்டு மான் குட்டிகளையும் கொடுத்தது,

"இவைகளை மிகவும் அக்கரையுடன் கவனித்துக் கொள்ள வேண்டும் புரிகிறதா?" என்று சொன்னார்.

"உத்தரவு மகாராணி!"

பணியாளர் மான் குட்டிகளுடன் சென்றார்.

மகாராணியார், கலாதேவி உரையாடல் வழக்கம்போல் சிரிப்பும் ஏளனமுமாக தொடர்ந்துகொண்டிருந்தது.

ஆனால் அளவிடற்கரிய அன்பும் வாஞ்சையும் பரிமளிக்கும் இந்த இன்பச் சூழல் விரைவில் வேதனையும் விரக்தியும் நிறைந்த துன்ப நாட்களாக அந்தப்புரத்திற்குள் நுழைந்துவிடும் என யாரும் எதிர்பார்த்து இருக்க முடியாது.

இதுதான் விதியின் விளையாட்டு என்று விவரிக்கப்படுகிறது. வேறு எப்படிச் சொல்வது?

நடுச்சாம நேரம்.

இராமநாதபுரம் கோட்டை
பாதுகாப்பு வீரர்களின் சிறு அணி
ஒன்று ஆயுதம் தாங்கியவர்களாக
அரண்மனையைச் சுற்றி வந்து
கண்காணிக்கும் பாதுகாப்பில்
ஈடுபட்டு இருந்தனர்.

அன்று இரவு இரண்டா-
வது முறையாக அந்த அணியினர்
அரண்மனையைச் சுற்றி வந்தனர்.

டமாரம், பம்பை, பறை
ஆகிய வாத்தியங்கள் முழங்கிய

வர்களாக ஒருவர் முன் செல்ல அவர்களை அடுத்து தீவெட்டிச் சுளுந்துகளை தூக்கிச் செல்லும் தீவெட்டிப் பணியாட்கள். அவர்களின் பின்னே போர் வீரர் குழு சென்றது.

டம...டம...டம...டம

அந்தக்குழுவினர் செல்வதைக் குறிக்கும் குறியீட்டு ஒசை, இராமநாதபுரம் கோட்டையில் உள்ளவர்கள் "பாரி" என்று அதனைச் சொல்வார்கள். அது அவர்களுக்குப் பழக்கமான ஒசைதான். ஆனால் அந்த ஒசையை நள்ளிரவில் கேட்பவர்களுக்கு சற்று பயங்கரத்தை ஏற்படுத்தி மனத்தில் பீதியை நிரப்பும்.

அந்தப்புரத்தின் பணியாளர் பகுதியில் சில ஆண்டுகளாகக் குடியிருந்து வரும் ராஜநர்த்தகிக்கும் இது பழக்கமான, பரிச்சையமான ஒசைக் கட்டுதான்.

ஆனால் அன்று மட்டும் அவள் என்ன காரணத்தாலோ பதறியவாறு உறக்கத்தில் இருந்து விழித்து எழுந்தாள். அறையின் நடுப்பகுதியில் தொங்கவிடப்பட்டிருந்த லஸ்தர் விளக்கின் மங்கிய ஒளியில் அவளது அழகிய முகம் அவள் அடைந்திருந்த பயத்தைப் பிரதிபலித்தது.

தான் இருப்பது தனது அறைதானா என்ற சந்தேகம், தூக்கக் கலக்கம் என்பதை உறுதிப்படுத்துவது போல கட்டிலில் இருந்து எழுந்து சென்று தெற்கே உள்ள சாளரத்தின் திரையை நீக்கி வெளியே ஒரு கனம் உற்று நோக்கினாள்.

வானமண்டலத்தில் சிதறிக் கிடந்த கண்ணாடி ஜிகினா துகள்கள் போன்ற நட்சத்திரங்களின் மிகவும் மங்கிய ஒளி, முறறத்தில் உள்ள துளசி மாடம். அதற்கு அப்பால் அரண்மனைத் தானியக் களஞ்சியக் கூரை, பொந்துகளில் அமர்ந்தவாறு அந்த இருள்

நிறைந்த இரவின் அமைதியை அனுபவிக்கும் உற்சாகத்தில் விட்டு விட்டு கூவும் கோட்டான்கள்.

ஆனால்....

சற்று முன்னர் கண்ட காட்சி....

மீண்டும் கட்டிலில் அமர்ந்து இரு கைகளினால் கண்களை சற்று மெதுவாக நெருடிவிட்டவாறு தனது நினைவைச் சோதித்துப் பார்த்தாள் கலாதேவி.

அந்தப்புரத்தையடுத்த நந்தவனம். பெரும்பாலும் ஓய்வாகப் பொழுதினைக் கழிக்க மகாராணியார் சேதுகங்கை நாச்சியாரும், சில நேரங்களில் அபூர்வமாக சேதுபதி மன்னரும் அங்கு வந்து தங்கி இருப்பது வழக்கம்.

அன்று மகாராணியைக் கண்டு கொள்ள கலாதேவி அங்கு சென்றார். வழக்கமாக ராணியார் அமரும் வேம்பின் நிழலில் உள்ள அழகிய சிறுநாற்காலி காலியாக இருந்தது.

"மகாராணி"

"மகாராணி"

குரல் கொடுத்தவாறு நந்தவனத்தின் வேறு பக்கத்திற்குச் சென்றாள். அங்கும் ராணியார் இருப்பதற்கான சுழ்நிலை இல்லை.

இன்னும் சற்று தொலைவில் உள்ள இளம் மாமரத்து நிழலில் சேதுபதி மன்னர் தனிமையில் அமர்ந்து இருப்பதை பார்த்து துணுக்குற்றாள்.

மாலை இளந்தென்றல் அந்த மாமரத்து
இளந்தளிர்களை அலைத்து கல கல வென்று சிறு ஓசையை
அளித்துக்கொண்டிருந்தது.

மன்னரது மனமும் அமைதியற்று அலைந்து
கொண்டிருந்ததை அவரது முகம் பிரதி பலித்தது. சாந்தமும்
மகிழ்ச்சியும் குழைந்து அன்பைச் சொரியும் அந்த கம்பீரம்,
கலைநிறைந்த முகம் எங்கே?

கலாதேவியை அவர் கவனித்த பின்பும் வழக்கமாக
அவரது வாயிலிருந்து வரும் குறும்பு பேச்சு ... இல்லை. ... எதுவும்
இல்லை.

எதிர்பாராத இந்த ஏமாற்றத்தினால் அவளும் என்ன
செய்வது என்று புரியாது அப்படியே சில நிமிடங்கள் சிலை போல
நின்றாள்.

யாரோ சிலர் மெதுவாக வரும் சலசலப்பு.

பிரதானியார், அவரையடுத்து விலங்கு பூட்டப்பெற்று
இரும்புச் சங்கிலியினால் பிணைக்கப்பட்ட இளந்துறவியை இழுத்து
வரும் சில வீரர்கள்.

கலாதேவியின் கண்கள் கழன்றன. ஒருவகையாக
தன்னைச் சமாளித்தவாறு ஒரு செடி மறைவில் நின்று அந்தக்
காட்சியை ஊமையைப் போல விழித்துப் பார்த்தவாறு நின்றாள்.

"மகாராஜா உத்தரவு" பிரதானி சொன்னார்.
சங்கிலியால் பிணைக்கப்பட்ட அந்த இளைஞனை ஒருமுறை உற்று
நோக்கிவிட்டு,

"இவர்தான் நாம் தேடி வந்த கலகக் கும்பலின் தலைவரா?"

"ஆம். மகாராஜா!... சேதுபதி மன்னரது ஆட்சியை அகற்றிவிட்டு புதிய அரசு ஒன்றை அமைக்க கடந்த சில ஆண்டுகளாகத் திட்டமிட்ட செயல்பட்டு வந்ததை அவரே ஒப்புக் கொண்டு சத்தியப்பிரமாண வாக்குமூலம் கொடுத்துள்ளார். இதோ அந்த வாக்கு மூலம் அவரே எழுதி கையெழுத்திட்டது."

மன்னர் அந்த ஓலையை வாங்கிப் படித்துப் பார்த்தார். அவரது கண்கள் இரையைத் தாக்க விழையும் புலியின் கண்களைப் போல சினத்தால் சிவந்து பிரகாசித்தன.

"உம்...சரி. ஐயா தலைவரே! எமது ஆட்சியில் உமக்கு ஏற்பட்டுள்ள பாதகம் என்ன சொல்வீரா?"

"எனக்கு மட்டுமா? மகத்தான இந்த மறவர் சீமைக்கே தங்களது ஆட்சி மாபெரும் பாதகங்களைப் புரிந்து இருக்கிறது. சுயநலத்தின் வடிவம் தங்களது ஆட்சி என்று கருக்கமாக சொல்லிவிடலாம். காளையார் கோவிலில் தம்பித் தேவர் இறந்த பிறகு அந்த சீமைக்கு அவரது வாரிசுகளை இணைத்துக் கொண்டது. அதே போல அஞ்சுகோட்டைச் சீமையில் தனுக்காத்த தேவர் வாரிசுகள் உரிமையைப் பறித்துவிட்டது. இவைகளைக் கூட மன்னித்துவிடலாம். ஆனால் மதுரைச் சீமையை ஆட்சி செய்யும் வடுக்கர்களுக்காக, அந்த அரசு நிலைபெறுவதற்காக அவரது ஜன்ம விரோதிகளான கம்பளத்தார்களையும், கன்னடியர்களையும் அடக்கி ஒடுக்க மறவர் சீமையின் ஆயிரக்கணக்கான தாய்மாரது தாலிகள் அல்லவா எட்டயபுரத்திலும் திண்டுக்கல்லிலும் பறிபோயின. இதைவிடக் கொடுமை, மாபாதகம் இந்த நாட்டு மறவர்களுக்கு என்ன இருக்கிறது? திருமலை நாயக்கர் தாலிக்கு வேலி என்று தங்களைப் புகழ்ந்து பாராட்டும் தங்களது ஆட்சி தொடர்ந்தால் இந்த சேது பூமியிலே மறவர் என்ற இனமேயில்லாமல் போய்விடும்."

"மிகச் சிறப்பான கணிப்பு" ஏளனமாக சேதுபதி மன்னர் சொன்னார். "தாங்கள் திட்டமிட்ட சதியினால், எவ்வளவு மறவர்கள் மிஞ்சுவார்கள் எனக் கணக்குப் போட்டீர்களா?"

"எல்லாவிதமான கணக்கையும் போட்டுத்தான் விடைகாணும் நாளை எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறோம்."

"அது தப்புக் கணக்கு என்று இப்பொழுது புரிந்து கொண்டீரா?" மன்னரது கேள்வி.

"இல்லை. ஒரு தனிப்பட்டவனது அழிவினால் ஒரு இயக்கம் தோல்வியடையாது. ஒரு சிறு முடக்கம் வேண்டுமானால் அதுவும் சிலகாலம் ஏற்படலாம். ஆனால் இறுதி வெற்றி இந்த நாட்டு மறக்குடி மக்களுக்குத்தான்! ஏனெனில் இங்குள்ள மறவர்கள் சோழ சீமையில் இருந்து வந்தேறிய செம்பி நாட்டார் அல்ல. கல் தோன்றி மண் தோன்றாத காலம் முதல் இந்த மண்ணில் முளைத்த வளர்ந்த மூத்த குடியினர். இருமுறை இந்தப் புனித மண்ணில் பாண்டியமறவர் பேரரசுகளை உருவாக்க உதவிய உத்தமர்கள்."

"சரி. போதும் உங்கள் கருத்து என்ன?" பிரதானியைப் பார்த்து மன்னர் விவினார்.

"இந்த இளைஞர் எதற்கும் பிடிக்காடுக்காமல் பேசுகிறார். ஆனால் ராஜதுரோகக் குற்றத்தை ஒத்துக்கொள்கிறார். எனது முடிவை அவர் புரிந்துகொண்டு இருக்கிறார். சமூகம் முடிவு சொல்ல வேண்டியதுதான்."

"இவர் திருந்துவதற்கு வழி இல்லை. இவருக்கு மரண தண்டனை வழங்குகிறேன்! இழுத்துச் செல்லுங்கள்."

அதுவரை அந்தக் காட்சியைக் கண்டுவந்த கலாதேவி "மகாராஜா" என்று அலறியவாறு மூர்ச்சையடைந்தாள்.

அப்பொழுது அங்கு மகாராணியாருடன் வந்த பணிப் பெண்கள் அப்படியே கலாதேவி சாய்ந்துவிடாமல் தாங்கிப் பிடித்தனர்.

பின்னர் விழித்து எழுந்த பொழுது அவளது காதுகளில், "டம... டம... டம... டம..." ஓசை ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது.

அந்த இரவு நேர அமைதியை குலைக்கும் அருவருப்பான முரட்டு ஓசை. வழக்கமாக இராமநாதபுரம் அரண்மனைக் காவலர்கள் நாள் தோறும் நடுநிசியில் அரண்மனையைச் சுற்றிவரும் பாதுகாப்புப் பணியின் தொடர்ச்சி! என்பதை கலாதேவி உணர்ந்து இருப்பாள்.

திருப்பத்தூர் கோட்டை.
பிற்பகல் நேரம்.

மதுரையில் இருந்து
திருச்சிராப்பள்ளிக் கோட்டைக்குச்
செல்லும் ராஜபாட்டையில் ஒரே
வாசலுடன் அமைந்து இருந்தது.
கோட்டைக்குள் நுழைந்தவுடன்
உள்ளது திருத்தனியாண்ட
நாயனார் திருக்கோயில்.
திருமதிலை மதிலையடுத்து
தெற்குப் பகிதியில் அமைந்துள்ள
திருஞான சம்பந்த மடத்தில்
திருமலை சேதுபதி மன்னர்
கடந்து இரண்டு நாட்களாகத்
தங்கி இருந்தார். மடத்தின்
விசாலமான நடுக்கூடத்தில்
அமர்ந்து எதனையோ சிந்தித்த-
வாறு அமர்ந்து இருந்தார்.

"சமூகம் உத்தரவு. திரு மெய்யம் கோட்டைத் தளபதி காத்து இருக்கிறார்" வீரர் ஒருவரது பணிவான அறிவிப்பு.

"வரச் சொல்"

"உத்தரவு" வீரன் அங்கிருந்து சென்றார். அவனையடுத்து நடுத்தர வயதுள்ள மனிதர், அங்கே வந்தார். நல்ல உடலமைப்பு. நடையிலே கம்பீரம். கண்களில் பெருமிதம். கூப்பிய கரங்களை உயர்த்தி மன்னரை கும்பிட்டவாறு மன்னர் முன் வந்து நின்றார்.

"மகாராஜா! உத்தரவு."

"என்ன பல்லவராயரே! நலந்தானா? உங்கள் பகுதி குடிமக்கள் பற்றி ஏதாவது செய்தி உண்டா? மதுரை நாயக்கரது ஒற்றர்கள் நடமாட்டம் அங்கு இருக்கிறதா? பத்து நாட்களுக்கு முன்னர் இங்கு நடந்தவைகளைக் கேள்விப் பட்டீர்கள் அல்லவா?"

"ஆம். மகாராஜா! சுவாமி தரிசனம் செய்ய வந்திருப்பதாக சொல்லிய மதுரை விடுகரது சிறு கூட்டம் இந்தக் கோட்டைப் போர் வீரர்களை திடீரென தாக்கி சிறிது நேரத்தில் கோட்டையை தங்களது பொறுப்பில் எடுத்துக்கொண்டார்களாம். ஆனால் மூன்று நாட்களில் பக்கத்தில் உள்ள பட்டமங்கலம், கண்டிராமாணிக்கம், கொங்கரத்தி, நடுவிக் கோட்டை நாட்டார்கள் திரண்டு வந்து மதுரை சொக்கநாத நாயக்கரது வீரர்களை திடீரென தாக்கி அவர்களை மதுரைக்கு ஓட்டம் பிடிக்கச் செய்தார்கள் எனக் கேள்வியுற்றேன். ஆனால் எங்களது திருமயம் கோட்டை நிலை வேறு. பெரும் படையுடன் திருச்சிராப்பள்ளி நாயக்கர் அங்கு வந்து முட்டினாலும் கூட ஒன்றும் நடக்காது. நமதுமக்களும் சரி, வீரர்களும் சரி, கூலிப் படைகள் அல்ல. நாட்டுணர்வும் ராஜவிகவாசமும் மிக்கவர்கள் மகாராஜா!"

"மகிழ்ச்சி பல்லவராயரே! இந்த சேதுபதி சீமை தொடர்ந்து இதே கட்டுக் கோப்புடனும் வலிமையுடனும் திகழவேண்டும் என்பதுதான் நமது நோக்கம். சரி. இந்த ஆண்டு விவசாயம் எப்படி, கண்மாய்களில் தண்ணீர் இருக்கிறதா? குடிமக்கள் அமைதியாக இருக்கிறார்களா?"

"மகாராஜா மக்களுக்கு குறை ஒன்றும் இல்லை. நல்ல மழை பெய்தது. ஆனால் வேளாண்மையில் பொலி இல்லை. இருந்தாலும் வழக்கம் போல சோழநாட்டில் இருந்து வரத்து வண்டிகள்

ஏராளமாக வருகின்றன. ஆதலால் தான்ய தவசங்களுக்கு தட்டுப்பாடு இல்லை. தெற்குப் பகுதிகளில் ஆடு மாடுகள் கணை நோயினால் சிறிது சேதம். இதைத் தவிர சமூகத்திற்கு தெரிவிக்க வேண்டியது ஒன்றுமில்லை."

"மகிழ்ச்சி! ஏதாவது பிரச்சினைகள் இருந்தால் அறந்தாங்கி வழியாக விரைவாக ஒலையை இராமநாதபுரத்திற்கு அனுப்பி வைப்புகள். நீங்கள் சென்று வரலாம்."

"உத்தரவு"

திருமெய்யம் கோட்டை தளபதி பல்லவராயர் மன்னரிடமிருந்து விடைபெற்றுச் சென்றார்.

மீண்டும் சேதுபதி மன்னர் தனிமையில் அமர்ந்து சிந்தனையில் ஆழ்ந்து இருந்தார்.

ஒரு வீரன் வந்து பணிந்து நின்று,

"கவிராயர் வந்து இருக்கிறார்."

"உம். வரலாம்" மன்னரது மறுமொழி. மதிலைப்பட்டி அழகிய சிற்றம்பலக்கவிராயர் வந்தார்.

"மகாராஜா! வாழ்க!"

"வாருங்கள். சென்ற ஆண்டு நவராத்திரி விழாவின் பொழுது சந்துத்தது அல்லவா?"

"ஆமாம். மகாராஜா. நலமாக இருக்கிறீர்கள் அல்லவா? தாங்கள் இங்கு வந்திருப்பதாக அறிந்தேன். உடனே நேற்று புறப்பட்டேன். இப்பொழுதான் வந்து சேர முடிந்தது."

"மகிழ்ச்சி. அண்மையில் இங்கு நடந்த மதுரைப் படைகளது ஆக்கிரமிப்புப் பற்றி கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள். அது தொடர்பாக திடீரென இங்கு வர வேண்டிய கட்டாயம்."

"ஆமாம். கேள்விப்பட்டேன். மகாராஜா அவர்கள் மதுரை மண்ணிற்காகச் செய்துள்ள தியாகங்கள் மகத்தானது. மதுரை நாயக்க அரசு பரம்பரையினர் காலமெல்லாம் நினைவுகொள்ள வேண்டியது. ஆனால் இவ்வளவு குறுகிய காலத்தில் செய்த உதவியை மறந்தது மேற்கண்ட இந்தப் படையெடுப்பு நன்றி கொன்ற செயல்."

திருக்கோயில் ஆலய மணியோசையினால் கவிராயரது பேச்சு தடைபட்டது.

"சரி வாருங்கள் கோயிலுக்குச் சென்று பூசையில் கலந்துகொண்டு திரும்புவோம்." மன்னரைத் தொடர்ந்து கவிராயரும் சில வீரர்களும் சென்றனர்.

* * * * *

காலை நேரம்.

அடுத்த நாள் சேதுபதி மன்னரும் அழகிய சிற்றம்பலக் கவிராயரும் உரையாடிக் கொண்டிருந்தனர். திருநாவுக்கரசரும் திருஞான சம்பந்தரும் போற்றிப் புகழ்ந்துள்ள திருப்பத்தூர் தேவாரங்கள் பற்றிய சிறப்புக்களை கவிராயர் மன்னருக்கு விளக்கிக் கொண்டிருந்தார். பாண்டிய நாட்டு தேவாரப் பதிகளான பதினான்கு பதிகளில், ஐந்து சேதிபதி மன்னரது சீமையில் அமைந்து இருப்பது மிகவும் சிறப்பானது என்றும், அதில் "மாடமதில் தழ் புத்தூரும்" ஒன்று எனக் குறிப்பிட்டார்.

"அதெல்லாம் சரி. இந்த கோயிலின் வடமேற்கு மூலையில் அமைந்துள்ள பெருமாள் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?" மன்னர் கவிராயரைக் கேட்டார். அதற்கு கவிராயர்,

"மகாராஜா அவர்கள் சொல்லுகிற சிற்பத்தைப் பார்த்தேன். அங்கு பூதேவியும் பெருமானைப் பார்த்தவாறு அமர்ந்து இருக்கிறார். இதைத் தவிர அங்கு உள்ள கண்ணன் குழல் ஊதுவது, இரண்ய சம்ஹாரம் போன்ற சிற்பங்களையும் நன்கு கவனித்தேன். திருப்பத்தூர் கோயிலில் உள்ள சிற்பங்களில் இவைதான் மிகவும் தொன்மையானவை என எனக்குப்படுகிறது. முற்காலத்தில் பெரும்பாலான ஆலயங்களில் சைவ வைணவ பேதங்கள் இல்லாத வகையில்தான் வழிபாடுகளும் விழாக்களும் நடந்துவந்து இருக்கின்றன. இன்று சைவர்களுக்கு மிகச்சிறந்த புனிதத்தலமான சிதம்பரத்திலேயே நடராஜர் சன்னதியை நோக்கி கோவிந்தராஜப் பெருமாள் சன்னதியும் அமைந்து இருக்கிறதே! அரியும் சிவனும் ஒன்று என்ற பாமர மக்களின் நம்பிக்கையைத்தான் இது பிரதிபலிக்கிறது."

"சரியாகச் சொன்னீர்கள் ஐயா! இன்னும் ஒன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். அது தங்களுக்கு உடன்பாடா இல்லையா என்பது தெரியவில்லை."

"சொல்லுங்கள் மகாராஜா!"

"அதாவது இந்தக் கோயில் "சீதளி, சீதளிபாண்டியர் கோவில்" என்று வழங்கப்படுகின்றது அல்லவா? "சீ" என்றால் இலக்குமியைத்தானே குறிக்கும். திருமகளைக் கொண்ட பெருமாள் என்றுதானே கொள்ளலாம். மேலும் மயூரகிரி புராணத்தில் இலக்குமி கோயிலின் குளத்தில் நீராடி சிவபெருமானை வழிபட்டார் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இந்தக் குளத்திற்கும் "சீதனிக்குளம்" என்ற வழக்கு உள்ளது. ஆதலால் இந்தக் கோயில் தேவார காலத்திற்கு முன்னரே அல்லது அடுத்தோ மிகச்சிறந்த வைணவத் தலமாக இருந்து இருக்க வேண்டும் எனது கருத்து."

"மகாராஜா அவர்களது கருத்தும் பொருத்தமானதுதான். மகாராஜா அவர்களது சீமை வைணவ சமயங்களின் சங்கம் ஸ்தலம்தான். இதோ பக்கத்தில் உள்ள கோட்டியூரில் மும்மூர்த்திகளும் ஒன்றுகூடி உலக நன்மைப் பற்றி உரையாடித் தலமே சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகிறதே! வைணவ கடவுளான பெருமாள் ஈகவரணை வழிபட்ட இடமல்லவா? நம்மிடையே பல சமயங்கள் இருந்தாலும் அவைகளின் சாரம் ஒன்றுதான்." கவிராயர் சொல்லிமுடித்தார்.

"இத்தகைய ஒன்றுபட்ட சமரச சமய உணர்வு தழைத்திட எமது முன்னோர்கள் பாடுபட்டார்கள். அந்த வழியில் நானும் சென்றுகொண்டிருக்கிறேன். வந்து சேருங்கள்.

. . . . அட்டா, முற்பகல் பொழுது போனதே தெரியவில்லை.

மன்னர் பணியானை அழைத்தார். உணவு பரிமாற உத்திரவிட்டார்.

இருவரும் சமையல்கட்டுக்குச் சென்றனர். விருந்து முடிந்ததும் தாம்பூலத் தட்டு மன்னர் முன் கொண்டுவந்து வைக்கப்பட்டது.

மன்னர் ஒரு பணமுடிப்பை அந்த தட்டில் வைத்து, புலவரிடம் நீட்டினார்.

"வழிச் செலவிற்கு வைத்துக்கொள்ளுங்கள்" புலவர் பணிந்து பெற்றுக்கொண்டார்.

"சேதுபதிகளது கொற்றம் வாழ்க!"

மன்னர் கவிராயருக்கு விடை கொடுத்து அனுப்பினார். உவப்பத் தலைகூடி உள்ளம் பிரிதல் தானே அறிவாளிகளது செயல்.

அப்பொழுது அஞ்சல் சேவகர் ஒருவர் வந்து சேதுபதி மன்னரைப் பணிந்து நின்று திருமுகம் ஒன்றைக் கையளித்தார். அறந்தாங்கி கோட்டைச் சேர்வைக்காரர் அனுப்பினார் என்று சொல்லி.

ஒலையைப் படித்து முடித்த மன்னர்,

"நானைக் காலையில் இங்கிருந்து புறப்பட்டு அங்கு வருவதாகச் சேர்வைக்காரரிடம் சொல்."

மன்னரது பதிலைக் கேட்ட அஞ்சல் சேவகர் மீண்டும் வணக்கம் சொல்லிவிட்டுச் சென்றார்.

அறந்தாங்கியில் என்ன நடக்கிறது?

அறந்தாங்கியில் கோட்டைத் தளபதி அவசரமாக ஒலை அனுப்ப வேண்டியக் காரணம்?

கடந்த மாதம் மதுரைச் சொக்கநாதரது படைகள் திடீரென மறவர் சீமைக்குள் புகுந்து மானாமதுரை, காலையார் கோவில், திருப்பத்தூர் கோட்டைகளை அவர்களது வசப்படுத்தி-கொண்ட செய்தி மறவர் சீமையின் வடக்குப் பகுதியில் உள்ள குடிமக்களுக்கு அதிர்ச்சியை அளித்து இருக்க வேண்டும்.

இந்தக் கோட்டையில் இருந்து நாயக்கப் படைகள் மிகுந்த இழப்புகளுக்கிடையில் மதுரைக்கு ஓட்டம் பிடிக்குமாறு நிர்பந்திக்கப்பட்டனர்.

என்றாலும், மறவர் சீமையில் ஏற்பட்ட திடீர் நிகழ்வுகளைத் தங்களுக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தி இராமநாதபுரம் மன்னரது ராஜவிகவாசத்தை முறித்துக்கொண்டு, தன்னரக பெற முயன்றனர். முந்தைய அறந்தாங்கி தொண்டமான் வழிவந்த சேதுப் புரையர்கள், ஆயுதத்தைப் பயன்படுத்தி அடக்குவதற்கு அறந்தாங்கிக் கோட்டைச் சேர்வைக்காரர் அந்த ஒலையில் அனுமதி கோரி இருந்தார்.

மறவர்களது குருதி வீணாக மண்ணில் சிந்தக் கூடாது என்பதற்காக சேதுபதி மன்னர் அறந்தாங்கிப் பயணத்தை மேற்கொள்ள முடிவி செய்தார். ஒரு சமரச முயற்சியாக.

இளவேணில் காலம்.

சூரியனது கதிர்களில்
வெம்மை சிறிதும் இல்லை.
பயணத்திற்கு ஏற்ற முற்பகல்
பொழுது.

அனுமந்தக்குடி கோட்டை-
யையடுத்து வடக்கே மழவநாத
சுவாமிகள் ஆலத்தின் முகப்பில்
ஒரு சிறுகூட்டம், கோயில்
குருக்கள், கோட்டைத் தளபதி
அவரது பணியாட்கள். பக்கத்து
ஊர்களான துடுப்பூர், மாணிக்க
கோட்டை, கண்ணங்குடி, அதங்-
குடி நாட்டு அம்பலக்காரர் களும்
அங்கு குழுமி நின்றனர். சேதுபதி
மன்னர் அறந்தாங்கியில் இருந்து
இராமநாதபுரம் திரும்பும் வழியில்
அங்கு வரவிருப்பதை அறிந்து
அவர்கள் காத்து இருந்தனர்.

சிறிது நேரத்தில் சேதுபதி மன்னரது காவிக்கொடியைத் தூக்கிப் பிடித்த குதிரைவீரர் இருவரும் அடுத்து ஈட்டிகள் தாங்கிய போர்வீரர்கள் இருவரும் குதிரைகளில் அங்கு வந்து சேர்ந்தனர். சேதுபதி மன்னரும் அவரது பரிவாரங்களும் வந்துகொண்டிருப்பதை அறிந்த மக்கள் மகிழ்ச்சிகொண்டனர். அரை நாழிகை நேரத்தில் மன்னர் அங்கு வந்தபொழுது மக்கள் வாழ்த்து குரல் எழுப்பி மரியாதை தெரிவித்தனர்.

பின்னர் கோயில் குருக்களது பூரண கும்ப மரியாதையை ஏற்றுக்கொண்ட சேதுபதி மன்னர் கோயிலுக்குள் சென்று ஆராதனையில் கலந்துகொண்டு திரும்பினார். மீண்டும் கோயில் வாசலுக்கு வந்த மன்னரைக் கும்பிட்ட நாட்டுத் தலைவர் களும் அம்பலக்காரர்களும் மன்னரைப் பணிந்து அவரது திருப்பாதங்களில் மஞ்சல் துணியில் முடிந்த பணமுடிப்புக் காணிக்கைகளை வைத்து மரியாதை செலுத்தினர். அவர்களிடம் நாட்டு நடப்புக்களை அக்கரையடன் கேட்டு அறிந்தபின்னர் கோயில் குருக்களிடம் கோயில் பிரவாக நடைமுறைபற்றி விசாரித்தார்.

"தற்பொழுது மூன்று கால பூஜை மட்டும் நடத்தி வருகிறோம். நூறாண்டு காலங்களுக்கு முன்னர் விஜயநகர மன்னர் சில அன்பளிப்புகளையும் அணிமணிகளையும் கவாயிகளுக்கு வழங்கினார். சேதுபதிகள் யாரும் இந்த கவாயி மீது பற்றுக் கொள்ளவில்லை. சேதுபதிகள் சீமையில் மிகவும் சிறுபாண்மை சமணர்களாகிய நாங்கள் இங்கு இருபது குடிகள் மட்டுமே உள்ளோம். எங்களது மூதாதையரது முயற்சியினால் இந்த கோயிலில் ஏற்றி வைத்த தீபம் அணையாது தொடர்ந்து எரிந்துகொண்டிருக்க நாங்கள் அனைவரும் முயன்று வருகிறோம். சமய பேதம் இல்லாத மகா சமூகம் எங்களுக்கு ஏதும் ஒத்தாசை செய்தமால் பேருபகாரமாக இருக்கும்."

குருக்களின் குரலில் தயக்கமும் தடுமாற்றமும் இருப்பதை மன்னர் உணர்ந்தார். மன்னர் சொன்னார் "இந்த புனித சேதுநாட்டை ஆட்சி செய்யும் பொறுப்பை ஏற்றுள்ள எனக்கு சமயபேதம், சாதிப் பேதம் இல்லை. இருக்கவும் கூடாது. இருந்தால் அது எனது செங்கோலாக இருக்க முடியாது. இராம சேதுவும் இராமேசுவரம் திருக்கோயிலும் எனக்கு மிகவும் முக்கியமானதுதான்.

அதனால் ஏனைய வழிபாட்டுத் தலங்களில் எனக்கு அக்கறை இல்லையென்பது பொருள் அல்ல. சைவ சமயப் பெரிமோரான திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் "விரிவிலா அறிவிலோர்கள் வேறுள சமயம் செய்து எரிவினாற்கொள்வரேனும் எம்பிரானுக்கு ஏற்றது" என்று சொல்லி இருக்கும் பொழுது இந்த திருமலை சேதுபதிக்கும் சமண சமயம் ஏற்புடையதுதான். தாங்கள் குறிப்பிட்டீர்கள் அல்லவா? தங்களது மூதாதையர் ஏற்றிவைத்த நுந்தாவிளக்கு என்று. அது நிச்சயமாகத் தொடர்ந்து இடைவிடாமல் எரியச்செய்யும் பணியில் நானும் உங்களுடன் சேர்ந்துகொள்கிறேன்." சொல்லிய மன்னர் அதே ஊர் கோட்டைத் தளபதியிடம் ஏதோ சில விவரங்களைக் கேட்ட பிறகு, மீண்டும் குருக்களிடம் சொன்னார்,

"குருக்கள் ஐயா, இந்த மழுவ நாதசுவாமி, மரகதவல்லி அம்மன் கோயில் காரியத்திற்காக இந்த அனுமந்தக்குடி கிராமம் முழுவதையும் இதனுள் சேர்ந்த நஞ்சை, புஞ்சை, திட்டு, திடல், பள்ளுபறையனைத்தையும் சர்வ மான்யமாக உத்தரவிடுகிறேன். இன்னும் இரண்டு கிழமைகளில் இந்த உத்தரவிற்கான பட்டயம் இராமநாதபுரம் அரண்மனையில் இருந்து தங்களுக்கு அனுப்பப்படும்."

"மிக்க உபகாரம் மகாராஜா" குருக்களது நன்றி கலந்த பதில்.

"ஆமாம். . . இதே ஊரில் முஸ்லிம் துறவி ஒருவர் பள்ளிவாசல் இருப்பதாகவும் அங்கு சென்றமுறை மகாராணியார் வந்து திரும்பியதாகச் சொன்னார். அந்த இடம் எங்கே உள்ளது?"

கோட்டைத் தளபதியிடம் கேட்டார் மன்னர்.

"மேற்கே பக்கத்தில்தான் இருக்கிறது. இப்படியே சமூகம் செல்லலாம்."

தளபதியார் பேச்சைக் கேட்ட மன்னர் குதிரையின் மீது அமர்ந்து செல்லாமல் நடந்தே அங்கு சென்றார். அங்கிருந்தவர்களும் உடன் சென்றனர். அந்த இடம் மிகவும் அண்மையில்தான் இருந்தது.

மணிமுத்தாறு ஆற்றுக் கரையையடுத்து தென்வடலாக அமைந்து இருந்த நாட்டு ஓட்டுக்கொட்டகை. முஸ்லிம் துறவியின் சமாதி. சுற்றிலும் பலவகை மரங்கள் செழித்து வளர்ந்துள்ள மிகவும் அமைதியான இடம். அந்த சமாதி இடத்தில் ஏதோ வேதப் புத்தகத்தைப் பார்த்து பாராயணம் செய்து கொண்டிருந்த முதிய

பக்கீர் ஒருவர் சமாதியை நோக்கி கிழக்கே இருந்து திரளாக மக்கள் குதிரை வீரர்களுடன் வரும் சலசலப்பைக் கேட்டு எழுந்து அவர்களை நோக்கியவாறு எழுந்து நின்றார்.

அவர்கள் அருகில் வந்தவுடன் கோட்டைத் தளபதி,

"ஐயா, இதோ சேதுபதி மகாராஜா அவர்கள் இந்த தர்காவில் அடக்கம் பெற்றுள்ள ஆத்ம ஞானியின் ஆசீர்வாதம் பெறுவதற்காக வந்துள்ளார்கள்" அந்த பக்கீரிடம் தெரிவித்தார்.

"மிகவும் மகிழ்ச்சி மகாராஜா அவர்களுக்கு இந்த குடிமகனின் சலாம்" என்று சொல்லியவாறு தனது இரு கரங்களையும் தமது நெற்றிவரை உயர்த்தி மரியாதை செய்தார். சமாதியை அடுத்து அறைக்குள் சென்று ஞானியின் சமதிக்கு போர்த்தப்பட்டு இருந்த ஒரு பட்டுச் சால்வையைக் கொண்டுவந்து சேதுபதி மன்னருக்கு போர்த்தினார்.

"இறைவா! இங்கு அடக்கம் பெற்றுள்ள திரிகால ஞானி சையது முகம்மது புகாரி சாகிபின் துவாவைக் கொண்டு, இந்த மன்னருக்கு நீண்ட ஆயுளையும் நல்ல உடல் நலத்தையும் மிகவும் மிகுதியான கீர்த்தியையும் புகழையும் அருள்புரிவாயாக" என வாழ்த்தினார்.

"பெரியவரே! தங்களது வாழ்த்துக்களுக்கு நன்றி. இங்கு அடக்கம் பெற்றுள்ள ஆத்ம ஞானி அவர்களது நினைவு நாளன்று நடைபெறும் கந்தூரி செலவிற்கு பயன்படுவதற்காக பக்கத்தில் உள்ள அழியாபதி கிராமத்தில் சில விளைநிலங்களை சர்வ மான்யமாக வழங்குகிறேன். இதே சேதுபூமியில் வாழ்கிறவர்கள், சைவராக, வைணவராக, பவுத்தராக, சமணராக, இசுலாமியராக இப்படி வேறுவேறு வழி பாட்டினராக இருந்தாலும், இந்த மண்ணில் பெருமைக்குரிய, ஒருதாய் மக்களாக ஒற்றுமையுடன் வாழவேண்டும் என்பதே சேது சமஸ்தானத்தின் நோக்கம். அதற்கான அணைத்து உதவி ஒத்தாசைகளையும் நாம் வழங்குவோம்." என்று மன்னர் சொல்லிவிட்டு அங்கு இருந்து தமது பரிவாரங்களுடன் புறப்பட்டார்கள்.

மன்னரும் பரிவாரங்களும் மதிய உணவிற்கு ஆறுமுகம் கோட்டைக்கு செல்லவேண்டும்.

அவர்களின் மணிமுத்தாறு ஆற்றை கடந்து வெற்றிக் கரைபோய்ச் சேர்வதை பார்த்துக்கொண்டிருந்த மக்கள், மலைந்து சென்றனர்.

* * * * *

இராமநாதபுரம் இராஜசிங்க மங்கலம் வழியில் அமைந்துள்ள சிறுகோட்டை ஆறுமுகம்கோட்டை சுற்றிலும் பரந்து வெளியில் கோட்டக்கரை ஆற்றின் தென்கரையை இயற்கை அரணாகப் பெற்று இருந்தது. வடக்கே இருந்து இராமநாதபுரம் கோட்டைக்கு வரும் எதிரிகளைத் தடுக்கும் அரணாக அந்தக் கோட்டை அமைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

மன்னரும் பரிவாரங்களும் ஆறுமுகம்கோட்டையை அடைந்தபொழுது தூரியன் உச்சியில் இருந்து மேற்கில் சரிந்துகொண்டு இருந்தான். மன்னர் மதிய உணவை முடித்துவிட்டு கோட்டையின் கிழக்குச் சுவற்றையொட்டியிருந்த விசாலமான அறையில் ஓய்வாக அமர்ந்து இருந்தார். அப்பொழுது கோட்டைச் சேர்வைக்காரர்,

"மகாசமுத்திரத்திற்கு இராமநாதபுரத்தில் இருந்து திருமுகம் வந்து இருக்கிறது." என்று சொல்லியவாறு இராமநாதபுரம் மன்னர் முன் வந்து பணிந்து மரியாதை செய்தார்.

"பிரதானி அவர்கள் கொடுத்து அனுப்பினார்கள்" என்று சொல்லியவாறு ஓலைச்சுருள்களைக் கொடுத்தான். அதனை பெற்றுக்கொண்டு பிரித்துப் படிக்கத்துவங்கியதும், சேர்வைக் காரரும், சேவகரும் அறைக்கு வெளியே போய்விட்டனர். இராமநாதபுரம் சேவகரை அழைத்து,

"இரவு இராமநாதபுரம் வருவதாக பிரதானியிடம் சொல்" என்று சொன்னதும் அதை சேவகர், மன்னருக்கு மரியாதை செலுத்தியவாறு பணிவாக அங்கிருந்து அகன்றார்.

அதே ஓலையில் ஏதோ முக்கியமான செய்தி இருந்திருக்க வேண்டும் என்பதை மன்னரது நடவடிக்கையில் இருந்து உணரமுடிந்தது. அவர் ஏதோ சிந்தையில் மூழ்கியவராக அதே அறையில் குறுக்கும் நெடுக்குமாக உலாவினார். கோட்டை சேர்வைக்காரனை அழைத்தார்.

"அனைவரும் சாப்பிட்டு முடித்துவிட்டார்கள் அல்லவா?" கோட்டை சேர்வைக்காரனிடம் கேட்டார்.

"ஆமாம் பிரபு" கோட்டை சேர்வைக்காரன் பதில்.

"குதிரைகளுக்கும் கொள்ளு, தண்ணீர் கொடுத்து அந்தி நேரப் பயணம் புறப்படும்படி வீரர்களிடம் சொல்லவும்."

"சமூகம் உத்தரவு"

"வேறு செய்திகள் எதுவும் இருக்கிறதா?"

"வடக்கு கோட்டைச்சுவர், சென்ற வருட மழையின் பொழுது சேதமடைந்து இருக்கிறது. சுமார் இருபது முழம் நீளத்திற்கு குன்னக்குடி வயிரவன்பட்டியில் இருந்து கல் அணுப்பும்படி உத்திரவானால் சீக்கிரமாக செம்மை செய்துவிடலாம்"

"அப்பவும்" மன்னர் தொடர்ந்து கேட்டார்.

"இங்கு என்னுடன் இருபது வீரர்கள் உள்ளனர். எங்கள் அனைவரது குடும்பங்களும் சாலை ஓடும் உள்ள குடியிருப்பில் இருக்கின்றோம். கோட்டை காலத்தில் குடிநீருக்கு ஆற்றில்லல் ஊற்று தோண்டி தண்ணீர் எடுத்துக்கொள்கின்றோம். மழைக் காலத்தில் ஆற்றில்வரும் வெள்ளம் கடலில் கலந்து ஐரண்டு மாதமாக கடல்நீர் ஆற்றில் நிலையாக தங்கிவிடுவதால் குடிதண்ணீருக்கு மிகவும் கஷ்டமாகிவிடுகிறது. இந்த கோட்டையில் அல்லது சாலை ஓரத்தில் ஒரு கேணி தோண்டினால் மிகவும் பயனுள்ளதாக இருக்கும்."

"சரி தக்க ஏற்பாடுகள் செய்யலாம்."

கோட்டைச் சேர்வைக்காரர், "சமூகம் உத்தரவு" என்று சொல்லிவிட்டு கோட்டை முகப்பிற்குச் சென்றுவிட்டார்.

மன்னர் மீண்டும் மீண்டும் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார். கட்டிலில் அவருக்கு இருப்புக்கொள்ளவில்லை. எழுந்து அறைக்குள் உலவிக்கொண்டே ஏதோ முக்கியமாக சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அன்று இரவு நேரமாகி-
விட்டது.

சேதுபதி மன்னர் இராமநா-
தபுரம் கோட்டைக்குத் திரும்பி
யதும், நீராவி மானிகையின்
அந்தப்புரப் பகுதிக்கு நேரே
சென்றார்.

அப்பொழுது ராணியார்
அறையில், ராணியுடன் கலாதேவி
யும் கட்டிலில் அமர்ந்து
உரையாடிக்கொண்டிருந்தாள்.
இதை பார்த்ததும் மன்னர்
பதைபதைப்புடன்,

"என்ன இவ்வளவு
மோசமாக உடல்நிலை இருக்-
கிறதே என்ன காரணம் சேது?"
கேட்டார்.

"மகாராஜா பயணம் புறப்பட்டு போனவுடன் ராணியாருக்குத் திடீரென அசௌக்கியம் ஏற்பட்டுவிட்டது. காரணம் தெரியவில்லை. எப்பொழுதும் அவர்கள் அறியாத பயம் அவர்களது உள்ளத்தில் புகுந்து ஊசலாடிக் கொண்டு இருக்கிறது." கலாதேவி கருக்கமாகச் சொன்னார்.

"என்ன சேது சொல்" மன்னர் கேட்டார்

"எனக்கு ஒன்றும் இல்லை மகாராஜா" ராணியாரது பதில் உறக்கத்தில் இருந்து எழுந்தவர் போல.

"ஒன்றுமில்லையா? அப்படியானால் எங்கே உனது கலகலப்பு குறுநகை. மனத்திலே என்ன கவலை. என்னிடம் சொல்லக்கூடாதா?"

"எனக்கு எந்த நோய் நொடியும் அல்ல மகாராஜா. ஆனால் எனது மனத்தை இனந்தெரியாத பயம் அழுத்துகிறது. அதனை எப்படி சொல்வது என்று புரியவில்லை. அவ்வளவுதான். வேறு ஒன்றும் இல்லை." மகாராணியார் மிகவும் சஞ்சலத்துடன் மெதுவாகச் சொன்னார்.

"எதற்கு பயம். இதோ நான் வந்துவிட்டேன். ஒன்றும் பயப்படத் தேவையில்லை. காலையில் வைத்தியரை வரச் சொல்லி அவரிடம் கேட்போம். இப்பொழுது அமைதியாக உறங்குங்கள்... அப்புறம் கலாதேவி மகாராணிக்கு ஒத்தாசையாக இரு" மன்னர் சொன்னார்.

"கடந்த பதினைந்து நாட்களாக இந்த அறையைவிட்டு என்னை வெளியே போக எங்கே மகாராணி அனுமதித்தார்கள். நான் இங்கேதான் இருக்கிறேன் மகாராஜா!" கலாதேவி பதில்.

"சரி காலையில் வருகிறேன். நான் வரட்டுமா?" மன்னருக்கு மெதுவாக தலையசைத்து விடைகொடுத்தார் ராணியார்.

* * * * *

முற்பகலில் நீராவி மாளிகையில் சேதுபதி மன்னர் மிகவும் சஞ்சலத்துடன் அமர்ந்து இருப்பதை அங்கு வந்த பிரதானியும் அரண்மனை வைத்தியரும் கவனித்துவிட்டனர். சில நொடிகள்மௌனமாக நின்றனர். பின்னர்,

"மகாராஜா கும்பிடுகிறேன்" பிரதானி வைத்தியர் ஆகியோரது குரல்கேட்டு மன்னர் கயநினைவிற்கு வந்தார். மன்னர் கேடதற்கு முன்னதாகவே வைத்தியர் முந்திக்கொண்டார்.

"மகாராஜா! நேற்று மாலையில் தான் அந்தப்புரத்திலிருந்து தகவல் வந்து ராணியைச் சந்தித்தேன். நாடிபார்த்தேன். நன்றாக இருக்கிறது. உடலில் எந்த கோளாறும் இல்லை. அவர்கள் எதையோ பார்த்து பீதியடைந்து இருக்கிறார்கள். நல்ல உணவும் அமைதியும்தான் தேவை. பயப்பட ஒன்றுமில்லை."

"தாங்கள் சொல்வது சரிதான். ஆனால் ராணியின் உடல் இளைத்துவிட்டதே!"

"அவர்கள் உடல் தெம்பு ஏற்பட நல்ல லேகியம் கொடுத்து இருக்கிறேன். நாஸ்தோறும் சென்று கவனித்திக்கொள்கிறேன். இப்பொழுதும் ராணியைப் பார்க்கத்தான் செல்கிறேன்."

"நல்லது" மன்னரது பதிலை கேட்டதும் வைத்தியர் அந்தப்புரம் சென்றார்.

அப்பொழுது அங்கு இருந்த கார்வாரும் பிரதானியின் சைகை அறிந்து வெளியே சென்றார். தனித்து இருந்த மன்னர்,

"நேற்றைய ஓலையில் குறிப்பிட்டிருந்த உளவாளி விஷயம் என்ன?" மன்னர் கேட்டார்.

"இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர் அந்தி நேரத்தில் நமது கோட்டை வாசலை அடைக்கும்பொழுது நமது இறையாயிரம்கொண்டான் களஞ்சியத்திற்கு சில தவசவண்டிகள் வந்து இருப்பதாகத் தெரிந்து அவர்களை அனுமதிப்பதிப்பதற்காக காவலாலிகள் ஒரு கதவை திறந்துவிட்டிருக்கிறார்கள். ஒரு வண்டியில் மூட்டை. அமர்ந்து இருந்த ஒருவரைபற்றி வண்டிக்காரர்களிடம் பணியாளர்கள் விசாரித்தபொழுது அதே நபர் அவர்களைச் சேர்ந்தவர் அல்லவென்றும், இராமநாதபுரத்திற்கு வந்த வழிப்

போக்கர் என்பதையும் அறிந்து கோட்டை சேர்வைக்காரனும் விசாரணை செய்தபொழுது அந்த ஆள் தாம் ஒரு தேசாந்திரி என்றுமட்டும் பதில்கொடுத்து இருக்கிறான். அவனது உடமைகளைச் சோதித்தபொழுது அவனிடம் நூறு பொற்காசிகளும், எட்டையாபுரம் பிரதானி வழங்கிய கடவுச் சீட்டில் "குமாரத்து கோடங்கி நாயக்கர் இராமசேது, ஸ்ரீரெங்க யாத்திரை செய்கிறார்" என்று மட்டும் செலங்கில் வரையப்பட்டுள்ளது. இந்த நபரது பதிலில் முரட்டுத்தனமும் சந்தேகம் கொள்ளச்செய்யும் தோரணையும் உடையவனாக இருந்ததால் அவனைக் காவலில் வைத்தனர். எனது விசாரணையின் பொழுது தான் மிகப்பெரிய மந்திரவாதி என்றும் பயமுறுத்தினான். மேலும் விசாரிக்கலாம்." என்று சொல்லிய பிரதானி அவனிடமிருந்து கைப்பற்றப்பட்ட கடவுச் சீட்டையும் பொற்காசிகளையும் மன்னரிடம் கொடுத்தார்.

அவைகளைப் பரிசோதித்த மன்னர், "இது விஜய நகர பேரரசரின் காசுகள். ஏற்கனவே மகர் நோன்பு திருவிழாவின் பொழுது கட்டாரியுடன் இருந்த காசுகள் போல் இருக்கின்றன. அவைகளைக் கொண்டுவரச் சொல்லுங்கள். அவைகளுடன் சரிபார்க்கலாம்."

சில நொடிகளில் அந்தக் காசுகளைக் கொண்டுவந்து கொடுக்கப்பட்டன. மன்னரது முகத்தில் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியைக் கவனித்தார் பிரதானி.

"நிச்சயமாக இவன் எட்டப்பனது உளவாளி. என்மீது கட்டாரியைக் குறி வைத்தவனும் இவன்தான். அன்று கைப்பற்றிய பொற்காசிகளும் இந்த காசிகளும் ஒரே மாதிரி இருக்கின்றன. மதுரையில் அக்கசாலை நிறுவி மதுரை நாயக்கர்களுக்கு என தனியாகக் காசுகள் தயாரிப்பதற்கு முன்னர், மதுரை, திருநெல்வேலிச் சீமையில் செலாவனியில் இருந்த பொற்காசுகள் இவை. மதுரை திருமலை நாயக்க மன்னர் இவைகளில் 3001 காசுகள் கொண்ட பொற்கிழியை எனக்கு அன்பளிப்பாகக் கொடுத்துள்ளார். ஆதலால் இந்த எட்டயபுரம் உளவாளியை பத்திரமாக வைத்து விசாரணை தொடருங்கள். மேலும் தகவல்கள் கிடைக்கும். எனது மனச்சுமை சிறிது குறைந்துள்ளது. எல்லாம் இராமநாதகவாயியின் சகாயம்தான்... உம். வேறு செய்திகள்?"

"இராமேசுவரம் கோயில் திருப்பணிகள் நிறைவு பெற்றுவிட்டன. மன்னரது உத்தரவின் பேரில் விழாவிற்கு மாங்கலக் கால் நடவேண்டும். திருப்புல்லானிக் கோயில் வேலைகளும் வேகமாக நடைபெறுகின்றன."

"மகிழ்ச்சி பஞ்சாங்க ஐயரை பார்த்து அடுத்த பத்து நாட்களில் ஒருநாளை நிர்ணயம் செய்ஸது எல்லோருக்கும் தகவல் கொடுக்கலாம்." மன்னர் தெரிவித்தார்.

"சமூகம் உத்தரவு... மகாராஜாவிற்கு பயணக் களைப்பு இருக்கும். இன்று முழுவதும் ஓய்வாக இருக்கலாம். நாளைக் காலையில் சந்திக்கின்றேன்."

பிரதானி மன்னரிடம் விடைபெற்றுச் சென்றார்.

* * * * *

சேதுபதி மன்னர் அந்தபுரம் சென்ற பொழுது அங்கே அரண்மனை வைத்தியர், ராணியார் குளிக்கும்பொழுது தலையில் தேய்த்துக் கொள்வதற்கான ஒரு தைலத்தைப் பற்றி கலாதேவியிடம் சொல்சிக்கொண்டிருந்தார். ராணியாரும் அவரது பேச்சை உன்னிப்பாக கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்.

"மகாராஜா வருகிறார்கள்" என்று மென்மையான குறலில் ஒருவர் மற்றொருவருக்கு சொல்லியவாறு தாதிப் பெண்கள் ஓடி மறைந்துவிட்டனர். தானாதிபதி மட்டும் குனிந்து மன்னருக்கு மரியாதை செலுத்தினார். தரையில் விரிப்பில் அமர்ந்து இருந்த கலாதேவி மரியாதையுடன் எழுந்தாள். வைத்தியர் அமர்ந்து இருந்த இருக்கைக்கு அருகில் இருந்த இருக்கையில் மன்னர் அமர்ந்தார்.

"மகாராஜா தங்கள் முகம் மிகவும் வாடி இருக்கிறதே. இரவி நன்றாக உறங்கவில்லையா?" என்று ஆதங்கத்துடன் வினவினார் மகாராணி.

"உறக்கமா? உறக்கம் கலைந்து பல நாட்கள் ஆயி விட்டன. சேதுநாட்டின் மணிமுடியைச் சுமந்து இருக்கும்வரை உறக்கமும் இல்லை. மனத்திற்கு நிம்மதியும் இருக்காது."

மன்னரது விரக்தியான வார்த்தைகளைக் கேட்ட மகாராணியாரும் கலாதேவியும் வேதனைப்பட்டவர்களாக மெளனமாக இருந்தனர்.

இதயத்தில் கமந்துள்ள பல சிரமங்களின் வெளிப்பாடாக அவசரப்பட்டு கடு சொற்களை உதிர்த்துவிட்டோமே என்று நினைத்த மன்னர், அந்த சோகமான சூழ்நிலையை மாற்ற முயன்றார்.

"சேது ஒரு நல்ல செய்தி தெரியுமா? இந்த வருடம் மாசி சிவராத்திரி விழா, இராமேசுவரத்தில் நமது புதிய இரண்டாம் பிரகாரத்தில் நடக்கப் போகிறது. இடையில் இரண்டுவாரங்கள் தான் உள்ளன."

"அப்படியா! மிகுந்த சந்தோசம். நாம் முன்னதாகவே இராமேசுவரம் போய்விடலாம். என்ன கலாதேவி! ஒன்றும் சொல்லாமல் இருக்கிறாய்?" மகாராணியார் கேட்டார்.

மறுமொழி சொல்லாது அமைதியாக இருந்த கலாதேவியை ஓரக்கண்ணால் நோக்கிய மன்னர், "சிவராத்திரி விழாவில் கலந்துகொள்ள தனக்கு ஒன்றும் வாய்ப்புக் கொடுக்கவில்லை என்ற கோபம் போலும்." எனக் கிண்டலாகச் சொன்னார்.

"அப்படியொன்றும் இல்லை மகாராஜா! எனது நடனத்தைவிட மகாராணியாரது உடல்நலம் பற்றிய சிந்தனையில்தான் இருந்துகொண்டிருக்கிறேன்." கலாதேவியின் மென்மையான பதில் இதுதான்.

"கலாதேவி நாட்டியம் இல்லாமல் நமது சமஸ்தானத்தில் எந்த நிகழ்ச்சியும் இருக்காது. இம்முறை இன்னொரு நாட்டிய கலைஞரும் பங்குகொள்ள இருக்கிறார்..." என்று பேச்சை முடிக்காமல் சில நொடிகள் நிறுத்தியதும், மகாராணியும் கலாதேவியும் வியப்புடன் மன்னரை கூர்ந்து பார்த்தனர்.

"போட்டியாக யாரும் வரவில்லை. நான் ஏற்கனவே சொல்லி இருக்கிறேன் அல்லவா? தாடிக்கொம்பு கிராமத்தில் இருந்து கொண்டமநாயுடுவும் அவரது மகள் முத்தாம்பாளும் சேது நாட்டிற்கு

வருவதாக ஒலை வந்துள்ளது. அந்த பெண்மணிக்கும் ஒரு வாய்ப்புக் கொடுக்கலாம்."

"மகிழ்ச்சி! அப்படியே செய்யலாம்." மகாராணியார் ஒப்புதல் அளித்தார்.

"கலாதேவிக்கு முத்தாம்பாள் போட்டி இல்லை. கலாதேவியுடன் யார் போட்டியிட முடியும். கலாதேவியைத் தவிர்த்து" என்று சொல்லி மன்னர் சிரித்தவுடன், கலாதேவியும் மகாராணியாரும் மன்னரது பேச்சை ரசித்துப் புன்னகை செளதனர்.

"மகாராணியார் சாப்பாடு விசயமாக வைத்தியர் ஏதாவது கட்டுப்பாடு விதித்து இருக்கிறாரா?" மன்னர் கேட்டார்.

"ஒன்றும் இல்லை"

"அப்படியானால் இப்பொழுது நாம் விருந்து மண்டபம் செல்லலாமே! மகாராணியாரது கையினால் சாப்பிட்டு மூன்று கிழமைகளாகப் போகிறது."

சிரித்துக்கொண்டே ராணியார் தானாதிபதியை நோக்கினார். அவர் உடனே சாப்பாடு பரிமாறும் ஏற்பாட்டைக் கவனிக்க சமையல்கட்டிற்கு விரைந்து சென்றார்.

இராமநாதபுரம் கோட்டை.

தென்கிழக்கு மூலையில்
அமைந்து இருந்த
சிறைச்சாலைக்கு கோட்டைத்
தளபதியுடன் பிரதானி வந்தார்.

எட்டையபுரம் பாளையத்-
தில் இருந்து வந்துள்ளதாக
சந்தேகிக்கப்படும் உளவாளி
அடைக்கப்பட்டுள்ள அறைக்குள்
சென்றார். அப்பொழுது முற்பகல்
நேரமாக இருந்ததால் அந்த நபர்
அறையின் உள்ளே குறுக்கும்
நெடுக்குமாக உலவிக்கொண்-
டிருந்தார்.

"குமாரமுத்து நாயக்கரே!

இதோ மகாராஜாவின் பிரதானி வந்து இருக்கிறார்." என்று அந்த உளவாளிக்கு கோட்டைத் தளபதி பிரதானியை அறிமுகம் செய்து வைத்தார். அவர் தளபதியின் வார்த்தையை காட்டில் வாங்கிக்கொண்டதாகக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. தளபதிக்குக் கோபம் கொப்பளிக்க,

"ஏய் கோடாங்கியாரே, உமக்கு மரியாதையாகச் சொல்வது புரியவில்லையா? யார் அங்கே? இங்கே வாருங்கள்" என்று தளபதி அழைத்ததும் பத்து பன்னிரண்டு போர்வீரர்கள் ஓடிவந்தனர்.

"இவருக்கு நமது மரியாதைக் கொஞ்சம் காண்பியுங்கள்"

தொடர்ந்து இரண்டு முரடர்கள் அந்தக் கைதி மீது பாய்ந்து தாக்க ஆயத்தமானார்கள். பிரதானி கையமர்த்தி அவர்களை அமைதிப்படுத்தினார்.

பிறகு அவரே அந்தக் கைதியிடம்,

"நாயக்கரே! உங்கள் சொந்த ஊர் எட்டையாபுரம் தானே?"

"நான் ஒரு தேசாந்திரி. எனக்கென்று சொந்த ஊர் எஸ்ததுவும் இல்லை. ஜக்கம்மா!"

"இங்கு வந்து ஒரு வாரமாகி விட்டது. இனியும் உண்மையைச் சொல்லாமல் அடம்பிடித்தால், வீணாக இந்த வீரர்கள் தங்களது கைவரிசையை காட்டுவார்கள்." தொடர்ந்து பிரதானி சொன்னார்.

"ஜக்கம்மா! என்னையாரும் ஒன்றும் செய்ய முடியாது." அவனது திமிரான பதில்.

"முடியும் முடியாதது என்பது பிறகு பார்க்க வேண்டியது. இப்பொழுது நீர் சொல்லுகிற ஜக்கம்மாவின் ஆணையாக உண்மையைச் சொல்ல வேண்டும். இரண்டாவது முறையாக இங்கு வந்து இருக்கிறீர்கள். உமக்கு தெரிந்தவர் அறிந்தவர் இங்கு இருக்கிறார்களா? இல்லை உம்மை எங்களது

சமஸ்தானத்திற்கு வெளியே உள்ளவர்கள் அனுப்பி வைத்தனரா? முதலில் இந்த விவரம் எங்களுக்குத் தெரிய வேண்டும்."

"ஐக்கம்மா! ஐக்கம்மா! நான் என்ன சொல்ல? உத்திரவு கொடு தாறே!" அனுமான் உச்சாடனம் செய்யும் பூசாரிபோல, அந்த ஆளும் கண்களை மூடிக்கொண்டும், எதையோ முனுமுனுத்துக்கொண்டும் கெஞ்சும் பாவனையில் சொன்னார்.

"ஐக்கம்மா! தாயே ஐக்கம்மா....!"

"ஊஹூம். . . . இவன் இப்பொழுது ஒன்றும் சொல்லமாட்டான். இன்னும் ஒரே ஒரு வாரம் அவகாசம் கொடுங்கள். நல்ல புத்திவந்து உண்மையைச் சொன்னால் பார்ப்போம். இல்லாவிட்டால் சிவராத்திரி கழித்து கழுவில் ஏற்றிவிடுவோம்!" என்று சொல்லிய பிரதானியுடன் கோட்டை தளபதியும் பிரதானியின் அலுவலகத்திற்குச் சென்றனர்.

இ ரா மே க வ ர ம்
திருக்கோயில்.

இரண்டாம் பிரகாரம்.

அந்தி நேரமாகிவிட்டதால்
கோவிலுக்கு நேர் கிழக்கே உள்ள
அக்கினிதீர்த்தக் கரையில்
அலைந்து கொண்டிருந்த கடல்
அலைகளைத் தழுவி வந்த
தென்றலின் குளிர்ச்சியும்
மென்மையும் கோயில் முழுவதும்
பரவிக்கொண்டிருந்தன.

நாதகர ஒலி தேவரடியார்
களது சதிரும் முன்தொடர பக்தர்
கள் பின்தொடர, இராமநாதகவாமி
பர்வதவர்த்தினி அம்மனுடன்

புதிதாக நிர்மாணிக்கப்பட்ட இரண்டாம் பிரகாரத்தைக் கண்ணுற்றவராக பவனி வந்தனர். அர்களது பிரதட்சணம் முடிந்து சன்னதிக்கு நேரே வந்தபொழுது அங்கே அவர்களது முத்துப் பல்லக்கை இறக்கி வைத்தனர். அந்த இடத்துக்கு அன்மையில்தான் நாட்டிய மேடை அமைக்கப்பட்டிருந்தது.

ஏற்கனவே அந்த மேடைக்கு எதிர்ப்புறத்தில் இடப்பட்டிருந்த சில இடங்களில் மக்கள் மிகுதியாக கூடி இருந்தனர். சிறிது நேரத்தில் சேதுபது மன்னரும் அவரது பரிவாரத்தினரும் அங்கு வந்தனர். தேடகத்தில் இருந்த சிவாமியையும் அம்பாளையும் வணங்கிவிட்டு இருக்கையில் அமர்ந்தார் மன்னர். கொண்டமநாயுடு மன்னர் முன் வந்து பணிந்து எதையோ சொன்னார். மன்னரும் தலை அசைத்தவுடன் அவரும் அவரது மகள் முத்தாலம்பாளும் அந்த மேடைக்குச் சென்றனர். மன்னரையும் மக்களையும் பார்த்து கைகுவித்து வணக்கம் தெரிவித்தனர். அப்பொழுது கூட்டத்தில் ஒரு பகுதியை விலக்கி கொண்டு வீணை, மத்தளம், தம்புரா, ஆகியவைகளுடன் பக்க வாத்தியக் கலைஞர்களும் மேடைக்கு வந்து அமர்ந்தனர். இசைக்கருவிகளில் கருதி சேர்க்கப்பட்டது. சில நொடிகளில் கொண்டமநாயுடு கைகளில் இருந்த சிங்கி கணீரென ஒத்திசைத்தவுடன் முத்தாலம்பாள் நாட்டியமாடத்தொடங்கினாள். அவளது கால்களில் ணைத்து இருந்த சதங்கைகளின் இனிய இசையொலி ஜனீஸ்வரம் முடிந்தவுடன், கொண்டமநாயுடு பக்த இராமதாசரது தெலுங்கு கீர்த்தனையொன்றை பக்தி பரவசத்துடன் பாட அதற்கு முத்தாலம்மாள் அபிநயம் காட்ட மன்னரும் மக்களும் தங்களது பார்வையால் நடனமங்கையின் அழகையும், கால்கள், கைகள், கண்களது அபிநயத்தையும் ஆர்வத்துடன் கண்டு ரசித்தனர்.

முத்தாலம்மாள் இவ்வளவு பெரிய கூட்டத்தினர் முன்பு நடன நிகழ்ச்சி நடத்தியது இதுதான் முதல்தடவை. ஆதலால் அவளது கண்களிலும் கால்களிலும் சற்று தயக்கமும் தளர்வும தொடக்கத்தில் இருந்தன. ஆனால் ஒரு சிறந்த நாட்டிய கலைஞர் என்ற முறையில் அவளது முழுமையான கவனமும் சிந்தனையும் சில நொடிகளில் நிகழ்ச்சியிலே முனைந்து நிகழ்ச்சியினை சாஸ்திர ரீதியாகவும் ஜன ரஞ்சகமாகவும் வழங்கினாள். மன்னர் மிகவும் மகிழ்ச்சியுற்றார். மக்களும் மகிழ்ந்துகொண்டு இருந்தனர்.

இசைக்குழுவினர் மங்களம் பாடியதும் இவ்வளவு சீக்கிரமாக நாட்டியம் முடிந்துவிட்டதே என அங்கலாய்க்கனர்.

மேடையில் இருந்து கொண்டமநாயுடும் முக்தாலம்பாளும், இறங்கிவந்து மன்னர் முன் நமஸ்கரித்து நின்றனர். பொன்மணிச்சரம் ஒன்றை மன்னர் முக்தாலம்மாளுக்கு அன்பளிப்பாகவும் வழங்கினார். அதனை பெறுவதற்கு அவள் மன்னர் முன் வந்தபொழுது ஒப்பணையும் அணிமணியும் மிகவும் குறைவாக இருந்தாலும் கூட பருவக்கோலம் பதிந்து நின்ற முக்தாலம்மாள் வாளிப்பான உடலும் பருவ வனப்பும் காட்டில் விரிந்த நிலவாகிவிட்டதை ஒருகணம் நினைத்தார் மன்னர்.

அடுத்தநொடியில் "இந்தாருங்கள் கொண்டமநாயுடு" என அழைத்து ஒரு வெள்ளித்தட்டில் பட்டுவஸ்திரமும் தாம்பூலமும் சில பொற்காசுகளையும் வைத்து அவரிடம் நீட்டினார். அதனை பவ்யமாகப் பெற்றுக்கொண்டு,

"மிகவும் தன்யனானேன் மகாப்பிரபு" என்று சொன்னார் நாயுடுகாரு.

வாத்தியக் கலைஞர்களும் இதே மாதிரியான மரியாதைகளைப் பெற்றுச் சென்றனர்.

கோயில் நாயனக்குழுவின் தவில் முழங்கியது. சுவாமி, அம்மன் ஆகிலோரை மன்னரும் குழுவினரும் வணங்கியவுடன், பல்லக்கை தூக்கியவாறு போகிகள் சன்னதிக்குச் சென்றனர்.

மன்னரது இருக்கைக்குப் பின்னே இருந்து நிகழ்ச்சியை கவனித்த மகாராணியாரும் கலாதேவியும் முக்தாலம்பாலின் கரங்களை அன்புடன் பற்றிக் கொண்டு,

"மிகவும் நன்றாக ஆடினீர்கள். மகிழ்ச்சி" என்றார் ராணி.

"கலைத்துறையில் குடும்பப் பெண்ணும் ஈடுபடலாம் என்பதற்கு தங்களது அற்புத பயிற்சி சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்." கலாதேவியின் பாராட்டுக்கள்.

இவ்விதம் அவர்கள் உரையாடிக்கொண்டே கோயிலின் கிழக்கிவாசலுக்கு வந்துவிட்டார்கள். அங்கே இரு பல்லக்குகள்

தயாயராக இருந்தன. சேதுபதி மன்னர் ஒரு பல்லக்கிலும் மகாராணியும் கலாதேவியும் இன்னொரு பல்லக்கிலும் அமர்ந்தவுடன்,

"ஓலே லோ. . . ." என்ற வழக்கமான பல்லவியுடன் பல்லக்கு போசிகள் அரண்மனை நோக்கி நடைபோட்டனர்.

இராமேசுவரம் அரண்மனையில் இன்று இரவு மன்னருக்கு சிற்றுண்டிகள் பரிமாறிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது முக்தாலம்பாளின் நாட்டியநிகழ்ச்சி பற்றிய பேச்சு தொடர்ந்தது.

"கலாதேவி நாட்டியமாட மறுத்துவிட்டாலும், ஒருவகையாக நாட்டிய நிகழ்ச்சியை நடத்தி முடித்துவிட்டோம்." மன்னர் சொன்னார்.

"சேது யாத்திரைக்கு வந்த முக்தாலம்காளை சதிர் ஆடவைத்துவிட்டீர்கள். முன்பயிற்சி இல்லாத போதிலும் அவளது முயற்சியும் நன்றாகத்தான் இருந்தது." மகாராணி திருப்தியை தெருவித்தார்.

"வேறு என்ன செய்வது. கலாதேவி நமது கைகக்குள்தானே இருக்கிறாள். நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொள்ளச் செய்யலாம் என்று இருந்தேன். இப்படி நடந்துவிட்டதே என மனது சங்கடப்பட்டுவிட்டது. நல்ல வேளையாக முத்தாலம்மாள் நிறைவு செய்தாள்."

"கலாதேவி வேண்டுகிற மன்றே நிகழ்ச்சிக்கு மறுக்கவில்லை. எனது உடல் நலிவு அவளை மிகவும் பாதித்துவிட்டது. அவள் இப்பொழுது எல்லாம் கலகலப்பாக இருப்பது இல்லை."

"நீங்கள் இருவரும் இரட்டையர்கள் ஆயிற்றே. ஒருவரது வருத்தம் மற்றொருவருக்கு பாதிக்குமல்லவா?"

"உங்களுக்கு எப்பொழுதும் கிண்டல்தான்"

"ஆமாம் எங்கே கலாதேவியைக் காணோம்?"

"இன்று வெள்ளிக்கிழமையல்லவா? எனக்காக கவாமியை வேண்டி உண்ணாவிரதம் இருக்கிறாள். கோயிலில் இருந்து வந்தவுடன் பாகவத பாராயணத்தில் உட்கார்ந்துவிட்டாள்."

"அதுவா செய்தி!. . . . உடன் பிறவாத சகோதரியின் இந்தப் பாசத்திற்கு உலகில் ஒப்புவமையே இருக்காது!"

மீண்டும் மன்னர் குறுநகையுடன் சொல்லிவிட்டு சாப்பாட்டு மனைப் பலகையில் இருந்து கை அலம்ப எழுந்தார்.

"அவள் உடன் பிறவாத சகோதரிதான். சொல்லப் போனால் அவள் எங்களது முத்துவயல் வீட்டில் பிறந்து இருக்க வேண்டும். தவறுதலாக எங்கோ பெதுகொண்டாவில் பிறந்து விட்டாள். கணவன்தான் குடும்பப் பெண்ணுக்கு உயிர் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் என்னைப் பொறுத்தவரையில் எனது உயிர் நிலைத்துள்ள இந்த உடல் இயக்கமே கலாதேவியின் அன்பினால் என்றுதான் சொல்வேன்."

"எவ்வளவு பெரிய சித்தாந்தம். எப்படியோ மகாராணியார் நோய் நீங்கி மகிழ்ச்சியுடன் இருந்தால் சரி." என்று சொல்லிவிட்டு மன்னர் தமது அறைக்குச் சென்றார்.

ஒருவிதமான ஆறுதலுடன் படுக்கைக்குச் சென்ற மன்னர், வழகத்திற்கு முரணாக விரைவில் உறக்கத்தில் ஆழ்ந்துவிட்டதில் ஆச்சரியமில்லை.

இராமநாதபுரம்
அரண்மனை.

இராமநாதபுரம் கோட்டைத்
தளபதியும் பிரதானியும் அமர்ந்து
நாட்டு நிலைமை பற்றி
கலந்துரையாடிக்கொண்டிருந்தனர்.
அப்பொழுது சிறைச்சாலை
சேர்வைக்காரர் வந்து இருவருக்
கும் வணக்கம் சொன்னார்.

"என்ன செய்தி?" தளபதி
கேட்டார்.

"அந்த கம்பளத்து
நாயக்கன் அட்டகாசம் சகிள்ள
முடியவில்லை. ஏற்கனவே
வாங்கிய உதை, குத்து பொறுக்க
முடியாமல், மூலையில் அடிபட்ட

நரிபோல முடங்கி கிடந்தவன் நேற்று இரவு ஜாமத்தில் இருந்து ஜக்கம்மா, ஜக்கம்மா என்று புலம்பிவந்தான். அழுகிறான், பாட்டுப்பாடுகிறான். என்னை விட்டுவிடுங்கள். ஜக்கம்மா உத்தரவு கொடுத்துவிட்டாள் என்று அலறுகிறான்."

"அவனுக்கு எப்படியோ மனமாற்றம் ஏற்பட்டது போலத் தெரிகிறது. எதற்கும் அவனை விசாரிக்கலாம்" என்று பிரதானி சொல்லிவிட்டு எழுந்தவுடன், தளபதியும், சிறைக்காவலரும் அவருடன் சென்றனர். அங்கு அந்த கைதியைப் பார்த்து பிரதானி கேட்டார்.

"என்ன கோடங்கி நாயக்கரே! செளக்கியம்தானா?"

"ஆமாம் ஐயா, எல்லாம் ஜக்கம்மா கருணை"

"உங்கள் ஜக்கம்மாவிடம் கேட்டு உண்மையை சொல்லலாமா"

"சொல்கிறேன் ஐயா" அவனது பேச்சு மிகவும் வித்தியாசமாக இருந்தது. உண்மையைச் சொல்லிவிடுவான் போல அவருக்குப் பட்டது.

"தாயே! ஜக்கம்மா சொல்லட்டுமா தாயே!. . . . சொல்லிவிடுகிறேன். . . சொல்லிவிடுகிறேன். . . ." என்று சொன்னவன் உணர்ச்சிவசப்பட்டவனாக மூர்ச்சையுற்று தரையிலே சாய்ந்துவிட்டான்.

"இது என்ன புதிய தொல்லை" என்று ஏமாற்றத்துடன் சொல்லிய பிரதானி காவலாலிகளை அழைத்து அவனது முகத்தில் தண்ணீர் தெளிக்குமாறு செய்தார். மூர்ச்சை தெளிந்தவன் எழவில்லை. அப்படியே குறட்டைவிட்டு உறங்கினான்.

"எதற்கும் மீண்டும் முயற்சி செய்யலாம்." என்று சொல்லிய பிரதானி கோட்டை வாசலுக்கு அருகில் இருந்த அவரது அலுவலகத்திற்கு திரும்பிச் சென்றார்.

பிரதானி அங்கே சென்றபொழுது அவசர ஓலை ஒன்றுடன் சேவகன் ஒருவன் காத்து இருந்தான்.

"ஐயா கும்பிடுகிறேன்"

"எங்கிருந்து வருகிறீர்?"

"தங்களிடம் ஒப்படைக்கச் சொல்லி இந்த ஓலையை வேதானை அம்பலக்காரர் கொடுத்து அனுப்பினார்." என்று சொல்லியவாறு ஓலையைப் பிரதானியிடம் அந்தச் சேவகர் கொடுத்தார்.

"மகாஸ்ரீ ஸ்ரீ இராமநாதபுரம் சமஸ்தானம் மேன்மைதங்கிய மகாராஜா அவர்கள் சமூகத்திற்கு வேதானை அம்பலக்காரர் பணிந்து வணக்கத்துடன் தெரிவித்துக் கொள்வது. கடந்து ஒரு மாதமாக எங்களது ஊர் கடற்கரைப் பகுதியில் சில வெளியாட்கள் நடமாட்டம் - குறிப்பாக ஒரே குழுவைச் சேர்ந்த மூன்று பேர்கள் பின் இரவு நேரங்களில் வந்து போகிறார்கள். அவர்களைத் தொடர்ந்து தேடிப் பிடிப்பதற்குள் மறைந்துவிடுகின்றனர். ஆதலால் உளவுப்பிரிவு குதிரை வீரர்களை இந்த இடங்களில் சில நாட்களுக்கு ரோந்து வருமாறு செய்தல் பயனுள்ளதாக இருக்குமென்பதைப் பணிவுடன் தெருவித்துக்கொள்கிறேன்."

முத்துக்கருப்பன் அம்பலம்

"நல்லது. தக்க பதில் அனுப்பப்படும் என்பதை உங்களது அம்பல காரரிடம் சொல்." பிரதானின் பதிலைக் கேட்டு சேவகன் திரும்பிச் சென்றான். பிரதானிமட்டும் அங்கு அமர்ந்தவாறு சிந்தையில் மூழ்கி இருந்தார்.

சில மாதங்களுக்கு முன்னர் ஆற்றாங்கரைப் பகுதியில்தான் அன்னிய நடமாட்டம் பற்றிய தகவல்கள் வந்தன. இதற்கான பின்னணி எதுவாக இருக்கும்? மன்னருக்கு எதிராக சதிகாரர்கள் இயங்கி வருகிறார்களா? இதில் ஈடுபட்டு இருப்பவர்கள் யார்? அவர்கள் சேதுபதி மன்னரது நெருங்கிய உறவினர்களா? அல்லது மதுரை, தஞ்சாவூர் மன்னர்களது கைக்கூலிகளா? அல்லது

இலங்கை நாட்டு வணிகரா? அல்லது கள்ளச்சந்தை இந்தக் கடற்கரையில் நடைபெறுகிறதா? எத்தணையோ கேள்விகள். ஆனால் ஒரு விடைகூட உதவுவதாக இல்லை. பிரதானி சோர்ந்து போய் அமர்ந்திருந்தார். அப்பொழுது சவுக்கையில் மன்னர் இருப்பதாகவும் பிரதானியை அழைத்துவருமாறு அழைத்ததாகவும் ஒரு சேவகர் செய்தி சொன்னார். பிரதானி தமது தலைப்பாகையை எடுத்து தலையில் அணிந்து சட்டைக்கு மேலாக சால்வையைப் போட்டுக்கொண்டு சவுக்கைக்குச் சென்றார்.

"சமூகத்திற்கு நமஸ்காரம்" என்று சொல்லிவிட்டு பிரதானி மன்னரைச் சந்தித்ததும் பணிவாக நின்றார்.

"பிரதானியாரே எட்டையாபுரம் உளவாளி பற்றிய விவரங்கள் ஏதும் கிடைத்ததா?"

"இன்னும் அவன் பொருத்தமான தகவல்களை சொல்லவில்லை. இன்று காலையில் கூட சிறைக்குச் சென்று அவனைச் சந்தித்தேன். ஏதோ ஆஞ்சனேய உச்சாடனம் செய்பவன் போல பேசுகிறானே தவிர உண்மையைச் சொல்லமறுக்கிறான். இன்றும் சில நாட்கள் பொறுத்துப்பார்க்கலாம் என்பது எனது கருத்து."

"சரி கன்னிவாடி சின்னக்கத்ரி நாயக்கரிடமிருந்து ஓலை வந்துள்ளது. மதுரை சொக்கநாத நாயக்கரது சேதுநாட்டு படையெடுப்புப் பற்றி வருத்தப்பட்டு எழுதியிருக்கிறார். நமது சீமைக் கோட்டைகளைத் தாக்கிய பிறகு மைசூருடன் மோதியதில் பெருத்த நட்புமாம். கொங்கு நாட்டின் பெரும் பகுதியை மைசூர் மன்னர் தேவராஜர் கைப்பற்றிக்கொண்டாராம். கோயம்புத்தூர், சேலம் பகுதிகள் மைசூர் சீமையாகிவிட்டனவாம். திருமலை நாயக்கர் இறந்து ஐந்து வருடங்களுக்குள் மதுரைச் சீமையின் பெருமை நிலைகுலைந்து இருப்பது வருத்தமாக இருக்கிறது."

"உண்மைதான் மகாராஜா! அடுத்து தஞ்சை மீது பெரும்படையெடுப்பிற்கு ஏற்பாடுகள் நடக்கிறதாம். தஞ்சை ரகுநாத நாயக்கர் சொக்கநாத நாயக்கருக்கு பெண் கொடுக்க மறுத்ததுடன் சொக்கநாத நாயக்கரை இழிவாகப் பேசிவிட்டாராம். நாயக்கருக்கு இன்னும் பைத்தியம் தெளியவில்லை. . . . மீண்டும் நமது

நாட்டின் மீதான படை எடுப்பாரோ என்பதை தீவிரமாக ஆராய வேண்டும். பைத்தியக்காரனது நடவடிக்கைகள் விபரீதமாகத்தான் இருக்கும்."

"பெரும்பாலும் தஞ்சைப்படையெடுப்பின் முடிவை ஒட்டி நமது நாட்டின் மீதான படையெடுப்பு அமையலாம். எதற்கும் தளகர்த்தரை எச்சரிக்கை செய்துவைக்கிறேன். தஞ்சைக்கும் மதுரைக்கும் நமது உளவாளிகள் சென்று வந்த பிறகு இன்னும் தீவிரமாக இது விஷயமாக ஆலோசிக்கலாம்."

"ஆமாம். இன்றைக்கே உளவாளிகள் புறப்படட்டும். வழக்கமான அகரப் பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொள்ள வேண்டும்."

"சமூகம் உத்தரவு"

"இன்னொரு முக்கியமான விஷயம். இந்த ஆண்டு சாகுபடி எப்படி இருக்கும் என்பதற்கு நமது பாளையக்காரர்களது அறிக்கைகள் பெறவும். நமது நாட்டை ஆறையாயிரம் கொண்டான் தானியக்கிடங்கில் தானியங்களின் இருப்பையும் சரிபார்க்க வேண்டும். அத்துடன் நமது ஆயுதச் சாலை இருப்பதையும் சரிபார்த்தல் அவசியம்."

"உத்திரவு" பிரதானி அடக்கத்துடன் பதில் சொன்னார்.

"திருப்புல்லாணிக் கோயில் திருப்பணிகள் எப்படி நடைபெற்று வருகின்றன என்பதை நாளை நேரில் பார்த்து வருங்கள்."

"சமூகம் உத்திரவு. நேற்று முன்தினம் அந்த கோயில் பேஷ்கார் இங்கு வந்திருந்தார். கல்தச்சர்கள் நன்றாக பணியாற்றி வருவதாகத் தெரிவித்தார்."

"சரி. நாளை பார்க்கலாம்"

"உத்திரவு."

பிரதானி விடைபெற்றுச் சென்றார்.

கையில் இருந்த கவடிகளில் தமது கவனத்தை செலுத்தி படிப்பதில் முனைந்தார் மன்னர்.

மன்னரது கவனத்தை அலைக்கழிக்கும் வண்ணம், அடுத்து அரண்மனைக் கார்வார் மன்னர் முன் வந்து வணங்கிவிட்டு,

"மகாராஜாவிற்கு ராணியார் திருமுகம் அனுப்பி உள்ளார். இதோ" என்று சொல்லி ஓலைச் சுருள் ஒன்றை மன்னரிடம் கொடுத்தபடி நின்றார்.

அதனைப் பெற்றுக்கொண்ட மன்னர் ஆவலுடன் பிரித்துப் படித்தார். அவரது முகபாவத்தில் எவ்வித மாற்றமும் இல்லாததால் அதில் விசேடமான செய்தி எதுவும் இல்லை என்பதைக் கார்வார் ஊகித்து ஆறுதல் அடைந்தார்.

ஓலைச்சுருளை பக்கத்தில் இருந்த நாற்காலியில் வைத்து விட்டு, "நாளை காலை இராமேசுவரம் புறப்பட வேண்டும். வைத்தியரும் வரவேண்டும்."

மன்னரை வணங்கிய கார்வார் அங்கிருந்து சென்றார். மீண்டும் மன்னர் தனிமையில் இருந்தார். இனிது இனிது ஏகாந்தம் இனிது.

பிரதானி கோட்டைத் தளபதியுடன் அன்று காலையில் சிறைச்சாலைக்கு வந்த பொழுது, காவலர்கள் அவருக்கு மரியாதை செலுத்தியதுடன் கோடங்கி நாயக்கர் அடைபட்டிருந்த அறைக்கதவையும் திறந்துவட்டனர்.

பிரதானி கோடங்கி நாயக்கரைப் பார்த்து, "என்ன கோடங்கி நாயக்கரே! சவுக்கியமாக இருக்கிறதா?"

"ஆமாம். எல்லாம் ஐக்கம்மா செயல்"

"அதுசரி... நீங்கள் யார்? என்ன காரியமாக இங்கே ஏன் வந்தீர்கள்? அதைச் சொல்கிறீர்களா?"

"ஐக்கம்மா. சொல்லிவிடுகிறேன். முதலில் நாங்கள் யார் என்று உங்களுக்குத் தெரியுமா? ஐக்கம்மா சொல்லிவிடுகிறேன். நாங்கள் பரந்தாமன் கிருஷ்ணபரமாத்மாவின் வாரிககள், ஆந்திரா, ஒரியா நாட்டு எல்லையில் இருந்த எங்களை முஸ்லிம்களது படையெடுப்பில் எங்களது ஸ்திரீகளுக்குப் பங்கம் ஏற்படும் என நினைத்து விஜயநகருக்கு வந்தோம். இது ஆயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்னாலே, அப்பொழுது எங்களது மந்தைக்கு பெரிய தனக்காரராக இருந்த நல்லமநாயக்கர், விஜயநகரத்தின் தெற்குவாசலைக் காவல்காத்து வந்த மிகப்பெரிய முரடனான சோமனைப் பொருதி வென்று வெட்டி வீழ்த்தியதுடன் அவனது தம்பி எட்டுப் பேரையும் உயிர்பிழைத்து ஓடுமாறு செய்தார். இந்த வீர சாகசத்தைக் கேள்வியுற்ற விஜயநகர சேனாதிபதி தம்பி மகாராஜா நல்லமனது வீரத்தை மெச்சி அவனுக்கு பல அணிமணிகளை அளித்தார். தம்பிகள் எட்டுப் பேர்களை உடையவன் என்ற பொருளில் எட்டப்பன் என்ற விருதையும் வழங்கினார். சந்திரகிரி என்ற பாளையம்பட்டின் அதிபராகவும் ஆக்கினார். அன்றிலிருந்து அவர் வழக்கமாக அணியும் வெள்ளிக் காப்புகளுடன் தங்கத்தினால் சோமனது தலை உருவம் பொறித்த பொற்காப்பு ஒன்றை அவரது இடது காலில் அணிந்து வந்தார்."

"அந்தப் பழைய கதையெல்லாம் இன்னொரு நாளில் பேசிக்கொள்ளலாம். ... இப்பொழுது நான் கேட்ட கேள்விக்கு பதில் சொல்லும்!" பிரதானியின் சொற்கள் பொறுமை இழந்து கடுமை தொனித்தது.

"ஐக்கம்மா! அது சொல்வதற்குத்தான் இதுவெல்லாம் சொல்ல வேண்டியதிருக்கு. . . நல்லமநாயக்கர் நாற்பத்து மூன்று ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்த பின்னர், அங்கு ஏற்பட்ட கடுமையான வறட்சி காரணமாக அவர்களது மக்கள் தெற்கே குடிபுகுந்தனர். அவர்களில் மூத்தவரான குமாரமுத்து எட்டப்பன் காவிரியை கடந்து மதுரைக்கு வந்து அதிவீரராமபாண்டிய மன்னரது அரகியல் பணியில் சேர்ந்தார். இவருக்கு மதுரைக் கோட்டையின் மேலவாசல் காவல் பொறுப்பை அளித்து மேற்கு மலைத்தொடரில் உள்ள கரடிகோவில் வரையான காணியையும் வழங்கி இருந்தார். இவரது மகன் குமார எட்டப்பன், பாண்டியனை எதிர்த்த மூவரையனை வென்று பாண்டியமன்னரது பல பரிசுகங்களைப் பெற்றார்.

"இவ்விதம் பல வீரசாகசங்கள் புரிந்தவர்கள் எட்டயபுரம் எட்டப்ப நாயக்கர்கள். இவர்களில் இருபத்தாறாவது பட்டத்திற்கு வந்த ஜகவீரராம கெச்சிலியப்ப எட்டப்ப நாயக்கன் ஐயனுக்கும் மதுரை கர்த்தாக்களுக்கும் ஏற்பட்ட மனஸ்தாபத்தின் பொழுது தங்களது சேதுபதி மன்னர், திருமலை நாயக்கரது வேண்டுகோளுக்கிணங்கி எங்களது எட்டப்ப நாயக்கனை வென்று கைது செய்து திருமலை நாயக்கரிடம் ஒப்படைத்தார். ஒரு வீரன் மற்றொரு வீரனை வெல்வது போற்றத்தக்கதுதான். ஆனால் ஜக்கம்மா, எங்களது முன்னோர்களது வீரச்சின்னமாக, எட்டப்ப நாயக்கர் அணிந்திருந்த சோமனது தலை உருவத்துடன் கூடிய பொன்னாலான வீர வெண்டையத்தை கைப்பற்றி அதில் சோமனது தலைக்குப்பதில் எங்களது எட்டப்ப ஐயனது தலை உருவத்தைப் பொறித்து அந்த வெண்டையத்தை தங்களது மன்னர் தமது இடதுகாலில் அணிந்து வருவது என்ன நியாயம்? எட்டப்ப ஐயனது தலையுடன் கூடிய வெண்டையம் சேதுபதி மன்னரது இடம் பெற்று இருக்கும்வரை நாங்கள் எவ்விதம் ஜக்கம்மாவின் பக்தர்களாக இருக்கமுடியும்? இன்றைய ஒன்பது கம்பளத்தாருக்கும் மட்டும் மல்லாமல் ஆயிரம் ஆண்டுகளாக நாங்கள் எப்படி இருக்கமுடியும்? இந்த சமுதாயத்திற்கு ஏற்பட்டுள்ள பழியை களைந்து மானத்துடன் வாழ ஜக்கம்மா எனக்கு அருள் புரிவதாக வாக்களித்தாள்.

"ஜக்கம்மாவின் அருளினால் எனக்குத் தெரிந்த மாந்திரீக சக்தி கொண்டும், பில்லி துணியம் வைத்தும் குடும்பங்களில் துர்மரணித்த கண்ணிப்பெண் தெய்வங்களை ஏவியும் எதிரியை அழிக்க முடியும். ஆனால் அது எங்களது வீரத்திற்கு பழியை ஏற்படுத்தக்கூடியது அதனால் நான் நேரில் வந்து இருக்கிறேன். எனக்கு ஜக்கம்மாள் துணையாக வந்து இருக்கிறாள். . . . வெற்றி! வெற்றி!! ஜக்கம்மா! ஜக்கம்மா!!"

சரநூல் ஜோதிடனைப் போல அதுவரை மளமள-வெனன்று பேசிய அந்தக் கைதி மூர்ச்சையாகி விழுந்துவிட்டான்.

"ஏது இவனோடு பொரிய தொல்லையாகப் போச்சு, பெருய மனநோயாளியாக இருப்பான் போலிருக்கிறது. உணர்ச்சிவசப்பட்டவுடன் மூர்ச்சையாகிவிடுகிறான்." பிரதானி சொன்னார்.

"ஆமாம் இரவு முழுவதும் தூங்காமல் பஜனைசெய்து பிரார்த்தனை செய்து கொண்டும், ஜக்கம்மாவிடம் நேரில் பேசுவதுபோல் அலறிக்கொண்டும் இருக்கிறான் என காவலாளிகள் சொல்லுகின்றனர்." என தளகர்த்தர் கூறினார்.

"மனநோயாளி என்பவன் ஏறத்தாழ பைத்தியக்காரன் போன்ற நிலையில் உள்ளவன்தான். ஆதலால் இவனுக்கு உறக்கம் வருவதில்லை. மனமும் மூளையும் தளர்ச்சியடைந்தால்தானே உறக்கம் வரும். இன்னும் சில நாட்கள் இங்கேயே இவன் இருக்கட்டும். அவன் சொல்லும் தகவலை தெரிந்து கொண்டு அவனைப் பழஞ்சிறைக்கு மாற்றம் செய்யலாம்" என்று சொல்லிய பிரதானி ஏதோ நினைத்தவராக.

"இவனை பத்திரமாகப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள். நான் இராமேசுவரம் சென்று மகாராஜாவைச் சந்தித்துவிட்டு ஒரு வாரத்தில் வந்துவிடுகிறேன்."

"நல்லது." என்று சொன்ன கோட்டைத் தளபதி பிரதானியின் அலுவலகம் வரை வந்து விட்டுவிட்டு கோட்டை வாசலில் உள்ள அவரது அலுவலகத்திற்குச் சென்றார்.

நடுப்பகல் நேரம்.

இ ர ர ம க வ ர ம்
அரண்மனை.

வாசல் முகப்பில் இரண்டு பல்லக்குகளை போகிகள் இறக்கி வைத்தனர். உடன் வந்த வீரர்களும் ஒருபுறமாக ஒதுங்கி பல்லக்குகளில் இருந்து எழுந்து வந்த சேதுபதி மன்னருக்கும் பிரதானிக்கும் வழிவிட்டவர்களாக நின்றனர்.

மன்னரும் பிரதானியும் ஆசார வாசலைக் கடந்து மாளிகையின் முன்னர் இருந்த சவுக்கைக்குள் நுழைந்தனர். பணி

ஆட்கள் மன்னரிடமிருந்து தலைப்பாகையையும் காஷ்மீர் சால்வையையும் பெற்று அவைகளை உரிய இடங்களில் வைத்தனர்.

மன்னர் இருக்கை ஒன்றில் ஆறுதலாக அமர்ந்தார். என்றாலும் சற்று முன்னர் திருக்கோயிலில் இரண்டாம் பிரகாரப் பணிகளை பார்வையிட்டு வந்ததால் அவைகளை நிறைவு செய்வதுபற்றிய அக்கரை அவரது மனத்தை உறுத்திக் கொண்டிருக்க வேண்டும். ஆதலால் அந்தத் திருப்பணி பற்றி பிரதானியிடம் கேட்டார்.

"ஆமாம் இன்னும் எத்தனை நாட்களில் இந்த வேலைகள் முடிவு பெறும்?"

"சமூகம் நேரில் பார்த்தீர்கள் அல்லவா? பிரகார வேலைகளில் பிரதானமானவை முடிந்துவிட்டன. இனி தளத்தின் மட்டத்தை சரிசெய்வது, கல்தூண்களில் பாழி, பூதம், நாணுதல் சரி பார்த்தல், கண்ணாம்பு தீர்வை, குழம்பாடுதல் ஆகிய சில்லரை வேலைகள்தான் பாக்கி அத்துடன் சுவறையைச் சுற்றி சில அலங்காரங்கள். இவை அனைத்தும் இன்னும் பத்து நாட்களில் முடிவடைந்துவிடும்."

"மாசி சிவராத்திரிக்கு இன்னும் ஒருமாதம் உள்ளது. அந்த விழாவை இந்தப் புதிய பிரகாரத்தில் வைத்து நடத்திவிடலாமல்லவா?"

"சமூகம் உத்தரவு"

"இந்த முற்பகலில் ராணியார் தனுஸ்கோடி புறப்பட்டுச் சென்றுள்ளார். நாளைக் காலையில் ஆதி சேதுவில் நீராட. எதற்கும் சேதுமாதவப் பெருமான் கோவில் பேஷ்காருக்கு ஓலையும் மற்றும் அங்கு தேவைப்படும் பொருட்களை தளபதியிடம் கேட்டு சேகரித்து இன்று மாலையிலேயே படகு மூலம் அங்கு அனுப்ப ஏற்பாடு செய்யுங்கள். . . . அப்புறம். . . அழகிய சிற்றம்பரக்கவிராயரது தளகிங்கமாலை ஏடுகளை வாங்கிச் சென்றீர்களே படித்து விட்டீர்களா?"

"ஆம் மகாராஜா. கவிராயர் மகாராஜா அவர்களது

பெருமைகளை மிகச் சிறப்பாக பாடியிருக்கிறார். அதே இலக்கியம் சேது சமஸ்தானத்திற்கு கிடைத்த சிறந்த அணியாகும். இதுவரை எந்த சேதுபதி மன்னரைப் பற்றிய இலக்கியம் எதையும் புலவர்கள் பாடவில்லை.

அந்த ச் கவடிக்கு நகல் எடுத்துக்கொண்டு இரண்டு மூன்று நாட்களில் திருப்பிக் கொடுத்துவிடுகிறேன்."

"நல்லது மாசித் திருவிழாவில் கலந்துகொள்ளுமாறு அவருக்கு ஒலை அனுப்பி வையுங்கள்"

"உத்திரவு"

பிரதானியார் விடைபெற்றுச் சென்றதும் மன்னரும் சலுக்கையில் இருந்து எழுந்து மாளிகைக்குள் சென்றார்.

சேதுபதி மன்னர் அரண்மனை முகப்பில் உள்ள சவுக்கையில் அமர்ந்து இருக்கிறார். அருகே அழகிய சிற்றம்பலக்கரராயர் தனியான இருக்கையில் இருந்தார். பிரதானி இருவருக்கும் இடையில் மன்னரது இருக்கைக்கு மிகவும் சமீபத்தில் நின்றுகொண்டிருந்தார்.

அப்பொழுது அரண்மனை கார்வார் வந்து

"வைத்தியர் கொண்டமநாயுடுவும் அவரது மகனும் வந்துகொண்டிருக்கின்றனர்" என்று தலைதாழ்த்தி பணிந்து சொல்லிவிட்டு ஒரு பக்கமாக நின்றார்.

"மகாராஜா நமஸ்காரம்!" என்று கூப்பிய கரங்களுடன் அவரது மகள் முக்தாலம்மாளும் கைகூப்பி பின்தொடர வந்து நின்றனர்.

"என்ன அதற்குள் பயணமா? இன்னும் சில நாட்கள் இருந்துவிட்டுச் செல்லலாமே" மன்னர் அன்புடன் அவர்களை வினவினார்.

"இப்பொழுது சிவராத்திரி முடிந்து பத்து நாட்கள் ஆகின்றன. சமூகம் அவர்களது உபசரிப்பும் விருந்தும் இதற்கெல்லாம் மேலாக இராமலிங்க தரிசனமும் எங்களுக்கு வாழ்க்கையிலே என்றும் கிட்டாத பாக்கியங்கள். எங்களுக்கு மிகுந்த திருப்தி. இதுவரை ஆந்திரநாட்டு சாம்ராஜ்ய விஜய நகர சக்கரவர்த்திக்கும் மகாமண்டலேசுவரர்களுக்கு மட்டும் எட்டுவதாக இருந்த இந்த ஆதி சேது யாத்திரையையும் இராமலிங்க தரிசனத்தையும் இந்த எளியவர்களுக்கும் எட்டும்படி செய்த மதா சமூகத்தை, நாங்கள் என்றும் மறக்க மாட்டோம். . . . மேலும் தாடிக்கொம்பு செளந்திரராஜப் பெருமானது பங்குனி உத்சவ ஏற்பாடுகளையும் கவனிக்க வேண்டும். ஆதலால் சமூகம் எங்களுக்கு உத்தரவு கொடுக்க வேண்டுமாறு விஞ்ஞாபித்துக் கொள்கிறோம்."

"செளந்திரராஜப் பெருமானைத் தங்களது தரப்பிற்சகு கொண்டுவந்த பிறகு, உங்களைச் கணக்கக் கூடாது. தங்களது விஜயமும் தங்கள் மகள் நடனம் நிகழ்ச்சியும் நீண்ட காலம் எங்களது மனத்தில் நிலைத்து நிற்கும்." என்று சொல்லிவிட்டு மன்னர் பிரதானியைப் பார்த்தார். அன்றும் கார்வாரும் பக்கத்து அறைக்குச் சென்று இரண்டு மீட்டர் தட்டுகளில் வேட்டி, அங்கவஸ்திரம், பட்டுச்சேலை அவைகள் மீது மஞ்சள் துணியில் பணமுடிப்பும், கோயில் பிரசாதமுமாக திரும்பி வந்தனர்.

"மகாசமூகத்திற்கு ஒரு விசயம். மகாராணியாரை நன்கு சோதித்து பார்த்துவிட்டேன். அவர்களுடைய உடலில் எந்த வியாதியும் இல்லை. ஏதோ சற்று மனத்திலே பீதி. அவ்வளவுதான். அவர்களுக்கு நல்ல தெம்பு ஏற்பட வேண்டும். இரண்டு பட்சத்திற்கு நல்ல மாற்றம் இல்லை என்றால் எனக்குத் தகவல் கொடுங்கள்." கொண்டமநாயுடு தெரிவித்தார்.

"நல்லது. இதோ எங்களது சமஸ்தான மரியாதையை பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்."

"மிகவும் தன்யனானேன்" என்று சொல்லியவாறு வேட்டி அங்கவஸ்திரம் உள்ள வெள்ளித்தட்டை மன்னரிடமிருந்து கொண்டமநாயுடு பெற்றுக்கொண்டார்.

அடுத்து அவரது மகள் முக்தாலம்பாள், மிகுந்த மகிழ்ச்சி

-யுடனும், மரியாதையுடனும் மன்னர் அளித்த பட்டுச் சேலைகள் உள்ள தட்டினைப் பெற்றுக் கொண்டு முழந்தாளிட்டு நமஸ்காரம் செய்தார்.

"சென்று வாருங்கள் " என்று சொன்ன மன்னரது முகத்தில் சஞ்சலம் படிந்து இருப்பதைக் கண்ட அவர்கள் வருத்தத்துடன் விடைபெற்று சென்றனர்.

இவைகளைக் கவனித்த அழகிய சிற்றம்பலக் கவிராயர் "பிரிவு என்பது வாழ்க்கையின் தவிர்க்க முடியாததொன்று, தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்தாலும், பணியாள் மன்னரைப் பிரிந்தாலும், நண்பன் சினேகிதனைப் பிரிந்தாலும் பிரிவு அளிப்பது வருத்தமும் வேதனையும்தான். தம்மோடு காட்டிற்கு வரவேண்டாம் என்று சொன்ன இராமபுராணிடம் பிராட்டி சொன்னார். நிற்பிரிவினும் சுடுமோ பெருங்காடு என்று" கவிராயரது கூற்று மன்னருக்கு ஓரளவு ஆறுதல் அளித்தது.

"இவ்வளவு பெரிய பீடிகை எதற்கு என்று மகாராஜா அவர்கள் எண்ணலாம். நானும் தங்களிடமிருந்து பிரியாவிடை கோருவதாக இருக்கிறேன். நானும் வந்து மூன்று வாரங்கள் ஆகிவிட்டன அல்லவா?" என்று தொடர்ந்து கவிராயர் சொல்லிமுடித்தார்.

"மன்னர் அதியமான் வேண்டுகோளை மீறிப் புறப்பட்ட ஒளவையாரது உடைமைகளைக் கவர்ந்து வருமாறு செய்து மீண்டும் ஒளவையார் அவரிடம் வருமாறு செய்ததுபோல, இனிமேல் நானும் அந்த வழியைத்தான் பின்பற்றவேண்டும்" என்று மன்னர் சிரித்துக்கொண்டே சொன்னார்.

கவிராயரும் பிரதானியும் மன்னரது சிரிப்பில் இணைந்து சிரித்தனர்.

"சரி அடுத்த நவராத்திரியின் பொழுது சந்தித்துக்கொள்ளலாம். பிரதானியாரே கவிராயருக்கு அரண்மனை மரியாதைகள் அளித்து அனுப்பிவைப்பீங்கள்."

"உத்தரவு மகாராஜா"

"உவப்பத் தலைகூடி உள்ளம் பிரிதல் அனைத்தே புலவர் தொழில்" என்ற திருக்குறளைச் சொன்ன புலவர் எழுந்து நின்ற மன்னரை நமஸ்கரித்து விடைபெற்றார். அவருடன் பிரதானியும் சென்றார்.

மிருந்த மனச்சோர்வுடன் அந்தப்புறத்திற்குள் நுழைந்த பொழுது மகாராணியாருடன் இருந்த கலாதேவி எழுந்து வெளியே செல்ல முயன்றாள். ராணியார் அவரது கையைப்பற்றி இழுத்து அங்கே இருக்குமாறு செய்தார்.

"சிவராத்திரி விழாவும் இரண்டாம் பிரகாரத் திறப்பு விழாவும் முடிந்துவிட்டது. என்றாலும் முகத்தில் மகிழ்ச்சி இல்லையே" மகாராணியார் கேட்டார்.

"மகிழ்ச்சியடைவதற்காகவா நான் சேதுபதி மன்னர் என்று மருடம் துட்டி இருக்கிறேன். அது போகட்டும் இப்பொழுது உடல்நலம் எப்படி இருக்கிறது? கொண்டம நாயுடு கொடுத்த மருந்துகள் எப்படி?

"நன்றாகத்தான் இருக்கிறேன். எனக்கு மருந்துகள் எதற்கு? அவரது வற்புறுத்தலுக்காக அவைகளைப் பெற்றுக் கொண்டேன்." என்று ராணியார் சொன்னதும்,

"மகாராஜா! ராணியார் அவர்கள் நமது அரண்மனை வைத்தியர் கொடுக்கும் மருந்துகளையே பயன்படுத்தமாட்டார்கள். இதில் அடுத்த வைத்தியரது மருந்து. . . ." கலாதேவியின் குற்றச்சாட்டு.

"என்ன சேது! உன் தங்கை கலாதேவியே உன்னைப் பற்றி புகார் செய்கிறாள்?"

"அவளுக்கு என்ன? உலகம் தெரியாத குழந்தை. எந்த பொறுப்பிலும் அவள் சிக்கிக்கொள்ளவில்லை. எனது மனநிலையை அவள் அறியமாட்டாள்." ராணியாரது பதில்.

"சரி உங்களது நிலைமைதான் என்ன? மாம்பழத்தை வண்டு குடைந்துகொண்டிருப்பது போன்ற சிரமம் என்ன என்பதை வெளிப்படையாகச் சொன்னால்தானே தெரியும்?" மன்னர் தொடர்ந்து கேட்டார்.

"ஒன்றுமில்லை...."

"இது வழக்கமான பதில்தான்."

"ஆமாம். பழக்கமான கேள்விக்கு வழக்கமான பதில்" என்று புன்சிரிப்புடன் கூறிய மகாராணியார் தங்களிடம் மறைப்பதற்கு ஒன்றும் இல்லை. அதாவது எனது இதயத்திற்குள் மறைந்து இருப்பதாகத் தாங்கள் உணர்ந்தால் அதனை விரைவில் தங்களிடம் வெளிப்படுத்துவேன்!...." என்று சொல்லிய ராணியார்,

"ஏன் தங்களது முகத்தில் இன்று மகிழ்ச்சி இல்லை?" என்று பழைய வினாவிற்கு மீண்டும் விளக்கம் கோரினார்.

"திருவிழா முடிந்து இரண்டாம் பிரகாரத் திருப்பணியும் திருவருளாள் முற்றுப் பெற்றது. மகிழ்ச்சிப் பெருக்கால் திக்குமுக்காடினேன். இந்த விழாவினைக் கண்டுகளிக்க வந்தவர்கள் இப்பொழுது விடைபெற்று பிரிந்துசெல்லும் பொழுது வேதனையாக இருக்கிறது. சற்று முன்னர்தான் நமது விருந்தாளிகளான அழகிய சிற்றம்பழக் கவிராயரும், கொண்டம நாயுடுவும் முக்தாலம்மாளும் விடைபெற்றுச் சென்றனர்."

"நண்பர்கள், மீட்டும் பழகியவர்களைக்கூட பிரிந்து செல்ல தங்களது மனம் இடங்கொடுக்கவில்லை...." ராணி பேச்சை நிறுத்தினார் பெருமூச்சுடன்.

"ராணி ஏன் நிறுத்திவிட்டீர்கள்? சொல்லி முடிக்கலாமே?" மன்னர் கேட்டார்.

"வேண்டாம். ஏற்கனவே மன நிம்மதியற்று இருக்கிறீர்கள். நொந்த புண்ணை முள் கொண்டு நோகச் செய்வது கூடாது..." சரி இப்பொழுது சாப்பிடச் செல்லலாமா?"

"இல்லை. இப்பொழுது மனது ஆறுதலாக இல்லை. எனது அறைக்குச் செல்கிறேன். . . . கலாதேவி உனக்குத்தான் தெரியுமே ராணியாருக்கு திருவாசகத்தில் மிகுந்த ஈடுபாடுகள் என்று. திருவாசகப் பாடல்களை பாடி அபிநயத்துடன் ஆடினால் அவருக்கு மனத்தெளிவும் தெம்பும் ஏற்படுமல்லவா?"

"அப்படியே செய்கிறேன் மகாராஜா!" கலாதேவியின் பதில்.

மன்னர் ராணியின் அறையில் இருந்து சென்றார். நின்றனுகொண்டிருந்த கலாதேவியைப்பற்றி தமது படுக்கையில் தமது அருகில் அமரச்செய்தார் ராணி.

"கலாதேவி! நீயும் ஏன் ஒருமாதிரியாக இருக்கிறாய்?" ராணியார் கேட்டார்.

"மகாராஜாவும் மகாராணியும் மனநிம்மதியற்று இருக்கும் பொழுது எனக்கு மட்டும் மகிழ்ச்சி எப்படி இருக்கும்?" கலாதேவி சொன்னாள்.

"ஏன் கலா! யாரையோ ஒரு வாலிபரை மதுரையில் சந்தித்துப் பேசியதாகச் சொன்னாய் அல்லவா? அவரைப்பற்றி அப்புறம் தகவல் கிடைக்கவில்லையா?" என்று ராணியார் கேட்டதும்,

"வெறும் வாயை மெல்லும் தங்களுக்கு எனது வாயைப் பிடிங்கி என்னை அழவைக்க வேண்டுமாக்கும். ராணியாருக்கு எப்போதும் கிண்டலதான்." என்று கலாதேவி சற்று வெறுப்போடு பதில் சொன்னாள்.

"அடி கள்ளி! உன்னைத்தவிர வேறு யாரிடம் இவ்வளவு பற்றுதலுடனும், பாசத்துடனும் கேலி செய்வேன்?" என்று சொல்லி கலாதேவியின் முகத்தை தனது முகத்திடன் வைத்தவாறு "...இதுவும் இன்னும் எவ்வளவு காலத்திற்கு என்று தெரியுமாடி?" என்று கேட்டதும் கலாதேவி சட்டென்று தனது வலது கரத்தினால் ராணியாரது வாயைப் பொத்தினார்.

"ஏன் இப்படி விரக்தியாகப் பேசுகிறீர்கள் மகாராணி? தங்கள் மீது உயிரையே வைத்து இருக்கும் மகாராஜா அவர்கள் காதில் பட்டால் எவ்வளவு வேதனைப்படுவார்கள்? இப்படியெல்லாம் பேசாதீர்கள் ராணி!"

"உண்மைதான். மகாராஜா அவர்கள் என்மீது கொண்டுள்ள உன்னதமான அன்பினாலும் நான் உன் மீது வைத்து உள்ள பாசத்தினாலும்தான் எனது உயிர் நின்று கொண்டு இருக்கிறது." என்று தழுதழுத்த குரலில் ராணி சொன்னதும் கலாதேவி கண்ணீரைக் கொட்டி அழுதேவிட்டாள். கலாதேவியை இறுக அணைத்து ராணியார் சொன்னார், "அழாதே கண்ணு, இனிமேல் இப்படிப் பேச மாட்டேன்." ராணியாரது கண்ணீர் பெருகி வழிவதைக் கண்டதும் கலாதேவி விகம்பி அழுவதைக் குறைத்தாள்.

அன்புள்ளங்களின் இறுக்கமான இந்த நிலை எவ்வளவு நேரம் நீடித்ததோ!

கிழக்குக் கடற்கரை.

சேதுக்கரையை அடுத்த தென்னந்தோப்பு. அந்திநேரம் காற்று அதிகரித்து கடல் அலைகளை அலைக்கழிக்கத் தொடங்கின. இதனால் அந்தக் கடற்கரைப் பகுதி முழுவதும் ஒவ்வன்ற காற்றின் அலை ஓசையை எதிரொலித்துக் கொண்டிருந்தது.

நேரம் செல்லச் செல்ல கடலில் இருந்து எழுகின்ற கார்மேகம் போன்ற இருள் கடல் பரப்பையும் நிலப்பரப்பையும் ஒரு சேரக் கவித்துகொண்டு இருந்தது.

அந்தத் தோப்பின் குடிசைக்குள் மிகவும் சிரமப்பட்டு அகல் விளக்கினை ஏற்றிவிட்டு வந்த தோப்புக் காவலாளியை குடிசை அருகில் கட்டிலில் அமர்ந்து இருந்த பெரியவர் கேட்டார்,

"வந்தியத்தேவா! நமது பிள்ளைகள் இன்னும் வரவில்லையே?"

"வந்துவிடுவார்கள் மகாப்பிரபு!"

"உனது சமையல் வேலைகளை முடித்துவிட்டாய் அல்லவா?"

"ஆமாம் மகாப்பிரபு! இன்னும் இரண்டு மூன்று நாழிகை நேரத்தில் நிலா கிளம்பிவிடும் அதற்குள் அவர்கள் வந்துவிடுவார்கள். அப்பொழுது இலை போட்டுவிடலாம்."

"அதுசரி. இந்த ஒரு மாதத்தில் அரண்மனையைச் சேர்ந்தவர்கள் வந்து உனக்கு தொந்தரவு கொடுத்தார்களா?"

"இல்லை ஐயா! ஒருமுறை இந்த கடற்கரை வழியாக அவர்கள் ரோந்து சென்றதைப் பார்த்தேன். ஆனால் நமது தோப்பிற்குள் அவர்கள் நுழையவில்லை."

"சரி சமீப காலத்தில் திருப்பல்லாணிக் கோயிலுக்குச் சென்று வந்தாயா? அங்கு கூடக்கும் கட்டுமான வேலைகளைப் பார்த்தாயா?"

"ஓரே ஒருமுறை சென்றதை மாத அமாவாசையின் பொழுது சேதுக்கரை சென்று நீராடிவிட்டு திருப்பல்லாணிக் கோயிலுக்கும் சென்று பெருமாளைச் சேவித்து வந்தேன். கோயிலின் உள்ளே தெற்கிலும் வடக்கிலும் புதிதாக மண்டபங்கள் கட்டப்பட்டு இருந்தன. புதிதாக திருமதிலும் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. கோயில் வாசலிலும் கோபுர வேலை நடந்துகொண்டிருந்தது."

"அப்படியா. . . .தை அமாவாசைக்கு கூட்டம் அதிகமாக இருந்ததா?"

"ஆமாம் பிரபு. முன்பும் சிலதடவைகள் தை அமாவாசை நீராடலுக்குச் சென்று இருக்கிறேன். கமார் ஆயிரம்பேர் வந்து நீராடிச்செல்வார்கள்.

பெரியவர் சிறிது நேரம் பேச்சைத் தொடராமல் மெளனமாக இருந்தார். ஏதோ தூரத்தில் இருந்து கேட்கும் மெல்லிய சலசலப்பைக் கூர்ந்து கவனித்தவராக.

"வந்தியத்தேவா! சிறிது கவனித்துக்கொள்" என்று மெதுவாகச் சொன்னார்.

"யாரோ வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்"

காதுகளை நீட்டி கூர்ந்து கவனித்து, மோப்பம் பிடிக்கும் வேட்டை நாய் போல, இருவரும் அந்த ஓசையை கவனித்தனர்.

மீண்டும் இருவரும் மெளனமாக இருந்தனர்.

அந்த மையிருட்டின் ஊடே வழி பார்த்து நடந்து வந்த மூவர் குடிசையின் அருகில் வந்து சேர்ந்தபொழுது குடிசையில் இருந்த அகல்விளக்கு ஒளியில் அவர்களை, பெரியவரும் வந்தியத்தேவரும் அடையாளம் கண்டுகொண்டனர்.

"என்ன வீரபாண்டியா? ஏன் இவ்வளவு தாமதம்? வழியில் ஏதாவது ...?"

"ஆமாம்.... நாங்கள் தப்பி வருவதே பெரும்பாடாகிவிட்டது."

"அப்படியா? நமக்கு வருகின்ற இடைஞ்சல்கள் பணிபோல மறைத்துவிடும். நாம் நாட்டிற்காக மக்களுக்காக, முக்கியமான கைங்கரியத்தில் அல்லவா ஈடுபட்டு வருகிறோம். வந்தியத் தேவா நீ போய் தோப்பின் வாசலில் இருந்துகொள். நாங்கள் முக்கியமான செய்திகளைப் பற்றிப் பேச வேண்டும். யாராவது வந்தால் எங்களுக்கு சைகையில் தெதிவித்துவிடு."

"உத்திரவு பிரபு" என்று சொல்லியவாறு வந்தியத்தேவன் தனது கம்பளிப் போர்வையை எடுத்து போர்த்திக்கொண்டு கிழக்கே இருந்த தோப்பின் வாசலுக்குச் சென்றான்.

"நாங்கள் திருப்புல்லாணி சென்று கோயிலையும் சுற்றுப்புறத்தையும் பார்வையிட்டுவிட்டு அங்கிருந்து மக்கள் நடமாட்டம்

உள்ள சேதுக்கரை மார்க்கமாக நமது தோப்பிற்கு வராமல் கிழக்கே சேதுயாத்திரை சாலையில் சென்று தினைக்குளம் வழியாக இங்கே வந்துகொண்டிருந்தோம். கூப்பிடு தூரத்தில் குதிரை வீரர்கள் சிலர் வந்துகொண்டிருப்பது தெரிந்தது. ஒளிந்து கொள்வதற்கான புதர்களோ செடிகொடிகளோ அங்கு இல்லை. தனுக்காத்த இராமுத் தேவர் ஒரு நல்ல யோசனை ஒன்றைச் சொன்னார்."

"என்ன யோசனை அது?" பெரியவர் கேட்டார்.

"அதாவது நமது கிராமப்புரங்களில் நிலத்தின் எல்லை பற்றிய தகராறுகளை தீர்ப்பதற்கு அங்கங்கு எல்லைவிருத்தி என்ற ஒரு பெரிய தனக்காரர் இருப்பார். சம்பந்தப்பட்ட நிலத்திற்குச் செல்லுமுன் அவர் நீராடி கவாமியைக் கும்பிட்டுவிட்டு, கவாமிக்கு பலியிட்டு அர்ப்பணம் செய்யப்பட்ட ஆட்டின் தலை ஒன்றை ஒருதட்டில் இடது கையில் ஏந்தியவாறு வலது கையில் அளவுகோள் ஒன்றைப் பிடித்தவாறும் செல்வார். குறிப்பிட்ட இடத்தில் நின்றுகொண்டு தமது அளவுகோலினால் சம்பந்தப்பட்ட எல்லைகளைக் குறிப்பிட்டுக் காண்பிப்பார். அதாவது, கவாமியின் பிரதிநிதியாக அவர் அவ்விதம் சொல்வதாக எண்ணி அவர் குறியீடு செய்தபடி எல்லைகள் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும்."

"அப்படியா எங்கள் பகுதியில் அத்தகைய அலுவலர் இல்லை. சரி அப்புறம்?" பெரியவர் கேட்டார்.

"நாங்கள் நின்றுகொண்டிருந்த புத்த திடலில் உள்ள ஐயன்கோவிலில் கிடந்த இந்த ஆட்டுத்தலையை கண்டதும்தான் தனுக்காத்த இராமுத் தேவருக்கு இந்த யோசனை ஏற்பட்டது. அங்கு இருந்த விபூதி குங்குமத்தை எடுத்து நெற்றி, மார்பு, கைகளில் பூசிக்கொண்டோம். எங்களது அங்கிகளை தோளில் இருந்து முழங்கால் வரை நன்கு தொங்குமாறு போட்டுக்கொண்டோம். தனுக்காத்த இராமுத்தேவர் முண்டாக கட்டிக்கொண்டு ஒரு கையில் அந்த ஆட்டுத்தலையையும் இன்னொரு கையில் ஒரு சிறிய கழியையும் பிடித்தவாறு நடந்தார். நானும் வீரசிம்மனும் அவரை தொடர்ந்து சென்றோம். அப்பொழுது அந்த வீரர்கள் எங்களை நெருங்கியவுடன் எங்களை விசாரித்தனர். அவர்களுக்கு நான் பதில் சொன்னேன். நாங்கள் தினைக்குளத்தைச் சேர்ந்த குடிகள். எங்களுக்கு சொந்தமான புஞ்சைக்காடு களிமண்குண்டு, இலங்கா-

மணி எல்லையில் உள்ளது. அதன் எல்லைப்பிரச்சினையை நேர்செய்ய எல்லைவிருத்தியை அழைத்துச் செல்கிறோம். என்று சொன்னதும் எங்களது பேச்சை நம்பி எங்களை மேலும் தொந்தரவு செய்யாமல் சென்றுவிட்டனர். அதன்பிறகு, நாங்கள் சற்று கிழக்கே சென்று தெற்கே திரும்பி இங்குவருவதற்கு இவ்வளவு நேரமாகிவிட்டது." என்று சொல்லிமுடித்தார் வீரபாண்டியன்.

"நன்றாக நடித்து இருக்கிறீர்கள். இப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களில் குழப்பமடையாமல் விரைவாகச் செயல்பட்டால் பிரச்சினையைச் சமாளித்துவிடலாம். சரி திருப்புல்லாணி கோயிலையும் கற்றுப்புறங்களையும் நன்று ஆய்வு செய்து வந்தீர்களா?"

"ஆமாம். நமது திட்டத்தை நிறைவேற்ற கமார் இருநூறு பேர் தேவை. அவர்களைப் பிரித்து செயல்படுத்துவதற்கு பயிற்சி கொடுக்கவேண்டும். ஒவ்வொரு அணியிலும் பத்துப் பேர்களிடமாவது துப்பாக்கி இருக்க வேண்டும்." வீரபாண்டியன் சொன்னான்.

"இதுவரை நாம் சேகரித்துள்ள துப்பாக்கிகள் எவ்வளவு?"

"நூறு மட்டும். இன்னும் விரைவாக ஐம்பது துப்பாக்கிகளை சேகரித்து முடிக்கவேண்டும்." வீரபாண்டியன் சொன்னான்.

"அப்படியானால் மீண்டும் யாழ்ப்பாணம் சென்று ஆராய்ச்சியை கெஞ்சிக் கேட்டு பெற்றுவரவேண்டும். அவர் திரும்பி வந்ததும் ஐம்பது பேர்களுக்கு கருமருந்து நிரப்பவும், துப்பாக்கியை குறிபார்த்து கடவும் பயிற்சி கொடுக்க வேண்டும்."

"ஐம்பது பேர்களை நான் தயார் செய்துவிடுகிறேன். துப்பாக்கிகளை சேகரிப்பது உங்கள் பொறுப்பு." வீரநரசிம்மன் தனது கருத்தைச் சொன்னார்.

"சா. வீரபாண்டியனுக்கு தேவையான தங்கத்தை அல்லது கைத்தறி துணிச் சிப்பங்களைச் சேகரித்து தனுக்காத்த இராமுத் தேவரிடம் பத்து நாட்கள் கொடுக்க வேண்டும். அவர் யாழ்ப்பாணம்

சென்று அவைகளைக் கொடுத்து துப்பாக்கிகளும் கருமருந்தும் பெற்றுவரவேண்டும். சரிதானே?" பெரியவர் சொன்னதும் அப்படியே மூவரும் ஏற்றுக் கொண்டனர்.

"அடுத்து நாம் எங்கு சந்திக்கலாம்?" வீர நரசிம்மனது வினாவைக் கேட்டு சில நொடிகள் தாமதித்த பெரியவர் "தொண்டிபக்கம் வீரசங்கிலிமடத்திற்கு கிழக்கே உள்ள தனுக்காத்த இராமுத் தேவரது தென்னந்தோப்பில். இன்றிலிருந்து பதினாறாவது நாள் மாலையில்."

மெதுவாக கிழக்கு வானில் நிலா தோன்றுவதற்கான வெளிச்சம். அதுவரை கும்மிருட்டு கவிந்து இருந்த கடல்பரப்பில் ஒரு பகுதி பால்போல அந்த வெளிச்சத்தில் காட்சியளித்தது.

"சரி. வந்தியத்தேவனைக் கொய்க் கூப்பிட்டு வாருங்கள். சாப்பாடு பரிமாறச் செய்யலாம்." என்று பெரியவர் சொன்னதும் வீரபாண்டியன் தோப்பின் முகப்பிடிச் சென்று வந்தியத்தேவனை அழைத்து வந்தான்.

"வந்தியத்தேவா! குடிசைக்குள்ளே இலை போடுகிறாயா அல்லது வெளியே இந்த நிலா ஒளியில் அமர்ந்து சாப்பிடலாமா?"

"இதோ நிலவு புறப்பட்டுவிட்டது. அதன் வெளிச்சத்தில் இங்கேயே உட்கார்ந்து சாப்பிடலாம் என்று சொல்லிவிட்டு குடிசைக்குள் சென்ற வந்தியத்தேவன் இரண்டு போர்வைகளைக் கொண்டுவந்து தரையில் விரித்தான். அடுத்து அதன் நடுவில் சோற்றுப் பாத்திரம், குழம்புச் சட்டி, குடிநீர் மற்றும் தேவையான சிறிய தட்டுகளையும் கொண்டுவந்து வைத்தான். பின்னர் வாழை இலைகளை எடுத்துவந்து அவர்களைக் கொடுத்தான் இ எதிரும் புதிருமாக இருவர் இருவராக அமர்ந்து இலைகளை விரித்து வைத்தனர்.

நிலாச் சோறு படைத்தான் வந்தியத்தேவன்.

இராமேசுவரம் ஆலயம்.

சாயங்கால பூஜைக்கான மணி ஒலித்தது. வெள்ளியிலான பூக்குடலை ஒன்றை வலது கையில் பிடித்தவாறு கலாதேவி ஆலயத்தின் கிழக்கு வாசல் வழியாக உள்ளே நுழைந்தாள். அவளைத் தொடர்ந்து பணிப்பெண் ஒருத்தியும் உடன் சென்றாள். அப்பொழுதுதான் அக்கினி தீர்த்தக் கரையில் சடங்கு களை முடித்து நீராடிவிட்டு கவாதி தரிசனத்திற்காக வந்த வடநாட்டு யாத்ரீகர்கள் குழு அவளுக்கு முன்னே சென்றுகொண்டிருந்தது. தலையில் குடுமி, தோளில் பூணூல், இடுப்பில் பஞ்சகச்சமாக

அணிந்த வேட்டி, பெரும்பாலும் நடுத்தரவயதுள்ள ஆடவர்கள் அவர்களில் ஒரொரு பெண்மணிகளும் இருந்தனர். அவர்களும் அதே வயது நிலையுடையவர்கள். வழியில் அவர்கள் திருப்பதியில் தலையை மொட்டை அடித்து இருக்க வேண்டும். சாதாரண நூல் சேலைதான் அணிந்து இருந்தனர்.

அவர்களது கழுத்து, கைகள், கால்களில் வரிசையாகவும் நெருக்கமாகவும் அணிந்து இருந்து வெள்ளியிலான காப்பு, தண்டை, வளையல் ஆகியவைகளில் அவர்கள் விந்திய மலைத்தொடருக்கு வடக்கே உள்ள பகுதியைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பது தெரிந்தது. அவர்களின் கைகளில் காசினீர் அடைத்த செப்புக்கலசங்களும், பூசைபொருட்களும் கொண்ட பனை ஓலைக் கொட்டான்களும் இருந்தன.

இந்த கள்ளங்கபடமில்லாத மக்களுக்குத்தான் இதயத்தில் எவ்வளவு அழுத்தமான, ஆழமான நம்பிக்கை உறைந்து இருக்க வேண்டும். நூற்றுக்கணக்கான மைல் தொலைவை, ஆற்றையும், காட்டையும், மலையையும் கால்நடையாகக் கடந்து வந்து சேதுவையும் இராமநாதரையும் தரிசித்து பிறவிப்பெரும் பயன் பெறவேண்டும் என்ற பேராசை! ஆம்! மனிதப்பிறவிக்கு ஒரு குறிக்கோள் வேண்டும். அதிலே ஒன்றி உயிர்த்து வாழ்க்கையை ஒம்ப வேண்டும். இல்லாவிட்டால், இதிகாச புராண புருஷனான இராமன் என்ற மனித தெய்வத்தின் மாண்புகளில் மனத்தை முழுமையாகவும் பறிகொடுத்த இந்தப் பாமரமக்கள், இராமபிரானது வாழ்க்கையில் அனுபவித்த இன்பத்தைவிட எத்தனையோ மடங்கு பெரிதான துன்பத்தழலை இத்தனை நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்பும், எண்ணி நெகிழ்ச்சி யற்றவர்களாக வாழ்ந்து வருகிறார்கள். . . .பேரரசர்கள் படையெடுப்பு, புதுப்புது சமயங்கள், அதனைப் பற்றிப்பிடித்த பக்தர்கள் இப்படி எல்லாமே வடக்கிலிருந்து தெற்கு வந்துள்ளன.... நீண்ட தொன்மையான தொடர்புகள்....

இப்படியொரு, தொடர்பும் தெளிவும் இல்லாத சிந்தனைகள் தொடர கலாதேவி, வடநாட்டு பக்தர் குழுவைத் தொடர்ந்தவளாக கவாமி சன்னதியை அடைந்தாள்.

பூஜை, நைவேத்தியம், தீபாராதனை முடிந்தன. கோயில் பட்டர் தீபத்துடன் கருவறையிலிருந்து முக மண்டபத்திற்கு வந்து அங்கு

குழுமியிருந்த பக்தர்களுக்கு தீபத்தை தரிசிக்குமாறு செய்ததுடன், விபூதி பிரசாதத்தையும் பக்தர்களுக்கு வழங்கினார். அதனை மிகுந்த பயபக்தியுடன் பெற்றுக்கொண்ட கலாதேவி அதனை பத்திரமாக பூக்குடலையில் வைத்துவிட்டு கருவறையை நோக்கி கவாமிக்கு ஒரு கும்பிடுபோட்டுவிட்டு திரும்பியபொழுது அவள் கண்ட காட்சி அவளுக்கு வியப்பூட்டியது.

தன்னைப்போல பயபக்தியுடன் கவாமி தரிசனத்திற்கு இளந்துறவி வந்திருந்தார். அவருடம அவளை கவனித்துவிட்டார்.

சன்னதியில் இருந்து சற்று நகர்ந்து அம்மன் சன்னதிக்குச் செல்லும் வாசல் அமைந்துள்ள தெற்குப்பகுதியில் நின்றாள். அங்கு இளந்துறவியும் வந்தார்.

"கவாமி இன்று உங்களுக்கு. . . ." என்று சொல்லி முடிப்பதற்குள்,

"எனக்கு இன்று ஜென்ம நட்சத்திர நாள் அல்ல. மிக முக்கியமான பணியில் இன்று இங்கு வந்தேன். இராமநாதரின் கருணை, நமது சந்திப்பு ஏற்பட்டுள்ளது."

"வேறு செய்திகள் உண்டா?"

"உனக்குச் சொல்லக்கூடிய செய்தி இல்லை. அடுத்த மூன்று மாதங்கள் எனக்கும் என்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் மிகவும் நெருக்கடியான காலம். எங்களது வெற்றி தோல்வியை உறுதிப்படுத்தும் சோதனைக் காலம். சந்திப்பதற்கு வாய்ப்பு இருக்குமா என்பதுகூட திருவருள் நாட்டம்தான். ஏற்கனவே நான் உன்னிடம் கோரியவாறு உனது ஒத்திழைப்பிற்கு நீ ஒருவேளை ஒத்துக்கொள்ளாவிட்டாலும் கூட வாய்ப்பு இருக்குமா என்பது சந்தேகம்தான்."

"கவாமி தாங்கள் எப்படி நினைத்தாலும் சரி. தங்ககளுக்கு எதனையும் செய்யும் மன நிலையில் உள்ளேன். ஆனால், தற்பொழுது மகாராணியாருக்கு ஏற்பட்டுள்ள உடல்நலிவு என்னை மிகவும் பயமுறுத்துவதாக உள்ளது. எப்பொழுதும் அவரது அருகே இருந்து அவருக்கு ஆறுதலாக சிறுஉதவிகள் செய்வதில்தான் எனது

கழிந்து வருகிறது. வேறு எதைப்பற்றியும் என்னால் கவலைகொள்ள முடியவில்லை..."

"சரி. எல்லாம் திருவருள் நாட்டம்."

"அப்பொழுது நான் விடைபெற்றுக்கொள்ளவா? அடுத்து எங்கே?... தகவல் அனுப்புகிறீர்களா."

"சரி"

அவ்வளவுதான் மின் வெட்டுப்போல அந்த பக்தர்கள் கூட்டத்தில் இருந்து மறைந்துவிட்டார் இளந்துறவி.

ஏதோ ஒருவிதமான ஏமாற்றம், திகைப்பு கலாதேவிக்கு. அரண்மனைக்குச் சென்று கவாமி புரசாதத்துடன் மகாராணியாரை சந்தித்தபொழுது கலாதேவியின் முகத்தில் படிந்துள்ள இந்த உணர்ச்சிப் படிவத்தை நன்கு புரிந்துகொண்ட ராணியார்,

"என்ன கலா, ஏன் ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறாய்? கோவிலில் ஏதாவது..."

"ஒன்றுமில்லை மகாராணி எனது இதயத்தில் தாங்கமுடியாத பாரம் ஏறிவிட்டது. அதனைக் குறைப்பதற்காகத் தான் கவாமியின் சன்னதிக்குச் சென்றேன். தெய்வம் நின்றுதான் கேட்கும்போலத் தோன்றுகிறது."

"ஆகா என்ன அருமையான தத்துவம். நமக்கு இன்பமும் துன்பமும் ஏற்படுவதற்கு நாம்தான் காரணம். அதனை உணராமல் கோவிலுக்குச் சென்றுவிட்டால் மட்டும் நிலைமை மாறிவிடுமா? நாம் செல்லும் இடமெல்லாம் நமது நிழல் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறதே இருக்கும்? என்னையே எடுத்துக் கொள். எனக்கு வாழ்க்கையில் என்ன குறை? எனக்கு ஏன் இவ்வளவு மோசமான உடல் நலிவு. இன்னும் சில நாட்களில் நடக்கவிருக்கும் மகாராஜா அவர்களது திருப்புல்லாணி திருக்கோய்யியில் திருப்பணி நிறைவை காண்பதற்கு நான் இருப்பேனா என்பதே எனக்குச் சந்தேகமாக உள்ளது..."

மகாராணியார் சொல்லி முடிப்பதற்குள் அவரது வாயை பொங்குததிய கலாதேவி "இப்படியெல்லாம் ஏன் சொல்லுகிறீர்கள்?"

என்று கண்ணீர் தளும்ப கடிந்து கேட்டாள்.

"பயப்படாதே கலா! மரணம் என்பது அனத்து உயிர்களுக்கும் நியதி. அதைக் கண்டு அஞ்சுவது அறிவுடைமையாகாது. எனது கணவரைப் பற்றி நான் கொண்ட கவலை பயமாகி, பீதியாகப் பரிணமித்து இன்று இந்த நிலைக்கு ஆளாக்கப்பட்டுள்ளேன். இந்த தொடர்ச்சியில் எனக்கு மரணம் அமையலாம். அல்லது அடுத்தும் சம்பவிக்கலாம். இதனை எவ்விதம் எதிர் கொள்வது என்பதிதான் நாம் சிந்திக்கவேண்டியது. கடந்த இருபது ஆண்டுகாலத்தில் எனது அன்புக் கணவராக, ஆதரிக்கும் தெய்வமாக, விளங்கி வரும் மகாராஜாவைப்பற்றிய சிந்தனையே எனக்குப் பெரும் சுமையாக உள்ளது. தெரிகிறதா?"

கலாதேவி வேதனை மிகுந்தவளாக, மெளனமாக மகாராணியை நோக்கியவாறு அவரது கட்டிலில் அமர்ந்து இருந்தாள்.

"கலா! எனக்காக நீ எதுவும் செய்வாய் அல்லவா?"

"சொல்லுங்கள்! என்ன செய்ய வேண்டும்? மகாராணி தங்களது நலனுக்காக இந்த எளியவளின் உயிரை இப்பொழுதே கொடுப்பதற்கும் சித்தமாக இருக்கிறேன்." வேதனையையும் ஆர்வத்தையும் வெடளிப்படுத்தும் கலாதேவியின் வார்த்தைகள்.

"உன்னை நன்றாக அறிந்தவள் நான். எனக்காக நீ உயிரை விட வேண்டியதில்லை. உயிருடன் வாழ்ந்தால் போதும். நீ சொல்வதை சத்திய வாக்காக ஏற்றுக்கொள்கிறேன்... அப்பா! எனது மனச்சுமையில் ஒருபகுதி குறைந்துவிட்டது!"

"மகாராணி! அரண்மனை பாதசேவையே பரமபதம் என்று நம்பிய அனுமன் இதே தலத்தில் பூஜை செய்வதற்கு தொலை தூரத்து காசியில் இருந்து ஆத்ம லிங்கத்தை உடனே கொண்டுவரவேண்டும் என பணித்ததும் விகவரூபம் பெற்று பறந்துசென்று அந்தலிங்கத்தை செகாண்டுவந்தான் அல்லவா? அதை போல சேதுகங்கை நாச்சியாரின் அளவிடற்கரிய அன்புக்காக இந்த அடியவள் எதையும், எப்பொழுதும், செய்வாள். தாராளமாக எனது பேச்சை தத்யபிரமானமாகக் கொள்ளலாம்."

"சரி, நமது வேறு எங்கேயோ போய்விட்டது. எங்கே கோயில் பிரசாதம்? மறந்துவிட்டாயே!"

"மனக்குழப்பத்தில் மறந்துவிட்டேன். மனனித்துவிடுங்கள்" என்று சொல்லி தனது கையினால் ராணியின் நெற்றியில் திருநீற்றைப் பூசி, தலையில் உச்சிவகிடில் குங்குமத்தை இட்டாள். இராமநாதகவாமி எங்களது மகாராணிக்கு பூர்ண சௌகரியத்தை விரைவாக அருளவேண்டும்." என்று பிரார்த்தித்தாள்.

மிகவும் இறுக்கமானதாக மாறிக்கொண்டிருந்த அந்தச் சூழல் மெதுவாக மனம் நெகிழ்ச்சியும் அன்பின் சூழலாக மாறியது.

கலாதேவியும் ராணியும் கண்ணீர் தளிர்ந்த தங்களது கண்களை மெதுவாக வருடி கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டனர்.

புகலூர்.

மறவர் சீமையில் உள்ள சிற்றூர் வைகை ஆற்றின் தென்கரையை அடுத்து ஒரு மேட்டுப் பகுதியில் உள்ள குடியிருப்புக்கு வடக்கே ஒரு சிறிய மாளிகை. அங்கு கோலாகலமாகக் காணப்பட்டது. காரணம் சேதுபதி மன்னர் உத்தரகோசமங்கையில் இருந்து நயினார்கோயில் செல்லும் வழியில் அங்கு வருவதாக இருந்தது. மறவர் சீமை மன்னர்கள் தலைமை இருப்பிடமாக பல ஆண்டுகள் அந்த ஊர் இருந்து வந்தது. பின்னர் சேதுபதிகள் இராமநாதபுரத்திற்கு குடியேறினார்கள்.

என்றாலும் ஆண்டுதோறும் சங்கராந்தி விழா முடிந்தஸதும் இங்குள்ள பெரும் பகழிக்கூத்த ஐயனார் ஆலயத்தில் எருது கட்டுவிழா நடைபெறும். அன்று இங்குவந்துசெல்வதை திருமலை சேதுபதி மன்னர் வழக்கமாகக் கொண்டிஸருந்தார். கிராமத்தின் மேற்கே அமைந்துள்ள கண்மாயில் நிறைந்து இருந்த நீரைத்தழுவி வந்த காற்று ஊரெங்கும் குளுமையைப் பரப்பியது.

மன்னரது மாளிகையில் இருந்து ஐயனார் கோயில் வரை வேப்பங்குலை, தென்னங்குருத்து, பனை நங்கு குலை ஆகியவைகளைத் தோரணமாகக்கட்டி தொங்கவிட்டு இருந்தனர். கோயில் முற்றத்தில் பெரியவர், சிறியவர், பெண்கள் ஆகிய அனைவரும் மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் குழுமி நின்றனர்.

மாலைச்சூரியன் மேற்கே சென்று இறங்கிக்கொண்டிருக்கும் வேளையில், சேதுபதி மன்னர் குதிரைகள் சூழ்கோயில்முன் வந்து இறங்கினார். கூடியிருந்த பெண்கள் மலையையிட்டு மன்னருக்கு குதிரகலமான வரவேற்பு வழங்கினர். ஊர் பெரிய தனக்காரர் பணிந்து கும்பிட்டுவிட்டு மன்னரை அந்தச் சிறிய கோயில் முகப்பிற்கு அழைத்துச் சென்றனர். அங்கு ஐயனாரைப் பூஜை செய்யும் வேளார் மன்னரைக் கும்பிட்டுவிட்டு, நல்ல அழுத்தமான சிவப்புப் பட்டு ஒன்றினால் மன்னருக்கு பரிவட்ட மரியாதை செய்தார். கவாயிக்கு பூஜை செய்கவிட்டு தீபத்தட்டை மன்னரிடம் கொண்டுவந்து நீட்டினார். அதனைத் தொட்டு மரியாதை செய்த பிறகு திருநீரை எடுத்துக்கொடுக்க அதைப் பணிவுடன் பெற்று நெற்றியில் இட்டுக்கொண்டார் மன்னார். பின்னர் ஊர்ப் பெரியவர்கள் சூழ்ந்து வர எழுந்தருள்பாட்டலுக்குச் சென்றார்.

அங்கு சிறிய, பெரிய காணாமாடுகளை சொந்தக்காரர்கள் பிணைக் கயிற்றுடன் பிடித்தவாறு நின்றுகொண்டிருந்தனர். அவைகளை அடக்கிப்பிடித்து அவைகளின் கழுத்துமணியுடன் பிணைக்கப்பட்டிருந்த முடிச்சில் உள்ள பரிகப் பணத்தை பறிப்பதற்கு ஆர்வத்திடன் ஆயத்தமாக இளைஞர் பலர் எதிர்புறம் நின்றனர். அந்த எருதுகட்டில் வெற்றிபெறும் வீர இளைஞர்களைத் தமது வாழ்க்கைத் திணையராகத் தேர்வு செய்வதற்கு சில கண்ணிப் பெண்களும் கனவுக் கண்களுடன் அங்கே காத்து நின்றனர்.

வாங்க வாத்தியத்தில் விளைந்த சூழல் நீண்டு ஒலித்தது.

தொடர்ந்து ஒலித்த பறைகளது முழக்கம் எருது கட்டுவிழா தொடக்கம் பெற போவதைத் தெரிவித்தன. அந்த ஒலியைக் கேட்ட சில காளைகள் மிரண்டு தலையை ஆட்டின. அவைகளை அடக்கிப் பிடிக்கப் போகிறோம் என்ற உற்சாகத்தில் இளைஞர்கள் தங்கள் கச்சைகளை சரிசெய்துகொண்டு அந்தக் காளைகளைப் பாய்ந்து துரத்த தயாராகினர்.

சேதுபதி மன்னர் ஒரு மாட்டின் கயிற்றை மரியாதையின் நிமித்தம் வாங்கி அந்த மாட்டை கயிற்றினின்றும் விடுவித்து ஓட்டினார். அந்த மாடு மிரண்டு ஓட அதைத் துரத்திக்கொண்டு அதன் பின்னே தொடர்ந்து இளைஞர் சிலர் ஓடினர். இரண்டொரு இடங்களில் நின்று நிமிர்ந்துபார்த்து தன்னைத் தொடர்ந்து வந்த இளைஞர்களைக் கொம்பினால் குத்தித் தள்ள முயன்றது. அதில் ஒருவர் அதன் வாலைப்பற்றி அதன் ஓட்டத்தை நிறுத்த முயன்றார். அவரைச் சீறிப் பாய்ந்ததோடு, அந்த மாடு திரும்பியபொழுது வேறு இரண்டு இளைஞர்கள் அதன் கொம்புகளைப் பற்றிப்பிடித்து நிறுத்தி மாட்டின் கழுத்தில் பிணைத்து இருந்த பரிகத் துண்டைப் (மஞ்சியை) பறிப்பதற்கு முயன்றனர்.

அந்த மாடு தனது மான உணர்வு மிக்கதாக தனது பலத்தையெல்லாம் சேமித்து பயங்கரமாக மூச்சவிட்டு கொம்பை பற்றிய இளைஞர்களைத் தனது கொம்பை ஆட்டி முட்டி எறிந்தது. சற்று தூரத்தில் பொத்தென்று விழுந்த அவனைத் தூக்க திரளான மக்கள் அங்கே சென்றபொழுது, அந்த மாடு வெகுண்டு அங்கிருந்து வயல்பக்கம் ஓடியது.

அடுத்தடுத்து ஐந்து மாடுகள் அவிழ்த்துவிடப்பட்டன. அந்தக் காளைகளிடம் அந்த இளைஞர்களின் முயற்சி எடுபடவில்லை. மாறாக காளைகளே காளையர்களை வெற்றிகொண்டு அவர்களில் பலரது உடம்பைக் கொம்புகளினால் பதம்பார்த்துவிட்டன. கன்னியரும் மட்டுமல்லாமல் சேதுபதி மன்னருக்கும் கூட ஏமாற்றம்தான். போரில் தங்களது உயிரைத் திரணமாகக் கருதி அகர பலங்கொண்டு தூக்கும் எதிரிகளை போரில் மடக்கி முடக்கி சின்னாபின்னப்படுத்தும் மறவர்களில் ஒருவருக்குக் கூட மாட்டைப் பிடித்து நிறுத்தும் மன வலிமை இல்லையா? திடீரென ஒரு இளைஞன் ஓடி வந்தான் அவனது மார்பிலும் கன்னத்திலும் மாட்டின் கொம்புபட்ட காயத்திலிருந்து இரத்தம் வடிந்துகொண்டு

"மகாராஜா! மாட்டைப் பிடித்து அடக்கிவிட்டேன். இதோ மஞ்சி" என்று சொல்லியவாறு கையில் இருந்த மஞ்சியை மன்னரது காலடியில் வைத்து நின்றான் அந்த இளைஞன்.

"சபாஷ்! உனது வீரத்தைப் பாராட்டுகிறேன். இதோ பரிக" என்று சொல்லிய மன்னர் தான் அணிந்து இருந்த தங்கமாலை ஒன்றைக் கழட்டி அந்த இளைஞனுக்கு தட்டினார்.

கூடிநின்ற குடிமக்கள் ஆரவாரம் செய்தனர். இளைஞர் மன்னரிடம் விடை பெற்று தனது காயங்களுக்கு கட்டுப்போட குடிமக்களைத் தேடி அங்கிருந்து சென்றான்.

மன்னரும் தமது பரிவாரங்களுடன் வடக்குத் திசையில் நயினார் கோவிலுக்குப் புறப்பட்டார்.

அன்று இரவு மிகவும் தாமதமாக மன்னரும் பரிவாரங்களும் நயினார்கோவில் கிராமத்தைச் சென்று அடைந்தனர். அர்த்த சாம பூஜையில் கலந்துகொண்டபின்னர், கோயிலின் வடக்குப் பகுதியில் தெப்பக்குளத்தை பார்த்தவாறு இருந்த விடுதியில், மன்னர் தங்கினார்.

இரவு சாப்பாட்டை முடித்துவிட்டு விடுதியின் மூலையில் உள்ள விசாலமான அறையில் கட்டிலில் அமர்ந்து இருந்தார். ஊர் முழுவதும் அமைதி நிலவியது. அவருக்கு உறக்கம் கொள்ளவில்லை. அங்கே தொங்கவிடப்பட்டிருந்த லஸ்தர் விளக்கின் மென்மையான ஒளிக்கற்றையில் இனந் தெரியாத சில உருவங்கள் தலைகாட்டியது போலத் தோன்றின. அடுத்து அவை கருமையான உருவங்களாக நிழலாடின.

இருபத்து ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்னர், நயினார்கோயிலில் நடைபெற்ற திருவிழாவைக் காண்பதற்காக இளைஞன் திருமலை அவனது தாயைப்பெற்ற பாட்டனார் தூரப்புலி தேவர் வீட்டிற்கு வந்து இருந்தான். அன்று பத்தாம் நாள் திருவிழா. சுவாமியும் அம்பாளும் ரிஷப வாகனத்தில் நகர்வலம் வந்துகொண்டிருந்தனர். அவர்களுக்கு முன்னால் நாதகரக் கோஷ்டி, சதிர் கச்சேரிக் கலைஞர்கள் நடந்துபோய்க் கொண்டிருந்தனர். பூர்ணச் சந்திரனும் இவர்களைப்

பார்த்தவாறு தொடர்ந்து போய்க் கொண்டிருந்தான். நாதஸ்வர இசையைக் கேட்டு மகிழ்ந்தவாறு அந்த பவனியில் சென்ற திருமலை கோயிலை அடைந்தவுடன் அங்கு நடைபெற்ற சதிர்க் கச்சேரியையும் ஆர்வத்துடன் கண்டுகளித்தான்.

சதிராடிய இரு பெண்களது அணிமணிகள், ஒப்பனை ஆகியவைகளை உற்று நோக்கிக்கொண்டிருந்த இளைஞன் திருமலைக்கு நட்புவனாரின் சிங்கி இசையுடன் இணைந்து அவர்கள் அபிநயங்கள் பொம்மலாட்டக் காட்சிப் பொம்மைகள் போல அசைந்து கண்களும், கைவிரல்களும், கால்களும், தலையும் வெளிப்படுத்தும் பாவங்கள் பாட்டின் பொருள் ஆகிய அனைத்தும் அவனுக்கு மிகவும் பிடித்துவிட்டன. திருவிழா முடிந்து இரண்டு நாட்கள் தங்கி இருந்த அந்த நடனக் குழுவினரைச் சந்தித்து அவர்களது நடனக்கலை பற்றிய பல செய்திகளைத் தெரிந்துகொண்டபொழுது அவனது வியப்பு இன்னும் மிகுதியாகி விட்டது. சேதிபதி மன்னரது உறவினர் அந்த இளைஞன் என்று அறிந்த அந்த நடனக்குழுவினர் இளைஞனிடம் அன்பாகவும் ஒளிவு மறைவு இல்லமலும் பரதக்கலை பற்றிய நெளிவு களிவுகளை-யெல்லாம் விளக்கமாக எடுத்துக் கூறினர்.

மடையிலிருந்து தடையில்லாமல் பாயும் பெருவெள்ளம் போல ஆசைகளும் ஆர்வமும் தளம்புவது இளைஞரது இதயமல்லவா? வெம்மையில்லாமல் கொழுந்து விட்டெறியும் அந்த உலைக் களத்தில் எத்தனையோ உருவங்கள். குயவனாரது திகிரியில் வனையும் பலவித சட்டி பாணைகளைப் போன்று இளைஞன் திருமலையும் ஒரு சரியான பாத்திரத்தை தேர்வு செய்து கொண்டான். அதுான் நடனக் கலையை முழுவதுமாகக் கற்றுத் தேர்வது என்ற பேராசை!

பேரனது இந்தப் புதுவித ஆசையை அறிந்த பாட்டனாருக்கு சிரிப்புத்தான் வந்தது. படைக்கலம் தாங்கி நாடுகாக்க வேண்டிய இளைஞன் சதிர்க் கச்சேரி செய்வதா? மறவசீமை மண்ணிலே முளைக்காத வித்து! எதற்கும் அவனது பெற்றோர்களது ஒப்புதல் பெற்றுக்கொள்ளுமாறு பாட்டனார் அறிவுரை கூறினார்.

திருவிழா முடிந்ததும் இளைஞன் சொந்த ஊரான முத்துவயலுக்குச் செல்வதாகப் பாட்டனாரிடமிருந்து விடைபெற்றான். ஆனால் அவன் தஞ்சாவூர் போய்ச் சேர்ந்தான்.

கீழ்வாசல் பகுதியில் இருந்த அந்த நடனக் குழுவினரது வீட்டைக் கண்டுபிடித்து அவர்களைச் சந்தித்தான். அவர்களுடன் ஒருவாரம் தங்கி இருந்து அவர்களுக்கு நடனம் கற்றுத் தந்த நட்புவனார் - ஆசான் திருப்பதி நாராயணமூர்த்திக்கு ஓலை எழுதி வாங்கிக்கொண்டு திருப்பதிசெல்ல வேண்டிய வழிவிவரங்களை தெரிந்துகொண்டு தஞ்சாவூரில் இருந்து செஞ்சிக்கோட்டை செல்லும் அஞ்சல்காரர்களுடன் முதலில் செஞ்சி போய்ச் சேர்ந்தான். அடுத்து, அங்கிருந்து திருப்பதி செல்லும் யாத்திரைக் கோஷ்டியுடன் திருப்பதி போய்ச் சேர்ந்தான்.

ஆசான் நாராயணமூர்த்தியைச் சந்தித்து தஞ்சாவூரில் பெற்ற ஓலையை ஒப்படைத்தான். இளைஞனது ஆசையை அறிந்த அவர் முதலில் ஆச்சரியப்பட்டார். காரணம், அன்றைய நிலையில் ஆண்கள் முறையாக நடனக்கலைபயப் பயில்வது கிடையாது. நடனத்தின் பொழுது கொன்னக் கோல் அடிப்பதற்கு மட்டும் ஆண்கள் கற்று வந்தனர். என்றாலும், இளைஞன் திருமலையின் ஆர்வத்தாலும் அவனது உடல்கட்டிலும், திருப்பதியடைந்த ஆசான் அவனுக்கு நடனத்தை முறையாகப் பயிற்றுவிக்கத் தொடங்கினார்.

இயற்கையின் எழில்கோலமாக விளங்கும் ஏழுமலைக்கிடையில் அமைந்தது திருமலை. அதைக் காட்டுவதுபோல வாளை நோக்கி எழுந்து நிற்கும் வேங்கடப் பெருமாளின் விண்ணகரம். காலைப் பரிதியின் பொன்னிற கிரணங்களுடன் போட்டியிடும் கிருட்டிண தேவராயர் பொன்வேய்ந்த கோபுரம், புனிதமும் அழகும் தவழும் அந்த அமைதியான அழகுச் சூழலில், திருக்கோயிலின் தென்பகுதியில் உள்ள இராமானுஜ கூடத்தை ஒட்டிய திருவிழா மண்டபம் ஒன்றில்தான் நாராயணமூர்த்திகாருவின் நடனப் பள்ளி. காலையிலும் மாலையிலும் ஆசானது போதனையையும் பயிற்சியையும் பெற்ற நேரம் போக எஞ்சிய நேரத்தை திருப்பதி வேங்கடவனின் ஆலயத்தில் கழித்தான் இளைஞன் திருமலை. முழுமையாகக் கோவிலைப் பற்றியும் அங்கு நடைபெற்றுள்ள திருப்பணிகளையும் மிகுந்த அக்கரையுடன் விசாரித்து அறிந்து வந்தான்.

திருக்கோயிலின் கிழக்குவாசலில் நுழைந்தவுடன் தமது இருபத்தினிகளுடன் காட்சிதரும் விறுயநகரப் பேரரசர் கிருஷ்ணதேவராயரது செப்புத் திருமேனிகள், அடுத்து மகாமண்டபம். திருப்புல்லாணி தாசர் என்ற சேதுநாட்டு தேசாந்திரி திருப்பணி செய்த மகாமண்டபம். . . . ஆம்! பதினான்காம் நூற்றாண்டில் சேது நாட்டுக் குடிமகன் ஒருவருக்கு இத்தகைய

உத்தம சாதனை எய்தப்பெற்றது மிகவும் மகிழ்ச்சியான செய்தி. தமிழக தென் எல்லையின் கிழக்குக் கடற்கரையின் திருப்பல்லாணியை வட வேங்கடத்துடன் இணைத்த அந்த மகானுபாவனை எப்படி வாழ்த்துவது? அவர் மன்னரோ பெருநிலக்கிழாரோ அல்ல. ஒரு சாதாரண தேசாந்திரி... இதனை நினைக்கும் பொழுது இளைஞன் திருமலையின் உள்ளத்தில் தாங்கமுடியாத ஒரு இன்பத் தவிப்பு. ஒவ்வொரு முறையும் அந்த திருக்கோயில் மகாமண்டபத்தில் நுழையும்பொழுது எல்லாம் இளைஞன் திருமலையின் உள்ளத்தில் அந்த தேசாந்திரி பற்றிய சிந்தனையே முதலில் எழும்.

அடுத்து அங்கு ஒலிக்கப்பெறும் குலசேகர ஆழ்வாரது பாடல்களும் இளைஞன் திருமலையின் நிர்மலமான இதயத்தில் ஆழமான உணர்வுகளை உகப்பிவிடும். வேங்கடத்து வாழும் கழுகாக, கனையாக, செண்பகச் செடியாக, கானாறாக, கோயில்படிக்கல்லாய், ஏதேனும் ஒன்றாக இங்கு ஆகமாட்டோமா, என அலமருந்து பாடிய அந்த ஆழ்வாருக்கு கிடைக்காத பேரு தனக்கு கிடைத்ததை எண்ணி மகிழ்வான். இவ்விதம் ஆண்டுகள் மூன்று ஆகிவிட்டன. பரதக்கலையிலும் தேர்ச்சிபெற்று பரதநாடகப் பிரவீணா என்ற பட்டமும் பெற்றாகிவிட்டது.

ஆச்சாரியாவின் திருவடிகளை போற்றி வணங்கி அவரது ஆசியும் பெற்று தாயகமும் திரும்பிவிட்டான்.... அடுத்து சேதுபதி பட்டமும் கிடைத்தது. . . . இப்பொழுது இளைஞன் திருமலையின் அதிகாரப்பூர்வமான பெயர் கப்ரமணிய திருமலை ரகுநாத சேதுபதி காத்த தேவர்.

இவையனைத்தும் நிழற்படமாக மன்னர் திருமலையின் நெஞ்சத்தில் சில நொடிகள் விரிந்து கருங்கின. இந்த அரச பதவியில் எத்தனையோ அறச்செயல்களை, சாதனைகளை முனைந்து முடித்தாகிவிட்டது. இப்பொழுது திருப்பல்லாணி பெருமாள்கோவில் திருப்பணியையும் நிறைவு செய்துவிட்டால். . . . ஆகா! எத்தனை இனிய அரிய ஆசை!

வான் ஆளும் செல்வமும் வேண்டாம். மண் அரகம் வேண்டாம், ஆம் வேண்டாம்! இந்த நினைப்பில் மன்னர் கண்ணயர்ந்து உறங்கினார். இத்தகைய அயர்ந்த நிலையில் ஏற்படும் உறக்கத்தில் தான் உலக சாதனைகள் சிறிய கனவுகளாக கருக்கொள்கின்றன.

இராமநாதபுரம் கோட்டை.

இரண்டாவது சாமம். பாரி
அரண்மணையைச் சுற்றி வடக்கில்,
களஞ்சியம் சந்தில் போய்க்கொண்-
டிருந்தனர்.

டம்... டம்... டம்... டம்...

சாதாரண பரையொலிதான்
என்றாலும் அந்த இரவில்
அப்பட்டமான அமைதியைக்
குலைக்கும் பயங்கரத்தின்
எக்காளம் போன்று கோட்டைப்
பகுதிக்குள் எதிரொலித்தது.

கோட்டைக்கு வெளியே
இருந்து வேகமாக வந்த குதிரை

அணியினை இனந்தெரிந்து கொண்டவர்கள் போல் கோட்டைக் காவலாளிகள் கோட்டையின் உயரமான கனத்த கதவுகளில் ஒன்றை மிகவும் சிரமப்பட்டு திறந்து அந்த அணியினை கோட்டைக்குள் வருவதற்கு அனுமதித்தனர்.

அந்தக்குழு கோட்டைவாசலின் உட்பகுதியில் இருந்த கோட்டைத் தளபதியின் அலுவலகத்தருகே போய் நின்றது. குதிரையில் இருந்து முதலில் இறங்கிய இருவர் மட்டும் அலுவலகத்திற்குள் நுழைந்தனர். அவர்கள் அணிந்து இருந்த மேலாடைகளைக் களைந்து பிறகு ஏற்கனவே அணிந்திருந்த அங்கிகளில் அவர்களைப் பார்த்தபொழுதுதான் அவர்கள் சேதுபதி மன்னரும் பிரதானியும் எனத் தெரிந்தது. இரவு நகர்வலம் சென்று வந்த பிறகு மாறுவேட உடைகளைத்தான் இவ்விதம் கழற்றிஅங்கு வைத்தனர். ஆனால் அவர்கள் முகத்தில் ஒட்டிவைத்த தாடி மட்டும் அப்படியே இருந்தது.

அப்பொழுது அங்கு வந்து பணிந்த கோட்டைத் தளபதியுடன் அவர்கள் மெதுவாகப் பேசினார்கள். அவர் உடனே அறைக்கு வெளியே சென்று நான்கு வீரர்களை தீவெட்டி சுளுந்துகளுடன் அழைத்துவந்தார். பின்னர் அரசரும் பிரதானியும் கோட்டைத் தளபதியும் அந்த தீவெட்டிகளைத் தொடர்ந்து தென்பக்கமிருந்த சிறைச்சாலைக்கு சென்றனர். கோடங்கி நாயக்கர் அடைக்கப்பட்டிருந்த அறைக்குச் சென்றனர்.

கோடங்கி நாயக்கர் "ஐக்கம்மா! ஐக்கம்மா!" என்று ஜெபித்துக்கொண்டிருந்தார்.

"என்ன கோடங்கி நாயக்கரே! இன்னும் உனது பாராயணம் முடியவில்லையே! புறப்படலாமா?"

"எங்கே போகவேண்டும்?"

"என்ன தளபதியாரே! இவருக்கு தகவல் கொடுக்கவில்லையா? என பிரதானி தளபதியிடம் கேட்டார்.

"எல்லா விபரமும் காலையிலேயே அவருக்கு தெரிவித்தவிட்டேன்"

"தளபதி சொன்னதைக் கேட்டீரா? இன்று என்ன நான்?"
மீண்டும் கோடங்கி நாயக்கரிடம் கேட்டார்.

"ஐக்கம்மா! இன்று அமாவாசைநாள்"

"இன்று இங்குள்ள ராஜராஜேஸ்வரி அம்மனுக்கு உம்மை பலியிடப் போகிறோம். உமக்கு இதுவரை போதுமான அவகாசம் கொடுத்தும் நீர் உண்மையைச் சொல்லி தப்பித்துக்கொள்ள உமக்கு விருப்பமில்லை. ஆதலால் நீர் பகைவனது உளவாளி என முடிவு செய்து அதற்கான மரண தண்டனையை நிறைவேற்ற இருக்கிறோம். விரைவாக தளபதி கொடுத்த மஞ்சள் நனைத்த வேட்டியை அணிந்து கொண்டு எங்களுடன் அம்மன் கோவிலுக்குப் புறப்படும்."

பிரதானி சொல்வதைக் கேட்ட கோடங்கி நாயக்கரது முகத்தைக் கூர்மையாக கவனித்தார் சேதுபதி மன்னர்.

"ஐக்கம்மா! எனது இலட்சியம் நிறைவேறாமல் குற்றவாளியாக நான் சாக வேண்டுமா? எனக்கு இப்படியொரு இழிவான சாவா? எங்களது வீரப்பரம்பரையின் இரத்தம் வீணாகச் சிந்த வேண்டுமா? சொல்தாயே... சொல்!"

கோடங்கி நாயக்கர் சில நிமிடங்கள் மெளனமாக ஐக்கமாளின் உத்தரவை எதிபார்ப்பவர்போல் நின்றார். அவரது மெளனம் எப்பொழுது முடியும்?

"உம்! இவருக்கு மஞ்சள் வேட்டியை அணிவித்து கையில் விலங்கு போடுங்கள்" பிரதானி சற்று கடுமையாகச் சொன்னார்.

"பொறுங்கள். ஐக்கம்மாள் சொல்லிவிட்டாள். எனக்கு கொடுக்கப்பட்ட வேலையை வேறொருவருக்கு கொடுத்து விட்டாளாம். அதுவும் சரிதான். நான் ஊர் திரும்ப உத்தரவாகிவிட்டது. நான் ஊர் திரும்பலாமா?"

"ஐக்கம்மா...."

"என்ன சொல்கிறீர்?"

"சொல்லிவிடுகிறேன். ஐக்கம்மா!...."

பிரதானி அங்கிருந்த சிறைச்சாலை பணியாளர்களை சைகை செய்ததும் அவர்கள் அங்கிருந்து அகன்றுவிட்டனர்.

இப்பொழுது கோடங்கி நாயக்கர் முன்னால் பிரதானியின் கோட்டைத் தளபதியும் சேதுபதி மன்னர் மட்டும் நின்று கொண்டிருந்தனர். தூணில் பிணைக்கப்பட்டிருந்த தீவெட்டிகள் அப்பொழுது திடீரென வேகமாக வீசிய காற்றை எதிர்த்து பட பட என்ற ஒசையுடன் பிரகாசமாக எரிந்தன.

"உம்..." மீண்டும் பிரதானியின் குரல்.

"ஐக்கம்மா!" கோடங்கி நாயக்கர் தனது வாக்குமூலத்தைச் சொல்ல முயன்றார்.

"எங்களது பாரம்பரிய பெருமைக்கு ஏற்பட்ட களங்கத்தை எப்படி தீர்ப்பது என யோசித்தேன். ஏற்கனவே சொன்னேன் அல்லவா? விஜயநகர சக்கரவர்த்தி சம்புராயர் அனுமதித்த சோமனது தலை உருவத்தைக் கொண்ட பொன்னால் ஆன வெண்டயத்தை எங்களது எட்டயபுரம் மகாராஜாக்கள் அணிந்துவந்த அதே வெண்டயத்தின் தலையை மாற்றி அதில் எங்களது ஜகதல பிரதாப எட்டப்பனது தலை உருவத்தைப் பொறித்து சேதுபதி ராஜா இடதுகாலில் அணிந்து வருகிறார். எங்களது ஆயிரம் வருஷத்து எட்டப்பரது வீரப்பரம்பரையை மான பங்கப்படுத்திய செயல். மனிதன் வாழ்வை மானத்தைப் பேணுவதற்காக. மானம் அழியும் அவலநிலை ஏற்பட்டால்...."

"இதற்கு என்ன பரிகாரம் என்று ஐக்கம்மாவிடம் கேட்டேன். இதற்காக விரதம் இருந்தேன். மூன்றாவது நாள் இரவு கனவில் ஐக்கம்மா எனக்கு குங்குமம் கொடுத்தாள். விபூதிக்குப் பதிலாக குங்குமப்பிரசாதம். இரத்தநிறம் பிரதிபலிப்பது. பரம்பரை கௌரவத்தை நிலைநாட்ட பலிவாங்கு என்பது அவளது உத்தரவு. அதுவும் குங்குமம் இரத்தம்! ஆஹாஹா ஒரு சிரிப்பு - அவளது கட்டளைையை நிறைவேற்ற மூன்று வருடமாக முயன்று வருகிறேன். தாடிக்கொம்பு நடன நிகழ்ச்சிக்கு பிறகு விட்டெரிந்த கட்டாரி என்னுடையது. இருட்டில் குறி தவறிவிட்டது. வேறு யாரும் அங்கு வந்து எறிந்துவிட்டு ஓடவில்லை. நான் அங்கேதான் இருந்தேன்."

"அது எப்படி சாத்தியமாயிற்று?" பிரதானி கேள்வி கேட்டார்.

"சேது நாட்டு வீரனைடப போல உடைதரித்து அவர்களில் ஒருவனாக இருந்தேன். அவர்களில் சிலரிடம் மூன்று கட்டாரிகளை தனித்தனியாக வாங்கி இருந்தேன்."

"அப்புறம்..." பிரதானி தொடர்ந்தார்.

"இரண்டாவது முறையாக சென்ற விஜயதசமி விழாவின் பொழுது எனது அஜாக்கிரதையால் எனது திட்டத்தை நிறைவேற்ற இயலாமல் போய்விட்டது!"

"ஏன்?"

"அன்றைக்கு முதல்நாள் இரவு ஐக்கம்மாவிற்கு படையலிட்டிருந்த சாராயம் இருந்த குவளையை எடுத்து தண்ணீர் என நினைத்துக் குடித்துவிட்டேன். அதனால் ஏற்பட்ட லேசான போதையினால் திட்டம் பாழாகிவிட்டது. தங்களது கோட்டைக் கவலாலிகளின் எச்சரிக்கையினால் மூன்றாவது முறையும் எனது திட்டம் நிறைவேற்றப்பட முடியவில்லை." என்று வருத்தத்துடன் சொல்லி முடித்தார் கோடங்கி நாயக்கர்.

"உமது திட்டத்தில் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் வேறு யாரும் இருக்கிறார்களா?"

"இல்லை. இந்தத் திட்டம் என்னுடையது. இது வேறு யாருக்கும் தெரியாது. வேறு யாரையும் இதில் பங்குகொள்ள விரும்பவில்லை. நான் வேறுயாரையும் சேர்த்துக்கொள்ளவில்லை."

"ஆமாம். நீர் எட்டையாபுரம் சமஸ்தானத்தை சேர்ந்தவர் தானே!"

"ஆம். தற்பொழுது எட்டையாபுரம் சமஸ்தானாதிபதி கெச்சிலப்ப நாயக்கருக்கு உறவினன் தான்."

"சமஸ்தானாதிபதியான அவருக்கே அவரது குடும்ப கௌரவத்தைப் பற்றி அக்கரை கொள்ளாதபொழுது நீங்கள் மட்டும் ஏன் இவ்விதமான தீவிர நடவடிக்கையில் ஏன் முனைந்தீர்?"

"மனிதன் என்றால் அவனது ஆற்றிவில் மான உணர்வும் மறைந்து இருக்க வேண்டும். சமயம் ஏற்படும்போது அது துலக்கமாக ஏற்பட வேண்டும். அந்த உணர்வு இருந்தால் ஒழிய, அவன் தனது குடும்பத்தையும் நாட்டையும் காப்பற்றும் நல்ல மனிதனாக விளங்க முடியாது. இப்பொழுதுள்ள எட்டையாபுரம் சமஸ்தானாதிபதி மதுரை திருமலை நாயக்கரது தண்டனைக்கு ஆளாகி பல சிரமங்களை

அனுபவித்தவர். தங்கள் மன்னரது போர் நடவடிக்கையில் கைதாகி திருமலை நாயக்கர் ஐயன் முன் நிறுத்தப்பட்டு, மன்னிப்புப் பெற்று மீண்டும் சமஸ்தானாதிபதியானவர். தனது பதவியைத் தக்கவைத்துக் கொண்டார். அதற்கு விலையாக தனது பாரம்பரியம், எத்தனையோ தலைமுறைகளாகத் தொடர்ந்து வந்த எட்டப்பன் என்ற பெருமையின் சின்னமான இந்த இடைக்கால சின்னத்தை, இழந்துவிட்டார். அதைப்பற்றி அவர் பெரிதாக வருத்தப்படவில்லை. அவர் அப்படி இருக்கிறார். என்பதற்காக அந்தப் பரம்பரையைச் சேர்ந்த நான் கைகட்டிக் கொண்டு கம்மா இருக்கமுடியாது அல்லவா? பாரதக் கதை நமக்கெல்லாம் தெரிந்ததுதான். தருமர் மிகப் பெரிய அறிவாளி. சகல சங்கதிகளையும் சுற்று அறிந்தமேதை. சூதாட்டத்திலே வீட்டையும் நாட்டையும் மட்டுமல்லாமல் மனைவி பாஞ்சாலியையும் இழந்து அவளது மானபங்கத்திற்கும் வழிவகுத்துவிட்டார். தருமரது செயல் தமது குடும்பத் தலைவரது செயல்தானே என்று அவர்களது தம்பிமார்கள் கம்மா இருந்துவிடவில்லை. அவர்கள் ஏற்றவீரசபதம் பாரதப்போராகப் பரிணமித்தது. அதுபோல எட்டையபுரம் சமஸ்தானாதிபதி செயல்படவில்லை. அந்தக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த நான் செயல்பட்டேன். அது எனது கடமை. அவ்வளவுதான்."

மன்னரது சைகையைப் புரிந்துகொண்ட பிரதானி அவரது விசாரணையை அமலும் தொடராமல் அத்துடன் முடித்துவிட்டார்.

"கோடங்கி நாயக்கரே நன்றாகத் தூங்குங்கள்" என்று சொன்ன பிரதானியும் கோட்டைத் தளபதியும் சேதுபதி மன்னரைப் பின்தொடர்ந்தனர். சிறைக் காவலர் வழக்கம்போல பாதுகாப்புப் பணியில் ஈடுபட்டனர்.

மரியாதைக்காக அரண்மனை அந்தப்புரம் வரை மன்னருடன் சென்றுவிட்டு பிரதானியும் கோட்டைத் தளபதியும் கோட்டைவாசல் பகுதிக்குத் திரும்பினர்.

அமாவாசை இரவின் இருள் கோட்டைவளாகம் முழுவதையும் அணைத்துவைத்து இருப்பதுபோல கவிந்து இருந்தது.

ஆனால், சேதுபதி மன்னரது சிந்தனையெல்லாம் பற்றிப் படர்ந்திருந்த குழப்பமான இருள் விலகத் தொடங்கியது.

ஶ்ரீரசங்கிலி மடம்.

சோழ சீமையில் இருந்து
இராமேசுவரம் செல்லும் சேது
மார்க்கத்தில் சேதுபதி மன்னர்கள்
இராமேசுவரப் பயணிகளின் பயன்-
பாட்டிற்காக, பத்துக்கல்
தொலைவுக்கிடையில் ஒரு
அன்ன சத்திரம் அல்லது மடம்
என்ற முறையில் பல
சத்திரங்களையும் மடங்களையும்
அமைத்து இருந்தனர்.

போக்குவரத்து சாதனங்கள்
இல்லாத அந்தக் காலத்தில்,
இராமேசுவரத்திற்கு கால்நடை
யாக செல்லும் பயணிகளுக்கு
ஆங்காங்கு மடங்களில்
நீர்மோரும், நான் ஒன்றிற்கு

சத்திரங்களில் இரண்டு வேளை உணவும், இலவசமாக அளிப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு இருந்தன.

அவைகளில் ஒன்றுதான் இந்த வீரசங்கிலி மடம். தொண்டிபட்டினத்திற்கு தெற்கே ஐந்தாவது கல் தொலைவில் அமைந்திருந்தது. இந்த மடத்திற்கு கிழக்கே கடற்கரை. அதனையொட்டி பசுமை கொழிக்கும் தென்னந்தோப்பு. வழக்கத்திற்கு மாறாக அங்கு மனித நடமாட்டம் தென்பட்டது. மாலை நேரம் ஆனதும் அன்று ஏற்கனவே மடத்தில் தங்கியிருந்த ஏழெட்டுப் பேரும் அந்த தோப்பிற்குள் சென்றனர்.

நிலாப்பெண் நீரில் மூழ்கி நிமிர்ந்து எழுவது போல் சிறிது நேரத்தில் கிழக்குக் கடற்கரையில் அமுதக் கதிர்களைப் பரப்பி பவனிவரத் தொடங்கியது முழு நிலவு. அப்பொழுது தெற்கே இருந்து அடுத்த தோப்பிற்கு அருகே நங்கூரமிட்டு நின்ற ஒருபடகில் இருந்து மூன்று நபர்கள் மட்டும் இறங்கி வருவது தெளிவாகத் தெரிந்தது. பெரியவர், வீரபாண்டியன், வீர நரசிம்மன் ஆகிய மூவர்கள் அவர்கள்.

தென்னந்தோப்பிற்குள் மரங்கள் சற்று குறைவாக இருந்த பகுதிக்கு அவர்கள் சென்ற பொழுது அங்கே தனுக்காத்த தேவரும் மற்றவர்களும் எழுந்து நின்று பெரியவரை மரியாதையுடன் கும்பிட்டு வரவேற்றனர்.

அங்கு அமர்ந்த பெரியவர்,

"தனுக்காத்த இராமுத்தேவரே! எல்லோரும் வந்துவிட்டீர்களா? என்று வினவினார் அங்கு அமர்ந்து இருந்தவர்கள் அனைவரையும் உற்றுப்பார்த்து: சரி! பார்த்துவிட்டு,

"ஐயா, நாம் அழைத்து இருந்தவர்களில் உருவாட்டி அம்பலக்காரர் மட்டும் வரக்காணோம். மற்றும் கீழக்கோட்டை, கொத்தியார்கோட்டை, வட்டாணம், கோடிக்கோட்டை, துடுப்பூர், பெரியகோட்டை, கண்ணங்குடி, கப்பலூர் அம்பலக்காரர்கள் வந்து இருக்கிறார்கள்."

"நல்லது. இனியும் தாமதிக்காமல் பேச்சைத் தொடங்குவோம். இதுவரை உங்கள் அனைவரையும் தனுக்காத்த இராமுத்தேவரும்,

வீரபாண்டியத் தேவரும் பலமுறை சந்தித்து நாட்டு நடப்புகளை சொல்லி இருக்கிறார்கள். நாம் அனைவரும் குடிகளது தலைவர்கள், நாட்டாண்மைக்காரர்கள், நமது நாட்டு நலத்திலே நமக்கு மிகுதியான பொறுப்பும் கவலையும் இருக்கிறது. மன்னர் தவறு செய்தால் அவரைத் தட்டிக் கேட்க நமக்கு உரிமை இருக்கிறது. ராஜவிகவாசம் என்பது கண்களைப் பொத்திக்கொண்டு கர்ணம் அடிப்பது அல்ல. நாட்டு நன்மைக்காக உயிரைத் திரணமாக மதித்து போராடித் தியாகியாவது.

"இப்பொழுது சேதுபதி மன்னர் நமது மக்களது தியாகத்தை, சேது நாட்டின் சிறப்புக்காக அல்லாமல் மதுரை நாயக்க அரசின் வளர்ச்சிக்கும் உறுதிப்பாட்டிற்கும் வீணாக்க வந்துள்ளார். நடந்து முடிந்த எட்டையாபுரம், படையெடுப்பில் நூற்றுக்கணக்கான நமது உறவினர்கள் உயிர் இழந்தனர். அம்மைய நாயக்கனூர் போரில் ஆயிரக்கணக்கில் நமது சகோதரர்கள் தியாகி ஆயினர். இந்தப் போர்களினால் நமது மறவர் சீமையின் மறக்குடிகளுக்கு என்ன நன்மை? பாலையில் பொழிந்த நிலவாக மறவர்களது தியாகம் பயனற்றதாகி வருகிறது. தொடர்ந்து இந்த மன்னர் ஆட்சி நடக்குமானால், நமது நாட்டில் காலத்தே மழை பெய்தாலும், ஏரிட, கதிர் அறுக்க மக்களே இருக்கமாட்டார்கள். ஐயனார் கோவில் மஞ்சவிரட்டில் மாடு பிடிப்பதற்குக்கூட இளைஞர்கள் இருக்க மாட்டார்கள்.

"ஆகவே, ஆட்சி மாற்றம் செய்யவேண்டியது மிகமிக அவசியமாகிவிட்டது. அதிகாரத்தை கையில் வைத்துள்ள அரசுடன் இதனை செய்வது என்பது மிகவும் சிரமமான காரியம். நமது மக்களது இரத்தத்தை பெருமளவு சிந்தக்கூடிய உள்நாட்டுக் கழகமாகவும்கூட இந்த முயற்சி மாறிவிடும். அத்தகைய சூழ்நிலை ஏற்பமாத வகையில் மிகவும் குறைவான வன்முறையையும், ஆயுத பலத்தையும் பயன்படுத்தும் திட்டம் ஒன்று வகுத்து இருக்கிறேன். இதற்கி வெளிநாட்டுப் பரங்கிகளது ஆயுத உதவியும் பெற ஏற்பாடு செய்து வருகிறேன். நமது திட்ட இலக்காக பங்குனி மாதம் பதினைந்தாம் நாளென்று முடிவு செய்து இருக்கிறேன். அதற்கு இன்னும் நான்கு மாதங்கள் இடையில் உள்ளது. தனுக்காத்த இராமுத் தேவரும், வீரபாண்டிய தேவரும் உங்களை மீண்டும் இன்னும் இரண்டொரு முறைவந்து சந்திப்பார்கள். திட்டத்தின் முழு விவரத்தையும் தெரிவிப்பார்கள். இதற்கிடையே நீங்கள் அனைவரும்

நமது முயற்சிக்கு ஆதரவாக மக்களது மனோபாவத்தை மாற்ற வேண்டும். குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையிலான இளைஞர்களுக்கு பயிற்சி அளிக்கப்படும். இன்னும் இளைஞர்களது ஈடுபாட்டுடன் மக்கள் பொன்னும் பொருளும் கொடுத்து உதவ வேண்டும், என்பது பணிவான வேண்டுகோள் நீங்கள் அனைவரும் ஏற்றுக்கொள்வீர்கள் என்று நம்புகிறேன்...."

"அனைவரும் உதவுவோம்" என்று அம்பலக்காரர்கள் ஒருமித்த குரலில் உறுதியளித்தது பெரியவருக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி அளித்தது.

"அப்புறம் என்ன சாப்பாட்டிற்கு இலை போடுங்கள்." என்று தனுக்காத்த இராமுத் தேவரிடம் பெரியவர் சொன்னார்.

தனுக்காத்த இராமுத் தேவரும், வீரபாண்டியத் தேவரும், வீர நரசிம்மத் தேவரும் ஆகிய மூவரும் இலைபோடுவதற்கான ஏற்பாடுகளை கவனித்தனர்.

அந்த நிலாச் சோறு விருந்திலே கலந்துகொள்ளாவிட்டாலும் அந்த விருந்து நடப்பதை நன்கு கவனித்தான் வாணில் வலம் வந்த சந்திரன்.

அடுத்தநாள் வைகறைப் பொழுது. ஆங்காங்கு தோப்பிள் பல இடங்களில் படுத்து இருந்த நாட்டுத் தலைவர்களிடம் விடைபெற்ற வாறு பெரியவரும், வீரபாண்டியனும், வீரநரசிம்மனும் தோப்பிலிருந்து கடற்கரைக்கு சென்றனர்.

அந்த காலைமலே அங்கு நங்கூரமிடப்பட்டு அந்தப்படகு ஊஞ்சலைப் போல அலைகளில் அலைந்து அசைந்துகொண்டிருந்தது. ஆழமற்ற கடற்கரை நீரில் நங்கூரமிடப்பட்டிருந்த படகில் படுத்து இருந்த படகோட்டிகளை அழைத்தனர். அவர்கள் விழித்து எழுந்து படகைச் சற்று கரைப்பக்கம் சாய்க்கவும், மூவரும் தாவி ஏறி படகிற்குள் வந்து அமர்ந்தனர்.

படகில் நடுவில் அமர்ந்து இருந்த பெரியவர் "சேதுக்கரை தோப்புக்கு" என்று குரல் கொடுத்ததும் கக்காளைப் பிடித்திருந்த

படகோட்டி, சுக்காணை மெதுவாகத் திருப்பி அதில் பிணைத்து இருந்த கயிற்றை இழுக்கவும் படகின் பாயில் சோழகன் காற்று பட்டது. படகு தெற்கு வடக்காகத் திரும்பியது. அவ்வளவுதான் நொடிப்பொழுதில் தெற்கு நோக்கிப்படகு விரிரென்று பாய்ந்து சென்றது.

அடுத்த விடியல் பொழுதில் கிழக்கு வானில் அங்கும் இங்குமாக இடம்பெற்று இர்ந்த பலவித மேகங்களின் பிணிணணியில் இந்தப் பாய்மரப் படகினை தூரத்தில் இருந்து பார்ப்பவர்களுக்கு வெள்ளி இறகுகளையுடைய பெரிய நாரை ஒன்று தனது கிளைக் கூட்டத்தைத் தேடி வேகமாக செல்வதுபோல தோற்றமளித்தது.

அந்தப்படகு சேதுக்கரைத் தோப்பை அடைந்தபொழுது நன்கு நிலம் தெளிந்துவிட்டது. கடற்கரையும் அதை வளைத்து அணிசெய்த தென்னை மரங்களும் தெளிவாகக் காட்சியளித்தன.

கிழக்கு வானில் சூரியன் புறப்பட்டு வருவதற்கான முன் ஏற்பாடுகளை போல வெள்ளிய வெளிச்சம் செம்மேகங்களைத் துளைத்து வந்துகொண்டிருந்தது.

குடிசையின் முன் கயிற்றிக் கட்டிலில் அமர்ந்து கருட்டைப் பற்றவைத்து புகையை ரசித்துக்கொண்டிருந்த வந்தியத்தேவன், எதிரே கடற்கரையில் இருந்து வருகிற பொரியவரையும் மற்றவர்களையும் பார்த்தவுடன் திடுக்கிட்டு எழுந்தான். கருட்டைத் தரையில் அழுத்தி தீயை அணைத்துவிட்டு எழுந்து,

"மகாராஜா கும்பிடுகிறேன். . ." என்று பெரியவருக்கு மரியாதை செலுத்தினான்.

"என்ன வந்தியத் தேவா! ஏதாவது விசேசமுண்டா?" என்று கேட்டவாறு அந்தக் கயிற்றுக் கட்டிலில் அமர்ந்தார் பெரியவர்.

"மகாராஜா! நல்ல வேலை ஒரு நொடிக்கு முன்னர் தாங்கள் இங்கே வந்து இருந்தால் நிலைமை மிகவும் மோசமாகி இருக்கும்" என்று படபடப்புடன் சொன்னான்.

"சொல்வதை நிதானமாக, தைரியமாகச் சொல்"

"உத்திரவு"

"ம்... என்ன நடந்தது?"

"வந்து. . . . சேதுபதி ராஜாவின் வீரர்கள் பத்துப் பேர் திடீரென்று வந்தார்கள். இந்த குடிசைக்குள் நுழைந்து வேறு யாராவது இருக்கிறார்களா? என்று உற்றுப்பார்த்தார்கள். பின்னர் என்னிடம் யாராவது இங்கு வந்தார்களா என்றும் கேட்டார்கள். நான் மட்டும்தான் இருக்கிறேன். யாரையும் பார்க்கவில்லை என்றேன். அத்துடன் அவர்கள் போய்விட்டார்கள்...."

"அப்படியா இதற்குத்தான் இவ்வளவு உளறல் குளறலா?" இன்னொன்றையும் சொன்னார் பெரியவர்.

"சென்ற சோதனைக்கு வந்த போர்வீரர்கள் வந்தியத் தேவனுக்கு நல்ல உதை கொடுத்துப் போய்விட்டார்கள்." என்று பழைய சம்பவத்தை புன்னகையுடன் சொன்ன பெரியவர் குலுங்க குலுங்க சிரித்தார்.

மீண்டும் அவர் சொன்னார்,

"வந்தியத் தேவா! இதெல்லாம் சிறு விஷயம் இதற்கெல்லாம் பயப்படக்கூடாது. சிரமங்கள் வரும் பொழுது அவைகளை தைரியமாக எதிர்கொள்ள வேண்டும் தெரிகிறதா?"

"உத்தரவு மகாராஜா"

"சரி, அந்தப் பயத்தையெல்லாம் விட்டுவிட்டு இப்பொழுது அலைவாய்க்கரை வாடிக்குப் போய் நல்ல பெரிய மீன் வாங்கி வந்து சமையல் செய்ய. இன்று மத்தியானச் சாப்பாடு இங்குதான்" என்று சொல்லியவாறு சில வெள்ளி நாணயங்களை அவணது கையில் வைத்தார்.

"உத்தரவு" என்று சொல்லிய வந்தியத் தேவன் ஒரு சிறிய கோணிப்பையுடன் அலவாக் கரைவாடிக்குப் புறப்பட்டான்.

பெரியவர் அமர்ந்து இருந்த கட்டிலில் அருகில் வீரபாண்டியனும் வீரநரசிம்மனும் தரையில் அமர்ந்தனர்.

"நமது எதிரி மிகவும் உஷராகிவிட்டது தெரிகிறது. எதிர்பார்த்ததுதான். இன்னும் மூன்று மாதங்களில் கதை முடிந்துவிடும்." என்று சொன்ன பெரியவர், தரையில் இருந்தவர்களைப் பார்த்தார்.

அவரது கண்களில் இருந்த வெறுப்பும் வெஞ்சினமும் அவர்களுக்கு பீதியையும் உத்வேகத்தையும் ஊட்டுவதாக இருந்தன. அவர்கள் மௌனமாக இருந்தனர்.

"சரி நான் ஒரு கோழித்தூக்கம் போட்டு எழுந்துவிடுகிறேன். வந்தயத் தேவன் வரும்வரை நீங்கள் வாசல் பகுதிகளுக்குச் சென்று எச்சரிடக்கையாக இருங்கள்." என்று சொல்லிய பெரியவர் கொட்டாவி விட்டார். இருவரும் தோப்பில் வாசல் பகுதிக்குச் சென்றனர்.

இ ராமநாதபுரம்
அரண்மனை.

அந்தப்புர வளாகத்தில்
உள்ள மகாராணியாரதது அறை.
ஹம்சதூளிகா மஞ்சுகி கட்டிலில்
ஒரு புறத்தில் சாய்த்து
வைக்கப்பட்ட தலையணைகள்
மீது முதுகைச் சாய்த்தவாறு
மகாராணியார் அமர்ந்து
இருந்தார். பல மாதங்களாக
நலிவுந்ந நோயாளி போன்ற
தோற்றம்.

அருகில் நின்று கொண்
டிருந்த கலாதேவியின் கரங்களில்
பால் கிண்ணமும் குவளையும்
இருந்தன.

"ராணி மூன்று நாட்களாக தங்களது வாயில் பச்சைத் தண்ணீர்கூடப் படவில்லை, "ஒரு மடக்கு பால் சப்பிடுங்கள்." கலாதேவியின் பேச்சில் கெஞ்சுதலுடன் வருத்தமும் குழைந்து வந்தன.

"கலா! நீ விஷத்தைக் கொடுத்தாலும் குடித்துவிடுவேனல்லா? ஆனால் இப்பொழுது எனக்கு மிகவும் தேவையாக இல்லை. பசி... தாகம்... தூக்கம் எதுவுமே இல்லை."

ராணியின் பலவீனமான உடலில் இருந்து உள்ளன்போடு வந்த சொற்கள் கலாதேவிக்கு மேலும் வேதனையைத்தான் தந்தன. அவளது கண்களில் படிந்து இருந்த கவலைகளையும் வேதனைகளையும் கவனித்த ராணியார்,

"வருத்தப்படாதே கலா! நான் உடல் நலிவால் சிரமப்பட்டுக்கொண்டு இருக்கிறேன். நீயோ என்னைப் பார்த்து உனது உள்ளத்தில் வீணாக வேதனையை ஏற்படுத்திக் கொண்டு சிரமப்படுகிறாயே!"

"எனக்கு பசி இல்லை ராணி!"

கலாதேவியின் பதில் ராணிக்கு ஆறுதல் அளிக்கவில்லை.

"கலா! சொல்வதைக் கேள். நீ எனது அன்புத் தங்கை அல்லவா? இங்கே பார், எனது கர்மாவை நான் தான் அனுபவித்து ஆக வேண்டும். அது இன்பமானதாகவோ, துன்பம் மிகுந்ததாகவோ இருக்கலாம். அறிவுக்கும் உலக நடைமுறைக்கும் உகந்ததாக அதனை அப்படியே அல்லது அந்த இரு தன்மையும் கலந்த சீரான முறையில், என்று அனுபவிக்க வேண்டியவள் நான்.... நீ என் மீது எவ்வளவுதான் பாசமும் பற்றும் வைத்து என்னைப் போற்றி வந்தாலும் எனது கர்மாவை அப்படியே நீ ஏற்றுக் கொள்ளவோ, அல்லது மாற்றிக் கொள்ளவோ இயலாது. இந்த நியதியை நீ புரிந்து கொண்டாய் எனது இந்த நிலைமையை நன்கு உணர்ந்துகொள்வாய்."

ராணியார் தமது பேச்சை முடிக்கும்பொழுது அந்த அறைக்குள் சேதுபதி மன்னர் வந்தார்.

"உடல்நிலை இவ்வளவு பலவீனமான நிலையிலும் ராணியார்

தங்கைக்கு வேதாந்த விளக்கம் வழங்குவது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது." என்று சொல்லியவாறு ராணியாரது கட்டிலில் அமர்ந்தவர், கலாதேவியின் கைகளில் இருந்த பால் கிண்ணத்தை கவனித்தவுடன் நிலைமையைப் புரிந்துகொண்ட மன்னர்.

"என்ன சேது! பாலைக்கூட குடிக்காவிட்டால் உடநிலை மேலும் மோசமாகவல்லவா போய்விடும்" என்று சொல்லியவாறு ராணியாரது கட்டிலில் அமர்ந்து ராணியையும் கலாதேவியையும் மாறி மாறிப் பார்த்தார்.

"மகாராஜா எனக்குப் பசியும் இல்லை. தாகமும் இல்லை. நான் எப்படி பாலை அருந்துவது?" மிகவும் மென்மையான குரலில் மகாராணியார் சொன்னார். ஏதோ ஒரு அரங்கத்தின் கீழ்பகுதியில் இருந்து வரும் குரல்போல. இப்பொழுது தைரியமாகப் பால் குவளையை மன்னரிடம் பணிவுடன் கொடுத்தாள் கலாதேவி. அதைப் பெற்றுக்கொண்ட மன்னர்,

"இதோ ஒரு சிறங்கைப்பாலாவது குடியுங்கள்" என்று ராணியாரது வாயருகில் குவளையைக் கொண்டுபோய் பாலை குடிக்குமாறு வற்புறுத்தி வாய்க்குள் ஊற்றினார்.

ஓரளவு பால்தான் ராணியின் வாயில் இறங்கியது. இன்னொரு பகுதி கடைவாயிலிருந்து வழிந்துகொட்டியது.

அதனை தனது முந்தானையில் துடைத்த கலாதேவியைக் கரிசனத்துடன் பார்த்தார் சேதுபதி மன்னர்.

"கலா! இப்பொழுது உனக்கு திருப்திதானே. இல்லை நீ கொடுக்கும் போது மறுத்துவிட்டு இப்பொழுது குடித்துவிட்டேனே. . . ." மெதுவாக புன்னகை செய்தவாறு ராணியார் கேட்டார்.

"எனக்கு இப்பொழுது மிகுந்த ஆறுதல். எப்படியாவது மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு சிறிதளவாவது பாலைக்குடித்தீர்களே! அது போதும்" கலாதேவி சொன்னார்.

"சரி, மூன்று நாட்களாக இரவுபகலாக இங்கேயே இருக்கிறாய். அன்னம் தண்ணீர் இல்லாமல். இப்பொழுதாவது போய் குளித்துவிட்டு பலகாரம் சாப்பிட்டு வருகிறாயா? அல்லது மகாராஜாவிடம் சொல்லி உனக்கும். . . ." ராணியாரது பேச்சைக் கேட்டு அவளது முகத்தில் புன்னகை பூத்தது.

"என்ன நீயும் மூன்று நாட்களாக சாப்பிடாமல் இருக்கிறாயா? உடனே போய் சாப்பிட்டு வா. உனக்குப் பதிலாக உனது அக்காவை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்." என்று மன்னர் சொன்னபொழுது கலாதேவி நாணம் மேலிட்டு அந்த அறையைவிட்டுச் சென்றாள்.

"சேது இரண்டு முக்கியமான செய்திகளை உன்னிடம் தெரிவிக்கத்தான் இங்கே வந்தேன்."

"சொல்லுங்கள் மகாராஜா"

"திருப்புல்லாணி பெருமாள் கோவில் திருப்பணி முடிந்து விட்டது. இன்னும் சில நாட்களில் குடமுழுக்கு நடக்க இருக்கிறது. உன்னால் கலந்துகொள்ள முடியுமா? என்பது எனது கவலை."

"எல்லாம் இறைவன் செயல் நான் கலந்துகொள்ளாவிட்டால் என்ன? தங்களது மிகப்பெரிய சாதனை ஒன்று நிறைவேறுவதைக் கேட்கக் கேட்கக் எவளவோ மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது. மகாராஜா கலந்துகொண்டாலே போதுமானது." என்று சொன்ன ராணியார், சற்று தயக்கத்துடன் தனது பேச்சைத் தொடர்ந்தார்.

"ஆனால் ஒரே ஒரு ஆசை மட்டும் எனக்கு உள்ளது. அதனையும் மகாராஜா நிறைவேற்ற வேண்டும்."

"சொல் சேது என்ன செய்ய வேண்டும்?"

"சில மாதங்களாகவே பிள்ளைப் பூச்சியைப் போல எனது சிந்தனையைக் குடைந்துகொண்டிருக்கும் அந்த அந்தரங்க ஆசையைத் தங்களிடம் எப்படிச் சொல்வது என்று தயக்கம்... ஒரு வேளை மகாராஜா அதை மறுத்துவிட்டால்...."

"நிச்சயமாக மறுக்கமாட்டேன். நிறைவேற்றி வைப்பேன். தயக்கம் இல்லாமல் சொல் சேது."

"இப்பொழுது மகாராஜா திருப்புல்லாணி ஆலய குடமுழுக்கு பணியில் மிகுதியாக ஈடுபட்டு இருக்கிறீர்கள். அதனால் பிறகு சாவதானமாகச் சொல்கிறேன். சரி... இன்னொரு விஷயம் என்ன?" மகாராணி கேட்டார்.

"ஆம். மறந்துவிட்டேன். என் மீது கட்டாரி வீசி கொலை

செய்ய இருமுறை நடந்த முயற்சியை உன்னிடம் சொன்னாள் அல்லவா? அந்த குற்றவாளி இப்பொழுது பிடிபட்டுவிட்டான். தாளை செய்த அந்தக் குற்றத்தையும் விசாரணையில் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறான். எட்டயபுர சம்ஸ்தானத்தை சேர்ந்தவன் அவன்."

"இராமநாதப்பிரபு கருணையால் இனிமேல் தங்களுக்கும் அபாயம் இல்லையல்லவா? . . . அவனை என்ன செய்தீர்கள்?" ராணியாரது ஆர்வம் நிறைந்த வினா.

"சிறையில் தான் இருக்கிறான். இன்னமும் தண்டனை கொடுக்கவில்லை."

இவ்விதம் ராணியும் மன்னரும் பேசிக்கொண்டிருந்த பொழுது கலாதேவி அறைக்குள் வந்தாள்.

"என்ன கலா சாப்பிட்டாயா? இவ்வளவு சீக்கிரமே வந்துவிட்டாயே?"

"சாப்பிட்டுத்தான் வருகிறேன் மகாராணி"

"சந்தோஷம். மகாராணி மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்தள்.

"மாலையில் வருகிறேன்" என்று கட்டிலில் இருந்து எழுந்தார் மன்னர்.

"அந்தக் குற்றவாளிக்கு என்ன தண்டனை கொடுக்கப் போகிறீர்கள்? மன்னித்து விடுதலை செய்துவிடுங்கள். குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டான் அல்லவா?" அந்த மன்னிப்பு அவனது வாழ்நாள் முழுவதும் அவனை உறுத்திக்கொண்டிருக்கும். வேறு குற்றம் செய்வதையும் தடுத்துவிடும்."

"ஆம். அப்படியே செய்கிறேன்."

மன்னர் சென்றுவிட்டார்.

கலாதேவி கட்டிலில் ராணியின் அருகில் அமர்ந்து அவரை மிகுந்த அன்புடன் பார்த்தாள். அவளுக்கு ராணியாரது உடல் மெலிவும் கவலையை அளித்திருக்க வேண்டும். சொல்லமுடியாத வேதனையும் அவளது இதயத்தை பெரும்பாரமாக அழுத்திக் கொண்டிருப்பது போல காணப்பட்டாள்.

"மகாராணி" அடக்க முடியாத வேதனை அவளது இதய நாளத்தை கண்டியிழுத்தது. அழகையும் உள்ளக்குமுறலுமாக இருந்து சொற்கள் பீறிட்டு வந்தன.

"என்ன கலா! என்ன நேர்ந்தது உனக்கு" ராணியார் கேட்டார்.

"ஒன்றுமில்லை மகாராணி. தங்களைப் பார்க்கும்பொழுது..." என்று குழறிய கலாதேவியை அன்புடன் அணைத்துக்கொண்டாள் மகாராணி.

நீராவி மாளிகையை ஒட்டிய சவுக்கைக்கு மன்னர் சென்றபொழுது பிரதானி அங்கே காத்துக்கொண்டு இருந்தார்.

வழக்கமான மரியாதையை ஏற்றுக்கொண்ட மன்னர், நாட்டு நடப்புகளைப் பற்றி பிரதானியுடன் ஆலோசனை கலந்தார். அடுத்த இரண்டு கிழமைகளில் நடக்கவிருக்கும் திருப்புலிலாணிப் பெருமாள் கோவில் குடமுழுக்கு விழா பற்றிய ஏற்பாடுகள், தேவையான பொருள்கள் சேகரிப்பு, அன்னதானம், நாங்குநேரி, திருக்கோட்டியூர், அழகர்கோவில் ஆகிய ஊர்களில் இருந்து பண்டிதர்கள், அத்யாயனப் பட்டர்கள், அரையர்கள், நம்பிகள் ஆகியோரை அழைத்து உபசரித்தல், அன்றைய தினம் பெருமாளுக்கு, தாயாருக்கும் சாத்தவேண்டிய அலங்காரம், பட்சணங்கள் தயாரிப்பு ஆகியவை பற்றி விவரமாக தகவல்களை மன்னரும் பிரதானியும் பரிமாறிக் கொண்டதை அரண்மனை ராயசமும் கார்வாரும் அந்த தகவல்களை ஏடுகளில் பதிவுசெய்துகொண்டு வந்தபின்னர், பேச்சின் முடிவில் அவைகளை மன்னருக்கு படித்துக்காட்டி ஒப்புதல் பெற்றனர்.

இவையனைத்தையும் பேசி முடிப்பதற்குள் மதிய சாப்பாடு நேரம் கடந்துவிட்டது. அடுத்து ராயசமும் கார்வாரும் விடைபெற்று பிரதானி அலுவலகத்திற்குச் சென்றபிறகு கோடங்கி நாயக்கர் பற்றிய பேச்சினை எழுப்பினார்.

"நேற்று காலை அவன் சொல்லிய வாக்குமூலத்தில் இருந்து அவனது குற்ற செய்கைக்கு அவனது மான உணர்வு மட்டும்தான் காரணமென்று நினைக்கிறீர்களா? வேறுயாரும் சம்மந்தப்படவில்லையா?" மன்னர் பிரதானியைக் கேட்டார்.

"அப்படித்தான் நினைக்கிறேன் மகாராஜா!"

"அப்படியனால் ஓரியூர் தனுக்காத்த இராமுத் தேவன் பற்றும் பிற அன்னியரது நடமாட்டம் பற்றிய செய்திகள் எகவனக் குறிப்பிடுகின்றன?"

"சமூகம் ஆட்சியில் வெறுப்படைந்த கயநலமிகள் அவர் மகாராஜாவிற்கு எதிராக பிரச்சாரம் செய்து வருகின்றனர். அவர்களில் ஓரிருவர்கூட இன்னமும் பிடிபடவில்லை. கடற்கரையிலும், கோட்டையிலும், முக்கியமான வேறு அவர் இடங்களிலும் நமது உளவாளிகள் இயங்கி வருகின்றனர். விரைவில் அவர்கள் பிடிபட்டுவிடுவர். அந்தக்கூட்டம் பற்றிய விவரங்களைப் பெற்று முடிவிற்கு வரலாம்."

"யாழ்ப்பாணத்தில் நமது நாட்டுக்காரர் கருமருந்து பெருமளவில் வாங்கியதான தகவல்?"

"டச்சக் காரர் நாம் கோரியிருந்த விவரங்களைக் கொடுக்காமல் திசைதிருப்புகின்றனர். ஆதலால் அதுபற்றி சரியான விவரமும் இல்லை."

"எதற்கும் எச்சரிக்கையாக இருப்பது நல்லது அல்லவா?"

"உத்தரவு."

"எட்டையபுரம் பிரதானிக்கு உடனடியாக ஓலை அனுப்புங்கள் இந்தக் கோடங்கி நாயக்கரது முழு விவரமும் கேட்பதுடன் அவனிடமிருந்து கைப்பற்றிய ஓலை கடவுச்சீட்டு பற்றிய விவரமும் கேட்கவும்"

"உத்திரவு"

"கட்டாரி வீசிக் கொல்ல முயன்ற அந்த குற்றவானிக்கு தண்டனை வழங்குவதா அல்லது மன்னித்து விடுதலை செய்வதா என்பதுபற்றி எட்டையபுரத்து பதில் வரப்பெற்றவுடன் முடிவு செய்யலாம்."

"சமூகம் உத்தரவு" பிரதானி விடைபெற்றுச் சென்றார்.

ஐராமநாதபுரம் கோட்டை.

பொழுது புலர்ந்து மூன்று
நாழிகைப் பொழுதாகியும் கிழக்கு
வானில் கதிரவன் முகம் காட்டாத
காரணத்தினால் அங்கங்கு
சிறுசிறு மேகக்கூட்டங்கள் காற்றில்
மெதுவாக அலைந்து மிதந்து
கொண்டிருந்தன.

கோட்டை வாசல்
காவலாலிகள் கோட்டைக் கதவைத்
திறந்துவைத்தும், பக்கத்து
கிராமங்களில் இருந்து வழக்கமாக
வருகின்ற நெய், தமிழ் பாணைகள்,
காய்கறி, கூடைகள் மற்றும்
அங்காடிப் பொருட்களைக்
கொண்டு வருபவர்களும்
கோட்டைக்குள் வரத் தொடங்க-
வில்லை.

சிறிது நேரத்தில் கிழக்கே இருந்து குதிரைவீரர்கள் அணியொன்று கோட்டை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது. சில வீரர்கள் அனுமன். உருவம் பொறித்த கொடிகளுடன் வருவதில் இருந்து அது சேதுபதி மன்னரது குதிரை அணி என்பதைப் புரிந்துகொண்டக் கோட்டைக் காவலாளிகள் கோட்டைவசலின் இருமருங்கிலும் தங்களது வாளையும் வேளையும் சரியாகப் பிடித்தவாறு ஆயத்தமாக நின்றனர். மன்னரது குதிரை முதலில் கோட்டைவாசலில் நுழைந்தவுடன், அவர்கள் மன்னருக்கு மரியாதை தெருவித்தனர்.

மன்னரும், பிரதானியும் கோட்டை வாசலைத் தாண்டி, ராஜராஜேஸ்வரி அம்மன் ஆலயத்தின் அருகில் தமது குதிரைகளை நிறுத்திவிட்டு உள்ளே சென்று காலைபூஜையில் கலந்துகொண்ட பிறகு அரண்மனைக்குச் சென்றனர்.

அந்தப்புரம் மாளிகை வரை மரியாதைக்கிணங்க மன்னருடன் சென்ற பிரதானி, மன்னரைப் பணிந்து கும்பிட்டுவிட்டு அவரது இல்லத்திற்குச் சென்றார்.

மன்னரது வருகையை விரைவாகச் சென்று ராணியாருக்கு மகாராணியாரது அறையின் வாசலில் நின்றுகொண்டிருந்தனர் தாதிப்பெண்கள்.

மன்னர் வந்ததும் அவருக்கு வழிவிட்டு மரியாதைசெலுத்த வாயில் அருகே தானாதிபதி மற்றும் தாதிப்பெண்களும் காத்து இருந்தனர்.

ஏதோ ஒரு விதமான களையிழந்த அவலக் காட்சி போல அந்தச் சூழல் அப்பொழுது மன்னரது மனத்தில் பட்டது.

ராணிபடுத்து இருந்த அநதக் கட்டில் அருகே மன்னர் சென்றதும், அவரை மிகுந்த ஆவல் நிறைந்த கண்களுடன் நோக்கினார் ராணியார். அதைக் கூர்மையாக கவனித்த மன்னர்,

"என்ன சேது! உடல் நலம் எப்படி இருக்கிறது? கடந்து நான்கு நாட்களும் நன்றாக உறங்கினாயா? சாப்பிட்டாயா?" ஆதூரத்துடன் கேட்டார் மன்னர்.

"உம்." என்ற ராணியாரது மெளனத்தில் திருப்தியடைந்த மன்னர் பக்கத்தில் நின்றுகொண்டிருந்த கலாதேவியைக் கூர்ந்து பார்த்தார்.

அவளது கண்களில் உலகத்தின் வேதனையெல்லாம் இணைந்து ஆழ்ந்து இருப்பது போல அவருக்குத் தோன்றியது.

ஏதோ கற்பனை உலகில் இருந்து விழித்துக்கொண்டு திடுக்கிட்டவள் போல,

"மகாராஜா, ராணியார் ஒரு குவளைப்பால் அருந்தி மூன்று நாட்கள் ஆகிவிட்டன. நேற்று மாலையில் அரண்மனை வைத்தியர் வந்து நாடியைப் பார்த்துவிட்டு ராணியாரது நாக்கில் தடவுமாறு கொடுத்த தூரணத்தையும் வெளியே துப்பிவிட்டார்கள். அதன்பிறகு அவர்களது உடல் நிலைமை நன்றாக இல்லாததால் இரவு முழுவதும் வைத்தியர் கொடுத்த களிம்பையும் அவர்களது கால்களிலும் கைகளிலும் தடவிக்கொண்டு இருந்தேன். இன்று அதிகாலையில் அரைநாழியகை நேரம் மட்டும் உறங்கினார்கள்..." என்று கலாதேவி வருத்தம் நிறைந்த வார்த்தைகளில் சொன்னாள்.

இருவரையும் மாறிமாறிப் பார்த்த சேதுபதி மன்னருக்கு, என்ன சொல்வது என்று புரியாமல் தடுமாறியதை அவரது கண்கள் பிரதிபலித்தன. சில நொடிகளுக்குப் பிறகு,

"சேது" மன்னரது குரல் தழுதழுத்தது.

இதற்கு பிறகும் இந்தக் காட்சியைக் காணச் சகிக்காதவராக ராணியார்,

"மகாராஜா! இனிமேல் நான் எத்தனை நொடி நேரம் தங்களது பார்வையில் உயிரோடு இருப்பேன் என்பது எனக்கே தெரியவில்லை. தங்களது அன்பு மனைவி என்ற உன்னதமான அந்தஸ்துடன் தங்களிடமிருந்து விடைபெறுவதற்காக, இந்த நான்கு நாட்களும் தங்களது வரவுக்காக காத்து இருந்தேன். நழுவிக்கொண்டிருக்கும் உயிரை நிறுத்தி வைப்பதற்குப் படாத பாடுபட்டேன்."

இதற்கு மேல் தொடர்ந்து பேசுவதற்கு சக்தியும் தெம்பும் இல்லாத ராணியார் சில நொடிகள் மௌனமாக இருந்தார்.

அவரது பேச்சைக் கேட்டுவிட்டு, கருகிவிட்ட பாகற்கொடி போலத் துவண்டு கிடந்த ராணியின் உடலைப் பார்த்த பொழுது, போர்களில் மரணக் காயம் பட்ட பொழுதுகூட கலங்காத சேதுபதி மன்னரது மனம் பயத்தால் சிலிர்த்து நடுங்கியது.

எத்தனையோ போர்க்களங்களைக் கண்டவர் எதிரிகளின் எண்ணற்ற ஆயுதக் தாக்குதலை தூகபோல நினைத்து, சண்ட மாருதம் போல கழன்று போராடி வெற்றிகளைக் குவித்தவர். மராத்தியரது படைகள், நெல்லைச்சீமை பாளையக்கார படைகள், மைசூர் படைகள் என எதிரிகளது அச்சம் இல்லாமல் அவர்களைத் துவம்சம் செய்த வீரரதி வீரர். கலக்கம், பயம், அதுவரை அவர் உணர்ந்திராத சொற்கள்!

இப்பொழுது மரணம் என்ற சொல் மனைவியின் வாயில் இருந்து வந்தபொழுது கலங்கி மலைபோல நிலைதடுமாறினார்.

மன்னரது நிலை கண்டு வருந்திய ராணியார், அவரது என்சாண் உடலில் எஞ்சி இருந்த சக்தி அனைத்தையும் திரட்டிக்கொண்டவர்போல கவலையுடன் காணப்பட்டார்.

"மகாராஜா. . . ." அவரது வாய்க்குள் வேதனையுடன் ராணியாரது குரல் ஒலித்தது.

"மகாராஜா எனக்காக எவ்வளவு வேதனைப்படுகிறீர்கள்? இன்பமாக எத்தனை ஆண்டுகளை நாம் கழித்து இருக்கிறோம். அவைகளை நினைத்து ஆறுதல் கொள்ளுங்கள். தங்களது தெய்வத்தொண்டுகளும், அறக்கொடைகளும் எனது பிரிவினால் தடைபெற்றுவிடக்கூடாது. இது எனது பணிவான வேண்டுகோள். அத்துடன். . . . அத்துடன் எனது பிரிவு எந்த வகையிலும் தங்களது வாழ்க்கையைப் பாதிக்கக் கூடாது."

"சொல் சேது. இன்னும் என்ன செய்ய வேண்டும்?"

"மகாராஜா இன்னொரு விண்ணப்பம். இதனைத் தங்களிடம் சில காலமாகச் சொல்வதற்கு பலமுறை எத்தனித்தேன். சில நாட்களுக்கு முன்னர் கூட தங்களிடம் உறுதி பெற்றேன். நினைவு இருக்கிறதா?"

"ஆமாம் எனது உறுதிமொழியை நிறைவேற்றி வைப்பதற்கு சித்தமாக இருக்கிறேன். இப்பொழுது சொல் சேது!"

"மகாராஜா. . . ."

"சேது. சொல்" என்று ராணியின் கட்டிலில் அமர்ந்து அவரது

கரங்களைத் தனது கைகளில் கைப்பற்றியவாறு கேட்டார் மன்னர்.

அரண்மனை வைத்தியரும் அப்பொழுது அந்த அறைக்குள் வந்து மன்னரையும் ராணியாரையும் பணிந்து கும்பிட்டார். ஓரமாக நின்றனர்.

மீண்டும் மன்னர் கேட்டார், "சொல் சேது"

மீண்டும் ராணியாரது தயக்கத்தை கவனித்து "இன்னும் ஏன் தயக்கம்? சொல் ராணி."

"மகாராஜா! இதோ கலாதேவி எனது உடன் பிறவா சகோதரி"

"ஆமாம்."

"ஆந்திர நாட்டில் முளைத்த ரோஜா. இன்று நமது சேது நாட்டில் மலர்ந்து மணம் வீசிக்கொண்டிருக்கிறது. தங்கையொருத்தி இல்லையே என்று ஏங்கிய எனக்கு தவம் செய்யாமலேயே கிடைத்த தங்கை. எனது உள்ளத்தின் உணர்வுகளை மட்டுமல்லாமல் மகாராஜாவின் எண்ணங்களையும், தேவைகளையும் கூட நன்கு அறிந்தவள்...."

இவ்விதம் தன்னைப்பற்றி அந்தக் கடைசி நேரத்திலும் மிகமிக உயர்வாகப் பேசுகின்ற மகாராணியாரது மாசற்ற அன்பினை, நினத்து அகமலர்ந்து, அவளது வாயில் இருந்து வெளிப்படும் அன்பினைக் கேட்டு கலாதேவியின் உள்ளத்தில் இருந்து வேதனை பிரவாகமாக வெளி வந்தது.

"ஐயோ! மகாராணி" கலாதேவி குலுங்கி குலுங்கி அழுதாள்.

"கலா ஏன் அழுகிறாய்? இங்கே வா." என்று ராணியார் சொன்னதும் கண்களையும் மூக்கையும் சேலை முந்தானையில் துடைத்துக் கொண்டு ராணியின் கட்டில் அருகே வந்தாள்.

"கலா! எனக்கு சதிதியப் பிரமாணம் செய்துகொடுத்து இருக்கிறாய் அல்லவா? இப்பொழுது அதற்கான நேரம் வந்துவிட்டது...." என்று அவளிடம் சொல்லிவிட்டு,

"மகாராஜா! இதோ நான் தங்களிடமிருந்து விடை பெறுவதற்கு முன்னர், தங்களது பொறுப்புள்ள மனைவி என்ற முறையில்

எனது பிரிவினர்குப் பின்னரும் தங்களது நலன்களில் அக்கரை கொண்டவனாக எனது ஆசையை, இறுதி விருப்பத்தை தங்களிடம் சொல்லிவிடுகிறேன். தாங்கள் நிச்சயம் ஏற்று நிறைவேறுவீர்கள் என்ற உறுதியான நம்பிக்கை உண்டு. கலா இப்படி வா. நீயும் நன்றாக கேட்டுக்கொள். மகாராஜா தங்களது வலக்கரத்தை இப்படிக் கொடுங்கள்...." மகாராஜா நீட்டிய கரத்தை தனது இருகண்களிலும் வைத்து முத்தமிட்டுவிட்டு, இனிமேல் இந்தக்கணம் முதல் எனது இடத்தில் தாங்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியது இந்த குலுக் கொடியை, எனது இறுதி ஆசை இது." என சொல்லியவாறு கலாதேவியின் இரு கரங்களையும் மன்னரது கரங்களுடன் இணைத்து வைத்து இருவரையும் ஒருமுறை ஆழிய அன்புடன் பார்த்தாள். பின்னர் மகிழ்ச்சியால் மூடிய ராணியாரது கண்களில் இருந்து ஓரிரண்டு கண்ணீர்த்துளிகள் மன்னரது வலக்கரத்தில விழுந்தன.

மன்னருக்கும் கலாதேவிக்கும் மட்டுமல்ல அங்கு அப்பொழுது இருந்த அரண்மனை வைத்தியர், தானாதிபதி மற்றும் பணியாளர்கள் அனைவருக்கும் ராணியாரது செய்கை வியப்பையும் வேதனையையும் நிறைத்தது.

இத்தகைய எதிர்பாராத சூழலில் மன்னரது கரத்துடன் கலாதேவியின் கரங்களை இணைத்த மகாராணியாரது கரம், மெதுவாக மன்னரது கரத்தினின்றும் நழுவுவதைக் கவனித்த கலாதேவி,

"மகாராணி போய்விட்டீர்களா. . . ." என்று அலறியவாறு ராணியின் மேல் சாய்ந்து அலறினாள்.

"ஐயோ சேது! போய்விட்டாயா?" மன்னரும் புலம்பினார்.

மகாராணியாரது மூடிய விழிகள் திறக்கவே இல்லை. அவரது இறுதி விருப்பம் நிறைவேறியதைப் பார்த்த பிறகு, மீண்டும் கண்களை ஏன் திறக்க வேண்டும்?

ராணியின் அறையில் கேட்ட அலறல், புலம்பல், அழுகை ஆகியவை சில வினாடிகளில் அரண்மனை முழுவதும் எதிரொலித்தது. கோட்டைக்குள்ளும் சிறிது நேரத்தில் அனைவரது வாயிலும் "மகாராணியார் காலமாகிவிட்டார்" என்ற இரங்கள் செய்தி பரவிக் கொண்டிருந்தது.

பிரதானியும் அரண்மனை கார்வாரும் மன்னவர் அந்தப்புரத்-திலிருந்து கைத்தாங்களாக வெளியே அழைத்து வந்து ஒரு இருக்கையில் அமரவைத்து ஆறுதல் கூயீறறினர்.

சிறு குழந்தைபோல ஏங்கி ஏங்கி அழுத மன்னர் ஒரு நாழிகை நேரம் கழித்து தம்மைத் தாமே தேற்றிக் கொண்டு பிரதானியிடம் "மேலும் நடக்க வேண்டியதை கவனியுங்கள்" என்று மெதுவாகச் சொன்னார்.

"சமுகம் உத்தரவு" என்று சொல்லிய பிரதானி தனது கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு அலுவலகம் நோக்கி வேகமாகச் சென்றார்.

மன்னர் அருகில் கார்வாரும் ராயசமும் நின்று கொண்டு இருந்தனர்.

மார்கழிமாதம்.

முதல் வெள்ளிக் கிழமை.

கலாதேவியும் தாதிப் பெண்
கனும் அரண்மனை வளாகத்தில்
உள்ள ராஜராஜேஸ்வரி அம்பாள்
ஆலய வழிபாட்டில் கலந்து
கொண்டு அந்தப்புரத்திற்கு
திரும்பினர்.

கலாதேவி சேதுபதி
மன்னரது அறைக்குள் சென்றார்.
அப்பொழுது ஏதோ சிந்தனையில்
ஈடுபட்டவராக மன்னர் குறுக்கும்
நெடுக்குமாக உலவிக் கொண்டு
இருந்தார்.

"மகாராஜா! இதோ

அம்பாள் பிரசாதம்" என்று திருநீற்றையும் குங்குமத்தையும் அவரிடம் கொடுத்துவிட்டு, அவரது பாதங்களில் முழந்தாலிட்டு, வணங்கினாள்.

"இந்த அடிமையை ஆசீர்வதியங்கள்" என்று சொன்னாள்

"சௌபாக்கியமாக இரு" என்று மன்னர் ஆதூரத்திடன் சொல்லியவுடன் எழுந்து நின்று மன்னரை நோக்கினார். ராணியாரைப் பிரிந்து இரண்டுமாதங்களாகியும் அவளது முகத்தில் இன்னும் ஆழமான கவலையும் வேதனையும் தோய்ந்து இருப்பதை உணர்ந்தாள்.

அம்பாளை தரிசித்துவிட்டு வந்த ஆத்ம திருப்தி, அப்பொழுதே மறைந்துவிட்டது. அவளது இதயத்திலும் மகாராணியைப் பற்றிய எண்ணங்கள் நிழலாடின. அவ்வளவுதான். அடுத்த கனமே கலாதேவி அழுதாள். அதுவரை எங்கோ சிந்தனையை செலுத்திய மன்னர், சுய நினைவு வந்தவராக,

"கலாதேவி! ஏன் அழுகிறாய்? அழுகையை நிறுத்து" மன்னர் சொன்னார்.

கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு,

"மகாராஜா தாங்கள் இன்னும் ராணியாரது நினைவுகளை நினைந்த இதய கண்களில் கண்ணீர் கொட்டிக் கொண்டு இருக்கிறீர்கள். இரவும் பகலும் எண்ணாலும் மகாராணியாரைப் பற்றிய நினைவுகளை மறக்க முடியவில்லை. வழக்கமாக வெள்ளிக் கிழமை அம்பாளை தரிசித்துவிட்டு தங்களையும் மகாராணியார் தரிசித்து தங்களது ஆசீர்வாதத்தை பெறுவார்கள் அல்லவா? அதே போல் இன்று நானும் தங்களது ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்றேன். ஆனால் மகாராஜா அவர்களுக்கு அணுப்பிரமாணம்கூட மகாராணியாரைப் போல எனது அன்பைக் காணிக்கையாக்கி ஆறுதல் சொல்ல முடியவில்லையே என்று எண்ணினேன். என்னை அறியாமல் அழுகை வந்துவிட்டது."

உலவிக் கொண்டிருந்த மன்னர் அங்கு இருந்த இருக்கை ஒன்றில் அமர்ந்தார்.

"கலாதேவி வாழ்க்கை என்பது இல்லாததற்கு ஏங்குவதும் இழந்ததற்குக் கவலைப்படுவதும் தான். இவைகளை நன்கு அறிந்து இருந்தும் நமது உள்ளம் அதனை எளிதாக ஏற்றுக்கொள்வதில்லை.

இருபது ஆண்டுகளுக்கும் மேலான இனிய தொடர்பை, இரண்டு மாதங்களில் மறந்துவிடுவது இயலாத காரியம். இராமநாதப்பிரபு என்று சொல்லியமன்னரது சொற்கள் பெருமூச்சுடன் வெளி வந்து நின்றன. தம்மைச் சிறிது ஆகவாசப்படுத்திக் கொண்டு மன்னர் மெளனமானார்.

"இதே மாளிகைக்குள் நடைபெறும் ஒவ்வொரு செய்கையையும் நோக்கும் பொழுது அவை ஒவ்வொன்றும் எனக்கு மகாராணியாரது நினைவுகளை அடுக்கடுக்காக நினைவூட்டிக் கொண்டே இருக்கின்றன. அவர்களைப் போல எனது வாழ்க்கையும் விரைவில் முடிந்துவிட்டால் ஆறுதலாக இருக்கும்." என்று கலாதேவி சொன்னாள்.

"கலாதேவி உனது எண்ணம் தவறானது. மரணம் என்பது நம்மை வரிந்து ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியது. அதனை நினைத்த மாத்திரத்தில் நாம் வரிந்துக் கொள்ள முடியாது. வீணாக மனதை அலட்டிக் கொள்ளாதே... உள்ளே போய் மற்ற காரியங்களைப் பார். அப்புறம் இன்று பிற்பகலில் இராமேசுவரம் புறப்படலாம் என்று எண்ணிக்கொண்டு இருக்கிறேன். அ:ர்த்த ஜாமப் பூஜையில் கலந்துகொள்ள நீயும் வருகிறாயா?"

"மன்னிக்க வேண்டும். மகாராஜா அவர்கள் இந்த அடிமைக்கு மகாராணியாரது இறுதி விருப்பப்படி அவர்களது அந்தஸ்தை எனக்கு அளித்து இருக்கிறீர்கள். இதுவே மிகப் பெரிய பாக்கியம். இதனை வெளிக்காட்டிக்கொள்ளும் வகையில் மகாராஜவுடன் மக்கள் மத்தியில் வருவதற்கு மனம் கூசுகிறது. அன்பின் திருவுருவாகிய மகாராணியாரது நிலையில் இந்த அடிமை! இல்லை. அந்தத் தகுதி அரண்மனைக்குள்ளேயே இருக்கட்டும்."

கலாதேவி உணர்ச்சிவசப்பட்டு பேசுவதை மன்னர் உணர்ந்தார்.

"சரி. உன்னிஷ்டம்" மன்னர் சொன்னார்.

"மகாராஜா.. . ." என்று சொல்லிய கலாதேவி மேலும் பேசமுடியாத நிலையில் மன்னரது அறையை விட்டு அந்தப்புரத்திற்கு சென்றார்.

வைகறை நேரம்.

இராமேசுவரம் அரண்மனை.

காலை பூஜைக்கான ஆலய மணி ஓசை ஓய்ந்து அடங்கியது. வழக்கமாக ஆலய வழிபாட்டில் தவறாது கலந்துகொள்ளும் மன்னர் இன்னும் உறக்கத்திலிருந்து எழுந்து அறையைவிட்டு வெளியே வராதது கார்வாருக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

மன்னரது அறைக்கு வெளியே உள்ள பெரிய கூடத்தில் கார்வாரும் சில பணியாளர்களும் காத்து இருந்தனர். மன்னரை எதிர்பார்த்து சவுக்கையில் பிரதானி காத்து இருந்தார்.

தூரிய உதயமாகி இரண்டு நாழிகைக்கு மேல் ஆகிவிட்டது. அரண்மனைக்கு நேர் எதிரே கிழக்கு கடற்கரையில் மீனவர்கள் முதல் நாள் இரவில் கடலில் போட்டுவந்த இறுதிப் பகுதியை கரை ஏற்றுவதற்காக இருவரிசையாக நின்றுகொண்டு இருபுறமும் வலை கரைக்கு வரும்வரை பாடும் ஏலேலோ பாட்டு மெதுவாகக் காற்றில் தவழ்ந்து வந்து கொண்டிருந்தது.

மேலும் ஒரு நாழிகைப் பொழுது ஆயிற்று. மன்னர் ஒரு பட்டு போர்வையை மட்டும் உடம்பில் போர்த்தியவாறு சவுக்கைக்கு வந்தார். கார்வாரும் தொடர்ந்து வந்தார்.

சவுக்கையில் காத்து இருந்த பிரதானியும், பணியாளர்களும் சேதுபதி மன்னரைப் பணிந்து கும்பிட்டனர். தமதுகரங்களைத் தூக்கி குவித்து அவர்களது மரியாதையை ஏற்றுக் கொண்டவாறு மன்னர் வழக்கமாக அமரும் இருக்கையில் அமர்ந்தார்.

மன்னரது முகத்தில் இயல்பான சாந்தமும் பொலிவும் இல்லாததை பிரதானி கவனித்தார்.

"நேற்று அர்த்த சாமப் பூஜையில் கலந்துகொண்டு திரும்பிய பிறகு உறங்க முடியவில்லை. ஏதோ நினைவுகளில் ஒரேகுழப்பம்... காலையில் விழித்தெழு இவ்வளவு நேரமாகிவிட்டது..."

"மகாராஜா அவர்கள் தனிமையாக வந்ததின் விளைவு இது. மகாராணியாரது இழப்பினை மறப்பதற்கு இன்னும் சிறிது காலம் பிடிக்கும். இயன்றவரை தனிமையாகப் பொழுதைக் கழிப்பதை

தவிர்ப்பது நல்லது. இராமநாதப்பிரபுவின் கருணையினால் நாளடைவில் இயல்பு ஏற்பட்டுவிடும்.

"எல்லாம் அவன் செயல்", மன்னரது பேச்சில் விரக்தி வெளிப்பட்டது. அடுத்து,

"ஆமாம். நேற்று மாலையில் பாம்பன் துறையில் நமது படகுகளை பாம்பன் பாரில் கடத்திவிட்ட ஆவல் நெய்னா தெரிவித்த விண்ணப்பம் பற்றிய விவரம் அறிவீர்களா?" மன்னர் கேட்டார்

"மகாராஜா பாட்டனார்சடைக்கத் தேவர் பாம்பன் வந்தபொழுது முருகப் பெருமானை வணங்கச் சென்றார். அப்பொழுது கோயிலில் இருந்தவர்கள் அங்குள்ள கேணி வயிரவ தீர்த்தத்தில் வழக்கத்திற்கு மாறாக மிகவும் ஆழமாக உள்ளது. என்பதை மன்னருக்குத் தெரிவித்தார்கள். பொதுவாக கடற்கரையில் மூன்று அடி ஆழத்தில் கிணறுகள் இருக்கும். அவை ஆழம் இல்லாதவை. இந்தக்கேணி புதுமையானதாக இருந்ததால் மன்னர் அந்தக் கேணியை உற்றுப் பார்த்தார். அவரது கழுத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த கனமான இரு பொன் அணிகள் நழுவி கேணிக்குள் விழுந்துவிட்டது. அந்த ஊரில் முத்துக் குளிங்கததலில் வல்லவரான அம்பலம் ஆவல் நயினாவின் பாட்டனார் அந்தக் கேணிக்குள் மூழ்கி மன்னரது பொன் ஆபரணங்களை எடுத்து வந்து மன்னரிடம் கொடுத்தார். அதனால் மகிழ்சி அடைந்த மன்னர் அந்த நபருக்கு அதனைப் பாரம்பரிய உரிமையாக வழங்கியதுடன், அந்தத் தொழிலுக்கு நமக்கு தண்டமு:மம் கொடுக்க வேண்டியது இல்லையென்றும் உத்தரவிட்டார். இது நமது சமஸ்தான அட்டவணையில் உள்ளது."

"நமது அலுவலர்கள் அவரை ஏன் வரி கேட்டு தொந்தரவு செய்ய வேண்டும்?"

"யாரோ புதிதாக பணியேற்று இருப்பதாகத் தெரிகிறது. நடப்புகளை அறியாத அவரை நாம் நாளை மறுநாள் ஊர் திரும்பும் போது கண்டிப்புச் செய்து விடலாம்."

பிரதானி விளக்கம் சொன்னவுடன் மன்னர் மீண்டும் அவரைக் கேட்டார் "சென்ற முறை இங்கிருந்தபொழுது வடக்கே மாங்காட்டுப் பகுதியில் பத்தினி கோயில் என்ற ஒரு சிறிய வழிபாட்டுத் தலம் பற்றிக் கேள்விப்பட்டோம். அதைப் பற்றி விவரங்கள்..."

"விசாரித்துப் பார்த்ததில் அங்கு குடியிருப்பு எதுவும் இல்லையென்றும் அங்கு ஒரு சிறு கோவில் மட்டும் இருப்பதாக தெரிகிறது. அந்த இடத்தில் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஒரு பெண் தனது கற்பைக் காத்துக் கொள்ள அங்கு உயிரிழந்ததின் நினைவாக அந்தப் பத்தினிக்கு சம்பந்தப்பட்ட வழியினர் அமைத்த அந்த வழிபாட்டுத்தலம், சில காலங்களில் சிலர் அங்கு வழிபாடு செய்து போகின்றார்கள் என்று தெரிகிறது."

"இன்று மாலையில் அந்த இடத்தைச் சென்று பார்த்துவிட்டு வரலாம். இலங்கையின் வட கிழக்குப் பகுதியில் நமது கற்புக் கணலி கண்ணகிக்கு பலவழிபாட்டுத் தலங்கள் பத்தினிக் கோவில் என்று உள்ளன. அவைகளுக்கும் இந்த இடத்திற்கும் தொடர்பு இருக்கலாம் என நினைத்தேன். சரி. எட்டையாபுரத்தில் இருந்து பதில் வந்ததா?"

"இதுவரை வரப் பெறவில்லை. இரண்டொரு நாளில் எதிர் பார்க்கலாம்"

"உச்சிப்பொழுது கழிந்து முன்று நாழிகைக்கு பிறகு வாருங்கள். பத்தினி கோவிலுக்குப் போய் பார்த்துவிட்டு வரலாம்."

"சமூகம் உத்தரவு"

பிரதானி மன்னரை வணங்கிவிட்டு சவுக்கையில் அமர்ந்து இருந்தார். மன்னர் மட்டும் தனிமையில் இருந்தார்.

அந்தி நேரம் சேதுபதி மன்னர் போர்வீரர்கள் சகிதம் வடக்கே இருந்து அரண்மனைக்கு திரும்பினார். சவுக்கையின் முன்பாக இராமநாதபுரத்திலிருந்து வந்த போர்வீரர்கள் காத்திருந்தார்கள். மன்னரையும் பிரதானியையும் வணங்கிவிட்டு பிரதானியிடம் ஒரு ஓலைச் சுருளை கையளித்தனர்.

அதனை பெற்றுக் கொண்ட பிரதானி, மன்னருடன் சவுக்கைக்கு சென்றார். மன்னர் இருக்கையில் அமர்ந்தவுடன் ஓலைச் சுருளைப் படித்துப் பார்த்தார்.

சில வினாடிகளுக்குப் பிறகு,

"மகாராஜா! எட்டையபுரம் சமஸ்தான பிரதானி பதில் ஓலை அனுப்பி உள்ளார். நம்மிடம் கைதியாக உள்ள விஜய தேவ வெங்கிடப்ப கம்பனி நாயக்கர், எட்டையபுரம் மன்னரது உறவினர்,

திருமணமாகாதவர். எப்பெழுதும் மந்திரம், பூஜை மற்றும் சேவல், கௌதாரி சண்டைகளில் பொழுது போக்குபவர். ஐந்தாண்டுகளுக்கும் முன்னர் வடக்கே இருந்து எட்டையபுரம் வந்தொழுது சேதுபதி மன்னர், எட்டையபுரம் மதுரை நாயக்கரால் பெருமைப்படுத்தப்பட்டது, பாளையக்காரரது வீரவெண்டையத்தை எட்டப்பன் தலையுடன் அணிந்துகொள்ள தொடங்கியது ஆகியவை பற்றி விவரங்கள் தெரிந்ததும் மிகவும் வேதனைப்படவும் தங்களது வீர பரம்பரைக்கு ஏற்பட்ட இழிவிற்கு பரிகாரமாக ஒரு மண்டலம் நோன்பு இருந்து ஐக்காமாவிடம் உத்திரவு பெற்று இருப்பதாகவும், சேதுபதி மன்னர் மீது படையெடுப்பு பழியைத் துடைக்க வேண்டும். என எட்டையபுரம் மன்னரை வற்புறுத்தி வந்ததாகவும் எட்டையபுரம் பாளையக்காரர் அதற்கு இனங்கவில்லை அதற்கு என்று தெரிந்தும் தாமே அந்தப்பணியை மேற்கொள்ள போவதாகச் சொல்லிக் கொண்டு திரிந்ததாகவும் அவ்விடம் நாம் கைப்பற்றியுள்ள நாணயங்கள் அவர் வடக்கே இருந்து வரும்பொழுது அவர் கொண்டு வந்தது. எனினும் அவரிடமிருந்து கைப்பற்றப்பட்ட கடவுச்சீட்டு இன்னொரு யாத்ரீகருக்கு வழங்கப்பட்டதை அவரிடமிருந்து எப்படியோ பெற்றுவந்து இருக்க வேண்டும் என்றும் தெரிவித்து இருப்பதுடன் அவரது வன்முறையில் செயல்களுக்கு எட்டையபுரம் சமஸ்தானம் எவ்விதப் பொறுப்பும் ஏற்றுக்கொள்ளாது என குறிப்பிட்டுள்ளார்." என்று சொன்னான்.

"அது கோடங்கி நாயக்கரது ஒப்புதல் வாக்குமூலத்தில் சொல்லப்பட்டவை உண்மையென்பது புலனாகிவிட்டது. அவருக்கு என்ன தண்டனை வழங்கலாம்."

"உண்மையைச் சொன்னால் அவனை விடுதலை செய்வதாக அவனிடம் சொல்லியிருந்தேன். அத்துடன் அவனது திட்டம் வெறும் முயற்சியாக மட்டும் உள்ளது, என்றாலும் அவரது வன்முறையான பிரயத்தனத்தை கண்டிக்கும் வகையில் சில மாதங்களுக்கு சிறை தண்டனை கொடுக்கலாம்." பிரதானி தண்டனையைக் பரிந்துரைத்தார்.

"தங்களது பரிந்துரை நியாயமானதுதான். என்றாலும் மறைந்துபோன மகாராணியார் அவரை மன்னித்து விடுதலை செய்யுமாறு சொல்லி இருக்கிறார்கள்." என்று மன்னர் தெரிவித்தார்.

"அப்படியானால் மகாராணியாரது வேண்டுகோலை நிறைவேற்றி வைத்துவிடலாம்."

பிரதானியின் பதிலைக் கேட்ட மன்னர் சில வினாடிகள்
மௌனமாக இருந்துவிட்டு,

"ஆம், அப்படித்தான் செய்யவேண்டும். அவரது
பொற்காக்களைப் பரிமுதல் செய்து கருவூலத்தில் சேர்த்துவிடுவோம்.
நமது முடிவையும் எட்டையாபுரம் சமஸ்தானத்திற்சகு
அறிவித்துவிடுங்கள்." மன்னர் உத்திரவிட்டார்.

"சமுகம் உத்திரவு"

"வேறு செய்திகள்?"

"விசேசம் ஒன்றும் இல்லை"

சாயங்கால பூஜைக்கான ஆலய மணி ஒலித்தது. மன்னரும்
பிரதானியும் ஆலயத்தை நோக்கிப் பொறு கைகுவித்து வணங்கினார்.

மன்னர் கோயிலை நோக்கி நடந்து சென்றாரே ஒழிய அவரது
மனத்தில் அமைதி இல்லை. கடந்து சென்ற காலங்களில் ராணி சேது
கங்கை நாச்சியாருடன் திருக்கோயிலுக்கு வந்து மனம் குளிர
இறைவனையும் இறைவியையும் தரிசித்து மகிழ்ந்த நினைவுகள்
நிழலிட்டன.

அடுத்து சற்று முன்னர், பிரதானியார் சொல்லிய கருத்தும்
பளிச்சிட்டது.

"மகாராணியாரது இழப்பினை மறப்பதற்கு மேலும் சில காலம்
ஆகும். இயன்றவரை தனிமையாகப் பொழுதைக் கழிப்பதை
தவிர்க்க வேண்டும்."

ஆம். . . . தனிமையாகப் பொழுதைக் கழிப்பதை என்ற
சொற்களை மன்னரது வாய் முணுமுணுத்துக்கொண்டிருந்தது.

சேதுக்கரை. மாலை நேரம்.

தென்னந்தோப்பிள் குடிசை
அருகே பெரியவர் கைகளை
பின்புறம் வைத்துக்கொண்டு
உலவிக்கொண்டிருந்தார்.

அவரது அமைதியற்ற
உள்ளத்தைப்போல மாலை நேர
காற்றில் தென்னைமரங்கள்
ஒவென்ற இரைச்சலுடன்
அசைந்து ஆடின.

"அதிகாலையில் சென்ற-
வர்கள் இன்னும் வரவில்லையே"
என்று தமக்குள் சொல்லிக்கொண்ட
பெரியவர் வந்தியத் தேவனை
அழைத்தார்.

"வந்தியத்தேவா! இரவு சாப்பாட்டிற்கு ஏற்பாடு செய்கிறாயா?"

"ஆமாம் பிரபு"

"நான் கடற்கரைப் பக்கம் சென்று வருகிறேன். நம்மவர்கள் வந்தால் கேணிப்பக்கம் காத்து இருக்கச் சொல்."

"உத்திரவு"

பெரியவர் தோப்பைக் கடந்து கடற்கரை பக்கம் சென்றார்.

கடற்கரை காற்றின் ஓசை அதிகமாக இருந்தது.

வடக்கே உள்ள முந்தல் வரை கடந்து சென்று திரும்பினார். கடல் நீரில் நனைந்த அவரது கால் வன் பிடிவிட்டன. உடல் முழுவதும் கடல் காற்று குளுமையைப்பூசி உள்ளத்தில் ஒரு வித நிறைவைக் கொடுத்தது.

அந்தி நேர மங்கிய ஒளி, முழுவதுமாக தொடர்ந்து வந்த இருள் திரையில் மறைந்துவிட்டது.

பெரியவர் தென்னந்தோப்பிற்கு திரும்பினார்.

குடிசைக்குச் செல்லாமல் தோப்பின் மையப்பகுதியில் இருந்த கேணிக்குச் சென்றார். அங்கே இரு உருவங்கள் நடமாடுவதைப் புரிந்துகொண்ட பெரியவர், "வீரபாண்டியனா?" என்று கேட்டார்.

"ஆம் ஐயா" வீரபாண்டியனது பதில்

"இன்னொருவர்? "

"ஐயா நான் தனுக்காத்த இராமுத் தேவர்"

"வீரசிம்மன் எங்கே? ... "

"இனிமேல் வரலாம்."

"சரி. அவர் வரட்டும். நீங்கள் சொல்லுங்கள்"

தனுக்காத்த இராமுத் தேவர் முதலில் சொன்னார்.

"திட்டப்படி ஆறுமுகம் கோட்டைக்கு வடபுறம் உள்ள ஆற்றங்கரை நாணல்புதரில் ஆயுதங்களை பத்திரப்படுத்தி வைத்து இருக்கிறோம். அந்தக்கோட்டை மீட்புக்கு தேர்வு செய்யப்பட்டவர்கள் பக்கத்து ஓடைக்கால் கிராமத்தில் தங்கி இருக்கின்றனர். பங்குணிப் பதினைந்தாவது நாள் காலையில் நாணல் புதருக்குள் சென்று ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு கோட்டைத் தாக்குதலை மேற்கொள்வர். அன்று காலையில் நானும் அங்கு இருப்பேன்."

"நல்லது"

"ஐயா! இராமநாதபுரம் கோட்டைக்குள் ஐம்பதுபேர் ஆயுதங்களுடன் தங்களது உறவினர்கள் வீட்டில் தங்கி இருக்கின்றனர். இன்றும் ஐம்பது பேர் நமச்சிவாய ஐயர் மடத்திலும், லக்ஷ்மீபுரம் சத்திரத்திலும் தங்கி இருக்கிறார்கள். அவர்களது ஆயுதங்கள் கோட்டை வாசலுக்கு எதிரில் உள்ள கோட்டையின் கிட்டங்கி ஒன்றில் பத்திரமாக மறைத்து வைக்கப்பட்டு இருக்கின்றன. பதினைந்தாம் நாள் காலையில் வெளியில் இருப்பவர்கள் தாக்குதல் தொடங்கியவுடன், உள்ளிருக்கும் நம்மவர்கள் கோட்டைக் கதவுகளை உள்ளிருந்து திறந்துவிட ஏற்பாடு செய்வார்கள். வெளியில் இருந்து தாக்குபவர்களுக்கு நான் தலைமை ஏற்பேன்." வீரபாண்டியன் சொன்னது.

"திருப்புல்லாணிக்கு ஆயுதங்களும் வெடிமருந்துப் பொதிகளும் இரண்டு வண்டிகளில் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டன. அவைகள் எப்படி, எங்கே பாதுகாப்பாக வைத்து இருப்பது, தாக்குதலுக்கு தயார் செய்யப்பட்ட நூறு பேர்களும் எங்கே தங்க வைக்க ஏற்பாடு என்பதெல்லாம் வீரசிம்மன் வந்தால்தான் தெரியும். சற்று பொறுத்திருப்போம்."

"ஆமாம் ஐயா" தனுக்காத்த இராமுத் தேவரது பதில்.

பெரியவருக்கு ஆறுதல் அளித்தது.

"இறைவன் அருளால் நமது திட்டங்கள் சரியாகப் செயல்பட்டு

வந்துள்ளன. இன்னும் நான்கு நாட்களில் பங்குனிப் பதினைந்தாம் நாள் முற்பகல் நிகழ்ச்சியும் நிறைவேறிவிட்டால், நமக்கும் நமது நாட்டிற்கும் நல்லது. பொறுத்துப் பார்ப்போம்." என்று பெரியவர் பெருமூச்சுடன் தமது பேச்சை நிறுத்தினார்.

"ஐயா! நிச்சயமாக நமக்கு வெற்றி கிட்டும். எவ்வளவு சிரமங்களை ஏற்று இரவு பகல் உறக்கம் இல்லாமல் பாடுபட்டு வந்து இருக்கின்றோம். நமது உழைப்புக்குரிய ஊதியம் நிச்சயம் கிடைக்கும்!"

"அப்படித்தான் நானும் எண்ணுகிறேன்." என்ற புதுக்குரல் கேட்ட பக்கம் மூவரும் உற்றுப்பார்த்து அது வீரசிம்மனுடைய குரல். புரிந்துகொண்டனர்.

"வீரசிம்மா! உனக்காகத்தான் காத்துக்கொண்டிருந்தேன். வேலைகளை முடித்துவிட்டாய் அல்லவா." பெரியவர் கேட்டார்.

"ஆம் ஐயா! அத்துடன் இராமநாதபுரம் கோட்டையில் இருந்து திருப்பல்லாணி கோயிலுக்கு வந்த சில சேவர்களைச் சந்தித்து அவர்களுடன் உரையாடினேன். நமக்கு வேண்டிய சில தகவல்களை அவர்களது பேச்சிலிருந்து பிடிங்கினேன்."

"என்ன செய்தி?" மீண்டும் பெரியவர்.

"அதாவது இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்னர் மகாராணியார் இறந்ததில் இருந்து மன்னரது மனநிலை சரியாக இல்லையாம். அவரது நடவடிக்கைகளில் இயல்பான தெம்பும் விறுவிறுப்பும் இல்லையாம். இந்தமாதிரியான விழாக்களில் கலந்துகொள்வது கிடையாதாம். ஏற்கனவே இங்கு திருப்பணி விழா நடைபெற்ற பொழுது, புதிதாகச் செய்யப்பட்ட திருத்தேர் வேலைகள் நிறைவு பெறவில்லையாம். அதனால் இந்த வசந்த விழாவின் போது தேர்ஓட்ட விழாவையும் முதன்முறையாக சேர்த்து இருக்கிறார்களாம்.

"இன்னொரு முக்கியமான விசயம். மன்னர் வரும்பொழுது அவருடன் பிரதானியை சேர்த்து ஒரு சிறிய அணி வீரர்கள் மட்டும் தான் வருவார்களாம். இது நமது திட்டத்திற்கு மிகவும் பயனுள்ள தகவல் அல்லவா!"

"வீரசிம்ம! உனது ஆட்களுக்கு வெண்படியை உடையல்லாம் விவரமாகச் சொல்லிவிட்டாயா?"

"ஆமாம் ஐயா! இப்பொழுது அவர்கள் திருப்புவண்ணிக் குழிக்கே இரண்டு கல் தொலைவில், இராமேசுவரம் சாலையில் உள்ள மரைக்காயர் தோப்பில் இருக்கின்றனர். தேர் ஓட்ட விழா அன்று காலையில் நான்கு கூட்டு வண்டிகளில் ஆயுதங்களை மும், மருந்தையும் ஏற்றிக்கொண்டு, கோயிலுக்கு நுழைவாயிலாக உள்ள வடக்கு, தெற்குப் பகுதிகளில் வண்டிகளை அவிழ்த்துப் போட்டுவிட்டு அங்கே நிலைகொண்டிருப்பார்கள். தேர் ஓட்டம் முடிந்து தேர்நிலைக்கு வந்தவுடன் நமது திட்டத்தை..."

"சரி. நானும் உண்ணுடன்தான் கோயில் முகப்பு மண்டபத்தில் இருப்பேன் அல்லவா? மற்றவற்றை, அப்பொழுது அங்கு பார்த்துக் கொள்வோம்." பெரியவர் சொன்னார்

"சரி ஐயா"

"இப்பொழுது குடிசைக்குச் செல்வோம். அதற்கு முன் ஒரு செய்தி. இதோ மூன்று பண்பைகள் இருக்கின்றன. இவற்றில் சிறியதை தனுக்காத்தேவர், மற்ற இரண்டு பைகளையும் வீரபாண்டியனும் வீரசிம்மனும் எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். நாளைக் காலையில் புறப்பட்டு உங்களது இடங்களுக்குச் செல்லுங்கள். பங்குனி பதினாறாம் நாள் வெற்றி வீரர்களாக இராமநாதபுரத்தில் இருப்போம்."

எல்லோரும் மகிழ்ச்சியுடன் சிரித்தனர்.

அடுத்து அவர்கள் குடிசை நோக்கிச் சென்றனர். அங்கே அவர்களுக்கு இரவு சாப்பாடு காத்துக்கொண்டிருந்தது.

திருப்புல்லாணி

சயனக் கோலத்தில் காட்சி
தரும் பெருமாள் கோவில், அழகும்
பொழிவும் நிறைந்து திருவிழாக்
கோலத்தில் காட்சியளித்தது.
கோயிலின் உட்புறமெங்கும்
தென்னை இளங்கீற்றும்
பூம்பாளையும் கலந்து கட்டப்பட்ட
மங்கல தோரணங்கள்.

காங்கேயன் மண்டபத்தில்
இருமருங்கிலும் திருக்கோயிலின்
தலைவாயிலும் ஆற்றாங்கரை
கிராமத்தில் இருந்துகொண்டு
வரப்பற்ற உயரமான வாழை
மரங்கள் தார்களுடன் மங்களகர
மாகக் கட்சியளித்தன.

நிலந்தெளிந்தது, ஒரு நாழிகை நேரமே ஆகி இருந்ததால், திரு அனந்தல் வழிபாட்டில் கலந்து கொள்ளும் பக்தர்கள் வரவு மிகவும் குறைவாகவே இருந்தது.

அவர்களில் இரு பெண்கள் மட்டும் தாயார் சன்னதியை சேவித்துவிட்டு பெருமாள் சன்னதிக்குச் செல்வது தெளிவாகத் தெரிந்தது. அவர்கள் பூக்குடலையில் வைத்து எடுத்து வந்த மல்லிகையும் ரோஜாவும் இணைந்து தொடுக்கப்பட்ட பெரிய மாலைபொன்றை கோவில் பட்டரிடம் கொடுத்து பெருமானுக்கு சாத்துமாறு கூறினர். வழிபாடு முடிந்து துளசி தீர்த்தமும் சாதிக்கப்பட்டு, சடாரியினால் ஆசீர்வாதம் செய்யப்பட்ட பிறகு, அவர்கள் இருவரும் அந்தச் சன்னதியில் ஒரு தூண் அருகில் அமர்ந்து, பெருமாளைத் தரிசித்தவாறு நாள் முழுவதும் பாராயணம் செய்தனர். அவர்களில் ஒருவர் ஆழ்வார் பாசுரங்களை மென்மையான குரலில் பாடினார்.

கோயில் நடைசாத்தப்பட்டது. உச்சி கால பூசைக்கு நடை திறக்கப்பட்டு பிறகு மூடப்பட்டது. மீண்டும் சாயங்கால வழிபாட்டிற்கு திறக்கப்பட்டது. வழிபாடுகள் நடைபெற்றன. அந்த நேரம் வந்து கொண்டிருந்ததால், கோயில் நிலை விளக்குகளில் திரிகள் சுரிபார்க்கப்பட்டு எண்ணை வார்க்க ஏற்பாடுகள் நடந்துகொண்டு இருந்தன.

சன்னதியில் அமர்ந்து திருப்பாசுரங்களைப் பாடி பரவசப்பட்டுக் கொண்டு இருந்த பெண்மணி, இறுதியில் பெருமாள் கோவில்களில் பாடப்பெறும் பல்லாண்டைப் பாடத் தொடங்கினார்.

"அடியோடும் நின்னோடும் பிரிவு இன்றி
ஆயிரம் பல்லாண்டு
வடிவாய் நின் வலமார்பினில் வாழ்வின்ற
மங்கையும் பல்லாண்டு. . . ."

என்றார். அவர்கள் பாடி முடிப்பதற்கு முன்னர்,

"வடிவாய் சோதி வலத்து உறையும் சுடர்
ஆழியும் பல்லாண்டு
படைப்போர்க்கு முழங்கும் பாஞ்ச
அனியும் பல்லாண்டு"

என எஞ்சிய பாடல் தொடர்களைத் தனது இனிய குரலில் பாடி முடித்த பொழுது அந்தப் பெண்மணிகள் இருவரும் வியப்பும் மகிழ்ச்சியும் மேலிட அந்தப் இளந்ஸததுறவியை உற்று நோக்கினர்.

"தேவி!" என்ற அவரது அழைப்பினைக் கேட்டவுடன் கலாதேவி கற்பனை உலகில் இருந்து உணர்வு பெற்றவர்போல்,

"கவாமி" என்று பதில் கொடுத்தாள். அப்பொழுது கலாதேவியுடன் இருந்த பெண் பேசிக்கொண்டு இருங்கள் அம்மா! நான் ஆண்டாள் சன்னதிக்கும், அகவத விருட்சத்தடிக்கும் சென்று வருகிறேன்" எனக் கூறிவிட்டு அங்கிருந்து அகன்றாள்.

"....கவாமி! நான் காண்பது கனவா? அல்லது நிஜமா? என்று புரியவில்லை. இன்று இங்கு தங்களைச் சந்திப்பேன் என்று நினைக்கவே இல்லை" கலாதேவி சொன்னாள்.

"தேவி! நானும் அப்படித்தான். இன்று எனது ஜென்ம தினம். பெருமானைச் சேவித்து அவரது கருணைக்கு உரியவனாக வேண்டும் என்பதற்காக வைகறையில் இருந்து பெருமானை வழிபட்டுவிட்டு மேற்கே உள்ள அகவத மரத்தடியில் நாள்முழுவதும் மெளனமாக இருந்துவிட்டு கோயிலைவிட்டுச் செல்லும் முன் மீண்டும் கவாமியைத் தரிசிக்க வந்தேன் .."

"என்ன ஒற்றுமை! நமது சந்திப்பு நிகழ்ந்துள்ள விதம் எனக்கு மிகுந்த வியப்பைத் தந்தது" கலாதேவி கூறிவிட்டு பூக்குடலையைப் பற்றி எடுத்தவாறு சன்னதியில் இருந்து சென்று கண்ணாடி மண்டபம் அருகே போய் நின்றாள். இளந்துறவியும் அவளை பின்தொடர்ந்து வந்தார்.

அங்கு இருவரும் சில நொடிகள் மெளனமாக நின்றனர். துறவிதான் பேச்சைத் தொடர்ந்தார்.

"தேவி, உனது தோற்றத்தில் மிகுந்த மாற்றம் ஏற்பட்டு இருப்பதைக் காண மிகவும் வருத்தமாக இருக்கிறது. ஏன் இப்படி துரும்பாய் தளர்ந்துவிட்டாய்? உனது வாழ்க்கையில் அப்படி என்ன விபரீதம் நடந்தது? நான் தெரிந்துகொள்ளலாமா?"

"ஆம். விபரீதம். மிகப் பெரிய பூகம்பம் ஏற்பட்டது. மதுரை வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட விரக்தியை எனது இராமநாதபுரம் வாழ்க்கை தணித்துக் கொள்ள உதவியது. இராமநாதபுரம் சேதுபதி மன்னரது பரிவும், உடன் பிறப்பாகக் கொண்ட மகாராணியாரது ஒப்புயர்வற்ற பாசமும் எனது தனிமையையும் வேதனையையும் மறந்து வாழ்ந்து வந்தேன்."

"பிறகு என்ன நடந்தது?" ஆவலுடன் கேட்டார் இளந்துறவி.

"என்ன நடந்தது...? எனது வாழ்க்கைக் கனவுகள் மழையில் நனைந்த ஓவியமாக அழிந்து சிதைந்தது. இதோ அந்த ஓவியத்தை தன்னகத்தே கொண்டு பெருமிதத்துடன் காட்சியளித்துவரும் சட்டம் நான்தான்"

"இன்னும் சற்று விளக்கமாக சொல்லலாமே!"

கலாதேவியின் இதயத்தை கலக்கி, குலுக்கிய வேதனைப் பிரவாகமாக சொற்களில் வெளிவந்தன. அப்பொழுது அவரது கண்களிலும் கண்ணீர் பெருக்கெடுத்து கன்னங்களில் வழிந்து கொட்டியது.

"தேவி! போதும் உனது பேச்சு. நீ ஒன்றும் சொல்ல வேண்டாம் ஏற்கனவே நான் மிகவும் சொந்து வந்திருக்கிறேன். இரண்டு நாட்களில் என்ன நடக்கும் என்ற பயமும் பீதியும் என்னை அலைக்கழித்துக் கொண்டுள்ள நிலையில்..."

"கவாமி என்னை மன்னித்துவிடுங்கள். தங்களிடம் சொல்லாமல் எனது அவலத்தை வேறு யாரிடம் சொல்வேன்? தங்களிடம் சொல்வதற்காகவே காத்து இருந்தேன்!" என்று சொல்லிய கலாதேவி கண்களை முந்தானையால் துடைத்துக் கொண்டாள். பின்பு அவள் தொடர்ந்து சொன்னாள்.

"எங்கோ பிறந்து எங்கோ வளர்ந்து இறுதியில் இராமநாதபுரம் சமஸ்தானப் பணியில் இருந்த என்னை பணியாளராகக் கருதி சிறுக்காமல், உடன்பிறந்த தங்கையாகவே மதித்து அன்பைப் பெறுபிந்த ஆலனிருட்சம் - மகாராணியார் என்னைத் தவிக்க விட்டு மறைத்து இரண்டு மாதங்களுக்கு மேலாகிவிட்டது. . . ." என்று குமுறிக் கொண்டு வந்த அழகையை அடக்கியவாறு சொல்லி முடித்தாள் கலாதேவி.

"மரணம் என்பது இந்த உலகில் ஜீவசிருஷ்டிகள் அனைத்திற்கும் இறைவன் விதித்த நியதி. இதில் யாருக்குமே விதி விலக்கு இல்லை என்பதை நீ அறிய மாட்டாயா?" இளந்துறவி கேட்டார்.

"விளக்கின் ஒளியில் வெம்மை நிறைந்து இருப்பதை அறிந்தும் விட்டில் பூச்சி அந்த விளக்கைவிட்டு அகலாமல் அந்த ஒளியை வலம்வந்து கொண்டே இருக்கிறது. அடுத்து அதன் வெம்மையில் கருகி அழிந்துவிடுகிறது. மனித வாழ்வும் விட்டில் பூச்சியின் செய்கையைப் போன்றதுதான். ஆனால் இந்த உண்மையை மனித உள்ளம் அவ்வளவு எளிதாக அமைதி கொள்வதில்லையே"

"சரி. காலம் உனது இதயத்திற்கு ஆறுதலும் அமைதியும் அளிக்கட்டும். எனக்கு முக்கியமான பணிகள் காத்து இருப்பதால் விரைந்து செல்லவேண்டும். எந்த இலக்கினை இலட்சியமாக மதித்து வீடுவாசல், உற்றார், உறவினர் பெற்றோரைத் துறந்து நானோடியாக சன்னியாசி போல இதுவரை அலைந்து வந்தேனோ, அந்த விரதம் பூர்த்தி பெற வேண்டிய நாள் நாளை மறுநாள். அதன் முடிவைப் பொறுத்துத்தான் நமது எதிர் காலம் இருக்கும்" இளந்துறவி தனது முடிவைத் தெரிவித்தார்.

உடனே கலாதேவிக்கு ஆவேசம் வந்தது போல காணப்பட்டாள். நொந்துபோன உள்ளத்தின் வெளிப்பாடாக அவளது வார்த்தைகளும் வந்தன.

"இல்லை. நமக்கு எதிர்காலம் இல்லை. எனக்கும் உங்களுக்கும் இனி எந்த தொடர்பும் இருக்க முடியாது."

அவள் விக்கி விக்கி அழுதாள். இளந்துவிக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.

"என்ன சொல்கிறாய் தேவி! எனக்கும் உனக்கும் எந்த தொடர்பும்...."

சொல்ல முடியாமல் இளந்துறவி தவித்தார். சொற்கள் தடுமாறின. இதுவரை எதற்கும் இளந்துறவியின் மனம் தடுமாறியது இல்லை.

ஒருமுறை அவர் நின்றிகொண்டிருந்த கண்ணாடி மண்டபத்தில் வேறு யாஸரும் இருக்கிறார்களா என்று பார்வையைச் செலுத்திய கலாதேவி,

"ஆம் கவாமி, நான் சொல்வது சத்தியம். எனது இனிய கற்பனைகள், தங்களது தெய்வீகக் குரலைக் கேட்டு எழுந்த எதிர்கலக் கனவுகள், அனைத்தும் தனுக்கோடி கடற்கரையில் எழுந்து விழுந்து சிதறிய அலைகளின் நீர் தில்லைகள் போலாகிவிட்டனவே."

மேலும் கலாதேவி என்ன சொல்லப் போகிறாள் என்பதை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்து எதுவும் கேட்காமல் மெளனமாக இருந்தார் இளந்துறவி.

அவர் எதிர்பார்த்தபடி கலாதேவி சொன்னாள்,

"இப்பொழுது நான் கமங்கலி. அதுவும் இந்த நாட்டு மன்னரது பட்டமகிஷி இது தங்களுக்கு அதிர்ச்சி வைத்தியமாகவே தோன்றும். மகாராணியார் இறக்கும் தறுவாயில் அவரது இறுதி விருப்பம் ஒன்றை நிறைவேற்றிவைக்க முடியுமா என என்னிடமும் மகாராஜா அவர்களிடமும் கேட்டு சத்தியம் பெற்ற பிறகு எங்கள் இருவரது கரங்களையும் இணைத்து வைத்துவிட்டு கண்களை மூடிவிட்டார்."

இளந்துறவியின் கண்கள் பதட்டத்தையும் ஏமாற்றத்தையும் பிரதிபலித்தன. ஆனால் அவரால் எதுவும் சொல்ல முடியாமல் திகைப்புடன் நின்றார்.

அவரது வாழ்க்கையில் பிடிபாடாக இருந்த இரு இலக்குகளில் ஒன்று கலாதேவியுடனான எதிர்கால வாழ்க்கை. அது இப்பொழுது எட்டாத கனியென ஆகிவிட்டது. அடுத்து அவரது வீரசபதமும் குறிப்பிடப்பட்ட நாளை மறுநாளில் நிறைவேறிவிடுமா . . . அதன் முடிவும் இப்படித்தான் எதிர்பாராத நிகழ்வாக அமைந்துவிடுமா? நம்பிக்கையற்ற நிலை.

அவரது மனத்தில் பெரும் போராட்டம்.

கலாதேவியும் பொறுக்க முடியாத வேதனையினால் மெளனமாக நின்றாள்.

அப்பொழுது ஆண்டாள் சன்னதிக்குச் சென்று வழிபாட்டை முடித்துவிட்டு திரும்பிய கலாதேவியின் பணிப்பெண்,

"மகாராணி! நேரமாகிவிட்டது....." பணிவுடன் மென்மையாக கலாதேவியிடம் விண்ணப்பம் செய்தாள்.

"மகாராணி!"

இந்தச் சொல் இளந்துறவியின் செவிகளில் நாராசமாக ஒலித்தது. அத்துடன் இன்னொரு செய்தியையும் அந்த சொல் இளந்துறவிக்கு திடீரென நினைவூட்டியது. இப்பொழுது சேது நாட்டின் அரசியாக, சேதுபதியின் வாழ்க்கைத் துணைவியாகிவிட்ட அவரது முன்னாள் கனவுக் கன்னியின் தற்பொழுதைய கமங்கலி வாழ்வும் நிலைகுலைய வைக்கும் நாளாகவல்லவா நாளை மறுநாள் நிகழ்ச்சியை அவர் மேற்கொள்ளவு முக்கியார்.

கடந்த சில மாதங்களாக அவருடைய காலடிகளில் தனது கன்னிவாழ்வை அர்ப்பணிக்கத் தயக்கம் கொண்டிருந்த அந்தப் பேதைப் பெண்ணுக்கு அவர் செய்யும் கமாறு இதுதானா?

சேச்சே! இது என்ன கொடுமை. அல்ல. ஒரு கன்னிப் பெண்ணின் அன்பிற்காக, கலமெல்லாம் போற்றிக் காத்துவந்த வீரசபதத்திலிருந்து பின்வாங்குவதா? மறவர் சீமை மக்களுடைய பழிக்கல்லவா ஆளாகிவிட வேண்டும்!

கடவுள் ஏன் இப்படி இந்த நெருக்கடியான காலகட்டத்தில் சோதிக்க வேண்டும்? இளந்துறவியின் சிந்தனைத்தொடர் இப்படித் தான் அவரது மனதை அழுத்தி அலைக்கழித்து இருக்க வேண்டும்?

"கடவுளே ஏன் இந்த சிந்தனை?" தனது ஆற்றாமையை இவ்விதம் சொல்லி முடித்தார். சில நொடிகளில் ஒரு முடிவிற்கு வந்தவராக,

"நேரமாகிவிட்டது. நான் புறப்படுகிறேன்." என்று சொல்லிவிட்டு ஒருமுறை கலாதேவியை ஏமாற்றத்துடன் ஏறிட்டு பார்த்துவிட்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டார்.

அந்த மண்டபத்தில் நிர்மாணிக்கப்பட்டு நின்றுகொண்டிருந்த சிலைகளைப் போல, கலாதேவியும் கல்லாய் சமைந்து நின்றாள்.

அவர்களுக்காக அதுவரை கோயில் முகப்பில் காத்திருந்த அரண்மனைச் சேவகர்களும் அவளைத் தேடி வந்து கண்ணாடி மண்டபத்தில் கண்டனர். "மகாராணி!" என்று பணிவுடன் விளித்த அவர்களது வார்த்தைகளைக் கேட்டு சுய நினைவு பெற்றாள் கலாதேவி.

சற்று முன்னர் வரை நிகழ்ந்தவைகள் கனவு அல்ல என்று உறுதி செய்து சொன்ன சில வினாடிகள் ஆகின. கலாதேவிக்கு அப்புறம், "சரிபோகலாம்" என்று சொல்லிவிட்டு வாயில் முகப்பு நோக்கி அவள் செல்ல, மற்றவர்களும் அவரைப் பின் தொடர்ந்தனர்.

திருப்புல்லாணி.

அன்று பொழுது விடிந்த
பொழுது அந்த சின்னஞ்சிறு ஊர்
முழுவதும் மகிழ்ச்சிப் பொலி-
வுடன் காணப்பட்டது.

சேதுபதி சீமையில்
அமைந்து உள்ள இந்தத் தலம்
இதிகாசப்பெருமைப் பெற்றது.
இங்கு "நன்னூல்" நெறிப்
படுத்திய புல்லில் கருணையங்
கடல் துயிறனன் கருங்கடல்
நோக்கி" என கம்ப இராமாயணம்
கடல் சீறிய படலத்தில்
குறிப்பிட்டுள்ள இந்த கருணை-
யங்கடல் தருப்பாசன அழகி-
யராகக் காட்சி அளிக்கிறார்.

இந்தத் திருத்தலத்தை சரணாகதி தலம் எனவும் பெளராணிகர் குறிப்பிடுவார்கள். இலங்கையர் கோன் வீடணன், கடலரசன் ஆய்கிய இருவரும் திருமாலான இராமனை தரிசித்து இங்கே அடைக்கலம் பெற்றனர் அல்லவா!

மேலும் இந்த துணைக்கண்டம் முழுவதிலும் திவ்வியதேசம் எனப் போற்றப்படும் நூற்றியெட்டு திருப்பதிகளில் ஒன்றான இந்தத் தலத்தை திருமங்கை ஆழ்வார் சிறப்பித்து பாடியுள்ளார். மணவாள மாமுனிகளும் பெரிய நம்பியும் இந்தப் பெருமானது திருக்கோலத்தில் பெரிதும் ஈடுபட்டவர்களாக இந்தத் தலத்திலேயே பலகாலம் தங்கிப் பணி செய்துள்ளனர்.

இவ்வளவு சீரும் சிறப்புமாக இந்த திருக்கோவிலினில் முதன் முதலாக தேரோட்டம் நடைபெறுவதற்கான முதல்நாள் இரவே மக்கள் திரளத் தொடங்கினர். இந்த ஊர் மிகச் சிறிய ஊராக இருப்பதால் சிலநூறு பேர்கள் கூடிவிட்டாலே பல ஆயிரம் பேர் திரண்டுவிட்டது போன்ற தோற்றம் அளிக்கக்கூடியது.

இந்த ஊர் பெருமானுக்கு ஆண்டுதோறும் வழக்கமாக நடைபெறும் பத்துநாள் வசந்தவிழாவின் கடைசி நாளில் திருமண வைபவமும், பெருமானும் பிராட்டியும் புதிதாக சேதுபதி மன்னரால் செய்து வழங்கியுள்ள தேரில் ஆரோகணித்து கோயிலைச்சுற்றியுள்ள நான்கு தெருக்களிலும் பக்தர்களுக்கு காட்சி கொடுக்கும் பவனியும் அங்கு நடைபெற இருந்தது.

அன்று காலை வெய்யில் இதமாக இருந்ததால் மக்களின் கோவிலுக்குள் சென்று பல சன்னதிகளில் வழிபாடுகளை முடித்தும் அண்டியோர் பிணி தீர்க்கும் அகவதமான தல வருட்ச்சத்தை தரிசித்துவிட்டும், கடைசியாக திருமண மண்டபத்தில், குழுமியிருந்தனர்.

நாதகரம் கமமாக ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. குறித்த நேரத்தில் சேதுபதி மன்னரும் பிரதானியும் மண்டபத்தின் மேடை கருட பக்கத்தில் அமர்ந்தனர். பெருமானையும், பிராட்டியையும் மிகச் சிறப்பாக அலங்கரித்து மேடையில் கொண்டு வந்து வைத்தனர். பக்தர்கள் பார்வையில் அவர்கள் புது மணமக்கள் அல்லவா!

இம்மைக்கும் ஏழ், ஏழ் பிறவிக்கும் பற்று ஆவான், நம்மை உடையவன் நாராயணன் நம்பி, செம்மை உடைய திருக்கையால் பிராட்டியின் கைத்தலம் பற்றும் ஒப்பில்லாத மகிழ்ச்சியல்லவா அது!

அத்யாயன பட்டர்கள் வேத கலோகங்களை உச்சரித்தனர். மணமக்களுக்கு முன்னிருந்த ஹோம குண்டலத்தில் அக்னி கொழுந்துவிட்டு எரிந்தது. பட்டர்கள் ஒதுகின்ற மந்திரங்களுக்குத் தக்கவாறு குண்டலத்தில் ஊற்றப்படும் நெய்யைக் குடித்த, தீயின் கொழுந்துகள், உயர்ந்து எழுந்தும், தாழ்ந்தும் எரிந்து கொண்டிருந்தது.

பஞ்சகச்சமாக வெள்ளைப் பட்டு வேட்டியை அணிந்து சிவப்பு பட்டுத் துண்டை இடுப்பிற்கு கீழாக ஒரு முழம் விட்டு இடுப்பில் சொருகி அணிந்து இருந்த, இருபட்டர்கள் இருபுறமும் நின்று கொண்டு அந்தத் தெய்வத் திருமேனிகள் சார்பாக எல்லச் சடங்குகளையும் நிறைவேற்றினர். இறுதியாக தாரைவார்த்துக் கொடுத்து அக்கினி சாட்சியாக, பெருமாள் பிராட்டிக்கு மங்கள சூத்திரம் அணிவித்ததும் அந்த திருமண வைபவம் முடிந்தது.

மண்டபத்தில் இரு புறமாக மக்கள் "கோவிந்தா, கோவிந்தா" என மகிழ்ச்சியுடன் ஆரவாரம் செய்தனர்.

தெய்வத்திருமேனிகளை மங்கள வாத்தியம் முழங்க திருக்கோயில் முகப்பில் உள்ள காங்கேயன் மண்டபம் வழியாக வடக்கே அலங்கரிக்கப்பட்டு நின்ற புதிய தேருக்கு எடுத்து சென்றனர். தேர்நிலை மண்டபம் வழியாக தேருக்குள் சென்றனர். அதற்கு கீழ்பகுதியில் நாதசுவரக் குழுவினர் அமர்ந்து நாயனத்தை இசைக்கத் தொடங்கினர்.

தேரின் நான்கு சக்கரங்களுக்கு அடியில் எழுமிச்சம்பழங்களை வைத்தனர். தேரின் முன்னிற்கொண்டிருந்த பட்டர் தேருக்கு தீபாராதணை நடத்தி திருஷ்டி கழித்ததும் கோயில் அலுவலர் தேருக்கு முன்னர் சாமியைக் கும்பிட்டு "சிதறுகாயாக" தேங்காயைத் தேரின் முன் உடைத்தார்.

தேரின் வலது இடது புறங்களை இணைத்த வடங்களை இழுக்க நூறு கெஜ தூரம் வரை மக்கள் நிற்கொண்டிருந்தனர்.

ஒருவர் பின் ஒருவராக. கோயில் பணியாளர்கள் தேர் செல்ல இருக்கும் வீதியில் மக்கள் ஒதுங்கி இருந்து தேர் ஸ்டிரிப்பை மயக்கக் கு இடைஞ்சல் இல்லாதவாறு உதவுமாறு வீதியின் இருபக்கங்களிலும் சொல்லிக் கொண்டே சென்றனர். திருக்கோயிலுக்குள் ஸ்டிரிப்பை வெளியே வந்த சேதுபதி மன்னர், வடக்கே தேர் நிலைக்கு சென்றார். மன்னரைக் கண்ட மக்கள் ஆரவாரம் செய்தனர். மன்னரது முகத்தில் வழக்கமான மகிழ்ச்சி காணப்படவில்லை. தேருக்கு தென்பகுதியில் உள்ள சக்கரத் தீர்த்தக் கரையில் இருந்து இரண்டு வெடிகள் வெடித்துப் பெரும் ஒலி எழுப்பின.

தேரோட்டம் தொடங்கப் போகிறது என்பதை மக்களுக்குத் தெரிவிப்பதற்காக.

சேதுபதி மன்னர் தேரில் ஆரோகணித்து இருந்து இறைவனையும் இறைவியையும் கும்பிட்டுவிட்டு தேரின் புதுவடங்களைத் தொட்டுக் கொடுத்தார். அவ்வளவுதான்! ஆங்காங்கு நின்றவர்கள் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கால் துண்டுகளை வீசினர்.

"கோவிந்தா, கோவிந்தா" பெருமுழக்கம்

மக்கள் வடங்களைப் பற்றி இழுத்தனர். தேர் மெதுவாக ஒயிலாக அசைந்தது. அதன் உச்சியில் பிணைக்கப்பட்டிருந்த நெட்டியிலான அழகிய அலங்காரச் சிகரமும் மெதுவாக அசையத் தொடங்கியது.

"தேரின் நாற்புறமும் பிணைத்து இருந்த வண்ண வண்ண அசைந்தாடும் மாலைகள் மெதுவாக அசைந்தன. நெட்டியாலான கருடன், கிளி, அனுமன், பொம்மைகளும் நன்கு அசைந்தன. அலங்கார பூசிதர்களான பெருமாள் பிராட்டி காண்பதற்கு மிகவும் அழகாகத் தோன்றினர்.

"கோவிந்தா, கோவிந்தா" என்று முழக்கம்

இப்பொழுது தேர் நன்றாகவே அசைந்தது. கம்பீரமாக ஊர்ந்தது. திருவாரூர் ஆழித்தேர்போல பெரியதாக இல்லாவிட்டாலும் அடக்கமாக, அழகாக அமைந்து காணப்பட்டது. திருவாரூர்

தச்சர்கள் து கைவண்ணத்தில் உருவான அழகுக் கருவூலமாகும்.

தேர் கிழக்கே சென்று சேதுக்கைர வீதியில் திரும்பி, பிறகு மேற்கே தெற்கு வீதியில் சென்றது. பின்னர் வடக்கு ரதவீதியைக் கடந்து கிழக்கே சென்று நிலைகொள்ள வேண்டும்.

உச்சிவேளை நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது, வெயில், வியர்வை, களைப்பு, இவைகளினால் உற்சாகம் குறையவில்லை. ஒரு வகையாக தேரை இழுத்து வந்துவிட்டனர்.

தேர் நிலைக்கு வந்துகொண்டிருந்தது. அதனை எதிர்பார்த்து அங்கு நின்றுகொண்டிருந்தார் சேதிபதி மன்னரும் கோவில் பணியாளர்களும்.

"சக்கரத்தீர்த்தக்கரையில் இருந்து அதிர் வேட்டுகள் மீண்டும் இரண்டு முறை முழங்கின. தேரோட்டம் முடிவுறுவதைக் குறிப்பிட." பிரதானி வேகமாக மன்னர் அருகே வந்தார். அவரது நிலையைக் கண்ட சேதுபதி மன்னரது பார்வை, பிரதானியின் பதற்றத்திற்கான காரணத்தை வினவுவஸததுபோல இருந்தது.

அப்பொழுது தெற்கே இருந்து துப்பாக்கிகளை சிலர் வாளை நோக்கி கட்டவாறு தேர்நிலை கொட்டகை நோக்கி வந்து கொண்டு இருந்தனர்.

"பட்...பட்..." துப்பாக்கி வேட்டுகளின் தொடர் சத்தம்.

"மகாராஜா! எதிரிகள் ஆயுதபாணிகளாக இங்கு வந்து கொண்டு இருக்கின்றனர். கமார் ஐம்பது அறுபது துப்பாக்கி வீரர்கள், தெற்கு ரத வீதி முடிவில் தேர் செல்லும் போது மாட்டு வண்டி ஒன்றில் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த துப்பாக்கிகள் சரிந்துவிழுவதை தற்செயலாகப் பார்த்தேன். தொடர்ந்து கண்காணித்தேன். மேற்குரதவீதியில் நான்கு வண்டிகளில் ஆயுதங்களும், கருமருந்துப் பொதியும் காணப்பட்டன. அப்படியே மேற்கு ரத வீதியில் இருந்து, வடக்கு ரத வீதிக்கும் விரைவாகச் சென்று கவனித்தபொழுது, அதோ தேர் கோட்டைக்கு வடக்கில் சாலை அருகில் நான்கு வண்டிகள் ஆயுதங்களுடன் தேரைச் சூழ்ந்தும், சந்தேகம் கொள்ளும்படியான நபர்கள் வந்துகொண்டு

இருந்தனர்.... இதோ இப்பொழுது கோரும் துப்பாக்கிச் சத்தமும் தெற்கே இருந்து வருகிறது....."

பிரதானி இவ்விதம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது, தோமேற்கே இருந்து வந்து நிலையில் நின்றுவிட்டது. மக்கள் பெருமாளை தரிசித்துவிட்டு கலையத்தொடங்கினர். இப்பொழுது வடக்கே இருந்து துப்பாக்கி வெடிக்கும் சத்தம்.

"இதோ அதுவும் அவர்கள்தான். இரண்டு பக்கங்களிலும் இருந்து வந்து நம்மை நெருங்கி பிடிக்கத் திட்டம். அவர்களை சில நொடிகளில் மட்டும் சமாளிக்கலாம். ஆயுதம் இல்லையே! என்ன செய்யலாம்? நமக்கு பாதுகாப்பு வீரர்கள் இருபது பேரும் உள்ளனர். சத்திரத்தில் உள்ள வீரர்களை உதவிக்கு அழைக்கவா? அல்லது பொதுமக்களைக் கொண்டு அவர்களைச் சமாளிக்கலாமா?"

அபாயத்தை உணர்ந்த பிரதானி, பதட்டத்துடன் மன்னரது உத்திரவைக் கோரினார்.

ஆனால், மன்னரது முகத்தில் தோன்றிய வியப்புக் குறிகள், சில வினாடிகளில் மறைந்து இயல்பான நிலையில் மன்னர் காணப்பட்டார்.

அபாயமா? ஆச்சரியமா? ஆத்திரமா? பதட்டமா? எந்த ஒரு உணர்வுக்கும் இடம்கொடாத இயல்புநிலை.

அதே நிலையில் பெருமாளைக் கண்குளிர சேவித்தார். அந்த திவ்யதரிசனத்திற்கு மேலான ஒன்று உண்மையான பக்தனுக்கு இருக்க முடியாது அல்லவா? அண்ட சராசரங்களையும் ஆட்டிப் படைக்கும் இந்தப் பெருமாளை சரணடைந்த பிறகு, எதைப் பற்றியும் ஏன் கவலைப்பட வேண்டும்?

சேதுபதி மன்னரது இத்தகைய மனோபாவத்தை வெளிப்படுத்துவது போல பிரதானிக்குத் தோன்றியது, என்றாலும் மன்னரது மனப்பக்குவம் அவருக்கு இல்லை. மன்னரையும் கலகக்காரர்கள் வரும் திக்கையும் மாறி மாறிப் பார்த்தவராக சஞ்சலத்முடன் நின்றுகொண்டிருந்தார் பிரதானி.

அப்பொழுது துப்பாக்கிகள் வெடிப்புச் சத்தம் நெருக்கத்தில் கேட்டது. கலகக்காரர்கள் தேரை நோக்கி நெருங்கி வருகின்றனர்.

ஆனால், மன்னரோ பக்திப் பரவசத்தில் மூழ்கியவராக, கண்களை மூடி வாயில் எதனையோ முணுமுணுத்தவராக காணப்பட்டார். அடுத்த விநாடி மூர்ச்சையுற்றவராக தடாலென தரையில் சாய்ந்தார். இதனை எதிர்பாராத பிரதானி மன்னரைத் தாங்கிப் பிடிக்க அங்கு நின்றுகொண்டிருந்த கோயில் பட்டரும் பிரதானியுடன் சேர்ந்து, மன்னரது உடலை மெஸ்துவாக தரையில் கிடத்தினர்.

புனித சேதுநாட்டின் அரகியலுக்கு பெருமையும் புகழும் சேர்த்த சேதுபதி மன்னரது ஆன்மா, பெருமானின் பேரழகில் சொக்கி கவைத்த பேரின்பக் கடலில் ஆழ்ந்து மறைத்துவிட்டது.

தேரை நோக்கி வந்த கலகக்காரர்களும், அவர்களுடன் சற்று முன்னர்தான் மரணத்தைத் தழுவின சேதுபதி மன்னரது சடலத்தைப் பார்த்து திகைப்பும் அதிர்ச்சியும் தாக்கப்பட்டவர்களாக அப்படியே நின்றனர்.

அப்பொழுது, கோயிலுக்குள் இருந்து வந்த மகாராணி கலாதேவியும் தேருக்கு முன்னால், பெருமானது திருவடிகளில் சரணடைந்தவர் போல் கிடந்த மன்னரது சடலத்தைக்கண்டு துடிதுடித்து அலறி மூர்ச்சையுற்றார்.

"மகாராணி! மகாராணி!"

என்ற அழைப்புக் குரல் கேட்டு கலாதேவி மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்தார்.

உறக்கத்தில் ஆழ்ந்து இருப்பவர் போல் காணப்பட்ட மன்னரது உயிரற்ற சடலத்தையும் தேரில் அமர்ந்துள்ள பெருமானையும் ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு திரும்பிய பார்வை துப்பாக்கி வெடித்த கலகக்காரர் தலைவராக நின்ற இளந்துறவி வீர நரசிம்மன் மீதும் பட்டது.

கலகக்காரர்களின் தலைவர் இளந்துறவி! அடக்க முடியாத சினமும் வெறுப்பும் அவரது கண்களில் பிரதிபலித்தன.

பிரதானி, மகாராணி கலாதேவியை அழைத்துச் சென்று பல்லக்கில் அமர வைத்தார். பல்லக்கு சில வீரர்கள் பாதுகாப்பில் வடக்கு நோக்கிச் சென்றது.

அதற்குள் மன்னரது மறைவு அறிந்த மக்கள் கூட்டம் தேரின் அருகே அலைமோதியது. வீரர்கள் அவர்களை ஆகவாசப் படுத்தினர். அங்கு வந்து இறக்கி வைக்கப்பட்ட இன்னொரு பல்லக்கில் கிடத்தியதும் போகிகள் அதனைச் சுமந்தவாயு புறப்பட்டனர்.

பிரதானியும் வீரர்களும் மன்னரது அந்திமப் பயணத்திற்கு பாதுகாப்பாக குதிரைகளில், இராமநாதபுரம் கோட்டை நோக்கிச் சென்றனர்.

கடைச் வர்கள்....

இதுவரை இந்தப் புதினத்தை ஆர்வமுடன் படித்து முடித்த வாசகர்களது இதயங்களில் சில கேள்விகளை எழுந்து விடைகாண முயல்வதை நானும் உணர்கிறேன்.

மதுரை மன்னர் திருமலை நாயக்கரது நலனுக்காக மறவர்கள் எட்டையபுரம், அம்மை நாயக்கனூர் போர்களில் சேதுபதி மன்னர் பலி கொடுத்ததைக் கண்டித்தும், ஏற்கனவே தனித்தனியாக காளையார் கோவிலிலும் திருவாடானையிலும் இயங்கிய தன்னரசுகளை நிறுவவும், இராமநாதபுரத்தில் இருந்து திருமலை சேதுபதி மன்னரை அகற்றவும் கலகக்காரர்கள் திட்டமிட்டு சதி செய்தனர் அல்லவா?

அவர்களில் ஒருவாரான வீரசிம்மனுக்கும், இராமநாதபுரம் சமஸ்தான ராஜ நர்த்தகிக்கும் இடையில் காதல் மலர்கிறது. ஆனால் மகாராணி சேது கங்கை நாச்சியார் மரணத்தருவாயில் ராஜ நர்த்தகி கலாதேவியை அவரது நிலையில் ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு சேதுபதி மன்னரிடம் உறுதி பெற்ற பிறகு மறைந்தார். இளந்துறவி வீரசிம்மனுக்கு இந்த அவசரத் திருமணம் தெரிய வாய்ப்பில்லை.

கலகக்காரர்கள் திட்டப்படி திருப்புல்லாணி பெருமாள் ஆலயத் தேர் ஓட்டத்தன்று வடம் தொட்டுக் கொடுத்த சேதுபதி மன்னரை, திடீரெனத் தாக்கி கைது செய்வற்கு முன்னர், தேர்நிலைக்கு வந்தவுடன் பெருமாளை சேவித்த நிலையில் சேதுபதி மன்னர் திடீரென மரணமடைந்துவிட்டதை கலகக்காரர்களுக்குத் தலைமை தாங்கிய பெரியவரும், வீரநரசிம்மனும் கண்டு திகைப்படைகின்றனர் அல்லவா?

ஆம். இவையெல்லாம் இந்தப் புதினத்தில் படித்தவைதான். ஆனால் கலகக்காரர் தங்களது திட்டப்படி இராமநாதபுரம்ஆறுமுகம் கோட்டை, அனுமந்தக் கோட்டைகளைப் பிடித்து தன்னாட்சியை நிறுவினார்களா?

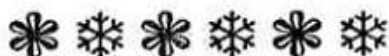
சேதுபதி மரணத்திற்கு பிறகு கலாதேவியும், வீரநரசிம்மனும் மீண்டும் சந்தித்தனரா? சேதுபதி மன்னரது மகாராணி என்ற

முறையில் செம்பி நாட்டு மறவருக்குரிய திருவிதழை கையேற்றி மேற்கொண்டாளா? வாரிக இல்லாமல் சேதுபதி இறந்ததால் தான் சேதுபதி பட்டத்தில் அமர்ந்த உரிமை மன்னரால் இறந்த வினாக்களுக்குத்தானே விடைகள் வேண்டும் என அருங்கியூர் இல்லையா?

இந்தப் புதினம் பதினேழாம் நூற்றாண்டில் இயற்றிய சேதுபதி சீமையின் வரலாற்று நிகழ்வுகளை விவரிப்பதாகக் கொண்டு புனையப்பட்டதுடன் சில கற்பனைப் பகுதிகளும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

ஆதலினால், மேலே கண்ட வினாக்கள் அனைத்திற்கும் விடைபெறுவது இயலாத ஒன்று. எனினும் திருமணம் சேதுபதி மன்னர் திருப்புல்லாணியில் இறந்ததும், அவருக்கு வாரிக இல்லாததால் மறவர் சீமையில் குழப்பம் ஏற்படுகிறது. திருமணம் சேதுபதி மன்னரது உறவினரான ரகுநாத கிழவன் என்பவர் திறமையினாலும், ராஜ தந்திரத்தாலும், கலகக்காரர்களை அடக்கி கி.பி. 1678ல் ஒன்றுபட்ட மறவர் சீமையின் மன்னராகியார்.

இளந்துறவி வீரசிம்மனும் கலாதேவியும் மீண்டும் சி. திருவிதழை நிலை ஏற்பட்டதா? அவர்கள் என்ன ஆனார்கள் என்பதை வாசகர்கள் தான் முடிவுசெய்துகொள்ள வேண்டும்.

நவீனம். அதி நவீனம்!

தரம். நிரந்தரம்!

அன்னை ஆப்செட் பிரிண்டர்ஸ்

(அரசு மகளிர் கலைக் கல்லூரி அருகில்)

12/14 ராஜவீதி

இராமநாதபுரம்

© : 20092